

600082302L

Skrifter

af

Forfatteren til „En Hverdags-Historie,"

samlede og udgivne

af

Johan Ludvig Heiberg.

Tredie Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1849.

Indhold af tredie Bind.

Ægtestand.

Første Deel.

Mellem de Figurer fra Phantasiens Verden, hvilke de fleste Mennesker med Godhed erindre, som Ungdomsvenner, er vist nok den ærlige Djævel Asmodæus, med Øgenavnet Haltefanden. Hvor naturligt erindres man ikke om ham, naar man en Aften gjennemvandrer Gaderne og kaster Øinene paa de oplyste Vinduer, bag hvilke man forestiller sig mangt et yndigt Billede, alt efter sin egen individuelle Stemning, f. Ex. af huuslig Lyksalighed, hemmelige Stevnemøder, prægtige Fester, eller tusinde andre fornøielige Ting, hvorhos man ønsker sig, at den Aftenunderholdning, hvormed den ovennævnte Ven forlystede sin lykkelige Yndling, ogsaa kunde blive os til Deel. Om vi imidlertid vilde føle os opmuntrede ved at see gjennem de aabnede Tage lige ned i Familiernes Hjerte, er en anden Sag. Dersom det nu f. Ex. ved et saadant lille Mirakel var blevet en ny Don Cleofas tilladt at kaste et Blik ned i Major Lindals Dagligstue, vilde han for nogle Aar siden, en Vinteraften, have mødt et meget smukt Syn. I et Værelse, hvori Alting tydede paa Luxus og Smag, vilde han seet et lille Selskab af tre voxne Personer og et Barn, alle Fire udmærket smukke: En Mand, endnu i kraftfulde Aar, spadserende op og ned ad Gulvet; en ung Dame i beskeden, men kostbar og elegant Dragt, som

om hun var færdig at tage i Selskab, siddende ved et Bord, den ene Arm støttet paa Bordet, og den anden slynget om en Dreng paa sex eller syv Aar, der alvorlig og ivrig, skjøndt med sagte Stemme læste for hende i en Bog; og endelig en ung Pige i pragtfuld, broget Dragt, der med megen Gratie gjorde alleslags Dandsepas for et stort Speil, dreiede sig frem og tilbage, og med Velbehag syntes at besee sin ziirlige Figur i Speilet, idet hun tillige ledsagede sine Bevægelser med en høirøstet og kunstig Sang. Enhver, som saae denne Gruppe, maatte fornøie sig ved det behagelige Syn. Men var man, som sagt, i Selskab med Asmodæus, vilde upaatvivleligen denne overmaade veltænkende og moralske Djævel ikke lade denne Leilighed gaae forbi, uden i en lille lærerig Tale at paaminde sin Tilhører om denne Verdens Forfængelighed, om Sandheden af den Sætning: at Mennesker kunne være i Besiddelse af Lykkens Goder, endogsaa af de langt ønskeligere Naturens Gaver, ja, hvad mere er, af de endnu ædlere, saasom Dannelse og almindelig Agtelse, og dog være utilfredse. Han vilde gjøre sin Ledsager opmærksom paa den mørke Mine, de hurtige Skridt, de forslagte Arme, hvormed Major Lindal gik op og ned i sin Stue. Han vilde vise, hvorledes Lindals Hustru, den smukke Sophie, under den lille hvide Haand, som bedækkede hendes milde Øine, skottede med ængstelige Øiekast til sin Mand, og endelig hvorledes hendes Søster, den unge Annette, hvert Øieblik saae til Døren, som om hun ventede Nogen med Utaalmodighed, og gav alle Tegn paa Fortrædelighed og Kjedsomhed; og derpaa vilde vor tjenstagtige Djævel maaskee aabne sin Vens Øren, og tillade ham at høre disse Personers Samtale, og dersom han ønskede det, da at lære deres huuslige Liv nærmere at kjende.

Lindal greb i Flugten nogle af de stjaalne Øiekast, hvormed hans Hustru fulgte hans Bevægelser; med Eet standsede han og sagde: „Herre Gud, Sophie, hvorfor stirrer Du saadan efter

mig? Det er jo, ligesom jeg var en Tyv, og Du frygtede, at jeg vilde lumskeligen snappe Noget her i Stuen." Med en ydmig Stemme og med nedslagne Øine svarede Sophie: „Bliv ikke vred! jeg synes, Du seer ud, som Du var i slet Humeur. Jeg var bange, der var hændt Dig noget Ubehageligt." — „Og om saa var", sagde Lindal, „vilde det da hjelpe mig, at Du forfølger mig med speidende Øiekast?" — Lidt stødt, men dog beskedent svarede Sophie med sagte Stemme: „Jeg kan ikke gjøre for det; jeg har endnu ikke lært at være ligegyldig ved at see Dig bekymret." Lindal gik nogle Gange op og ned; derpaa sagde han: „I Fruentimmer ere saa forunderlige, I gjøre en Myg til en Elephant. Du veed, at jeg har alvorlige Forretninger her i Kjøbenhavn. Troer Du, det er for vor Fornøielses Skyld at jeg i flere Vintre har forladt mit Gods, og bosat mig her i Byen? Du veed jo meget godt, at vore Naboer, Eiere af store, betydelige Godser, have viist mig den Tillid og Agtelse at lægge deres Velfærd i mine Hænder, ikke blot Pengesager, nei endnu langt vigtigere Anliggender, Sager, hvorpaa Tusinders Vel beroer, og som de have givet mig i Commission at drive igjennem. Jeg har sat min hele Sjæl til at virke for den gode Sag. Der møde mange Vanskeligheder, jeg har i Dag havt Fortrædeligheder, derfor er jeg tankefuld, det er den hele Allarm." — Annette havde under denne Samtale sat sig i et Hjørne af en Sofa, med Fødderne op i samme, og med høi, skingrende Stemme øvet sig i chromatiske Scalaer, Roulader og Triller, saa Væggene gjenløde af hendes Sang. Lindal vendte sig nu til hende, idet han udbrød: „Gud velsigne Dig, Annette! hold dog op med den Sang! Den gaaer mig gjennem Marv og Been." — „Ja saa!" svarede Annette: „Jeg vidste ikke at jeg sang saa slet. Er Musik maaskee for Eftertiden forbudt her i Huset?" — „Musiken", gjentog Lindal, „er ret en ubeskeden, paatrængende Kunst. For de andre Kunster kan man dog have

Fred, naar man vil; man kan vende Malerierne om, saa de gloe paa Væggen, man kan lukke sig inde for Dem som have den Syge at ville pine Folk med at læse for dem; men den forbandede Musik gaaer igjennem Mure og Stolper, og ryster et stakkels Menneskes Nerver." — „Men Gud bevare os!" udbrød Annette: „Du var jo i gamle Dage en stor Elsker af Musik? Da Du var forlovet med Sophie, da erindrer jeg endnu, at hver Aften, naar Du kom hjemme hos vor salig Moder, da bad Du altid Sophie om at spille og synge, og endogsaa mig, skjøndt jeg dengang var en lille Pige." — „Ja", svarede Lindal: „Det er over syv Aar siden. Da var jeg forelsket: saa sværmer man altid for de søde Toner. Men forresten holder jeg af Musik endnu, men jeg vil have, den skal komme til mig, som en Gjæst, jeg indbyder, naar jeg er opsat til at modtage ham, ikke som en Paatrængende, der forstyrrer mig, naar jeg vil have Ro. Og dernæst vil jeg at Musiken skal være Musik; men Det, som Du der opvartede os med, kan jo ikke kaldes Musik, det er Øvelser, eller Gud veed hvad man skal kalde det, Noget man maa foretage sig i Eenrum, ligesom at vaske sig, klæde sig om og deslige." — „Gud! hvor Majoren er elskværdig!" raabte Annette med skalkagtig Mine: „Men à propos af Eenrum: hvoraf kommer det sig at Du i denne Eftermiddag lyksaliggjør os med Din behagelige Nærværelse, ganske mod Sædvane?" — „Det kommer sig af, at Tjeneren har lagt slet i min Kakkelovn, saa mit Værelse er koldt," svarede Lindal: „Saasnart jeg omtrent kan beregne, at det er blevet varmt, gaaer jeg med Glæde herfra." — „Du er Galanteriet selv," sagde Annette: „Den Pige der har saadan en Svoger, hun kan sige, hun er lykkelig. Man mærker strax at Du som ungt Menneske har været i fransk Tjeneste." — „Det kan snart blive en Snees Aar siden," sagde Lindal: „der glemmes Gud skee Lov Meget i den Tid." — Annette vedblev i samme Tone:

„Hvorfor forlod Du dog det skjønne Land, den polerede Nation, der passede saa ganske til Dit eget aimable Væsen? Hvorfor? Svar mig dog idetmindste!“ — „Hvorfor?“ gjentog Lindal: „Det er et Spørgsmaal, Du selv kan besvare.“ — „Nei jeg kan ikke“, sagde Annette: „Kom min Enfoldighed til Hjelp med et lille Svar.“ — „Fordi,“ svarede Lindal alvorlig, „fordi ... Tragedien var spillt til Ende, Helten var falden.“ — En lille Pause opstod nu, hvori man kun hørte Lindals Fodtrin, som dæmpede løde paa Gulvteppet, den lille Drengs Læsning, der ogsaa lød dæmpet, og en sagte Knirken af Sofaen, hvori Annette sad og trommede med sine smaa Fødder. Endelig sagde hun ligesom grublende og med sagtere Stemme: „Jeg har hørt sige, Lindal, og jeg troer det ogsaa, at Din første Kone er død af bare Skinsyge over Dig.“ Majoren standsede, og saae paa hende; men med en sagte Rysten paa Hovedet vendte han sig, og fortsatte taus sin Vandring. Annette vedblev: „Jeg har mangengang tænkt, at den Skjæbne fortjente hun for den gruelige Synd hun begik imod Dig, ved at forvandle Dig fra en lystig, smuk Militair til en Jorddrot, thi hun forlenede Dig jo med sin Haand og sine Godser, og formaaede Dig til at gaae ud af Tjenesten; det var en daarlig Erstatning, at Du gik af med Majors Rang, da Du intet andet Regiment har at commandere end Dine klodsede Bønder ude paa Godset. Vor Cousine Fru Maltz har tidt fortalt mig, at den Gang Du kom fra Frankrig og kun var 24 eller 25 Aar gammel, da var Du saa smuk, saa elskværdig, at alle Damers Hjerter sloge Dig imøde, og at Du vedblev at være saaledes, lige til Du blev gift med Din salig Kone; saa reiste Du paa Landet og grov Dig ned i Jorden, som en anden Muldvarp. Fru Maltz veed godt Besked om alle Dine Bedrifter og Idrætter. Hun er din gamle Veninde.“ — „Saa?“ spurgte Lindal: „Er hun min Veninde? Det er saamæn mere end jeg veed eller fortjener.“ — „Det er

meget utaknemmeligt talt af Dig", raabte Annette: „Du burde erindre, det var i hendes Huus Du gjorde Sophies Bekjendtskab. Derfor burde Du dog takke hende. Om min Søster derimod har Grund til at gjøre det Samme, veed jeg ikke." — „Du har idetmindste ingen Grund til at gjøre det," svarede Lindal: „thi siden Sophie blev gift og Du blev eneste Barn, blev Du fordærvet og forkjælet af Din salig Moder." — „Men", afbrød Annette, „da jeg nu har mistet min Moder for et Aar siden, og er kommen i Dit Huus, saa bliver jeg ikke længere forkjælet, det var Synd at sige. Men Gud skee Lov! jeg bliver vel ogsaa snart min egen Herre." — „Ja," svarede Lindal, „dertil er gode Udsigter, siden Du er bleven forlovet med min Broder, som er Jægerofficeer. Saadan en Snees Aar eller lidt mere" .... Annette afbrød ham: „Jo længere det varer, inden Ferdinand bliver Ægtemand, jo længere tør man haabe, at han vil være elskværdig og føielig." — „Siig ikke føielig!" raabte Majoren: „sig hellere lydig, for ikke at sige slavisk; det maa dertil, for at forliges med en lille Dame af Din Caliber." — „Hvad er det for Caliber?" raabte Annette vred: „Hvordan er jeg da?" — Lindal bukkede for hende, og sagde med megen Courtoisie: „En smuk lille Pige, en talentfuld Pige, en Pige med Forstand, men dog en Pige, som ingen fornuftig Mand kan ønske sig til Kone." — „Pah!" udbrød Annette leende: „saa gives der mange ufornuftige Mænd."

Sophie, som under hele denne Controvers havde siddet, som det syntes, ganske fordybet i at læse med sin Søn, lukkede nu Bogen, tog Drengen under Hagen, og sagde mildt: „Godt, lille Anton! nu er Du fri." — „Skal vi ikke snart kjøre?" spurgte Barnet. „Han skal dog vel ikke med i Selskab?" spurgte Lindal: „Nu seer jeg først, at han er pyntet." — „Jo Fader!" raabte Anton glad: „jeg skal med, det har Moder lovet mig, naar jeg læste godt." — „Vor Cousine har indbudet

ham," sagde Sophie: „hendes Børn skulle opføre en lille Comedie." — Lindal svarede: „Da maa jeg rigtig sige, at naar den gode Fru Maltz vil gjøre en Fest for Børn, skulde hun lade den begynde i lidt ordenlig Tid. Nu er Klokken halv otte; om halvanden Time er Antons Sengetid. Han skal ikke være oppe til Midnat!" — „O kjære Lindal!" sagde Sophie med bønlig Stemme: „for en Gangs Skyld!" — „Nei hverken for een eller to Gange," svarede Majoren kort: „Der skal være Orden i Alting; Børn skal ikke i Nattesviir, overhovedet ikke i Selskab, fra de ere sex Aar gamle. Anton bliver hjemme." — Den stakkels Dreng stod som forstenet. Sophie gjorde Mine til at tale, men betænkte sig, og satte sig stille ned ved Bordet paa den Plads hun nys havde forladt. Anton gik hen til hende og saae hende spørgende ind i Øinene. Med en Rolighed, der lod til at koste en Deel Overvindelse, klappede hun Barnet paa dets blussende Kind, og sagde: „Naar Fader ikke tillader det, kan Du naturligviis ikke komme med." Anton gik taus hen og satte sig paa en Skammel i en mørk Krog. Annette sprang op, og udbrød med Hæftighed: „Hvor bliver dog Ferdinand af? Han lovede at komme saa præcis. Jeg døer af Kjedsomhed!" Ved disse Ord stampede hun i Gulvet og vred de smaa Hænder, som i et Udbrud af Fortvivlelse.

Til Lykke varede det kun nogle Minuter, inden Døren gik op, og en ung, elegant klædt Mand traadte ind. Han fik neppe Tid til at hilse de Tilstedeværende, førend Annette modtog ham med en Strøm af Bebreidelser. Han fremførte nogle Undskyldninger, bad om Forladelse, kastede sig, som i halv Spøg, paa Knæ for sin Herskerinde, og kyssede Sømmen af hendes Kjole, idet han raabte: „O hvilken ziirlig Kjole, hvilken Skabning! hvilke nydelige smaa Fødder!" Annette formildedes noget, og da Ferdinand høitidelig havde forpligtet sig til at møde næste Formiddag med en smuk Blomsterbouquet, som

Annette vilde bruge til en Foræring i Anledning af en Venindes Fødselsdag, og tillige lovede, at han om to Dage vilde føre hende i den føromtalte Cousines Selskab paa Bal, blev Freden sluttet. Lindal havde imidlertid givet Befaling til at spænde for Vognen, en Pige bragte Damernes Kaaber, og Majoren sagde nu til sin lille Søn: „Gaa hen og sig Godnat!“ Barnet reiste sig, rakte taus Haanden til Hver af Selskabet, men idet han kom til sin Moder, kastede han sig om hendes Hals, og brast i hæftig Graad. Taarerne stode Sophie Øinene. Lindal sprang til, greb Drengens Arm, rystede ham lidt, og stødte ham ind ad Døren til et andet Værelse, idet han sagde: „Flæber han, Kjællingepræst? Skal han græde, fordi han ikke faaer sin Villie? Herud med sig!“ — Sophie reiste sig taus, og gik hen til et Bogskab, som hun aabnede, og hvori hun syntes at lede efter en Bog. Efter et Ophold sagde Lindal: „Nu har jeg den Ære at sige Selskabet Godnat; nu gaaer jeg ind i mit eget Værelse.“ — „Kjører Du ikke med os?“ spurgte Sophie. — „Nei, jeg bliver hjemme,“ svarede han: „jeg har noget at skrive i Aften.“ — „Det vil gjøre Cousine Lotte ondt at savne Dig,“ sagde Sophie. — „Men det gjør mig godt,“ gjentog han, „at være fri for at kjede mig i hendes Cirkler.“ — Sophie svarede med en lille Bitterhed: „Der var en Tid da Du aldrig manglede der.“ — „Det troer jeg nok!“ udbrød Lindal: „Det var for Din Skyld! Jeg kunde ikke træffe Dig uden der. Jeg var dengang en Elsker, og hvad taaler ikke han? Men nu er jeg en Ægtemand.“ — „Og taaler Intet længere for min Skyld?“ sagde Sophie, afbrydende ham. — „O, Snak har vi nok af,“ svarede Lindal leende: „Nu Godnat mit Barn,“ tilføiede han, og trykkede et let Kys paa hendes hvide Skulder: „Jeg siger Dig Godnat, thi jeg sover sagtens, naar Du kommer hjem. Jeg beder Dig gaae sagte, for ikke at vække mig.“ Derpaa hilsede han hurtig de to Forlovede, og forlod

Værelset. Sophie tog en Billedbog af Skabet, et Spil Kort af en Skuffe, og gik ligeledes bort.

Da de to Elskende nu vare alene, sagde Ferdinand: „Men min Annette! Jeg kunde næsten være betænkelig ved at føre Dig paa Bal; thi husk paa, hvorledes det gik sidst. Da vare vi Uvenner i mange Dage derefter.“ — „Ja“, raabte Annette, „over Din urimelige Jalousie.“ — „Urimelig eller ikke,“ gjentog Ferdinand, „saa lover jeg ikke for at det jo gaaer ligesaadan denne Gang, ifald Du, ligesom sidst, coquetterer med alle de andre Herrer og er knibsk imod mig.“ — „Ak Ferdinand!“ udbrød Annette: „Du er uretfærdig. Jeg bryder mig ikke om Andre end Dig. Det er kun for at dandse med Dig, at jeg er saa begjærlig efter at komme paa Bal. Naar jeg saaledes svæver i din Arm, i hurtigere og hurtigere Cirkler, saa kommer det mig for, som om jeg fløi mod Himlen med Dig, og jeg tænker da slet ikke paa at der er Flere i Verden end Du og jeg.“ Medens hun sagde disse Ord, slyngede hun sine hvide Arme om sin Elsker, og valsede rundt med ham. Den forelskede unge Mand følte sig som beruset, og glædede sig til Ballet ligesaameget som hun. Han lovede med Glæde Alt hvad Annette ønskede, ogsaa at han selv tidlig næste Morgen vilde gaae til den botaniske Have, for at forskaffe den omtalte Bouquet, og følge sin Elskede til den store Cour, som i Anledning af en Fødselsdag fandt Sted hos en Dame af deres Bekjendtskab.

Man hørte nu Vognen kjøre frem. Sophie traadte ind, og medens hun og Annette toge Kaaberne paa, sagde Denne til sin Søster: „Naa Sophie! har Du nu været inde og trøstet din Kjæledægge? For dertil vare vel Billedbogen og Kortene bestemte?“ — „Ja!“ svarede Sophie kort. — „Nu Gud skee Lov!“ sagde Annette: „saa er Du vel selv lidt trøstet med det Samme? Lad mig see paa Dig! Naa! nu seer Du dog mindre ulykkelig ud, end for lidt siden.“ — „Ja jeg tilstaaer det“,

svarede Sophie: „min stakkels Antons Sorg bedrøvede mig. For et Barn er en saadan Sorg ligesaa bitter, som et alvorligere Tab for En af os. Han havde glædet sig saameget til den Herlighed i Aften, og hans Glæde er min." Med sagtere Stemme tilføiede hun: „Jeg har jo ingen anden!" — „See saa!" raabte Annette triumferende: „Det kan jeg lide, nu tilstaaer Du selv" ..... Sophie afbrød hende: „Intet tilstaaer jeg, jeg har Intet at tilstaae, Intet at beklage mig over, uden min egen Barnagtighed. Tal ikke mere derom." — Ferdinand tog hendes Haand, og kyssede den, idet han sagde: „Nei for Guds Skyld! Lad os Intet sige, som kan bedrøve vor Sophie. Hun er den gode Engel i vor Kreds, vi kan ikke noksom ære hende." — „Hvad befaler?" udbrød Annette, idet hun med et vredt Ansigt vendte sig til sin Forlovede, og stødte hans Haand tilbage, da han vilde hjelpe Damerne at stige tilvogns.

Næste Formiddag sad Sophie ved sit Arbeidsbord i sin nette huuslige Dragt, da Annette traadte ind til hende med ganske forgrædte Øine. „Lad mig sidde lidt her," sagde hun: „jeg kjeder mig gyselig ved at sidde alene inde i mit Værelse." — „Vær velkommen," sagde Sophie mildt. — „Klokken er over to," raabte Annette, „jeg har været herinde et Par Gange i Formiddag, men Du var ikke her i Stuen. Du gik vel og vrøvlede med Dine huuslige Forretninger. Ja Du er egenlig lykkelig, at Du kan finde Smag i saadanne Ting, som man skulde synes, vare en tung Byrde!" — „Ja Gud skee Lov!" svarede Sophie: „jeg finder Fornøielse i at bestyre mit Huus. Det optager langtfra ikke al min Tid, og om det engang imellem synes lidt besværligt, saa glæder jeg mig, naar jeg er færdig, og kan sidde rolig ved mit Haandarbeide eller ved en Bog." — „Haandarbeide?" gjentog Annette: „Det er godt nok, men jeg bliver altid kjed af ethvert Arbeide, inden jeg faaer det færdigt; og læse alene, det gider jeg heller ikke. Spille og synge bliver

man ogsaa snart træt af, naar Ingen hører derpaa, og saadan er det med Alting. Jeg er egenlig kjed af at leve." — „Er det over saadanne Betragtninger, Du har grædt?" spurgte Sophie. — „Nei," udbrød Annette, med bestandig stigende Hæftighed: „jeg har nok Andet at græde for. Ferdinand gjør mig ulykkelig." — „Hvorledes!" raabte Sophie: „Ferdinand er det feieligste, kjærligste af alle Mennesker!" — „Jo jeg takker!" svarede Annette: „Han lovede mig iaftes at bringe mig en Bouquet til Fru Prahling og at følge med mig hen at gratulere hende, men jeg har ikke seet ham for mine Øine. Nei han har ikke mindste Opmærksomhed for mig." — „Han maa have faaet Forfald," sagde Sophie: „Han skulde dog ikke være bleven syg? Lad os sende Bud til ham!" — „Det har jeg gjort," udbrød Annette: „Han er redet ud imorges tidlig. Hvad synes Dig?" — Annette gav nu sin Forbittrelse Luft i en Strøm af Taarer. Da hun var bleven noget rolig, foreholdt Sophie hende i sagtmodige Udtryk det Urimelige i hendes Handlemaade og Meninger, og forestillede hende, hvilken ulykkelig Fremtid hun paa denne Maade beredte sig og sin tilkommende Mand. Annette forsvarede sig først stille, siden med Hæftighed, og kom tilsidst til at sige: „Troer Du, at jeg vil finde mig i at min Mand behandler mig med en saadan Stolthed og Ligegyldighed, som Din Mand viser imod Dig? Tænk paa hvad Du sagde iaftes: Du har ingen anden Glæde end Dit Barn." — Sophie blev rød. „De Ord slap mig af Munden," sagde hun, „men det var i en barnagtig Hidsighed, og jeg fortrød dem strax, og har endnu mere havt Anledning til at fortryde dem idag; thi imorges, inden Anton gik i Skole, fortalte han mig med funklende Øine, at iaftes, da vi vare kjørt, tog hans Fader ham ind i sit Værelse, lod ham more sig med at klippe i Papiir, og siden, medens de drak Thee sammen, viste han ham Billeder i den Bog jeg havde givet Drengen, og gjorde Kortkunster for ham. Seer Du! Lindal er

mildere og virkelig bedre, end han selv vil være bekjendt. Han er en elskværdig, en fornuftig, en kjæk Mand, Alle ære hans Klogskab og Retskaffenhed; skulde hans Kone da beklage sig? Skulde hun ikke være stolt af ham, og agte sig lykkelig fremfor tusinde Andre i hendes Stilling? Du veed selv, Annette, at jeg aldrig tilforn har indladt mig med Dig i denne Sag. Hvad der er Mand og Hustru imellem, bør være en Hemmelighed mellem Gud og dem. Men da vi nu ere komne paa dette Capitel, og jeg ogsaa fra min Side har berørt Dit intimeste Forhold, saa lad mig ved denne Leilighed bede Dig, ikke oftere i min Nærværelse at lade Lindal høre, at Du troer at bemærke, at han ikke elsker mig længere. Det er Noget, Du ikke kan bedømme, og det smerter mig at høre udtalt med rene Ord hvad der ængster mig blot at tænke." — „Men," svarede Annette, „mig ængster det at tænke, at han ikke elsker Dig, og høre ham selv saa godt som udtale det med rene Ord. En Kone paa 23 Aar, smuk, god og from, med et saa elskende Hjerte, som Dit, skal hun saa lidet paaskjønnes? Skal hun henleve sine skjønneste Aar, uden den Kjærlighed, som alene" .... Sophie afbrød hende: „O Annette, ti! Du veed ikke, hvor Du bedrøver mig! Saaledes maa man ikke tale til mig! Det er ogsaa usandt. Har jeg ikke nydt Kjærlighedens Lykke? Hvor høit har ikke Lindal elsket mig, og jeg ham?" — „Har!" svarede Annette: „Et saadant Præteritum i det berømte Verbum: at elske! Det skal vel hjelpe!" — „Hvem siger," udbrød Sophie, „at vi ikke endnu elske hinanden? Jeg elsker ham uforandret. Og han?" .... Taarerne kom hende i Øinene: „Ak, om han ikke elsker mig saa høit, som i fordums Dage, saa er han dog tilfreds med mig, og det er allerede meget. At han skulde være lykkelig, var jo dog mit høieste Ønske. Desuden, jeg er ogsaa fornuftig nok til at indsee, at jeg — skjøndt jeg ikke har Grund til at foragte mig selv — dog er en ubetydelig Person, som man kan kjede

sig med, et af de Fruentimmer, som vel kan erhverve sig Venskab og Tillid, men ikke kan blive Gjenstand for en Mands bestandige Kjærlighed, eller for nogen Lidenskab. Sandt at sige, saa gjør det mig undertiden bitterlig ondt at tænke Dette; men jeg føler, at det er saa, og derfor maa jeg beflitte mig paa Resignation." — „Ja," sagde Annette „der komme vi ogsaa paa en Materie, som jeg ofte har tænkt paa. Man siger, at Enhver gjælder for Det, som han giver sig ud for. Hvorfor gjør Du Dig saa lidt gjældende? Du har havt samme Opdragelse som jeg, erhvervet Dig de samme Talenter, om end i ringere Grad; hvorfor gjør Du dem ikke gjældende i Selskabet, men udøver f. Ex. Musiken kun for lukkede Døre, saa at sige?" — Sophie svarede: „Jeg trøster mig med den i Ensomhed; og at gjøre sig gjældende er ogsaa et Talent; det har jeg ikke." — „Men," vedblev Annette, „hele Ulykken er, at Lindal er sikker paa Dig, det er Din Fortræd. Han skulde bare lide af Skinsyge og Urolighed, saa blev han anderledes galant end nu." — „Men," svarede Sophie, „vilde han da ikke være ulykkelig? og kunde jeg taale det?" — „Aa hvad!" raabte Annette, „jeg vilde i Dit Sted tvinge ham til at elske mig." — „Nei Annette," svarede Sophie: „Tiltvinge sig Kjærlighed! hvor er det muligt? Nei heri har jeg hans første Kones Exempel til Advarsel. Han selv har i vor Kjærligheds første Tid fortalt mig om sit Forhold til hende. Han sagde, at han ikke formaaede at gjengjælde hendes lidenskabelige Kjærlighed, at den stille Hengivenhed, den Taknemmelighed, han følte for hende, var hende ikke nok. Hver Dag overøste hun ham med Bebreidelser, udspeidede hvert hans Skridt, tog af det Uskyldigste Anledning til Mistanke, var udelicat nok til at lade ham høre, hvorledes hun, som en ung, rig Enke, bestormet af Friere og Tilbedere, havde valgt og selv nærmet sig den fattige Officeer, der, ubemærket og uden Udsigter i Fremtiden, Intet eiede uden bittre Erindringer om en forsvunden glimrende Bane i Udlandet.

Saaledes fjernede hun ham ganske fra sig, og fortærede sit eget Liv, medens hun forbittrede hans. Maaskee, saaledes sagde han selv, havde hans hele Kjærlighed, alle hans Ønsker netop derfor vendt sig til mig, som en ung, uskyldig Pige, med et fromt, fordringsløst Sind, med.... Jeg vil skaane Dig for at høre Mere af de smukke Ting, han sagde mig ved denne Leilighed, men i min Erindring gjemmer jeg hver Stavelse af disse kjære Ord og af hele denne lyksalige Aften. Vi vare paa en Concert paa Theatret, med Cousine Lotte, i hendes Loge. Lindal og jeg sadde sammen paa den bageste Bænk, vi talte hele Tiden med hinanden ganske sagte, saa Ingen bemærkede det, saa lidt som at han tog min Haand, og holdt den hele Tiden, skjult af mit lange Shawl." — „Naa!" udbrød Annette: „Det var da en skammelig Synd mod den gode Musik, som I følgelig slet ikke hørte paa!" — „Nei!" svarede Sophie smilende: „Meget hørte vi rigtignok ikke efter den, men det er besynderligt, at flere af de Themaer, vi den Aften saaledes hørte, uden at tænke derpaa, dog uvilkaarligt have indpræget sig saaledes i min Hukommelse, at jeg strax har kjendt dem igjen, naar jeg siden har hørt dem, og altid er bleven — ak! jeg veed ikke selv, hvorledes — tilmode ved disse Toner."

Sophie taug, hensunken i Tanker, Annette gik nogle Gange frem og tilbage, saae ud af Vinduet, klagede over Ferdinands utilgivelige Opførsel, og kastede sig tilsidst næsegruus i Sofaen, hvor hun efter nogle Minuter faldt i Søvn. Sophie sad længe stille ved sit Arbeide, og ventede paa, at hun skulde vaagne. Endelig traadte hun hen til hende, og sagde: „Kjære Annette! er Du syg?" — „Nei, nei!" svarede Denne, „men jeg er søvnig." — Lindal traadte ind, og sagde: „Herre Gud! skal vi ikke have Middagsmad idag? Klokken gaaer til fem; hvad er dog det for en Uorden her i Huset? Jeg skal ud, og har ikke Tid til at vente længere." — „Jeg beder om Forladelse," svarede

Sophie: „Uhret herinde gaaer nok lidt for langsomt, nu skal vi strax gaae tilbords.“ Hun ringede, og bad Annette staae op, og følge med dem ind i Spisestuen, idet hun noget forlegen sagde til Lindal, at Annette ikke var ret vel. Denne nægtede at gaae til Bords, og sagde, hun vilde ikke spise. „Vil Du da ikke gaae ind i dit eget Værelse, og lægge Dig der?“ sagde Sophie: „Her kunde komme Nogen og forstyrre Dig.“ — „Er jeg nu til Uleilighed igjen?“ raabte Annette grædende: „Jeg ulykkelige Pige! jeg maa rigtignok begræde min Moder, nu har jeg hverken Hjem eller Forældre, jeg er i Veien overalt.“ Med disse Ord vendte hun sig om i Sofaen, og blev liggende. Ganske taus forlod Sophie Værelset tilligemed Lindal, der sagde: „Det er Satan til Luner, den Tøs har! Det er rigtignok en rar Perle, vi der har faaet i Huset.“

Lindal og Sophie sadde tilbords med hinanden, uden at verle ti Ord. Desmere snaksom var den Tredie ved dette Middagsmaaltid, nemlig den lille Anton, der med uudtømmelig Veltalenhed fortalte Dagens Tildragelser i Skolen, hvilke, ihvor lidet interessante de end vare i dem selv, dog adspredte Sophies forstemte Lune, indtil Lindal afbrød Drengen med et strengt: „Hold Mund! Nu har vi nok af Dit Vrøvl.“ En dyb Taushed fulgte nu. Man reiste sig fra Bordet, og Sophie vovede med frygtsom Stemme at sige: „Du er saa forstemt, Lindal! hvad fattes Dig?“ — „Mig fattes Intet,“ svarede han, „undtagen den Plage, Du altid forvolder mig med Dine Spørgsmaal. Man kan jo ikke bestandig være i Humeur til at springe paa Borde og Bænke. Farvel! jeg faaer ikke Tid til at drikke Caffe.“ — „Her er den allerede,“ sagde Sophie, idet hun bød ham en Kop. Han smagte paa den, og raabte: „Gud frie mig! Den Caffe kan jo slaae Hiertet itu paa Folk.“ — „Du vil jo altid have den stærk,“ sagde Sophie. — „Ja, Alting med Maade,“ svarede han, men Fruentimmer holde ikke Maade

med nogen Ting i Verden. Farvel! jeg renoncerer paa min Caffe."

Han gik, og Sophie satte sig nu ind i Dagligstuen til den bestandig sovende Annette. Der var mørkt i Værelset, og de Uhyggelige af en tilstedeværende ganske stum Person, der laae som en Syg, de onde Luner, som paa alle Kanter omgave den unge Kone, ligesom en Fængselmuur, der udelukkede hende fra al Glæde, alt Dette beklemte hendes Sind i saa høi Grad, at hun ikke kunde holde sig fra at græde. En lille Arm slyngede sig om hendes Hals, og en blød, barnlig Stemme spurgte: „Hvad fattes Dig, søde Moder?" — Sophie greb sin Søn i sin Arme: „Jeg har Uret i at være bedrøvet, da jeg har Dig, min gode Dreng," sagde hun, virkelig trøstet. Hun lagde Ilden sammen i Kakkelovnen, satte sig ved dens muntre Lue, omslyngede den lille Dreng med sine Arme, og fortalte ham med hviskende Stemme et deiligt Eventyr, der endte med disse Ord „Og seer Du," sagde Troldmanden, „naar man kun er taalmodig, saa er der altid en god Geist i Nærheden."

I det Samme gik Døren op, og en god Geist, det er at sige, en god, trofast Ven traadte ind. Det var Ferdinand, som hverken Sophie eller Anton ved første Diekast gjenkjendte, da han haltede og gik ved en Stok. Han fortalte, at Grunden hertil var et Feiltrin, han havde gjort ved for hurtigt at springe af Hesten. „Ak!" tilføiede han: „Annette er vist vred paa mig, men jeg har ikke kunnet holde mit Løfte fra iaftes, jeg var nødt til at ride et Par Mile ud i Landet, og er først for en Time siden kommen hjem." — Meget bekymret over at see Annette ligge i Sofaen, som om hun var syg og bedrøvet, prøvede han med de kjærligste Ord at berolige hende og undskylde sig selv; men hans vrede Herskerinde lod ham ikke tale ud, hun sprang op, løb ud af Værelset, ilede til sit eget Kammer, og lukkede Døren ilaas efter sig, inden Ferdinand paa sin haltende Fod

kunde indhente hende. Han vendte nu tilbage til Sophie, og hvad ofte hændte, gjentog sig paany denne Aften, nemlig at disse To i en rolig Samtale opmuntrede og trøstede sig selv og hinanden, uden dog at berøre hvad som egenlig laae Nogen af dem nærmest paa Hjerte.

Et Par Timer hengik saaledes, Lindal kom hjem i bedre Lune end han var gaaet ud, Tjeneren dækkede Theebordet. Et andet Bord lod Sophie dække foran Ferdinand, besat med adskillige smaa Retter, som hun vidste, vare behagelige for ham og Lindal. Denne bemærkede det med Fornøielse, saavelsom den Omsorg hun havde havt for Ferdinand i hans svagelige Tilstand, hvorledes hun havde beredt et beqvemt Leie paa en Tabouret for hans syge Fod, og hvorledes hun selv opvartede ham med et Ansigt, der straalede af den Fornøielse, hun fandt ved at kunne pleie sin broderlige Ven. En Følelse af Sophies Elskværdighed og en dunkel Fornemmelse af Anger over de onde Luner, hvormed han saa ofte saarede hende, syntes i dette Øieblik at berøre Lindals Sjæl. Han slog sin Arm om hende, saae hende ind i de milde Øine, og sagde: „Det er vist og sandt, min Sophie forstaaer at lindre Sygdom og Bekymring, og at indrette Alting hyggeligt." Det var længe siden han havde sagt hende et saa venligt Ord, og hun følte sig derved som om hun fik Vinger til at flyve igjennem en lettere Luft. Saaledes iilte hun ind til Annette, som endelig paa hendes Tiltale aabnede sin Dør, og lod sig overtale til at følge med hende ind til de Andre. Derimod kunde ingen Overtalelser bevæge Annette til at sætte sig tilbords med Familien. Hun tog sin Plads i en mørk Krog, og svarede kun med Ja eller Nei paa hvad man sagde til hende. Endelig sagde Ferdinand, at han vel i en saa fortrolig Kreds turde berette, hvad vigtigt Ærinde der imorges havde nødt ham til at reise ud i Landet, tiltrods for de Løfter, han havde givet sin Forlovede.

Ganske tidlig samme Morgen, sagde han, havde en anden

Officeer underrettet ham om, at en gammel brav Underofficer Dagen iforveien havde begaaet en Subordinationsfeil. De Gamle havde mod Sædvane været beskjænket, og havde skrækkelig forløbet sig mod en Capitaine, der var en god Ven a Ferdinand. Capitainen stod just ifærd med at stige til Hest fo at ride ud paa Landet, men havde yttret, at han næste Midda kom tilbage til Byen, og da strax vilde indgive sin Klage ove Underofficeren. Den omtalte Officeer, der fortalte Ferdinan Sagen, havde været det eneste Vidne til denne Scene, og d han gjerne vilde redde den ellers brave, gamle Mand, meent han at Ferdinand kunde udvirke Dennes Tilgivelse hos sin Ve Capitainen, og forebygge at Klagen blev indgiven. Ferdinand som indsaae at der intet Øieblik var at spilde, begav sig stra paa Reisen, og var saa heldig at forebygge den Ulykke, som truede den gamle Mand og hans Familie.

Neppe var Ferdinands Fortælling tilende, førend Annett kom farende som en Stormvind hen mod Bordet, om hvilket d Andre sad. „O min Ferdinand!" raabte hun: „Var Dett Grunden til Din Udeblivelse i Dag? O tilgiv mig, ædleste af all Mennesker! Jeg er et urimeligt Creatur, uværdig til at tilhør Dig." Medens hun fremførte disse Ord, kastede hun sig med saadan Magt mod sin Forlovede, at hun paa eengang væltede Tabouretten, hvorpaa hans syge Fod hvilede, og stødte til Lindal, saa han kastede et Glas Viin over sig, og tillige overspildte hendes Klæder. Lindal foer i Veiret med en lille Ed og en vred Mine, den stakkels Ferdinand skjulte med Anstrengelse den Smerte, hans Fod led ved det stærke Stød, og det varede noget, inden den forrige Rolighed blev bragt tilveie ved Sophies formildende Bestræbelser.

Da nu det lille Selskab igjen sad fredeligt sammen, tog Ferdinand Ordet paany, og sagde: „Uagtet jeg er kommen ti Skade med min Fod, maa jeg dog regne denne Dag for en a

de lykkeligste, thi foruden mit før omtalte, heldigt udrettede Ærinde, er der desuden hændet mig noget særdeles Glædeligt." Idet han henvendte sig til Lindal, tilføiede han: „Hvad mener Du, Frands! min Barndoms bedste Ven og Kammerat, Carl Sardes, som Du vel endnu erindrer, er her i Byen, og besøgte mig imorges, ligesom jeg vilde stige til Hest." — „Carl Sardes!" raabte Lindal: „Er han her? Og hans Pleiefader, den gamle franske Greve?" — „Er her ogsaa," svarede Ferdinand, „men ham bryder jeg mig ikke om; derimod min fortræffelige Carl, han er ganske uforandret; jeg kjendte ham strax: den samme Varme har han bevaret, de samme milde, melancholske og dog brændende Øine, som stode fulde af Taarer ved at see mig igjen. Desværre, jeg havde kun nogle faa Øieblikke til at nyde hans Nærværelse, men han kommer til mig igjen imorgen." — „Hvad har han isinde?" spurgte Lindal: „Vil han blive her i Landet?" — „Nei det troer jeg ikke," svarede Ferdinand: „Han er fulgt hertil med sin fornemme Velynder, der er kommen her, som jeg troer, i et privat Ærinde. Du veed nok, denne Greve har for mange Aar siden opholdt sig her?" — „Ja," svarede Lindal, „han har gjort mange interessante Toure siden den Tid, og ogsaa liidt Ondt ved sine Missioner." — Annette afbrød dem: „Kan vi stakkels Fruentimmer ikke ogsaa faae lidt at vide om disse os ubekjendte interessante Personer?" — „Med Fornøielse," svarede Ferdinand: „Carl Sardes er en Mand paa min Alder." — „Altsaa 28 Aar," raabte Annette, afbrydende: „Videre, videre!" — „Vi ere Barndomsvenner," vedblev han. „Det veed vi," raabte hun utaalmodig. „Nu vel!" sagde han: „kort at fortælle: Hans afdøde Fader boede her i Byen. Han var en fortrolig Ven af en fransk Greve Adalbert, som i flere Aar opholdt sig her; og da den gamle Sardes døde, overgav han sin trettenaarige Søn til Greven, som tog ham med sig til Frankrig, hvorhen han reiste kort efter sin Vens Død. Han

antog sig Drengen, som en Fader, opdrog ham med største Omsorg, og da Grev Adalbert aldrig har været gift, er Carl Sardes ham aldeles som en Søn. I de sidste ti til tolv Aar er Greven brugt ved adskillige diplomatiske Sendelser, hvoraf nogle have været meget critiske, og paa alle disse har hans unge Pleiesøn fulgt ham." — Lindal afbrød: „Ja hvad var nu Det som den franske Læge fortalte os ifjor, ... han som kom fra Spanien, ... kan Du ikke erindre det, Ferdinand?" — „Jo tilvisse," svarede Denne: „Intet, som vedkommer Sardes, er gaaet mig ubemærket forbi. Det var den Historie om Merino; jeg har den Gang fortalt Damerne den." — De benægtede Dette Begge, og Ferdinand fortalte, som følger:

„For to Aar siden befandt Grev Adalbert og Sardes sig i Spanien, og paa Reisen derfra hændte det sig, at disse To tilligemed den omtalte Læge og tre franske Officerer faldt i Hænderne paa Merinos Bande. Modstand var forgjæves, de overgave sig altsaa, og bleve som Fanger førte til et gammelt Taarn, hvor de skulde oppebie den Skjæbne som Høvdingen vilde bestemme for dem. Merino var nemlig i dette Øieblik nogle Mile derfra, men ventedes daglig til det Sted, hvor de stakkels Franskmænd belavede sig paa den grusomme Død, som rimeligviis vilde blive dem tildeel ved hans Ankomst. Som ægte Franskmænd lode de imidlertid ikke Modet falde, men gjorde dem Livet saa behageligt, som det var muligt i et Fængsel."

„Ja," faldt her Lindal ind: „Det er i Ulykken man skal kjende Franskmændene, for at skjønne paa dem. Selv De af dem, som i Lykkens Dage havde noget Smaaligt, have i Ulykkens hævet sig til det Store. Ogsaa heri var han værdig til at være deres Hersker, han som jeg aldrig kan glemme. Ulykken satte det rette Stempel paa hans Storhed, hans Seier over den fordunklede alle hans andre Seire. Alexander den Store, siger man, ønskede at der var en Verden udenfor denne, for at han

kunde erobre den, men paa Sanct Helena erobrede Napoleon hvad som ligger udenfor denne Verdens Grændser." — Naar Lindal kom paa dette Capitel, blev han som et andet Menneske, en besynderlig Ild lyste af hans Øine, og ligesom forklarede hans hele Væsen. Taarerne stode ham i Øinene, han greb sit Glas, og drak det hurtigt ud, som for at nedsynke sine Taarer og sine Erindringer. Sophie saae paa ham med Miner, der lignede hans, men Annette trak utaalmodig i Ferdinand, og sagde: „Bliv ved! Bliv ved!" Ferdinand tog Ordet, og sagde:

„I det omtalte Fængsel var en Fangevogter, der ganske lod sig beherske af sin unge Kone. Denne Spanierinde havde Medlidenhed med de stakkels Franskmænd, og formildede deres Tilstand ved at forskaffe dem Viin og andre Nødvendigheder, som de lode kjøbe i den nærliggende Stad. Blandt andet havde hun ogsaa laant dem en gammel Guitar, som tilhørte hende. Sardes skal spille meget godt paa dette Instrument, og desuden have en smuk Syngestemme. Hver Aften fik Fangerne Tilladelse til at tilbringe nogle Timer i en rummelig Gaard, som var indesluttet af Taarnets Muur. Her sang de og dandsede til hans Spil. Fangevogterskren var da altid tilstede. Hun syntes usigelig at glæde sig over hans Musik, og fattede en særdeles Godhed for hele dette Selskab, men især for Sardes, med hvem hun ofte indlod sig i Samtale, idet hun stedse udhævede det som et Fortrin hos ham, at han var ingen Franskmand, men en Mand fra det fjerne Norden. Hun trøstede ham og de Andre med den Forsikkring, at Merino var langt fra ikke saa slem, som hans Rygte, og fortalte dem mange Træk af ham, som hun kaldte store og høimodige. Hun paastod at staae i Gunst hos ham, og lovede at tale Fangernes Sag, et Løfte, som imidlertid ikke bragte dem synderlig Trøst. En Aften, da de efter Sædvane vare forsamlede i den omtalte Gaard, bemærkede

de to simpelt klædte, men bevæbnede Mænd, som traadte ind med Fangevogtersken. Hun præsenteerte dem for Selskabet, som gode Venner og brave Spaniere. De tre franske Officerer og Lægen vare isærd med at dandse, og lode sig ikke forstyrre. Den gamle Greve sad i en Krog, langt fra de Fremmede, der stode ved Døren med Fangevogtersken. Ganske nær derved sad Sardes paa en lille Steenbænk, og spillede. Han betragtede de to Spaniere, og det blev ham klart, ifølge Konens tidligere Beskrivelse af Merino, og af den Ærbødighed, som baade hun og den ene Spanier viste deres Ledsager, at ingen anden end denne Høvding stod ved hans Side. — Uden at lade sig mærke med Noget, istemte han en spansk Nationalsang, hvori Spaniens Skjønhed, Tapperhed og Herlighed bleve ophøiede. De Andre istemte den sidste Strophe, som Chor, og ligesom i Begeistring greb Sardes tre Bægere Viin, som stode hos ham paa en stor Steen, bød Spanierne Hver sit, og tømte det med dem paa Spaniens Velgaaende. Idet han nu tog det tømte Bæger tilbage af Merinos Haand, bukkede han for ham, og sagde paa Spansk: „Tappre Spanier! I er ingen Anden end General Merino. I har tømt et Bæger med mig paa Spaniens Velgaaende; I kan ikke lade mig og Mine henrette imorgen, siden I har været vor Gjæst iaften. Vi ere fredelige Reisende, som ikke høre til noget politisk Parti.“ Merino studsede, men sagde: „Reis strax over Grændsen, en Garde af mine Mænd skal følge jer dertil.“ Derpaa vendte han sig og gik, og inden to Timers Forløb sad vore lykkelige Fanger under Guds frie Himmel i deres Reisevogne, omgivne af Merinos Sikkerhedsvagt.“

„O hvilket yndigt Eventyr!“ udbrød Sophie. „Hvilket herligt Menneske!“ raabte Annette: „O Ferdinand! Lad os faae ham at see! bring ham til os, endnu imorgen! Nei,“ tilføiede hun: „imorgen ikke, saa skal vi jo paa Bal.“ — „Paa Bal!“ raabte de Andre, og pegede paa Ferdinands Fod. „Idetmindste,

kjære Annette," sagde Ferdinand, „kan det ikke være for den Fornøielse at dandse med mig, som Du sagde, var det Bedste" ..... Annette afbrød ham: „Min Gud! det er ikke for min Fornøielse; men nu har Lotte gjort Regning paa, at vi skulde følges med hende. Hendes Mand gaaer ikke saadanne Steder, og hun kan da ikke gaae allene, og ikke engang med mig uden nogen Cavaleer. Det er jo et offentligt Bal." Sophie søgte ved milde Forestillinger, Lindal med bittre Anmærkninger, Ferdinand med en Taushed, der burde været det kraftigste Argument af dem alle, at foreholde Annette det Urimelige i hendes Ønske. Hun saae paa Ferdinand med bedende Øine; der var noget Veemodigt i hendes Mine, hendes smukke Ansigt bar Præg af de mange Taarer, hun havde grædt i Dagens Løb. Hendes Elsker greb hendes Haand, kyssede den og sagde: „Min lille Annette! See blot lidt fornøiet ud, saa skal jeg med Glæde være her imorgen Aften, for at hente Dig og Din Cousine." Annette omfavnede ham; men Lindal loe høit, og sagde: „Det er bedst, at vi til den Time bestille Portechaisen fra Frederiks Hospital, for at lade Dig bære." — „Nei!" svarede Ferdinand, „jeg skal nok komme i Karreet; min Fod er allerede bedre, og — dandse kan jeg ikke, men jeg sætter mig mod Sædvane til et Spillebord, og fornøier mig ved Tanken om at jeg har erstattet Annette denne Dag, som jeg mod min Villie har forbittret hende."

En Ugestid var hengaaet siden den her omtalte Aften. Annette havde været paa Bal i Ferdinands Selskab, og tilbragt Natten der lige til den lyse Morgen. Som en Følge af den Anstrengelse og Tvang, som denne Føielighed havde kostet hendes Forlovede, var han bleven nødt til at holde sig hjemme siden den Tid, for at pleie sin Fod. I Lindals Huus havde Enhver følt Savnet af hans Selskab, saa meget mere som man i hele denne Uge ikke havde havt noget Besøg eller nogen anden Ad-

spredelse; derimod havde Annettes Utaalmodighed og hendes og Lindals Luner meget bidraget til at forøge den Tomhed, som ofte omgav den stakkels Sophie, især i de Timer, da hun ikke var beskjæftiget med sin Søn, der gik endeel af Dagen i Skole, gik tidlig tilsengs om Aftenen, og overhovedet kom hver Dag længere fra den Periode i Livet, da man optager sin Moders meste Tid og Tanker. En sand Glædesfest var altsaa den Aften, da Ferdinand, næsten ganske helbredet, kom tilbage i det Lindalske Huus. Sophie havde indrettet Alting mere festligt end sædvanligt, og den lille Familie sad igjen i særdeles godt Lune om Aftenbordet. „Hør, Ferdinand," sagde Annette, „har Du nylig seet Din Ven?" — „Ja," svarede Ferdinand, „han har været saa god at besøge mig hver Dag i min Eensomhed." — „Naa," raabte Annette, „har Du da ikke gjort Aftale med ham om at komme her i Huset?" — „Nei!" svarede han, „det har jeg ikke." Annette lod ham ikke tale ud. „Hvorfor ikke? Det lovede Du jo, men saadan er Du altid. Du kan i Grunden ikke lide at her maa komme noget interessant Menneske." — „Ja Du har Ret," raabte Lindal: „Ferdinand er et stridigt Sind, der aldrig retter sig efter Dig. Han burde ladet Sardes føre her hen med Vagt; thi ellers var det dog tænkeligt, at et Menneske, som denne unge Mand, og Grev Adalbert, hvilke nylig ere ankomne hertil, kunde være saa overhængte med Indbydelser, at man ikke strax kunde faae dem fat med det Gode." — „Nei," sagde Ferdinand, „det er ikke min Feil, og heller ikke er Skylden hos Sardes, der selv længes efter at gjøre denne Families Bekjendtskab, og see min Annette; men Sagen er den, at Grev Adalbert har et Brev til min Broder fra en fælleds Ven i Frankrig. Dette vil han selv overbringe, og har bedet Sardes følge sig til dette Besøg, og derfor anseer vor Ven det passeligst at gjøre sin Indtrædelse her paa denne Maade." Denne Forklaring fornøiede Lindal, for hvem enhver

Erindring fra Frankrig var som et oplivende Solglimt om Vinteren. Han nævnede en ofte omtalt Ven, fra hvem Brevet formodenlig maatte være, og længtes nu efter de Reisende ligesaa meget som Annette. Ferdinand sagde, idet han henvendte sig til sin Broder: „Sardes og hans Pleiefader have opholdt sig nogen Tid paa et Gods i Nærheden af Odense. De have ofte været der i Byen, og ere komne i vor Søster Carolines Huus. Sardes har fortalt mig endeel om hende, der ikke var trøsteligt." — „Hvad siger De?" raabte Sophie: „Vor elskværdige Caroline!" — „Ja," vedblev Ferdinand, „at hendes huuslige Stilling ikke kan være lykkelig, er heel begribeligt, men saa galt troede jeg dog ikke, at det var. Sardes paastaaer, at det er velbekjendt, at hun for flere Aar siden har staaet i utilladelig Forbindelse med en ung Mand, der nu er udenlands, at hendes Kammerpige, som den Gang var hendes Fortrolige, nu er hendes Ægtemands erklærede Elskerinde, at dette slette Fruentimmer er den egenlige Frue i Huset, der tyranniserer Børnene, og er uforskammet mod Caroline, der maa finde sig i Alting, af Frygt for at hendes gamle Fortrolige skal forraade hendes Hemmelighed, og give hende til Priis for en Scandal, som man imidlertid venter hver Dag, da dette Forhold synes for spændt til at kunne vedblive, og vor Svoger er et Menneske, af hvem man ikke kan vente mindste Skaansel eller Delicatesse." Lindal satte i Heftighed sit Glas ned mod Bordet, saa det sprang i Stykker. „Gud forlade vore salige Forældre! jeg kan ikke tilgive dem deres Synd mod Caroline." — „Vore Forældre," sagde Ferdinand, „vare ikke saa strafværdige, som vor Onkel og Tante, hos hvilke Caroline var i Huset. De havde lovet at testamentere hende deres Formue, naar hun vilde ægte denne lede Baron, hvis Frieri til vor Søster ansaaes for en stor Lykke. Vore Forældre levede i trange Kaar. De rige Slægtninge overtalte baade dem og hende." — „Overtalte?" raabte Lindal: „De

tvang hende med Alt hvad der kan twinge en ung, uskyldig Pige. Jeg har faaet det Altsammen at vide, da vor stakkels Søster, som gift Kone, kom hertil fra Onklens Huus i Hamborg, hvor Ulykken skeete. Jeg vidste af ingen Ting, førend det var for silde. Havde jeg blot været tilstede, de skulde ikke have kobblet en Pige af saa stor Skjønhed, saa udmærket Forstand, til en saadan elendig Karl, et Menneske, der ikke har Sands for noget Ædelt og Godt, og som hans ulykkelige Kone skulde more og underholde, naar han hele Dage og lange Aftener sad bly-tung og kjedsommelig, og hængte ved hendes Side, som en Byrde af dræbende Tvang og Kjedsommelighed, der var hende paalagt som en Helvedstraf. O! naar jeg tænker paa alt Dette, kunde jeg blive rasende. Jeg har ordenlig glædet mig ved at høre, at han derovre i Fyen havde lagt sig efter at svire og drikke. Jeg tænkte, saa var hans Kone dog fri for hans Selskab." Sophie sagde: „Det er næsten otte Aar, siden Carolines Mand blev forflyttet herfra Byen. Dengang var jeg altsaa kun femten Aar, og hun to og tyve. Men uagtet denne Forskjel i vor Alder, og den endnu større, at hun var Kone og Moder, og jeg kun en ung Pige, ja et Barn, havde dog et virkeligt Venskab forenet os, og skjøndt jeg kun har seet hende meget lidt siden den Tid, troer jeg dog at kjende hende saa godt, at jeg vel tør paastaae, at et Rygte, som det Ferdinand omtaler, er løgnagtigt og skammeligt. Caroline kan være ulykkelig, men strafværdig? Aldrig!" Sophies Kinder blussede, Ferdinand rystede betænkelig paa Hovedet. Annette sagde: „Ja Gud bevares! var det Rygte sandt, saa var jo Caroline et nederdrægtigt Fruentimmer, som Enhver af os maatte vende Ryggen." — „Ja Du snakker!" raabte Lindal. „Ak! kjære Annette!" sagde Ferdinand: „Man maa dog have Medlidenhed med et Fruentimmer i Carolines Stilling, tvunget til en Mand, som hun ikke kan agte, som endog er utro og udelicat. En anden Mand trøster

hende med sit Selskab, sin Opmærksomhed, han elsker hende og skjønner paa hendes Værd; hvor svært er det da ikke at vogte sig for en menneskelig Svaghed?" — „Hun har tre elskværdige Børn," sagde Sophie: „to nydelige, opvorende Døttre; for deres Skyld" .... Annette afbrød hende: „Hun er afholdt i alle Selskaber, courtiseret af alle Herrer, hun har Trøstegrunde nok". — „Der har vi det," raabte Lindal: „Coquetteriet, Forfængeligheden, de skal trøste for Alting; de ere Maalet for Livet og alle dets Bestræbelser; ikke sandt? Men jeg forsikkrer Dig, Annette, at jeg har langt mere Agtelse for Den, der, henreven af sit Hjerte, begaaer en menneskelig Feil, og opoffrer sig selv for en Mand, hun elsker, end for Den, der lefler med Alle, har dem Alle til Bedste, glæder sig over at forvolde Sorg og forlede til Daarskab, og kort sagt opoffrer dem Alle for sin Forfængelighed, for sin eneste Afgud." — „Mener Du mig med denne Skildring?" raabte Annette, og sprang op i Vrede. Ferdinand greb hendes Haand, og trak hende ned igjen paa Stolen, idet han sagde nogle venlige Ord. Lindal vilde svare, men Sophie afbrød ham, og sagde: „Kjære Lindal! Dine Ytringer synes mig ikke ganske rigtige. Tilgiv mig, at jeg modsiger Dig, men det forekommer mig som om Du sammenligner det værste Slags Coquetter med det bedste Slags strafværdige Koner. Der gives vel sagtens Tilfælde, hvori kun Gud kan dømme og Menneskene bør tie. Er Din Søster saa ulykkelig, som man siger, da hører hun vist til hine Undtagelser; men der gives jo ogsaa et uskyldigt Coquetterie, en barnlig Lyst til at behage Andre, og derved stige i sin egen Mening. Man vil ikke gjøre Erobringer, ikke for nogen Priis i Verden bedrøve noget Menneske, men man vil gjerne være elskværdig, og gjøre et behageligt Indtryk. Er der noget Ondt i det? I Mænd ansee Eders Liv som ganske fordærvet, hvis I maae gaae det aldeles ubemærkede igjennem. Den offentlige Agtelse er et Gode,

hvorfor I mangengang opoffre Eders kjæreste Ønsker. Og vi stakkels Fruentimmer maae ikke engang ønske at blive en Smule bemærkede og vel modtagne, hvor vi lade os see? Vor Personlighed er vor eneste Magt i denne Verden. Maae vi da ikke have Lov at sætte Priis paa den?" — „Ak, Sophie!" sagde Lindal: „Du taler om Coquetterie, som den Blinde om Farverne; Du har slet ingen Forstand paa at være coquet." — „Da er det vist nok en Ulykke for mig," svarede Sophie lidt stødt: „thi jeg tilstaaer oprigtig, at jeg gjerne vil behage. Dersom jeg altsaa gjerne vil det, men ikke kan det, er jeg virkelig at beklage." Hun taug, og saae ned for sig. Annette sagde: „Det havde jeg ikke troet, Lindal, at Du vilde forsvare en utro Kone, som bringer Uenighed og Skam i sin Familie." — „Uenighed og Skam!" raabte Lindal: „Nei det vil jeg visselig ikke forsvare. Gud bevare Caroline fra at volde Forargelse, fra at sætte en Plet paa vor Families Ære! Nei, en saadan Mangel paa Conduite skulde jeg aldrig tilgive hende!" — „Det er altsaa blot den saakaldte Ære, der ligger Dig paa Hjertet?" sagde Annette: „Resten" ..... Lindal afbrød hende: „Resten er en Sag mellem Vorherre og hende selv." — „Ikke mellem hende og hendes Mand?" spurgte Annette. „Nei!" svarede Lindal: „naar han ikke veed det Mindste derom, saa er det Noget som ikke existerer for ham. Franskmanden siger, og Franskmanden har en sund Fornuft: Quand on le sait, c'est peu de chose; ce n'est rien, quand on l'ignore." Sophie kastede et Blik til sin Mand, hvori noget hende ganske Usædvanligt malede sig, Noget som lignede en Følelse af Forbittrelse. Ferdinand sagde: „Nei Frands! det kan Du ikke mene. Vilde jeg endog tilstaae, at en saadan Fornærmelse var et Intet, naar man ikke anede den, saa kunde jeg dog umulig tænke, at den var en ringe Ting, naar man vidste den. Gud bevares! er det ringe at være bedragen og forraadt i sit nærmeste, hjerteligste Forhold?" —

„Pah!" raabte Lindal: „Bedragen og forraadt! Det er saadanne store Ord! Det kommer kun an paa deres Betydning. Jeg veed Koner, som aldrig have gjort sig skyldige i det Mindste af Det, man forstaaer ved Utroskab, og som efter min Mening dog have baade forraadt og bedraget deres Mænd. De have daglig løiet for ham og fortalt saavel hans Hemmeligheder som hans Svagheder til deres Veninder; derimod veed jeg en Kone i Frankrig, som lod sig guillotinere af Troskab og Hengivenhed for sin Mand, og den Kone havde ganske bestemt en Elsker, og var for saavidt utro." — „Ja det er meget godt," sagde Ferdinand, „men den Kones Ægtemand vilde jeg dog ikke have været. Naar man elsker sin Hustru, hvor kan man da udholde den Tanke, at en Anden er elsket af hende? Hvor kan man udholde Livet i en saadan Ulykke?" — „Ja det forstaaer sig," svarede Lindal, „at unge Elskere tænke saaledes. Jeg husker selv den Tid, da jeg i Paris med Vold og Magt vilde duellere med et uskyldigt Menneske, der havde understaaet sig at dandse med en Dame, hvis smukke Øine havde bedaaret mig. Hen vilde jeg skyde mig selv, ja jeg havde gjerne, som en anden Othello, qvalt min Elskede; men Gud skee Lov! en saadan Lidenskab er ligesom Skarlagensfeber eller andre Børnesygdomme: man faaer den kun eengang i Livet." — Sophie blev blodrød. For at skjule sin Sindsbevægelse, reiste hun sig, og gav sig Ærinde til en anden Deel af Værelset. Ferdinand sagde: „Man kan dog visselig elske meer end eengang i Livet, det troer jeg idetmindste." — „Det er heller ikke min Mening," svarede Lindal, „at man ikke kan elske meer end eengang; men en saadan brændende Elskovsfeber har jeg dog kun lidt af den ene Gang." — „Nu vel," sagde Ferdinand, „saa er det dog ialfald sandt, at en Mand, som elsker sin Kone, umulig kan taale, at en Anden bliver ham foretrukken." — „Men," svarede Lindal, „deri har han stor Uret, naar der blot

er Tale om en Følelse, om et Fortrin, man i sit Hjerte giver en Anden. Hvem er Herre over Sligt?" — „Men," indvendte Ferdinand, „Ægtefolk love jo dog for Alteret, at de trofast og bestandig ville elske hinanden." — „Nei saamæn gjøre de ikke," raabte Lindal: „De love vel Troskab, men hvor kan de love evig Kjærlighed? Staaer den i noget Menneskes Magt? Det er endogsaa urimeligt at love, at man aldrig vil forelske sig i nogen Anden end sin kjære Ægtemage. Det er, ligesom man vilde forpligte sig til aldrig at faae Hoste eller Koldfeber eller saadan Elendighed, som man jo vistnok paadrager sig ved en eller anden Uforsigtighed, men for en saadan kan dog Ingen sige sig fri. En god Conduite derimod, et fornuftigt Herredømme over sin Opførsel, dem bør og kan man love, og dem bør og kan man holde." — „Men Gud bevares!" raabte Annette: „Kunde Du da finde Dig i at Sophie elskede en Anden?" — „Jeg haaber," svarede Lindal, „at jeg vilde være saa fornuftig at finde mig deri, forudsat at blot jeg, ikke Verden, havde gjort denne Opdagelse." — Sophie havde imidlertid paany indtaget sin Plads ved Bordet, Lindal slog sin Arm om hende, og sagde: „I dette Tilfælde, min lille Sophie, skal Du imidlertid ikke just fortælle mig det med rene Ord, thi det er ikke delicat, og endnu mindre maa Du betroe det til nogen Uvedkommende, men naar Du er discret, skal Du see at jeg ogsaa skal være det." Sophie trak sig ud af hans Arm, og sagde med tilbagetrængt Hæftighed „Jeg trænger ikke til Din Discretion eller Overbærelse." — „Hvad nu!" raabte Lindal: „Jeg troer, Du bliver vred. Lad mig see paa Dig! vend dog ikke Ansigtet bort! Gud forbarm sig! jeg troer ordenlig, Du græder! Naa Du er vist nok den første Kone, der græder over sin Mands Liberalitet." Med qvalt Stemme svarede Sophie: „Siig heller: over min Mands Ringeagt! Men til min Trøst tør jeg sige, at jeg hverken har fortjent, eller vil fornedre mig til at fortjene den." Med dis

Ord reiste hun sig, og nærmede sig Døren, Lindal fulgte efter, og vilde holde hende tilbage. „Du vil dog give mig et Kys til Godnat?“ spurgte han. Hun vendte sig fra ham. „Nei, ikke iaften,“ sagde hun med sagte Stemme. „Jeg siger hele Selskabet Godnat,“ tilføiede hun, og var med Eet ude af Døren.

Annette fulgte kort efter, og da de to Brødre nu bleve ene, sad de først lidt tause og ligesom lidt forlegne. Endelig tog Ferdinand Ordet, og betroede sin Broder, at han søgte en Ansættelse ved Forstvæsenet, et Fag, hvori han havde viist sin Duelighed. „Dersom jeg er heldig i denne Bestræbelse,“ sagde han, „saa seer jeg dog en Udsigt til at kunne gifte mig.“ Lindal fraraadede ham Dette, da den Ansættelse, han søgte, vilde gjøre det nødvendigt at boe paa Landet, og bringe Annette i en Stilling, hvortil hun af alle Fruentimmer var meest uskikket. „Du vil derved lægge en ny Daarlighed til den gamle, som Du begik ved at forlove Dig med en Pige, der er ligesom en Luxusvare, der er blot til Glimmer og Stads. Hvad skal hun more sig med i et eenligt, huusligt Liv? Uden at tale om, at hun er en slet Huusholderske: hun har til sin egen Raadighed, ligesom Sophie, de Rentepenge, der tilhøre dem efter deres Moder. Det er ikke Meget. Men Sophie har dog dermed rigelig bestridt ikke blot Udgifterne ved sin egen Garderobe, men ogsaa sin Søns Fornødenheder, og desuden betalt nogle Regninger for Annette, der er kommen tilkort med sine Penge. Dette er imidlertid Noget, jeg ikke maa vide, men som jeg ved en Hændelse har opdaget. Ja var Annette saadan som Sophie, saa vilde jeg rose Din Plan.“ — „Ja Sophie er en Engel,“ raabte Ferdinand: „men Annette er indtagende; hun er neppe atten Aar, Tiden vil forhøie hendes Værd, og jeg haaber, at hun af Kjærlighed til mig vil finde sig lykkelig, endog i en eensom, men behagelig, huuslig Tilværelse. En saadan Stilling vil netop udvikle hendes ædlere, dybere Natur.“ — „Annette,“ svarede Lindal, „er et

forkjælet Barn, og har alle de Feil, som følge den Sla
Du seer hende med Kjærlighedens Briller; Du vil s
ganske anderledes, naar Du engang faaer dem af." —
da nødvendigt," spurgte Ferdinand, „at jeg virkelig skal
af som Ægtemand? — Hør Frands," vedblev han, „
altid været mig en god Broder. Du er tolv, tretten A
end jeg, og har mere Erfaring; det tilkommer ikke mig
Dig, men vi tale nu fortroligt sammen; tillad mig
Dine Anliggender: Du har en Kone, som i mine
Verdens Øine besidder alle qvindelige Fortrin, og som el
Er det muligt, at Du ikke længer elsker hende?" — „
det for en Snak?" raabte Lindal: „Elsker jeg ikke min
— „Du taler, som om Du ikke gjorde det," svarede Fe
„Du saarer hende ofte, som for Exempel nu iaften." —
er alt for let at saare," sagde Lindal, „alt for ser
og høitidelig; det kan jeg ikke lide." — „Høitidelig?"
Ferdinand: „Langt fra! Hun har en dyb Følelse, hun
den og tilbageholden, men dertil er hun meget livlig, o
ter; hun har noget Naivt, der er usigelig tillokkend
„Men hun bliver strax høitidelig," svarede Lindal, „naa
blot berører vort indbyrdes Forhold. Jeg elsker hende
Mand, men hun vil, jeg skal elske hende som en Sværm
„Du er alt for lykkelig," sagde Ferdinand: „Tænk, om
kelig tog Dig paa Ordet, og vendte sit Hjerte til en A
— „Det har ingen Nød," raabte Lindal: „Det er sl
hendes Characteer." — „Vær ikke overmodig," svared
nand: „Hovmod gaaer for Fald! Begge Dine Koner ha
Dig for høit, det har gjort Dig sikker, men tag Dig iag
har mange tause Medbeilere; Sophie er langt mere ind
end hun selv veed." — „Men ikke mere end jeg selv
svarede Lindal: „Jeg paaskjønner hendes Værd, om jeg
gaaer i evige Lovtaler over hende; jeg kunde bevise Dig,

har Omsorg for hende i Ting, som hun ikke drømmer om. En af mine ivrigste Bestræbelser i denne Tid er at sikkre hende en uafhængig Stilling efter min Død. Hun er meget yngre end jeg, hun er kun sytten Aar ældre end hendes Søn. Jeg vil ikke, at hun skal være afhængig af ham engang i Tiden, thi Ingen kan vide hvad Tiden bærer i sit Skjød." Ferdinand svarede: „Det er ret og godt af Dig, at Du sørger for Din Hustrues Skjæbne til en Tid da Du selv ikke mere kan det; men kjære Frands! sørg dog først for det Nærmeste, og forsød hendes Liv, medens hun endnu kan være lykkelig. Nu gaaer jeg hjem; gaa Du nu ind til Din Sophie, og sig hende et Par trøstende Ord, for at hun ikke skal gaae tilsengs med et bedrøvet Sind." — „Jo vist!" sagde Lindal leende: „Den lille Trold, som ikke engang vilde sige mig venlig Godnat. Nei, min Broder! saadan maa man ikke omgaaes Fruentimmer."

Faa Dage efter lode Grev Adalbert og Hr. Sardes sig melde i det Lindalske Huus. Majoren og Annette modtoge dette Besøg med spændt Forventning. Huusherren gik de Fremmede imøde, og indførte nu en Mand, hvis aldrende Udseende mere syntes en Følge af aandelig og legemlig Anstrengelse, end af Aarenes Vægt. Den unge Mand, som fulgte ham, var ved første Øiekast slet ikke egenlig smuk, men jo mere man betragtede ham, jo mere interessant fandt man hans Udvortes; og i hans Tale, i hans Stemme, i hans Bevægelser var der noget uforklarligt Henrivende; det syntes, som om bestandig nye Straaler af noget aandeligt Skjønt udviklede sig af hans Væsen, der var en Blanding af en stor Livlighed og en beskeden Tilbageholdenhed. I hans udtryksfulde Øine laae noget Melancholsk, noget Sværmerisk og tillige noget Gjennemtrængende. Hans Bevægelser vare hurtige og raske, men dog var der Noget ved ham, der uden at være i mindste Maade sygeligt, dog ligesom tydede paa, at det hemmelighedsfulde Baand, der sammenbinder Sjæl

og Legeme, var fiint, og let kunde briste. Hvo som med Opmærksomhed har fulgt denne Verdens Drama, vil vist have gjort den Bemærkning, at Elskerrollen deri synes at tilkomme Mænd af dette Slags. Der er Noget ved dem, som beskjæftiger Indbildningskraften, som tyder paa overstandne, indholdsrige Fata; og den skjønne Medynk med alle Lidende, som er et Hovedtræk i den ædlere qvindelige Natur, synes at tale disse Mænds Sag hos de Bedste af det qvindelige Kjøn. Denne Indflydelse udeblev heller ikke hos de to smukke Søstre, i hvis Selskab Sardes nu for første Gang tilbragte en hastig løbende Time, medens Grev Adalbert og Majoren næsten udelukkende beskjæftigede sig med hinanden. Dog var det Indtryk, hine tre Personer indbyrdes gjorde paa hverandre, meget forskjelligt. Sardes fandt inderligt Behag i de to skjønne Damers dannede Samtale; især gjorde Sophie ved første Øiekast en stor Virkning paa hans Sind. Den unge Moder til en allerede seraarig Søn, hendes ungdommelige, næsten barnlige Udseende, den qvindelige Værdighed, som var udbredt over hendes Væsen, gjorde hende til en Figur, hvis Mage han tilforn ikke troede at have mødt. Sophie paa sin Side havde en uskyldig Anelse om de Følelser, hun opvakte, og i sit beskedne Sind følte hun et Slags Taknemmelighed derfor. Annette besluttede ved sig selv at gjøre den unge Mand til sin erklærede, men naturligviis ubønhørte Tilbeder. Dog vare disse stille, gjensidige Tanker og Følelser meer end halv ubevidste hos Dem, i hvis Sjæle de vare opkomne.

Da Ferdinand kom om Aftenen, fortalte han at han havde talt med Sardes efter det omtalte Besøg, og at Denne havde udgydet sig i Lovtaler over begge Damerne, men især viist en stor Varme ved at omtale Sophie. Den unge Kone skjulte ikke sin Fornøielse over disse Efterretninger, hun roste Sardes, og glædede sig over at han, som fra sit trettende Aar ikke havde seet Danmark, dog havde fulgt dets Litteratur, og talte dets

Sprog, paa lidt fremmed Udtale nær, som om han aldrig havde forladt sit Fædreland. Annette var mut, forstemt og adspredt, og forblev saaledes den hele Aften, uagtet den huuslige Kreds blev forøget med adskillige muntre Mennesker, som af og til besøgte det Lindalske Huus.

Majoren syntes oplivet af det nye Bekjendtskab. Grev Adalberts Omgang var ham yderst behagelig, baade formedelst de fælleds Interesser, hvorom denne dreiede sig, og de Ungdoms Erindringer, som den opfriskede, ja endogsaa ved det Sprog, der lød for ham som en kjær, halv forglemt Melodies dyrebare Toner. Ogsaa Grevens unge Ledsager behagede Lindal. Han skyndte sig med at aflægge et Gjenbesøg hos dem Begge, og indbød dem til den følgende Dag. Lindal saavelsom Sophie havde Smag og Sands for det virkelig Behagelige i den selskabelige Omgang. De bestemte saaledes, at det Selskab, de til Ære for de nye Venner vilde gjøre, skulde bestaae af faa Personer, der passede til hinanden, at det desuagtet skulde være festligt, og Alting vidne om den Glæde, man fandt i at beverte Gjæster som disse, med hvilke man haabede at tilbringe en Dag, hvori man selv og De, man forsamlede om sig, skulde vederqvæge sig, finde Hvile og Opmuntring for de forbigangne Dages Besværlighed og Bekymring, og hente bedre Lune til den næste. Disse forstandige Bestræbelser fandt den fortjente Løn. Grev Adalbert, som ellers var stille i Selskab, og altid syntes at kjede sig, var munter og fri, som man ellers ikke saae ham; den hele Kreds sprudlede af Vid og Glæde, som Skummet af den Champagne, man drak, og et uforklarligt Velbehag svævede over den lille Fest. Sophie sad ved Bordet mellem Greven og Sardes. En høiere Rødme, end sædvanlig, oplivede hendes Kinder, hun var Vertinde med en særegen Ynde, og talte muntert og livligt med sine Gjæster. Den gamle Greve var indtagen af hende, og syntes forynget ved hendes Side. Næst Sardes sad Annette.

Hun lod al sin Gratie og Vittighed spille for hans Øine; ogsaa underholdt han hende med megen Artighed, dog vendte han sig ofte, ligesom adspredt, til sin anden Naboerske, og syntes aldeles hensunken i Beskuelsen af hende. Hans brændende, sværmeriske Øine hvilede paa hendes yndige Skikkelse, og det saae ud, som om han taus vilde indpræge sig hver Fold af hendes Klæder. Med Undtagelse af Greven, der engang mødte disse Blikke med et besynderligt, ironisk Smiil, undgik de forresten det øvrige, muntre Selskab; kun Sophie bemærkede dette stumme Sprog, og uden egenlig at forklare sig det, følte hun dog en sød Forvirring derover. Lindal fandt sig smigret ved Grev Adalberts Opmærksomhed for Sophie; og de varme Lovtaler, hvormed han siden under fire Øine lykønskede sin nye Ven til en saadan Perle af en Hustru, syntes at forhøie denne Perles Værdi i dens Eiers Øine.

Faa Dage efter aflagde Greven og Sardes et nyt Besøg i Majorens Huus, hvor de tilbragte endnu en Aften, uden forud at være indbudne; man var allerede friere, mere bekjendt, man saaes oftere, og det lod til, at det Lindalske Huus blev det Sted, som disse Fremmede helst besøgte.

Husets Nærbeslægtede, Hr. von Maltz og hans Frue, den i Familien benævnte Cousine Lotte, havde et Par Gange truffet Greven og hans Pleiesøn, hvilke man i denne Cirkel pleiede i Korthed at kalde: „De Franske,“ uagtet denne Titel kun passede sig halvt. Fruen, som var en enthusiastisk Veninde af alle Udlændinge, især Diplomater og Kunstnere, havde ingen Sjælefred, førend hun fik disse Fremmede indlemmede i sin huuslige Kreds, af hvilken hun var meget stolt, da hun yttrede ved enhver Leilighed, at Alt hvad der var udmærket, forsamlede sig hos hende. Da Hr. von Maltz var en god Mand, som ingen anden Villie havde end sin Frues, sendte hun ham, uden videre Anledning, til Grev Adalbert, hvor han aflagde et Besøg, og udbad sig

hans og hans Pleiesøns Nærværelse i hans Huus til ottende Dagen derefter. Det var netop den skjønne Uge mellem Juul og Nytaar, denne Tid, da Enhver synes at have dobbelt Fordring paa Livets Fryd og Lystighed. Greven vilde undskylde sig, men da Hr. von Maltz tilføiede, at den Lindalske Familie ogsaa havde lovet at komme, modtog Sardes med Taknemmelighed Indbydelsen, og Greven lod sig overtale til det Samme.

Den Maltziske Familie beboede et stort Local, og gjorde jevnlig meget store Selskaber, hvor de for hinanden mindst passende Personer kom sammen, og deeltoge i en Art Tidsfordriv, som mangen Gang var den meest usikkede for dette Selskab. Fruen i Huset, der gjorde Fordring paa den høieste Sands for alle skjønne Kunster, lyksaliggjorde almindeligviis sine Gjæster med allehaande Kunstnydelser, hvorved hun selv gjerne spillede en Rolle, saavidt hendes Evner paa nogen Maade tillode det. Til den forestaaende Fest gjorde hun nu store Tilberedelser, hvorved hun blev assisteret af en Fætter, der i denne Henseende var, hvad man kalder Potte og Pande i hendes Huus. Cousin Felix var en Brodersøn af Hr. v. Maltz, et puur ungt Menneske der nylig var sluppet ud fra Skolen, men allerede længe havde udmærket sig som Digter og Criticus, og i alle Maader fortjente at høre til det Samfund, som man i Kjøbenhavn beærer med Benævnelsen af: De smaa Propheter, en Titel, der saa meget mere tilkommer dem, som de virkelig ikke spaae noget Godt. Denne Cousin Felix ledede nu den tilstundende Festdags Kunstnydelser, og da man ved lignende Leiligheder havde benyttet Annettes Talenter, besluttede man ogsaa nu at gjøre Brug af disse; hvilket med Rette kunde kaldes en lys Idee, da Annette virkelig var talentfuld, og sjelden tog Deel i noget aldeles Smagløst, hvorved hun var at ansee som et Særsyn i denne æsthetiske Forening. Cousine Lotte og Cousin Felix havde nu til denne Ende mange hemmelige Conferenser med Annette, der endogsaa

gav sig mod al Sædvane meget at bestille med den lille Anton, og beholdt ham hele Timer inde hos sig paa sit eget Værelse. Paa Sophies Spørgsmaal, svarede Annette, at hun øvede ham i en Dands, som han i Forening med hende skulde udføre ved Cousine Lottes Fest om nogle Dage, men at hun ikke maatte friste Drengen med Spørgsmaal angaaende denne Hemmelighed. Sophie turde ikke indlade sig i denne Sag uden Lindals Tilladelse. Denne spurgte derfor Anton om hvad alt Dette skulde betyde. Barnet straalede af Glæde, men lagde Fingeren paa Munden, og rystede paa Hovedet. Lindal maatte lee, og sagde: „Lad gaae! for en Gangs Skyld faaer Du være med i at gjøre Narrestreger; det bliver dog ialfald ikke sidste Gang."

Endelig kom den store Dag. Om Aftenen samledes Selskabet. Den rummelige Sal og et Par tilstødende Cabinetter vare tillukkede. I nogle andre mindre Værelser sad Gjæsterne, Damerne i eet Værelse, tæt pakkede til hinanden, i en meget varm Temperatur, der ved en Theemaskine i deres Midte steg til Badstuevarme. I to andre Værelser stode nogle af Herrerne op ad Vægge og Vinduer, medens andre spadserede op og ned i den snevre Plads, som var tilovers midt paa Gulvet, bestandig stødte og skubbede af de opvartende Tjenere og Piger, som med Møie banede sig Vei med deres Presenteerbakker. En Husjomfru udførte Vertindens Functioner, da Fruen var beskjæftiget i de tillukkede Værelser. Sardes sagde til Ferdinand: „Du gode Gud! hvad er dog dette for en gruelig, ret hernhutisk Skik, at vi Mandfolk saaledes skulle være adskilte fra de smukke Damer, som sidde der i en Kreds, ligesom Blomster i et Bed indenfor et misundeligt Gitter! Kan vi To ikke gaae ind og tale med Fru Lindal og Annette?" — „Det vilde vist gjøre for megen Opsigt," svarede Ferdinand. „Man kjeder sig tildøde," sagde Sardes. „Ja saadanne Selskaber," svarede hans Ven, „ere jo heller ikke for Fornøielses Skyld."

Nu bleve Dørene til Salen aabnede. Ved den ene Side var anbragt en Forhøining, som et Slags Orchester, hvorpaa et Pianoforte og nogle Nodepulte. Fruen kom nu frem, bad Selskabet træde ind, og tage Plads paa de opstillede Stole, og indbød nogle af dem til, efter Løfte og Aftale, at forlyste Selskabet med Musik, medens man tilberedede en lille Forestilling af hvad man kalder et Tableau. Hun førte nu en Dame op til Pianofortet, en Herre tog en Fløite, to andre hver sin Violin. Fru von Maltz forsvandt nu paany, og en meget maadelig udført Quartet begyndte, i hvilken det et Par Gange gik lidt istaa, medens især Fløiten udmærkede sig ved nogle falske Toner, der gjennemskare Tilhørernes Ørehinde med stor Grumhed.

I den bageste Række af Damerne sad Sophie, og bag hende Sardes. Han bøiede sig over hendes Stol, og talede af og til nogle sagte Ord til hende. Hans Stemme var ustridig det meest Melodiske i Concerten. I dette Øieblik erindrede Sophie hiin Aften, da hun under en Concert paa Theatret havde været i Samtale med Lindal, og en hende uforklarlig Smerte gjennemfoer hendes Sjæl.

Raden kom nu til Annette. Hun satte sig til Pianoet og sang, accompagnerende sig selv, en glimrende Arie, som hun, af en Dilettantinde at være, udførte temmelig godt, og hvorfor hun ogsaa høstede en mægtig Applaus.

Nu aabnedes Fløidørene til det tilstødende Cabinet, og paa en mørk draperet Baggrund, medens Forgrunden var stærkt oplyst, viste sig et Tableau, som forestillede Stubs bekjendte Amor og Psyche. Stillingerne vare fuldkommen nøiagtig efterlignede, men de Figurer, man havde valgt, saae ud som en Parodie paa den for tidlig tabte Kunstners Værk. Fru von Maltz, som forestillede Psyche, var en meget corpulent Dame, hvis altfor store Fyldighed tog sig forfærdeligt ud i den liggende Stilling og i det græske ved Tricot efterabede Costume, uden at

tale om hendes rødlige Teint, som ingen hvid Sminke kunde bringe til at ligne den i Dødens Arme halvt hvilende Psyche. Cousin Felix derimod, som Amor, var saa mager og tør, at hans Figur udgjorde en sand Contrast til hans Elskerindes. Efter faa Minuter lukkedes Dørene igjen ved en usynlig Haand; og mærkværdigt var det Udtryk, som nu viste sig paa Tilskuernes Ansigter. Nogle, som ikke kjendte eller forstode denne Gruppes Betydning, saae heel forlegne ud; et Par af Damerne fældede Taarer af Rørelse over det deilige Syn; men hos Andre var et sarcastisk Smiil umiskjendeligt; heller ikke afholdt man sig fra at tilhviske hinanden en og anden lille Bemærkning i epigrammatisk Form. En sagde for Exempel: „Det maa have været en svær Tour for Zephyr, da han bar denne Psyche." En Anden sagde: „Man seer dog, hvem af de to Elskende der har sørget meest i Adskillelsens Tid. Psyche er trivedes meget godt, medens den stakkels Amor er bleven saa udtæret, at der, som man siger, ikke er Fuglesøde paa ham." — „Nei," svarede en Tredie, „det er en Finesse. For at betegne det brændende Stof i Kjærligheden, ere alle hans Lemmer at betragte som Svovelstikker."

En ny Quartet begyndte nu, lig den forrige, og under denne kom Fruen omklædt, eller rettere sagt paaklædt, tilbage til Selskabet, og efter at have modtaget de skyldige Taksigelser, tog hun Plads ved Siden af Sophie. Under Musiken kom Hr. von Maltz gaaende paa Tæerne, og nærmede sig sin Frue, til hvem han hviskede: „Mine græder, og tør slet ikke komme frem og declamere." — „Er hun gal?" raabte Fruen: „jeg skal ved Gud lære hende." Sophie bad for den stakkels halvvorne Pige, men Fruen var ubevægelig: „Nei kjære Cousine!" sagde hun, „mine Børn maae ikke have Nykker. Mine er tretten Aar, hun skal begynde at vise sig i Verden. Vor fortræffelige Felix har skrevet det sødeste Digt i Castellis Maneer, og hun har lært det

udenad og kan declamere det meget smukt. Han har selv instrueret hende og hun skal fremsige det, om hun saa blev gal." Ved disse Ord løb Fruen ud af Salen, men kom strax igjen, og satte sig meget fornøiet paa sin Plads, idet hun hviskede til Sophie: „Nu skal Du bare see, hvad et godt Øresigen kan udrette." Den stakkels Mine, en net, godmodig, lille Pige, blev nu høitidelig ført frem af Cousin Felix, og stillet op paa Forhøiningen foran Instrumenterne. Hun var overmaade forgrædt, blussede stærkt, især i den venstre Kind, og skjælvede saaledes, at hun neppe kunde holde Hoved eller Hænder stille. Efter at have neiet for Selskabet, med et Ansigt, paa hvilket det tvungne Smill saae ud som Krampetræk, fremsagde hun nu, med smertdigt Hastværk, et i haarde og ufremkommelige Vers forfattet Digt, der kun i affecteret og vandet Naivetet erindrede om Castelli; og medens den beklagelsesværdige Fremsigerinde med en fremtvungen, smilende Mine udbredte sig over sin barnlige Lyst og Glæde, randt de klare Taarer ned over hendes feberhede Kinder. Da denne piinlige Kunstnydelse vel var overstaaet, satte en Herre af Selskabet sig til Pianofortet, og hans virkelig gode Spil faldt som en vederqvægende Dug paa de ubehageligt angrebne Gemytter, og forskaffede en Beroligelse, hvortil man høiligen trængte. Annette havde allerede fjernet sig, efter at hun først længe havde søgt efter Anton, som i et afsides Kammer var i fuld Leg med Husets yngre Børn, og kun ugjerne fulgte sin Tante til de Kunsten indviede, indre Gemakker.

Lindal var først kommen silbigt. Hans Ankomst var en sand Trøst for Grev Adalbert, der tog den første bedste Anledning til med ham at liste sig fra Tilskuer-Pladserne, og begive sig ind i et andet Værelse, hvor han hjertelig beklagede sig over denne Aftens dræbende Kjedsomhed. „Hvilken Forskjel!" sagde han, „paa det lille nydelige Selskab i Deres Huus, for nogen Tid siden, og dette iaften! Det selskabelige Liv har i Sandhed

taget en ret bedrøvelig Vending, saavel her i Byen, som i Paris og flere Steder. Selskaberne have saalidet af en Fest, at man slet Intet føler af det høitidelige Indtryk, som man modtager i en stor Forsamling af Mennesker i et stort og pragtfuldt Local, med dertil svarende Bevertning og Opvartning. Heller Intet have de tilfælleds med de yndige smaa Foreninger af en lille, udsøgt Kreds, som overlader sig til sit Lune, eller til indholdsrige Samtaler. De i Paris saakaldte smaa Aftenselskaber vare vel ikke længere i deres Flor, da jeg kom ud i Verden, men noget Lignende, noget Bedre endogsaa, kunde man dog have endnu, med ringe Anstrengelse. I Deres Huus, kjære Major, seer man jo allerede et Exempel derpaa!" — „Nei!" sagde Lindal: „De er altfor god. Mit Huus, især her i Byen er ikke den Ros værd. Paa mit Gods, hvor jeg haaber at se Dem til Sommeren, er det noget bedre. Men ialfald har jeg stedse vogtet mig for at gjøre dette Slags store Selskaber, der som oftest ere en trykkende Plage baade for Gjæsterne og for Verten, der anvender mange Penge paa en Dag, som Enhver af de Paagjældende med Glæde vilde frakjøbe sig. Jeg vil nu ikke engang tale om saadanne Cirkler som denne, hvor man aabenlig driver et syndigt Misbrug med de skjønne Kunster. Hvo som vil glæde sig ved disse, har jo offentlige Steder, hvor han langt bedre kan nyde dem; eller han kan dyrke dem i Stilhed i sit eget Hjem, hvis han formaaer det. Men i private Selskaber kommer man sammen for at conversere, for at træffe behagelige Bekjendtskaber i en behagelig Omgivelse, ikke for at lide Ondt paa Sjæl og Legeme, som her og mange andre Steder."

Medens disse to Mænd saaledes søgte ved en lille eensom Samtale at holde sig skadesløse for det store Selskabs Mangler, nød man imidlertid i Salen en smuk lille Scene. Døren til Cabinettet aabnedes paany, og man saae et yndigt Tableau, en Gruppe, forestillende Morgenen: en qvindelig Figur med en

Fakkel, tilligemed en Genius, der udstrøede Blomster, og som halv blev baaren af hende, halv svævede efter hende. Man havde ordnet Dette saaledes, at det ganske havde Udseende af at disse Figurer ikke berørte Jorden, men virkelig svævede over den. Annettes og den lille Antons ungdommelige, lette Skikkelser vare skabte til at forestille den unge friske Morgen. De vare Begge meget smukt draperede, og bare Vinger, der kunstmæssigen vare dannede af Flor, og lignede Sommerfuglevinger. En almindelig Applaus modtog den nydelige Gruppe. Musiken vedblev, og ligesom oplivede sig mere og mere, og det saae ud, som om den meddelede de stille Figurer Liv og Bevægelse. De rørte sig, dreiede sig i bestandig hurtigere Kredse, løsreve sig tilsidst fra den Ramme, der indfattede dem, og skrede over Dørtrinet ind i Salen, hvor der midt paa Gulvet foran Tilskuerne var Plads gjort til en Dands, som de opførte. Annette havde godt forstaaet at lempe denne efter den lille Antons Evner, og det var beundringsværdigt, hvilke gratiøse Stillinger, hvilke dristige Spring hun i saa kort Tid havde lært sin spæde Elev. Det skjønne Barn dreiede sig om hende med Øine, som funklede af Glæde, og kastede med smilende Ansigt sine Blomster ud mellem de Tilstedeværende, der ikke kunde afholde sig fra med Vink og sagte Udraab at give ham sit Bifald tilkjende, medens hans Moders Hjerte slog af Glæde, ved at beskue ham. Annettes smaa Fødder berørte neppe Gulvet; i lette Spring hævede den yndige Skikkelse sig, og syntes at svæve for Vinden, idet hun svang sin brændende Fakkel. „I Sandhed," hviskede Sardes til den henrykte Ferdinand: „En saadan Morgen bebuder en skjøn Dag."

Men neppe vare disse Ord udtalte, før det syntes, som om en ondskabsfuld Dæmon havde hørt dem. Annettes Fakkel var, som sædvanlige Theaterfakler, i den øverste Deel fyldt med Bomuld, der var gjennemtrængt af Spiritus. Cousin Felix havde paataget sig at fylde Faklen med denne Substans, og havde

været mindre sparsom med den som Maskinmester, end som Di
ter. Ved en hurtig Vending af Annette, foer en flydende Il
strøm ud af Faklen, og som ved et Lyn antændtes den lille A
tons Vinger. Det tynde Flor blussede iveiret, og angreb Kran
sen i hans Haar; men ligesaa hurtig som Flammen, fløi S
phie mod sin Søn, afrev ham Krandsen, slukkede Ilden i ha
Lokker med sine Hænder, men antændte i det samme sin eg
Kjole, der var af et lignende Stof, som Barnets Vinger.
Ildhav omgav Moder og Barn. Angst greb alle Tilstedevæ
rende; gjennemtrængende Skrig afløste Musiken. Alle ilede t
Hjelp, mellem disse Lindal og Adalbert, men hurtigere end all
var Sardes. Med eet Ryk rev han Vingerne af Barnet, o
den brændende Flors-Kjole af Sophie, som til Lykke bar unde
denne en af Silke, der bedre modstod Ilden; og medens Andr
grebe de brændende Stoffer, og slukkede dem ved at træde pa
dem, omslyngede han Moder og Barn, og ved at lade begge sin
Arme glide ned ad dem fra øverst til nederst, strøg han Flam
merne ned mod Jorden, og slukkede saaledes Ilden. Alt Det
gik for sig i et saadant Øieblik, at man neppe fik Tid til a
sandse, før det Hele var forbi. Den midt i sin Glæde af e
saadan Skræk trufne Dreng var dødbleg, og skjælvede som i
Feberkulde. Hans Moder syntes ogsaa at vakle. Lindal gre
sin Søn, løftede ham iveiret, og bemærkede med Glæde at ha
var ganske ubeskadiget. Sardes holdt endnu Sophie i sine Arm
Hans Øine stirrede med en Blanding af Skræk og Henrykkel
ind i hendes, som halv smilende, halv frygtsomme vendte s
med Tak imod hans. Den Ene kunde føle den Andens Hjer
banke, og saaledes i dette i dobbelt Betydning brændende M
ment var det, som om den lille Gud, der nærer sig, siger man
af Suk og Forvirring, førte disse To i hinandens Arme, Diss
som saamangen Overeensstemmelse, saamangen Omstændighed b
drog til at forene, og som saa Meget dog maatte og burde ad

stille. At alt Dette, som i aandelig Betydning var saa Meget, kun optog en uberegnelig liden Plads i Tiden, vil Enhver let indsee. Man bragte Sophie til en Stol, man hentede Vand og hurtige Hjelpemidler, man fordobblede Opmærksomheden og Omsorgen for hende og hendes Barn. Sophie fattede sig snart, men den stakkels Anton var meget angreben. Af Ømhed for ham, af Undseelse over sit forstyrrede Toilette, og maaskee af en hende selv uforklarlig Forvirring, ønskede Sophie strax at tage hjem med sin Søn, og ubøielig for alle de Omkringstaaendes Bønner, bad hun Lindal at lade en Vogn hente til hende, uden at han dog selv maatte berøve Selskabet sin eller Annettes Nærværelse. Han samtykkede i hendes Ønske, men formaaede dog ikke at skjule sin Fortrædelighed over alt Dette, idet han sagde til hende halv sagte, dog saaledes at Sardes og Flere hørte det: „Gid Fanden havde alle disse brødløse Kunster! Det kommer ogsaa af det Kjellingeri med saadan en Unge, som vores Dreng, der skal være med i stort Selskab, hvilket altid har været mig en Torn i Øiet; men naar jeg har taget mig den Frihed at sætte mig derimod, saa har Hundrede og Eet været ude." Vognen kom, Lindal bar sin Søn ned i den, Sardes bød Sophie Armen, og da hun lige ved Vogndøren vendte sig til ham, og gjentog sin Tak for hans Hjelp i Farens Øieblik, vovede han at gribe hendes Haand, og at paatrykke den et Kys, mod hvis brændende Varme Handsken ikke formaaede at beskytte.

Vistnok var den Fare, der havde truet Sophie og hendes Barn, ikke meget stor, eftersom den havde truffet dem midt i en Cirkel af saa mange hjelpsomme Hænder, men Sardes var imidlertid i den tredie Himmel af Henrykkelse over at være den Lykkelige, til hvis Arm en gunstig Skjæbne havde betroet at afvende Faren, og som derved blev Gjenstanden for Sophies Erkjendtlighed. Ganske beruset af det Øieblikś Salighed, der lønnede ham med den aldrig haabede Gunst, at holde Sophie i

sine Arme, kom han tilbage til Selskabet med et af Henrykkel ganske forklaret Ansigt. Lindal, som tilligemed ham traadte i i Salen, saae derimod ud som Skyggen der følger Lyset. M dens de gik op ad Trappen med hinanden, havde han tak Sardes med faa Ord, der syntes at koste ham Overvindelse, nu søgte han med en fortrædelig Mine et Spillebord, hvor h satte sig tilligemed Grev Adalbert, og hvorfra de først reiste s da Selskabet flere Timer efter brød op. Den uskyldige Aars til den omtalte Catastrophe, den stakkels Annette, sad i en Kr af Salen ved Siden af sin Forlovede, der gjorde sig al optænk lig Umage for at trøste hende, og standse Strømmen af hend Taarer. Hun vendte sig med Uvillie fra ham, stødte med A buen til hans Haand, hvormed han venligen berørte hend Arm, og skjulte sit Ansigt med Hænderne, som hun støttede p Lænet af en ved Siden staaende Stol. Hun sad endnu i Nymphe-Costume, med Vinger paa, med til Skulderen blotte Arme, med nedhængende Lokker og det korte Skjørt, som nep naaede lidt over Knæet. Som hun der sad, saae hun ud so en Genius paa et Gravmæle. Den lykfalige Sardes, der i s egen Glædesruus ønskede at kunne bortjage hver Sorgens S fra den hele Menneskeslægt, nærmede sig til hende og Ferdinan satte sig hos dem, og søgte, fuld af Taknemmelighed mod A nette og hendes Fakkel, med muntre og smigrende Ord at a sprede hendes Sørgmodighed, idet han sagde blandt Ande „Vær vis paa, min smukke Frøken, at den lille Anton er v ikke den Eneste her i Selskabet, som har brændt sine Vinger v at sværme om Deres Fakkel." Disse Ord forekom Annette være et Slags Kjærligheds-Erklæring, der meget fornøiede hend Den Ild, som hun hele den øvrige Aften sporede i den un Mands Tale og Væsen, tilskrev hun den Omstændighed, Dette var den første Gang han traf hende uden hendes Søste og i det Hele meest ubemærket, thi den stakkels tilsidesatte Ferd

ad fjernede sig ogsaa meer end sædvanligt fra hans denne Af- . meget umilde Herskerinde.

Da en Triumf som den, Annette her troede at nyde, er f den Natur, at den ikke kan nydes uden Vidner, saa troede m heller ikke længere end til næste Dag, da hun befandt sig e med Sophie, førend hun med stærke Farver udmalede den orlegenhed, hun følte ved Opdagelsen af den Lidenskab, som arbes med rene Ord havde erklæret hende. Fortroligheder af mme Art havde Sophie ofte modtaget af sin Søster, og havde ose mødt dem med spøgende, undertiden lidt ironiske, men dog tid milde Svar. Men denne Gang blev hun mod al Sæd-ane hæftig, og udlod sig med Bitterhed om den Forfængelighed g Selvbeundring, som bragte unge Fruentimmer til at see en illbeder i Enhver, som høflig nærmede sig dem; om den Utak-emmelighed, hvori Annette daglig gjorde sig skyldig mod den rfaste Ferdinand. Sophies Kinder blussede. Annette saae paa nde med et halvt forundret, halv skalkagtigt Smiil. Endelig ibrød hun: „Nei nu har jeg da aldrig seet eller hørt Ma-ja! Er det Dig selv, fromme Sophie? Nu være Hymen og lle Guder og Gudinder os naadige! Kunde man ikke næsten ide paa, at min dydige Søster var kommen, ikke min uskyldige ækel, men den slemme Amors for nær!“ Med disse Ord hop-de hun ud af Værelset, og efterlod Sophie i en Forvirring g Skamfuldhed, der bragte hende til at gaae i Rette med sine ne Tanker og Følelser; — et Regnskab, hvis Facit hun ikke unde faae paa det Rene, skjøndt Resultatet blev, at hun dog lligt lovede sig selv den største Opmærksomhed paa sit Hjerte, g den største Forsigtighed i sin Opførsel, Løfter, der forekom nde lette at holde.

Efter dette Tidspunkt kom Sardes hyppigere end tilforn i et Lindalske Huus, og inden en Maaneds Forløb var han næ-en som hjemme der. Han tilbragte der hver Aften, han paa

nogen Maade kunde unddrage sig fra andre Indbydelser, eller forlade sin Pleiefader, som langt fra ikke saa ofte havde Leilighed til at besøge dette Huus. Sardes fulgte undertiden Damerne paa Comedien, og nød Skuespillet ved deres Side, idet han forhøiede sine Ledsagerinders Nydelse ved sin aandrige Samtale, sine smagfulde Bemærkninger og de fine smaa Hentydninger, hvormed han forstod, saavel her, som ved enhver Leilighed, at tale forblommet til Sophie om hendes Fortrin og om de Følelser, disse opvakte i hans Hjerte, — en Hyldest, som den beskedne Sophie kun halvveis og med Tvivl og Frygt vovede at tilegne sig, men som derimod Annette uden Vanskelighed antog for et Offer paa hendes Alter.

Det havde altid været Skik hos Majorens, at Mændene først langt ud paa Aftenen lode sig see. Lindals mange Forretninger, som og Ferdinands Beskjæftigelser havde gjort denne Orden nødvendig, der ogsaa havde havt til Følge, at Husets øvrige, ikke talrige Omgangsvenner kun sildigt indfandt sig der. Sardes derimod, som en Reisende, havde sjelden Noget der afholdt ham fra at komme nogle Timer tidligere, og dele de smukke Søstres Eensomhed, hvilken han forskjønnede deels ved at læse høit for dem, en Kunst hvori han billigen burde ansees for en Mester, deels ved behagelige Samtaler. Efter Damernes Ønske bragte han ogsaa sin Guitar, spillede og sang Romancer med en overordenlig skjøn Stemme og med et eget, poetisk Udtryk i sit Foredrag. Ofte udførte han ogsaa med Annette Duetter for Guitar og Pianoforte; ofte sang de med hinanden. Sophie sad da fordetmeste ved Siden, lidt tilbage, og medens Annette glædede sig over den Begeistring, hvormed den elskværdige Sanger foredrog de erotiske Toner og Ord, som hun tilegnede sig, og optog i sit Hjerte, bøiede Denne sig ubemærket imod Sophie, fæstede sine forelskede Blikke paa hende, og henvendte hvert Ord, hver Tone til hende. Det faldt aldrig Annette ind

at tilbyde sin Søster at deeltage i denne musikalske Tidsfordriv. Hun bemægtigede sig strax Pianofortet og Syngepartierne, og manglede der en Stemme, lod hun den falde bort, uden nogensinde at nævne, at Sophie vel var istand til at udføre den. Og saa beskeden var denne ældre Søster, at ihvor megen Lyst hun end undertiden følte til at forene sin Sang med de Andres, gjorde hun dog aldrig Mine til ubuden at blande sig deri. Men en Aften, da Sophie var ene hjemme, kom Sardes og bragte nogle nye Musicalier, som han lod til at være meget begjærlig efter at prøve, og nu faldt det naturligt af sig selv, at han forsøgte at formaae Sophie til at tilstaae — hvad han vel tilforn havde anet — at hun ikke var uden musikalsk Dannelse. Hun gav efter for sin Lyst, og forbausede aldeles den henrykte Sardes. Hun havde ikke Annettes Fingerfærdighed, men accompagnerede langt bedre; og hendes Stemme, mindre end Søsterens, var langt blødere og behageligere, og smeltede saa sødt sammen med hendes Medsangers, at de Begge følte dem grebne af en usigelig Veemod og Lyksalighed ved saaledes at svæve forenede i Tonernes Himmel. Havde Sophie fra først af spillet og sunget for Sardes, havde det aldrig grebet ham saaledes som nu, da dette ham kjære Talent saa uventet aabenbarede sig for ham, hidtil dulgt af en saa stor Ydmygheds yndige Slør. Med dyb Følelse yttrede han Dette, og følte med en vis Undseelse at hans Øine stode fulde af Taarer, som han ikke formaaede at skjule. Han spottede selv med sin Blødhed og tilføiede: „Jeg troer, jeg bliver gammel og nervesvag; idetmindste ere Taarerne i Dag komne mig alt for meget i Øinene." Han fortalte nu Sophie, at han samme Morgen tidlig var gaaet ud, dreven af en inderlig Lyst til igjen at see det Huus, hvor hans Forældre havde boet, og hvori han var opvoxet. Det var nu beboet af ganske fremmede Folk, og han maatte derfor opfinde en uskyldig List for at faae de velbekjendte Værelser at see. Han ringede dristigt

paa Døren, og foregav at vide, at dette Logis var tilleie. En Pige, som lukkede ham ind, forsikkrede det Modsatte; men da han vedblev at paastaae sit Foregivendes Sandhed, forlod hun ham et Øieblik, for at spørge sit Herskab, hvorved han fik Leilighed til at see to Værelser. „Min Hensigt," sagde han, „lykkedes da neppe halvt. Men Det, jeg saae, var nok til at betage mig Lysten til at see Mere. Disse to Værelser, hvoraf det ene fordum var min Faders Studerekammer, vare saa forandrede, at jeg ikke gjenkjendte dem. En inderlig Veemodighed greb mig. Erindringen om min Barndom og mine Forældre traadte saa levende frem for mig; jeg vandrede ud af Byen til Kirkegaarden, hvor de ligge begravne, en Vei jeg ikke har gaaet, siden jeg som Dreng fulgte min Fader til Jorden. To smaa Søstre hvile ogsaa der. Jeg maatte græde som et Barn ved Graven, og visselig! her var ogsaa Stedet til at græde som et Barn. De faa Paarørende, jeg har tilbage, bryde sig ligesaa lidt om mig, som jeg bryder mig om dem. Jeg føler mig saa ene, siden jeg igjen har betraadt mit Fødeland, og jeg synes dog, mit Hjerte hænger ved det." Med inderlig Deeltagelse, med søde, trøstelige Ord svarede Sophie ham. En hjertelig Hengivenhed besjælede hende, hun ønskede inderlig i sit stille Hjerte at kunne være ham i en af de tabte Søstres Sted, og denne Tanke fæstede Grund i hendes Sjæl, og opfyldte den med stille Fred. Hun talte til ham om hans Pleiefader, hvem han var en kjær Søn. „Ja," svarede han, „jeg takker Gud for denne fortræffelige Mand, men De veed ikke, kjære Frue! hvorledes disse saakaldte vigtige Forretninger, politiske Sorger og Statssager sløve Sindet for alle de Følelser, som egenlig udgjøre Menneskets høiere Liv. Det, som synes mig størst, er ham mangen Gang en reen Bagatel, og Det, som koster ham vaagne Nætter, synes mig ofte ikke den Anstrengelse værdt. Det vilde være afskyeligt, om jeg ikke ærede og elskede ham som en Søn. Det gjør jeg ogsaa, men jeg

føler en vis Sympathie med ham. Jeg veed og paaskjønner desuden, hvad jeg har i Deres Svoger, Ferdinand Lindal; ham er det ogsaa, som jeg egenlig takker for Deres Bekjendtskab. En Time, som denne, er en Lyksalighed, hvorfra jeg henter Trøst for mange Dage. Jeg troer virkelig, at længe førend jeg saae Dem, eller vidste, at et Væsen, som De, gaves i Verden, har jeg længtes efter Dem, og betroet Dem mine Tanker. Det Samme vil jeg nu bestandig gjøre, i Fraværelsen, thi min Skjæbne vil snart fjerne mig fra Dem. Men desværre! De vil ikke kunne vide det; De vil ikke kunne trøste eller svare mig, som i Aften."

Fra denne Dag af havde en ubeskrivelig sød Fornemmelse bemestret sig Sophies Sjæl, og ligesom udbredet sig over hendes hele Væsen. Hun var rolig ved sine Følelser, hun sagde sig selv, at de vare rene og søsterlige, fulde af qvindelig Attraa til at trøste og læge. Hun skjulte ikke for sig selv, at hun vel vidste, at Sardes elskede hende, men denne Kjærlighed var efter hendes Overbeviisning reen som de hellige Engles. Engang bragte han en Melodie, han selv havde componeret til Göthes bekjendte: Trost in Thränen. Den var sat til Accompagnement af Pianoforte og Guitar. Annette satte sig til Pianofortet, Sardes ved Siden med Guitaren, og bag Annettes Stol stod Sophie. Med et Udtryk, som ikke kunde komme uden fra et med Digteren beslægtet Hjerte, sang Sardes denne Romance og ved de Ord:

„Die Sterne die begehrt man nicht,
Man freut sich ihrer Pracht,
Und mit Entzücken blickt man auf
In jeder heitern Nacht" —

følte Sophie en Bekræftelse paa sine høie Tanker om hans Følelsers ridderlige Characteer. Men i den næste Strophe:

„Und mit Entzücken blick ich auf
So manchen lieben Tag" —

løftede han sine Øine op til hende med et saadant Udtryk, at hun ikke var istand til at beholde sin Plads, men gik ind i et

tilstødende mørkt Værelse, hvor hun selv udgød Taarer, sympathiserende med Romancens næstsidste Linie:

„Verweinen laßt die Nächte mich,“

der i veemodige Toner lød ind til hende.

Ikke ganske bedrog Sophie sig i sine høie Tanker om den Kjærlighed der besjælede Sardes. Den var virkelig ikke uværdig det romantiske Spanien, hvori han længe havde levet, og hvis Digtekunst og Nationalitet dybt havde grebet hans Sjæl i Ungdommens Aar. I det Hele var der i hans Væsen en besynderlig Blanding af Sydens og Nordens Characteer. Uden at paastaae, at denne var hans første Kjærlighedshistorie, saa er det i det mindste vist, at Sophie var hans første Kjærlighed. Hver Tanke i hans Sjæl dreiede sig om hende, hver Tone fra hans Læber besang hende, hver vaagende eller sovende Drøm bevægede sig kun om hendes Billede. Naar han en Dag ikke kunde see hende, var han aldeles adspredt og urolig. Han var da hverken ved Veir og Vind eller nogensomhelst Forhindring at afholde fra at gaae et Par Gange forbi hendes Vinduer, for dog, om muligt, at opsnappe et Glimt af hende. Blot Synet af et Systrin, en Bog, et Lommetørklæde i hendes Vindue syntes ham dog bedre end Intet. Om Aftenen, naar han var gaaet hjem fra hendes Selskab, gik han undertiden ud igjen, og ilede tilbage til hendes Huus, for at staae hele Timer paa Gaden, og stirre paa, at Gardinerne i Vinduerne bleve trukne tilside, eller Lysene lidt efter lidt udslukte, eller at andre, ligesaa mærkværdige Ting tildroge sig, hvorpaa han stille vandrede hjem, i meget forskjellige Stemninger.

Sophie, der saa ofte havde fundet sig krænket i sit inderste Væsen, saaret og tilsidesat, havde i sit fromme, elskende Hjerte ikke næret Bitterhed og Vrede, men havde i Ydmyghed tilskrevet sig selv alene Skylden for den Ligegyldighed, hun troede at finde hos sin Mand; og denne Mangel paa Selvtillid havde gjort

de tilbageholden og taus. Nu saae hun sig elsket, ja æret
ı et høiere Væsen, af en udmærket Mand, for hvis Erobring
mange Andre forgjæves kæmpede. Hun hævede sig nu i sine
ne Tanker, og Visheden om at behage meddeelte hendes Væsen
: Frihed og Sikkerhed, der, forenet med hendes jomfruelige
lufærdighed, gjorde hende endnu langt elskværdigere end tilforn.
et syntes tillige, som hendes Udvortes blomstrede i ny Skjøn-
ed. I alle Selskaber blev hun beundret og modtagen med ganske
ndet Bifald end forhen. Det smigrede den unge Kones qvinde-
ge Forfængelighed, og den beskedne Blomst hævede sit bøiede
oved. Annette, hvem det aldrig var faldet ind, at denne Sø-
er, der i hendes Tanker stod saa langt under hende, nogensinde
nde gjøre hende Rangen stridig, følte en hæftig Skinsyge over
n fordums kjære Søster, især naar den Tanke et Dieblik opstod,
t hun i hende havde en Medbeilerinde hos Sardes. Denne unge
ands Fortrin, hans romantiske Anstrøg, det Hemmelighedsfulde
hans Følelser, alt Dette gjorde ham til en Gjenstand for An-
ettes bestandige Grublen og for hendes lidenskabelige Attraa efter
t vinde hans Hjerte. Ikke ringere var den Forandring, som
egik med Lindal. Den Hyldest, som overalt mødte hans Hu-
u, gjorde ham selv opmærksom paa de Fortrin hos hende, som
n ved den daglige Vane enten havde glemt, eller som han,
skjæftiget med andre Tanker, havde overseet. Den Lidenskab,
ardes nærede for hende, undgik ikke Lindals Opmærksomhed,
gtet Denne, saa lidt som nogen Anden, kjendte den i al dens
tyrke. Den mere ubetænksomme og overmodige, end ligegyldige
gtemand kom med Eet til Eftertanke. Han følte sig smigret
d sin Hustrues Fortrin, og kunde tillige ikke modstaae en vis
gstelig Fornemmelse. Han beskjæftigede sine Tanker uophørlig
ed Sophie; hendes Elskværdighed, hendes Yndigheder fremtraadte
m nye Gjenstande for hans Dine, og ofte fulgte disse hende
ed stille Henrykkelse, ja mangengang følte han en uimodstaaelig

Lyst til at gribe hende i sine Arme, og lade sin Glæd hende udbryde i Ord, men en falsk Undseelse holdt ham ti og bragte ham til at spotte sig selv. Hertil bidrog ogsa Omstændighed, at Sophie virkelig ikke var den Samme ham. Hun spurgte ham ikke længere om Aarsagen til hans Luner, men lod, som hun ikke saae dem. En større Værl og Selvbeherskelse, men ogsaa langt mindre Varme var haanden kommen i hendes Opførsel imod ham. Alt Dette imidlertid havt den Virkning, at Lindal, uden egenlig selv a det, havde meget forandret sin Tone imod hende. Han om hende med mere Agtelse, hans onde Luner stræbte han kje at skjule under Anstændighedens Slør, og mange smaa Uop somheder paa sig selv aflagde han ganske. Han kom ikke i Morgenen med uredt Haar og i en smudsig Frakke, han kor om Aftenen med Tøfler, og lagde Fødderne op i Sofaen deslige. .Det lod imidlertid, som om hverken han selv eller bemærkede denne hans Forandring, saa naturlig og gradvi den kommen af sig selv, som al sand Forbedring.

Saaledes var Vinteren hengaaet, for hvert fremme uden Forandring i Lindals Huus, medens der i det Væ var foregaaet saa store Forandringer, men som Ingen, ik gang de Paagjældende selv, gjorde sig Rede for. Foraaret mede sig, og med det Samme den Tid, da Familien snart ombytte Opholdet i Kjøbenhavn med Havslunde; saalede Majorens Gods, der formodenlig skyldte dette Navn til en af Havet, hvorved det laae. Lindal gjorde nu af og til Reiser derud. En Aften, da han efter en Fraværelse af e Dages Tid befandt sig i sin Reisevogn, kun en Station fr benhavn, sagde han til sig selv: „Hvor ofte, naar jeg paa mine smaa Reiser naaede dette Sted, har jeg da inderlig mig til at komme hjem til Sophie og min Dreng; men derligt er det dog, at jeg aldrig har følt Det som jeg føler

er jo tilmode, som om jeg kunde være forelsket, mit Hjerte r, og — jeg veed ikke hvorfor — men det er ligesom jeg ıede mig derover. Det passer sig ikke for mig at være mer, det klæder mig ikke. Men hvorom Alting er, saa er ıig ret ubehageligt at tænke paa, at naar jeg nu kommer i mit Huus, saa træffer jeg ganske vist denne søde, klagende rgal, denne Sardes. Han understaaer sig at elske min ! .... Hm! Jeg maa lee af mig selv! Er det en Mand rden, en gammel Soldat, der tænker saa indskrænket og gt? Hvem kan forbyde et Menneske at elske hvem han vil? jeg i hans Sted ikke gjøre det Samme? Hvor kan det rme mig, at han sukker for Sophie? Min Hustru elsker am igjen. Jeg kjender hendes Sjæl. Hun er beskeden, ig, hænger ved Mand og Barn. Det er ikke det Slags timmer, som gaae hen og forelske sig i den første, bedste er. Han vil ikke engang vove at erklære hende sin Kjær- med mindste Ord. Stakkels Djævel! jeg bør have Med- ed med ham."

Saaledes talte Lindal med sig selv, og nærmede sig sit Hjem. en rullede ind ad Porten, men mod Sædvane kom ikke ie og Anton ham imøde paa Trappen. Lidt urolig løb p. I de yderste Værelser mødtes han allerede af en sagte , der fra Dagligstuen tonede ham imøde. „Naa i Guds !" sukkede han ved sig selv: „Der har vi da alt den søde er!" Han aabnede Døren, men saae ingen Andre i Værel- nd Sophie, der ganske eensom sad ved Pianofortet, og sang. sprang hurtig op, og kom ham imøde. Ikke just straalende læde, som tilforn, men mild og beskeden sagde hun: „Vel- en hjem, kjære Lindal! Jeg syntes nok at jeg hørte en ; men jeg drømte ikke om, at det var Dig. Jeg ventede først imorgen, og neppe det." — Efter den første Velkomst te Lindal: „Hvor er Anton?" Sophie saae sig om, og

sagde: „Ja hvor er han? Han var jo herinde i dette Øieblik.“ — Efter en kort Leden fandt man ham siddende i en Krog paa Gulvet i dyb Søvn. Hans Moder ilede hen til ham, reiste ham op, og sagde: „Anton! Anton! Her er Fader.“ Med Glædesskrig løb Barnet hen til Lindal, der løftede ham op, og kyssede ham. Derpaa sagde han: „Hvordan har Du det, min Dreng? Hvorfor sidder Du saadan og sover?“ Barnet svarede: „Fordi jeg kjedede mig. Moder har siddet og spillet og sunget hele Eftermiddagen.“ Sophie blev rød, og sagde: „Du pleier jo aldrig at falde i Søvn om Dagen.“ — „Ja lille Moder!“ svarede Drengen: „Du pleiede ogsaa tilforn at fortælle mig Historier i Mørkningen, og ikke spille saa mange Timer, og naar vi fik Lys, saa læste Du hver evige Aften mine Lectier med mig, og den Tid fik jeg Ros i Skolen, men det er længe siden, det gjør Du ikke mere, og i Dag fik jeg megen Fortræd, men jeg er uskyldig alligevel, jeg har gjort mig megen Umage i Aftes, men jeg kunde ikke komme ud af mine Lectier uden Hjelp.“ Denne uskyldige Anklage forvirrede i høi Grad Sophie. Hun kyssede sin Dreng, og skyndte sig at afbryde Samtalen, idet hun spurgte Lindal, om han ikke ønskede Noget at drikke, og da han tilstod, at han ikke havde spiist til Middag, ilede hun ud for at besørge det Fornødne. Imidlertid tog Lindal sin Søn paa Skjødet, og fortalte ham om hans lille Føl, der var voxet, om hans Gedebuk, og flere slige Nyheder fra det kjære Havslunde.

I faa Minuter var Bordet dækket, og en lille Anretning stod for Majoren, der med Fornøielse satte sig tilbords, og bad Sophie sætte sig hos ham og unde ham sit Selskab. Han spurgte efter Annette, og erfarede, at hun havde tilbragt hele Dagen hos Cousine Lotte, hvor Ferdinand havde lovet at hente hende, da hun vilde komme hjem til Aften. „Er der ellers intet Nyt forefaldet?“ spurgte Majoren. „Jo,“ svarede Sophie, „Grev Adalbert har faaet en pludselig Ordre fra sit Hof at reise til Sverrig.

Han og Sardes reise imorgen tidlig. De have bedet mig at hilse Dig!" — „Hvorledes!" raabte Lindal: „Skal de blive der?" — „Nei," svarede Sophie, „de komme igjen om fjorten Dage, eller lidt mere. Deres Ærinde, sagde Greven, var snart udrettet, og ikke af Vigtighed." — „Da vil jeg dog løbe hjem til dem, naar jeg først har spiist," sagde Lindal, „for at sige dem Farvel og indbyde dem til at tilbringe Pindsefesten paa Havslunde. Jeg har tænkt paa, at den Lystighed, vi altid pleie at have for Bønderne paa Pindseaften, og hvortil vore Naboer pleie at komme, den vil jeg iaar indrette til en smuk lille Fest, hvorved den gode Adalbert paa ingen Maade maa mangle. Jeg har betænkt at foranstalte et Slags Ridderspil, hvori saavel Herrer af vort Bekjendtskab, som Landfolkene kunne tage Deel, da Disse paa vore Godser ere i det Hele mindre klodsede end mange andre Steder, og desuden De af dem, som have været ved det Militaire, jo have noget Begreb om Legemsøvelser, Skydning o. s. v." — „Jeg veed ikke ret hvad Du mener," sagde Sophie: „Jeg har nok læst om Turneringer og slige Ting, men aldrig seet noget Saadant." — „Det Slags Forlystelser," svarede Lindal, „er jo heller ikke i Tidsalderens Aand; imidlertid har jeg dog mere Godhed for dem, end for adskillige nu brugelige. Dette Indfald har jeg ellers faaet hændelsesviis i Samtale med Adalbert, den Aften vi vare i Selskab hos Cousine Maltz. Vi have begge, skjøndt ikke samlede, deeltaget i en saadan Fest paa et Gods hos en fælleds Ven i Frankrig. Og nu vil jeg nok for en Gangs Skyld spendere et Par Hundrede Daler paa en saadan Lystighed." — „Der er længe til Pindse," sagde Sophie. „Men," svarede Lindal, „jeg vil gjerne være sikker paa Greven, og man kan jo ikke vide, hvad de til den Tid kunne have for paa Flintenborg." — „Paa Flintenborg?" spurgte Sophie. „Ja veed Du ikke," svarede Majoren, „at det er paa Flintenborg, hos sin gamle Ven og Slægtning, at Grev Adalbert fra Foraaret af

vil tilbringe den øvrige Tid af sit Ophold her i Landet?" — „Hos vor nærmeste Nabo?" raabte Sophie fornøiet. — „En halvanden Miil fra Havslunde," svarede Lindal med noget [illegible] Stemme. „Først i August," tilføiede han, reise Greven til Gardes hjem." — Efter et lille Ophold tog Sophie Ordet, og sagde: „Der er endnu en Nyhed, som Du vel ikke veed? Ferdinand har faaet det Embede, han søgte." — „Ja saa?" sagde Lindal: „Det er Skade, der ikke er større Indtægter ved det." — „I den Anledning vilde jeg gjerne tale med Dig .... bede Dig" .... sagde Sophie stammende. Lindal saae paa hende og tog hendes Haand, idet han sagde: „Hvorledes, Sophie! Er Du bange for at bede mig om Noget? Hvad er Dette for en fremmed Tone?" — „Kjære Lindal!" sagde hun rørt, „jeg er bange for at fortørne Dig .... for at Du skal afslaae mig min Bøn. Det er for Ferdinand jeg vilde tale; men han veed aldeles Intet derom. Jeg havde tænkt paa, at da Forpagteren paa Klostergaarden nu flytter bort, saa kunde dette lille Gods, som ligger midt i Skoven, hvor Din Eiendom ender, og den kongelige Skov begynder, som netop hører til Ferdinands District, være en passende Bolig for Din Broder. Du har altid klaget over, at dette lille Gods laae saa langt fra Haanden; naar Du nu vilde overlade Ferdinand det i Forpagtning paa billige Vilkaar, saa tænker jeg, han var hjulpen." Lindal taug lidt; derpaa sagde han langsomt: „Jeg vilde gjerne hjelpe Ferdinand, men med Klostergaarden, det er en anden Sag. Den har jeg nu sat saa Meget paa, bygget og indrettet den saa smukt. Den vil jeg slet ikke have beboet af Nogen." — „Men af din Broder?" spurgte Sophie: „Saa kunde han gifte sig." — „Gifte sig med Annette!" raabte Lindal: „Ja det kommer saagu tidsnok!" — „Det kan gaae bedre end Du tænker," svarede Sophie: „og af Godhed for vore Søskende ønskede jeg" .... „Nei nei!" raabte Lindal, „det gaaer ikke an, Du veed ikke .... Jeg skal en anden

Gang fortælle Dig mine Grunde, hvorfor Klostergaarden ikke mere skal beboes, men altid være færdig til at kunne tiltrædes. Jeg vil nok bortforpagte den, men til en simpel Mand, som kan boe i Sidebygningen; men det kan jeg ikke byde min Broder." — „Det bedrøver mig," sagde Sophie: „Jeg haabede, Du vilde have undt mig den Fornøielse at see Din Broder glad i Aften." —

I dette Øieblik kom Annette ind ad Døren. Hun hilsede paa Lindal, der spurgte: „Er Ferdinand ikke kommen med Dig?" — „Nei," svarede Annette kort: „Men hvor er Sardes? Er han ikke her iaften?" — „Nei!" svarede Lindal, parodierende hende: „Men hvor er Ferdinand?" — „Hør, Sophie!" sagde Annette: „Sardes sagde jo iaftes, at han vilde komme" ..... Lindal afbrød hende: „For tredie og sidste Gang: Hvor er Ferdinand." — „Det veed jeg ikke," raabte Annette vred, og stampede med Foden. „Hvem har da fulgt Dig hjem?" spurgte Sophie. „Jeg kommer ikke fra Lottes," sagde Annette utaalmodig: „Jeg har spadseret med hende, lige siden vi stode fra Bordet" .... Lindal afbrød hende: „I den Blæst og Rusk? Velbekomme!" — „Det kan jo være Dig ligemeget!" svarede Annette: „Forresten have vi heller ikke spadseret hele Tiden, men været inde hos Conditor Gianellis, og spiist Iis, og derfra kommer jeg." — „Du og Lotte!" raabte Lindal. „Og I To ere gaaet ene paa Gaden i Mørket!" raabte Sophie. „Naa tag ikke saadan paa, strenge Herskab!" sagde Annette: „Herr von Ruth var med. Han og Lotte have fulgt mig her hjem." — „Herr von Ruth!" udbrød begge de Andre. „Den Berliner Kjøbmand," sagde Lindal, „som Du saa haanligt viste Vinteren, da han understod sig at byde Dig sin Haand og sin Rigdom?" — „Ja deri havde Annette Ret," sagde Sophie: „det er et dumt og udelicat Menneske, som vedblev at frie til hende, uagtet hun offentlig var forlovet med Ferdinand. Jeg begriber dem ikke, Annette, at Du vil gaae med ham, og paa et saadant

Sted." — „Aa hvad!" svarede Denne: „Dertil kan han
være god nok; han er ikke saa gal, og Lotte var jo desuden med
Nu kom Ferdinand, der ifølge Aftale forgjæves havde s
Annette hos Fru Maltz. Han beklagede sig derover, og blev i
misfornøiet, da han hørte at Herr v. Ruth havde været med
Partiet. Annette svarede ham kort og spidsfindigt. Der
vendte hun sig til ham og sagde: „Har Du seet Sardes?" ·
„Tilgiv, kjære Annette," sagde nu Sophie: „Jeg har ikke kun
komme til at hilse Dig fra ham, og sige Dig, at han imor
tidlig reiser med sin Pleiefader til Stockholm, og kommer ig
om fjorten Dage eller tre Uger. Baade han og Greven v
her, strax efter Du var gaaet ud." — „Hvad hører jeg!" raa
Annette: „Sardes reiser, uden at sige mig Farvel! Hvor
sendte Du ikke Bud efter mig, og hvorfor er han ikke her iaft
naar han først reiser imorgen?" — „Dertil fik han ikke Ti
svarede Sophie: „Reisen er kommen saa pludselig paa." — „
er jo forskrækkeligt," raabte Annette. „Hvad forskrækkeligt
deri?" spurgte Lindal leende: „Det er jo godt, at Folk, s
have saa Lidt at bestille, som Sardes, faae Noget at tage
for." — „Sardes er ikke ørkesløs," sagde Sophie med s
Stemme: „han besørger alle sin Pleiefaders Forretninger."
„Men desuagtet," tilføiede Annette, „faaer han dog Tid til
dyrke de skjønne Kunster, saa at han ikke, som saa mange And
er død for alt Poetisk og Skjønt i Livet." — „Ja for
gjerne," svarede Lindal: „Nu gaaer jeg hen til ham og h
Pleiefader, saa skal jeg paa Dine Vegne sige ham et røre
Farvel til den lange Fraværelse af fjorten hele Dage, uden
regne Nætterne med." — „Gaaer Du derhen?" raabte Anne
„O Ferdinand! Lad os gaae med." — „Nei," sagde Ferdina
„det gaaer ikke an. Det passer sig ikke, at Du kommer
Jeg har sagt ham Farvel." — „Vil Du lære mig hvad
passer sig?" raabte Annette: „Naar jeg gaaer med Dig og

saa passer det sig meget godt." Ferdinand rystede paa Ho- t. „Du er gal," sagde Lindal, „jeg vil sandelig ikke have med." Sophie var imidlertid gaaet hen til sit Sybord, af hun udtog Noget, som hun med en forlegen Mine holdt landen. Hun nærmede sig til sin Mand, og sagde: „Jeg dog vise Dig en nydelig lille Foræring, som Sardes har mig idag." — „En Foræring!" raabte Lindal og Annette eengang. Sophie vedblev rødmende: „Det er en Reliquie, en spansk Munk har givet ham, med Forsikkring om, at Huus, hvori den befinder sig, er beskyttet af en god Aand." disse Ord rakte hun Lindal et lille af Elfenbeen udskaaret ned Guld indlagt Cherubshoved med Vinger. Alle besaae Beundring det lille Kunststykke. Lindal reiste sig for at ; han slog sin Arm om sin Hustru, kyssede hendes Kind, agde: „Det er en net lille Foræring, men vort Huus behø- ingen Reliquier: En elskværdig Huusmoder er dets bedste Aand." Disse Ord, som for nogle Maaneder siden vilde lig have glædet Sophie, gjorde i dette Øieblik et ubehageligt tyk paa hende. Hun vendte sig taus bort, og forvarede ygelig sin Reliquie.

Da Lindal var gaaet, forsøgte Annette baade med Bønner Taarer at bevæge Ferdinand til at gaae med hende til de ldte Franskes Bolig, for at sige dem Farvel. Saa urime- som dette Forlangende end var, og saa megen Grund til ornøielse, som hun end idag havde givet sin Forlovede, saa denne godmodige Mand dog inderlig rørt af hendes Taarer, prøvede med fornuftige og venlige Ord at gjøre hende Fore- nger; men da hun nu med Bebreidelser og Vrede vendte sig ham, afslog han kort og godt hendes Ønske, og en bitter d opstod, som kun Sophies Mellemkomst og milde Tiltale pede noget. Annette fik ondt. En Pige blev kaldet, der te hende tilsengs, som et sygt Barn. „Ak Sophie!" sagde

Ferdinand: „Hvor er jeg dog ulykkelig! og dobbelt ulykkelig, da jeg troer at see en Medbeiler i min bedste Ven." — „Hvad mener De?" spurgte Sophie hæftig. „Hvad skal jeg tænke?" svarede Ferdinand: „Kan jeg troe Andet, end at Annette elsker Sardes? Og han! Skulde han være ufølsom ved en saadan Piges Kjærlighed?" Sophie blev forvirret. „Deres Ven," sagde hun med sagte Stemme, „er vist nok uskyldig." Ferdinand fæstede sine Øine paa hende, og sagde med et betydningsfuldt Smil: „Jeg havde ogsaa troet at bemærke, at hans Hjerte var et andet Sted. Men hvem kan troe paa Hjerter! de vende sig jo som Vinden."

Kun faa Dage havde Øresunds Bølger skilt Sophie fra Sardes, førend det dybe Savn, den inderlige Længsel, som hun allevegne følte, oplyste hende om hendes Hjertes sande Tilstand og for første Gang blev hendes uskyldige Sjæl greben af Angst og af Forbittrelse paa sig selv; og hendes hele Væsen led i saa høi Grad derunder, at hun blev syg og i flere Dage maatte holde Sengen. Den velgjørende Mathed, som en lille Feber efter lader, dæmper ogsaa Sindets Lidelser; Ungdommens tilbagevendende Sundhed er ligesom det tilbagevendende Foraar: man føler sig trøstet og lettet, uden selv at vide, hvorledes. Saaledes gik det ogsaa Sophie: Hun sad nu ene i sit Værelse, lidt bleg, men ubeskrivelig yndig, i en smuk Morgendragt, og lod sine Øine hvile paa de af Solen bestraalede Blomster i Vinduet, medens hendes Tanker søgte at sætte sig i et Slags Ligevægt, og forene Fornuft og Samvittighed med de Følelser, der forekom hende uovervindelige. „Er det *min* Skyld," sagde hun til sig selv „at denne Følelse har grebet mit hele Væsen, inden jeg drømte derom? Er det *min* Skyld, at Lindals Ligegyldighed imod mig alt i flere Aar, ligesom har paatvunget mig min Frihed? Jeg har aldrig ophørt at erkjende hans Fortjenester, medens han bestandig syntes at ringeagte hvad Godt der kunde være ved mig

›r megen Kjærlighed har jeg ikke ødslet, hvor megen Selv-
ffrelse har jeg ikke paalagt mig, for at behage ham? Hvor
ægen Nat er jeg ikke gaaet grædende tilsengs, og er sovet ind
d Taarer over hans Haardhed og Kulde? Hvad Ondt har jeg
ørt, for at fortjene en saadan glædeløs Ungdom? Thi det er
n Kjærlighed, som giver Livet Værd. Hvem kunde være elsket
Sardes, og blive urørt derved? Og hvad sagde Lindal hiin
ften, da jeg blev vred, og græd, hvorover jeg endnu skammer
ig? Ægtefolk, sagde han, love hinanden Troskab, men ikke be-
ndig Kjærlighed; den kan man ikke love, saa lidt som bestan-
g Sundhed. Dersom jeg elskede en Anden, sagde han, maatte
j blot skjule det, ikke tilstaae det for Nogen. Det skal jeg,
ndal! Ikke for nogen Dødelig, ikke engang for dens Gjenstand,
l jeg nogensinde tilstaae en Kjærlighed, der skal være reen som
n lyse Himmel. Den skal give mig dobbelt Kraft til at op-
lde mine Pligter, den skal forædle mit hele Væsen. Ak! kort
r den Tid, da mine Øine endnu møde disse Stjerner, som have
tvunget min Sjæl mod min Villie, da jeg endnu hører den
Stemme, der har sunget Troldomssange for mig. Med denne
Sommer er Alt forbi; saa reiser han bort, saa sees vi maaskee
ldrig mere. Men Erindringen om at jeg dog eengang har været
lsket med en saadan Kjærlighed, af en saadan Mand, den skal
ære Nok til at trøste mig, og styrke mig for mit øvrige Liv til
t bære ethvert Savn, og møde taalmodig enhver Modgang."

Beroliget ved denne og lignende Samtaler med sig selv an-
trengede Sophie sig virkelig for med dobbelt Iver at opfylde sine
ligter. Mere punktligt og samvittighedsfuldt end nogensinde,
røsede hun sit Huus og sin Søns Opdragelse. Men det var
jesom der ingen Velsignelse var ved disse Bestræbelser. Anton
ædede sig, og blev derved ofte uartig; i Huset var det heller ikke
a hyggeligt som tilforn. Man kunde ikke forklare hvad der
angledе. Sophie selv vilde bleven forundret, om man havde

sagt hende hvad det var: Sjælen, som skulde oplive det Hele, det var den, som manglede. Husets Bestyrelse var en tung Byrde, som man taalmodig og mechanisk bar, men uden Lyst og Eftertanke. Læste Sophie med sin Anton, slog hendes Hjerte af Utaalmodighed, og skjøndt hun betvang sig, og ikke lod sig mærke dermed, gik det trevent med Lærdommen, og Barnet gjorde ingen Fremgang. Fortalte hun ham Historier, eller paa anden Maade vilde fordrive ham Tiden, da var hun adspredt derved, og faldt i Tanker. Drengen kjedede sig ved denne Morskab, og afbrød den selv. Sophie satte sig da til Pianofortet, gjentog de Sange hun havde sunget med Sardes, udaandede sin Længsel i Toner og glemte den øvrige Verden. Hun var i dette Tidspunkt meget allene. Annette var ofte ude, næsten bestandig hos Cousine Lotte, snart paa Comedien, snart paa anden Lystighed i den Dames Selskab; ofte var hun ogsaa ledsaget af den omtalte Hr. von Ruth, thi Ferdinands nye Embede, som han dog først om nogle Maaneder skulde tiltræde, gav ham imidlertid mange Forretninger, og nødte ham til endog undertiden at forlade Byen, hvilket ogsaa var hyppigen Tilfældet med Lindal, da Foraarets Nærmelse ofte gjorde hans Nærværelse nødvendig paa hans Godser.

De til de tvende Venners Fraværelse bestemte fjorten Dage, og endnu fjorten til, vare udløbne uden Efterretning fra de Bortreiste, da endelig Majoren fik et Brev fra Greven, i hvilket Denne berettede ham, at Sardes var bleven meget syg, og at deres Hjemreise til Kjøbenhavn derfor var opsat indtil videre. Den gamle Herres Ængstelighed for sin Pleiesøn udlyste af hver Linie. Da Lindal bragte Sophie denne Efterretning og lod hende læse Grevens Brev, var hun ikke langt fra at falde i Afmagt, og det var en Lykke, at Majoren i det Samme blev kaldet ud af Værelset, da han ellers strax vilde have seet, hvad Virkning Brevet gjorde paa hans Hustru. Hun fik nu Tid til at fatte sig, og beherskede sit Udvortes med en beundringsværdig Kraft, men en

d Tungsindighed, en mageløs Smerte nagede hendes Indre. Forestillingen om den formeente Fare, hvori Sardes svævede, Billedet af den syge, lidende, maaskee døende Ven, hvis Tanker maaskee kaldte hende til Trøst i hans Lidelser, forfulgte hende Dag og Nat. Saa langt var han borte fra hende, hvis høieste Ønske var at pleie ham. Sophie blev bleg, og havde alt Udseende af at være syg. Lindal syntes halv forsætlig at skye den Tanke, at snarere end Følgerne af den foromtalte, ubetydelige Sygdom kunde være Aarsag til hendes hensmægtende Tilstand. Denne forurolede ham imidlertid, og han fordobblede sin Omsorg og Opmærksomhed for hende. Sophie modtog hans Godhed med en Erkjendtlighed, der var saa meget større, som en dunkel Følelse sagde hende, at hun aldrig mindre havde fortjent den end nu. Hun sagde til sig selv: Lindal er vissselig en elskværdig Ven. Hvor stor Uret har jeg dog havt i at ville nøde ham til at være Elsker!

Denne Tid, der var saa tung for Sophie, var heller ikke lykkelig for Annette, hvem enhver Modgang trykkede saa meget tungere, som hun laae i en uophørlig Krig med Tiden, den hun aldeles ikke forstod at anvende, idet hun foer fra den ene Beskæftigelse til den anden, uden at finde Behag eller Rolighed i nogen. Naar hun i to Dage maatte være hjemme, forfaldt hun strax til Melancholie og fortrædelige Luner. Efter et Par saadanne Dage sagde hun engang til Sophie: „Jeg veed nok, at I Alle her hjemme forarge jer over, at jeg farer omkring hver Dag, og i Herr von Ruths Selskab, hvilket Ferdinand ikke kan lide, og jeg veed ogsaa nok selv, at jeg i denne Tid har gjort en og anden dum Streg, men det er skeet af bare Fortvivlelse. Hvad skal der dog blive af mig ulykkelige Pige? Tvertimod mine Ønsker, vil Ferdinand gaae fra det Militaire, og som en anden Bjørn have sit Hjem i en eensom Skov. Og der vil han da ogsaa begrave mig! Om et Aars Tid, siger han, saa haaber han

at vi kunne gifte os og leve med Œconomie. Det er nogle
lige Udsigter! Du skulde høre, hvorban Lotte præker for
Er det for Dig, siger hun, at leve i en Afkrog ude paa La
Du, som er skabt til at glimre i den store Verden! Vær
nuftig! slaa op med Ferdinand, og bønhør Herr von S
Han er rig, han gjør et stort Huus i Berlin, han elsker
saa høit som Nogen, han vil gjøre Alt, for at Du skal
fornøiet; han vil gjøre en Reise til Paris med Dig, saasna
have havt Bryllup. Han er ung, ganske smuk og slet ikke
hageligere end min Mand, med hvem jeg har levet meget
i saa mange Aar. — Saaledes taler Lotte bestandig for n
— „Og hvad svarer Du paa alt Dette?“ spurgte Sophie.
hvad skal jeg svare?“ sagde Annette: „Jeg kan ikke elske H
Ruth; han er dum.“ — „Men,“ vedblev Sophie: „Dersom
elsker Ferdinand, hvor kan det da gjøre Dig ulykkelig at boe
Landet med ham? Jeg veed, han vil gjøre alt Muligt, fo
Dit Huus kan blive Dig behageligt.“ — „Ja det er ikke N
svarede Annette: „Dersom jeg skal være lykkelig, maa han
meer end det Mulige.“ — Efter en Pause fra begge Sider
Annette Ordet, og sagde sukkende: „Ak Sophie! Dette er
min værste Sorg; nei, en endnu større fortærer min Sind
Hvad siger Du om den arme Sardes? Han er syg! Ak S
— Sophie saae spørgende paa hende, og en høi Rødme fa
hendes Kinder. Annette vedblev: „Hans Melancholie har l
været synlig for Enhver. Desværre for ham og for mig!
veed, han elsker mig, men hans ædle, ridderlige Tænkemaade
lægger ham at skjule sin Kjærlighed, for ikke at fornærme sin
Ferdinand. Har Du ikke fattet alt Dette? Udlyser ikke d
Mening af alle hans Ord og Sange? Engang, faa Dage
hans Afreise, da vi et Øieblik vare ene, sagde jeg til ham:
Sardes! Enhver kan see, at De er forelsket, De har vist efter
en elsket Dame i Spanien, Frankrig eller Gud veed hvor i

mmede Verden. — Nei, smukke Frøken, svarede han: jeg vilde aske at jeg med samme Lethed kunde forlade mit Fædreland, som g har forladt de Steder, De omtaler. — Da jeg ikke kunde olde op at butte ham paa, at han havde en elsket Gjenstand" ....Sophie afbrød hende: „Tag det ikke ilde op, Annette, men n saadan Opførsel fra et Fruentimmers Side kalder jeg coquet, delicat og eenfoldig." — „Spar dine Moraler," raabte Annette: „Jeg har mere Forstand paa Conversationen, end Du." Efter t lille Ophold vedblev hun, sigende: „For at komme tilbage til Sardes, saa veed jeg ikke mere, hvorledes det ene Ord tog det andet; men tilsidst sagde han: Frist mig ikke, kjære Frøken! Maaskee vilde jeg tabe i Deres gode Tanker, om De vidste mine. Min Elskede kan ikke dele mine Følelser, og jeg bør ikke engang nske, at hun kunde det. — Hvad synes Dig nu, Sophie? Var det ikke tydeligt nok? — O Gud! Det er af Sorg, af Kamp med sin Lidenskab, at han er syg; og jeg er ulykkelig ved den Overbeviisning, at det er mig, som mod min Villie har forstyrret en saa elskværdig Mands Rolighed, maaskee for Livstid, thi hans Følelser ere dybe, hans Kjærlighed er ikke Spøg." — Uagtet Sophie troede at have en ganske anden Overbeviisning end hendes Søster, saa vare disse Yttringer hende dog i høieste Grad ubehagelige. Hun svarede Intet, heller ikke tillod hendes bankende Hjerte hende at fremføre et eneste Ord, og hendes allerede forveien tunge Sorger fik en ny Tilvært af Skinsyge og nagende Tvivl. Ofte havde hun frygtet, at Sardes med rene Ord skulde erklære hende sin Kjærlighed. I dette Øieblik ønskede hun med Heftighed at faae Vished om hans Følelser.

Midt i disse spændte Forhold forlod Familien Kjøbenhavn. Kun Ferdinand blev tilbage i Byen, da hans militaire Forretninger endnu ikke vare ganske ophørte. De Andre reiste nu til t rolige Havslunde, som Ingen, uden den lille Anton, hilste med sædvanlig Glæde.

Anden Deel.

Et Par Dage før Pindseaften bestinnede den skjønneste Af
to unge Mænd til Hest, hvilke nærmede sig Havslunde. De
Ferdinand, og den for faa Dage siden hjemkomne og fuldkor
helbredede Sardes. De red langsomt, og syntes indviklede
dyb Samtale: „Jeg takker Dig, kjære Carl!“ sagde Ferdir
„Jeg takker Dig for Din Fortrolighed, og beder Dig tilgive mi
jeg har aftvunget Dig den ved min uretfærdige Mistanke.
føler mig usigelig lettet ved at vide, at Du ikke er min M
ler, thi jeg synes, at min Skinsyge var dobbelt qvalfuld,
det var min bedste Ven, som gav mig Grund til den.“ —
har skriftet for Dig,“ svarede Sardes, „for at berolige
Men ogsaa jeg føler en Trøst i at kunne tale til Dig om
Hjertes Anliggender.“ — „Fortrolighed mod Fortrolighed,“
Ferdinand: „Jeg vil ikke spaae Din Kjærlighed nogen
Sophie er ophøiet over alle sit Kjøns Svagheder.“ — „O
Gud!“ raabte Sardes: „Hvad forstaaer Du ved at være l
i min Kjærlighed? Jeg tilbeder Sophie, jeg vilde hellere døe
forringe hendes Værd i hendes egne eller noget Menneskes
om det end stod i min Magt. Jeg veed ikke selv hvad je
sker. Dog troer jeg, at mit høieste Maal blot er det, a

ilde vide, hvor høit jeg elsker hende, og gjemme Erindringen
rom i sit Hjerte." — Efter et lille Ophold tilføiede han:
Hvorom Alting er! Det er ubegribeligt, men Din Broder elsker
ende ikke." — „Jo han gjør," svarede Ferdinand: „Jeg har
el ogsaa mangengang dadlet ham i hans Forhold til hende,
en jeg kjender ham. Hun er fastere groet til hans Hjerte,
nd han selv veed, og hendes Tab vilde upaatvivlelig gjøre ham
ulykkelig."

Under denne Samtale vare de to Venner redet ind paa
den smalle Vei langs med Vigen af Havet, paa hvis anden
Strandbred Havslundegaard laae. De kom til et lille Huus lige
ved Stranden, nær ved en stor Gitterport. Ved Strandbreden
vare Fiskernæt opspændte; udenfor Huset var en lille Have, som
hørte til samme. „Her," sagde Ferdinand, „boer en gammel
Fisker, og her gjennem denne Gitterport gaaer Indkjørselen til
Havslunde, den gaaer bag om Haven mellem denne og Skoven.
Haven strækker sig fra Gartnerhuset her indenfor Gitterporten
rundt om Vigen langs den anden Strandbred af den lille Bugt,
som Havet her danner. Denne Beliggenhed gjør efter min Mening
Havslunde til en af de skjønneste Eiendomme i Sjælland.
Lad os standse her lidt, og glæde os over den smukke Udsigt.
See, der paa høire Side Vandet bag de høie Træer hæver sig
en prægtige Bygning i sin gothiske Stiil. See hvor Haven
pranger i Foraarets Glands, hvor Frugttræerne og de høie Castanietræer
staae i Blomster, som overstrøede med Snee mellem de
lysegrønne Bøge! Seer Du Blomsterpartiet der lige ved Vandet,
med sine røde og blaae Hyacinther, med de hvide Narcisser, der
lyse som Stjerner i Aftensolen, med de violette og de hvide Syrenbuske,
og med den glimrende Gyldenregn! Dette Foraar er
ogsaa usædvanlig deiligt, Alting blomstrer paa eengang." — „Ja
det er paradisisk herligt!" sagde Sardes: „Hører Du en Nattergal
slaae langt borte? Dens Toner blande sig med Lyden af

en Klokke." — Ferdinand svarede: „Det er Aftenklokken, som lyder fra Kirketaarnet derhenne ved Skoven." — „Men sig mig," spurgte Sarbes, „hvad betyder det hvide Monument, som staaer der i Haven, mellem de tykke Træer, hist ved Stranden, og speiler sig i Vandet. En Baad ligger lige derved!" — „Det er," svarede Ferdinand, „et Slags Obelisk, som min Broder har ladet opreise til Erindring om sin første Kone, hvis Yndlingsplet den Plet var. Den er ganske simpel, af hvid Marmor, og bærer kun den Indskrift: Marias Minde." — „Jeg synes," sagde Sarbes, „at dette hvide Monument mellem de dunkle Træer i den ellers smilende Omgivelse ret gjør et ubehageligt Indtryk; det seer ud som et Spøgelse, der træder frem midt i en munter Fest. Ogsaa staaer det der og seer ned i Bølgerne, som om det pegede til Underverdenen." — „Din Phantasie," sagde Ferdinand smilende, „seer Spøgelser og mange andre poetiske Væsener, som undgaae os Andre. Dette Minde, som de fleste saadanne, er man nu saa vant til, at det egenlig minder om ingen Ting; og Ingen, troer jeg, tænker paa det, undtagen Sophie, der undertiden hænger en Blomsterkrands paa det, som for at forsone den skinsyge Forgængerindes Maner." — „Den yndige Sophie!" udbrød Sarbes: „Ogsaa dette lille Træk ligner hende. Men sig mig, Du har jo kjendt Din Broders første Kone? Hvorledes var hun?" — „Ganske det Modsatte af den anden," svarede Ferdinand: „Stor og stærk, herskesyg og stolt. Hun var forresten ret smuk, men hendes Skjønhed var mere mandig, end qvindelig. Hun tog sig godt ud til Hest, red om Morgenen ved Solens Opgang gjennem Marken, gjorde Spektakel med Folkene, slog Malkepigerne paa Øret, og var streng mod Bønderne, ligesom hendes Fader havde været før hende. Dog elskede hun min Broder, ja hun var dødelig forelsket i ham, og saavidt jeg troer, friede hun selv til ham. Han var ung, han blev rørt af hendes Kjærlighed, hun gjorde hans Lykke; men da hun blev hans

Kone, led han meget af hendes Skinsyge og hendes store Fordringer, og hun af den Ligegyldighed for hende, som han under visse Omstændigheder snart følte, og alt for lidt skjulte. Dette uheldige Forhold har ikke havt nogen god Indflydelse paa hans eget Ægteskab, thi han frygter bestandig en Kones Herredømme. Han har tilvisse følt Tyngden af dette, og hendes byrdefulde Kjærlighed har givet ham en vis Afsky for at vise sig elskende og øm. Det er Uret, thi Sophie er en from, elskværdig Character, og elsker ham." — „O Gud!" raabte Sardes: „Hun elsker ham, og han er ufølsom derved! hvilken Afskyelighed!" ...

Han fik ikke talt ud. En gammel Fisker kom roende i en Baad, hvis Seil af Mangel paa Vind vare tagne ind. Han hilsede de Ridende, inden han steg iland, og raabte til dem: „See god Aften! hjertelig velkommen, kjære Hr. Lieutenant! og De ligeledes, unge Herre! — Ønsker De, at jeg skal roe dem over til den anden Side til Mariastøtten? Det er kun et smalt Stykke Vand; saa er De ikke langt fra Gaarden; ellers maae De den lange Vei bag Haven, rundt om Bugten." — „Tak, gode Ven!" svarede Ferdinand, „men vi ere til Hest, som Du seer." — „Ja det har gode Veie," svarede Fiskeren: „Gartnerens Søn pleier ofte at føre de Fremmedes Heste op til Gaarden, medens de selv gaae over Vandet." — „Nei Tak!" svarede Ferdinand: „vi have desuden Ærinde i Landsbyen." De sagde den Gamle Farvel, og rede gjennem Gitterporten, og fulgte nu en Vei, paa hvilken de havde Skoven paa den ene Side, og Haven, som mod Enden af Bugten gik over en Høi, paa den anden.

Imidlertid sagde Ferdinand til Sardes: „Jeg maa gjøre en lille Omvei, og maa ind i Kroen og tale med Folkene der. Jeg haaber, de have faaet de mange Sager, som vi skulle bruge til Festen. Jeg sendte dem i Gaar med en Vogn til Kromanden, thi jeg vil ikke at de maae sees oppe paa Gaarden, paa det vi ret maae kunne opvække Forundring dermed. Min Bro-

der, saalidt som Damerne, kjende endnu vore theatralske Udrustninger, ved hvilke vi ville forhøie Festens Pragt. Det er Noget, jeg har aftalt paa egen Haand med nogle Venner, hvorom de igjen have underrettet andre, som komme her, saa vi ere et heelt Selskab, som vil vise sig i Ridder-Costume. I Aften vil jeg dog aabenbare vort Anslag for Familien, da min Broder maaskee ellers kunde synes, det lignede de ham saa forhadte Maltzijske Kunstnydelser. Det troer jeg imidlertid ikke, thi det Hele ligger jo i hans egen Idee til denne Fest. De mange andre Herrer fra Omegnen og fra Kjøbenhavn have ogsaa deres Magazin i Landsbyen, og ville klæde sig paa der."

Det, man kaldte Landsbyen, var egenlig et Par Gader, bestaaende af smaa, simple, men nette, forbetmeste grundmurede Huse, men som ikke vare beboede af Godsets Bønder, hvis Gaarde og Huse laae adspredte i de udskiftede Marker, men af Haandværksfolk, som Lindal havde forsamlet fra alle Landets Hjørner. Her fandt man Smed, Snedker, Murer, Skomager og mange flere nødvendige Haandværksfolk. Disse vare alle ret velhavende, thi foruden frit Huus, Have og flere Fordele havde de fuldt op at fortjene, eftersom de vare duelige, og hele Egnens Beboere i flere Miles Omkreds strømmede til dem med Arbeide. Nogle Friheder i denne Henseende havde Majoren vidst at forskaffe sig. Her fandtes ogsaa Skoler for Børn af begge Kjøn, og Fattighuse, hvor Gamle og Svage bleve kjærligen pleiede. Med kjendelig Fornøielse forklarede Ferdinand for sin Ven alle disse Indretningers Bestemmelse, og dvælede med Behag ved sin Broders store Fortjenester, som Godseier. Heller ikke Sardes kunde modstaae det oplivende Indtryk, som Synet af denne saakaldte Landsby opvakte. Udenfor hvert Huus saae man Grupper af reenligklædte Mennesker, med fornøiede Ansigter; i Aftenens Stilhed, efter fuldendt Arbeide, søgte og fandt de den fortjente Hvile: Fruentimmerne med deres smaa Børn eller med deres Spinderok,

trikketøi eller deslige; Mændene med deres Tobakspiber, Nogle ed en Bog eller Aviser for sig, Andre i Samtale med en ly- ig Nabo. Endeel halvvorne Børn og unge Mennesker spillede bolt, og legede paa en stor, grøn Plads. Med ærbødig Ven- lighed hilsede Gamle og Unge de Fremmede. Nogle Mænd kom jen til Ferdinand, der standsede sin Hest, rakte dem Haanden, og sagde dem et Par Ord. Ved Kroen stege de to Venner af deres Heste, og Ferdinand sagde til sin Reisefælle: „Jeg gaaer her ind, som sagt. Gaa Du iforveien til Gaarden, hvor Ingen venter Dig eller veed Din Hjemkomst. Jeg skal snart komme efter, og føre Din Hest med mig. Derhenne seer Du en Laage, som fører ind i den saakaldte Slotshave. Gaa derind, saa mø- der Du sikkert En eller Anden af Familien paa Veien, inden Du naaer Gaarden." Derpaa forlod Ferdinand sin lykkelige Ven, der med bankende Hjerte ilede til den dyrebare Laage, der fore- kom ham som en af Himmeriges Porte.

I Havslunde vare alle Hænder beskjæftigede med Tilbere- delser til Pindsefesten. Lindal havde længe tænkt paa at forbinde denne aarlige Fest med et Slags landligt Ridderspil eller Car- rousel, hvis Forlystelser kunde passe baade for de mere Dannede og for Landfolkene, til hvis Fornøielse Festen egenlig pleiede at finde Sted, efter fuldendt Saaning og Foraarsarbeide, som en Variation paa den tilforn brugelige Maifest, da Bønderkarlene rede Sommer i By. Det var Majoren paa alle Maader magt- paaliggende at indføre et baade virksomt og muntert Liv paa sine Godser. Den Livlighed, som han ved sit Ophold i Frankrig havde været Vidne til mellem Landfolk og den simple Klasse, søgte han saavidt muligt at udbrede i sit Hjem. Efter gammel dansk Skik, samledes Godsets Beboere hver Søndagaften paa Herregaarden, hvor Ungdommen forlystede sig med at dandse, og de Ældre med at tale sammen, spille Kort og Kegler. En meget stor, grøn Slette var til denne Brug indrettet ved Enden

af Haven, der hvor denne grændsede til Skoven, og ved den ene Side af denne Slette var bygget en rund, aaben Pavillon, bestaaende af en stor Kuppel, hvilende paa to Rader Søiler, der udgjorde dens Vægge. Paa dens Flisegulv pleiede man at dandse. I Nærheden, skjult mellem Træerne, var indrettet et Slags Kjøkken, hvor man ved en muret Skorsteen kogte under et opspændt Seil. Rundt om den grønne Slette var under Træerne anbragt Bænke og Borde, hvorpaa man pleiede at servere for det landlige Selskab. Til den nu forestaaende Fest havde Lindal ved Ferdinands og et Par andre Venners Hjelp indrettet et Slags Turnering, hvortil alle unge Herrer fra Nabogodserne og de nærliggende Kjøbstæder vare indbudne; ogsaa adskillige fra Kjøbenhavn. Desuden vare de flinkeste af Godsets unge Karle, som ikke vare ubekjendte med Voltigeren og andre Legemsøvelser, underrettede om det Forestaaende, og de havde med megen Lystighed prøvet deres Kræfter under Forvalterens og hans Sønners Anførsel.

Havslunde Gaard var at betragte som et lille Slot. I dens vidtløftige Bygninger var en heel Fløi blot indrettet til Gjæsteværelser. Man ventede denne Gang saa mange Fremmede, at de fleste af disse Værelser skulde komme i Brug. Den ordentlige og smagfulde Huusmoder, som selv forestod saavel disse, som saamange andre Indretninger ved denne Leilighed, havde derfor med alle de mange Tjenestefolk, som udgjorde Gaardens Personal, i flere Dage havt overmaade meget at bestille. Efter fuldendt Dagværk, vandrede Sophie ene ud i Haven, for i Ro at nyde den skjønne Aften. Langt fra Huset opsøgte hun et eensomt Sted, hvis Buske, tæt slyngede i hverandre, dannede et lille Lysthuus, hvori der paa en lille Bænk neppe var Plads til to Personer. Blomstrende Kirsebærtræer omringede og beskyggede det lille Tilflugtsted, medens deres Blomster, som en vellugtende Snee, overstrøede Jorden, og et Par Nattergale i de nærliggende Buske

ıdes om Sangens Priis. Her satte Sophie sig træt og stille. Hun lne Øine glide hen over den skjønne Plet, hvorpaa hun be- sig, indaandede, som med et dybt Suk, den friske Aftenluft, og ved sig selv: „Hvor her er deiligt! Hvor ofte har jeg dog her, og glædet mig over den stille Fred, som hersker paa Plet af Haven! Hvor Havslunde er skjøn i denne be- nde Sommer! saa skjøn har den ikke været i mange Aar. dog har jeg tilforn glædet mig ganske anderledes over dens ıhed. Naar jeg om Foraaret kom herud, følte jeg mig fri, en Fugl der er sluppen ud af Buret. Selv naar jeg havde Fortræd af Lindals Luner, eller havde ærgret mig over An- , ja om jeg endog havde grædt den halve Nat bort af over en elsket Mands Ukjærlighed — og hvor bittre ere saadanne Taarer! — naar jeg næste Morgen kom ned i n, eller vandrede gjennem Skoven, følte jeg mig dog for- Min Anton sprang med Lystighed omkring mig; vi be- Landsbyen eller den gamle Fisker, der roede os over Van- og paa Veien fortalte os om mærkværdige Eventyr paa Ha- Hvor ofte har jeg, efter en bekymret Dag, om Aftenen paa denne Plet ved mit Arbeide, og glemt alle Sorger! Alfer, saa syntes mig, omsvævede Havslunde, elskede mig dets Frue, og deeltoge venligen i min Skjæbne, fordi jeg ɔuuslig, from og trofast. Er jeg det ikke mere? — Hvad har jeg da gjort? — Den Følelse, som behersker min , skader den da noget Menneske? Er der Nogen, som vilde over den, selv om den var hele Verden bekjendt? — For- Vinter da var jeg saa lykkelig ved den Kjærlighed, Sarbes mig; da hævedes jeg ved Tanken om den; nu føler jeg mig gere, mere nedtrykt end nogensinde. Jeg veed ikke selv, or! .... Hans Kjærlighed, siger jeg? Ak! er det ogsaa at han elsker mig? Er det ikke snarere Annette? Hun sig jo elsket, ligesaavel som jeg har troet, at jeg var det.

I saa lang Tid have vi jo Intet hørt fra ham. Hvem veed.... ak! denne Tanke er endnu græsseligere! .... Hvem veed, om Sardes endnu lever? Hvem veed, om han ikke i dette Øieblik eensom og bedrøvet vaander sig paa Sygeleiet? Og her vilde vi holde en lystig Fest! — O Gud! hav Barmhjertighed med mig! Bevar ham! Han gav mig denne Talisman; den skulde, sagde han, beskytte Huset. Ak! hvorfor beholdt han den ikke selv, at den kunde beskytte ham? Du lille Cherub!" tilføiede hun, idet hun med udbrydende Taarer trykkede dette Klenodie til sine Læber og til sit Hjerte: „Hvis den Drøm er sand, at gode Engle omsvæve de Bedrøvede, saa trøst mig, og bed for Sardes og mig." —

Dersom en sværmerisk Tro paa en ukjendt Aandeverdens Indflydelse virkelig beherskede Sophies Tanker, da maatte denne Tro faae en mægtig Bestyrkelse i Det, som nu hændte; thi neppe vare disse Ord — ikke udtalte, thi Lyden af dem bevægede ikke Luften, men neppe vare de hviskede med sagte bevægede Læber, kun lydelige for Tanken, før Sardes laae for Sophies Fødder. Han var gaaet igjennem den ham ubekjendte Have, ikke med hurtige Skridt nærmende sig Huset, men langsomt speidende, med stille Anelse om at disse Lundes venlige Nymphe maaskee vilde lede hans Fjed til et eensomt Møde efter hans Hjertes hemmelige Ønske. Han hørte Nattergalene i Buskene, og fulgte sympathetisk de smaa erotiske Sangeres Toner. Mellem de grønne Grene skimtede han noget Hvidt, han nærmede sig forsigtig, og stod nu med Eet ligefor det Syn, der af alle var ham det kjæreste. Skjult af Buskene, men ganske nær den Elskede, betragtede han uforstyrret og ubemærket den saa længe savnede Gjenstand for alle hans Tanker. Han saae, hun græd; han saae, hun holdt Noget i Haanden, trykkede det til sine Læber, til sit Bryst. Han kjendte sin egen Gave, og ikke længere sig selv mægtig, kastede han sig for hendes Fødder. Han kyssede hendes Fod, han trykkede Søm-

f hendes Kjole til sine Læber. Med Taarer, med afbrudte
ilte han om sin Længsel, vovede at tilstaae sin Kjerlighed,
ndes Haand, hvori hun endnu holdt det Elfenbeens Engle-
kyssede det, og sagde, at nu følte han Sandheden af den
lunks Ord, thi Dette var en sand Talisman for ham,
gel, som havde aabnet ham Himlens Porte. Sophie var
rrasket, saa forvirret, man kunde gjerne sige forfærdet, at
et Ord kunde finde. Endelig fattede hun sig, og bad
reise sig. Han satte sig hos hende paa den lille Bænk,
ladsen var saa snæver, at hans Arm, som laae bag ved
paa Ryglænet, umuligt kunde undgaae at berøre hende.
første Bestyrtelse havde sat sig, tog hun Ordet, og sagde
idseelse: „Kjære Sardes! Gud veed, hvor det glæder mig
Dem! men jeg skylder dog Sandheden og mig selv at sige,
Bevægelse, hvori De har overrasket mig, ... de Kjær-
om jeg viste dette Englebillede, ikke vare at tage ganske i
tydning, som De synes at have tillagt dem." — Sardes
emodig paa hende; et saa smerteligt Træk svævede om
Mund, at Sophie neppe var istand til at sige Mere. Med
e Øine tilføiede hun: „Tanken om gode Engle har altid
nig kjær. I bedrøvede Timer føler man Trang til at
e sig til noget Usynligt, noget Bedre, Mægtigere, end vi
g dog Noget, som paa en Maade er menneskeligt og be-
med os. Erindrende mig Deres Ord, da De ved Afske-
mig denne smukke Foræring, troer jeg at .... at jeg
e den gode Engel." — Sardes drog et dybt Suk, og
Sophie saae paa ham med frygtsomme Blikke. Endelig
an: „De var bedrøvet, siger De? Jeg har vel ikke saa
Deel i Deres Fortrolighed, at De vil sige mig, hvorover?"
havde et modigt og dristigt Physionomie. Det havde
Rørende at see Taarer i hans Øine. Sophie var dybt
. Hun tog hans Haand, og sagde: „Jeg var bedrøvet

for Dem, jeg troede, De var farlig syg, jeg tænkte mig Dem lidende, ja maaskee død, og det var mig saa græsseligt, at vi her i Huset skulde holde en Glædesfest, medens en saa kjær Ven var lidende, maaskee endogsaa". . . . . Hun fik ikke talt ud; med et Udbrud af Glæde slog Sardes sin Arm om hende, uden at hun hindrede det, saae hende ind i Øinene, og raabte: „Sophie! Er det muligt! De græd for den fraværende Ven? Deres Tanker fløi til ham, og vendte sig fra den muntre Fest? — O saa være Gud lovet, som lod mig opleve at høre disse Ord fra Deres Læber! Jeg tænkte, da jeg laae syg, at jeg vilde gjerne døe, om jeg blot kunde see fra hiin Verden, at Sophie skjænkede min Erindring en eneste Taare." — „Ak," sagde Sophie: „Kan De tvivle paa, at jeg har sørget over Deres Sygdom? At jeg har savnet en Ven, som Dem, hvis Omgang har skjænket mig saamange gode Timer? .... Men jeg beder Dem, viis Dem ogsaa mod mig som en Ven og Broder, ikke som" .... Hun standsede forlegen. Efter et lille Ophold sagde Sardes: „Jeg forstaaer Dem, men frygt Intet ved min Side. Tilgiv mig, at jeg mod min Villie, i et altfor saligt Øieblik har tilstaaet Dem min Kjærlighed. Misund mig ikke den Lyksalighed, jeg føler over at turde tale til Dem om en Følelse, der opfylder min hele Sjæl! Ja," tilføiede han, idet han greb hendes Haand: „De er det Ideal, som jeg har drømt om, uden nogensinde tilforn at have mødt en Skygge deraf. De forener Alt hvad der fortryller mig; mit Hjerte er Deres i Liv og Død, ikke den mindste Tanke skal nogensinde være Dem utro. Men jeg tilbeder Dem som et høiere Væsen: heller intet Ønske skal fornærme Deres rene Dyd. Her er min Plads, her for Deres Fødder; her er jeg stedse, selv naar jeg ikke sees her." Med disse Ord knælede han paany, kyssede hendes Hænder, og trykkede dem til sit brændende Ansigt. Sophie sprang op. „Man kalder paa mig," sagde hun; og virkelig hørte man langt borte

Stemme raabe paa hendes Navn. De gik Begge ud af Lyst-
fet, og naaede endelig Annette, som søgte Sophie, og som, at see Sardes, løb ham imøde med Udraab af Glæde. Hun hans ene Arm, den anden bød han Sophie, som gav ham, idet han sagte trykkede den op til sig, og saaledes vandrede m til Huset, i hvis store prægtige Forsal de indtraadte, og Lindal og Ferdinand, der Begge syntes at studse ved at see rdes med Søstrene, een ved hver Arm, alle Tre med blus-de Kinder og straalende Øine; og det var kun med tvungen ighed, at Lindal bød sin Gjæst velkommen. Da han imid-tid erfarede, at Grev Adalbert næste Dag vilde indtræffe, satte ne Efterretning ham igjen i godt Lune.

Alt, hvad der omgav Sophie, syntes hende nu at opvaagne et forklaret Liv, og den tilstundende Fest forekom hende som sand Høitid. Til dens Tilberedelser ilede hun med bevinget de. Den næste Dag var Gaarden allerede fuld af Fremmede, dt disse Adalbert og Hr. v. Ruth. De unge Mennesker til-gte næsten hele Dagen i Landsbyen, hvor de Hver for sig be-de sig til den følgende Festdag, og satte Adskillige af Haand-folkene i Arbeide. Efter Middagsbordet vare Damerne be-ftigede i Sophies Værelse. Ferdinand og Sardes besøgte der, og saae dem ordne Præmierne, som næste Dag skulde endes Seierherrerne i de forestaaende Ridderspil. Disse Pri-bestode i Ting, der vare ret nette, men ikke af stor Værdi, man havde indrettet det saaledes, at der for hver Priis e to Præmier af omtrent lige Værdi, men forskjellige, efter-den Vindende var en Bonde eller ikke. For Exempel høieste Priis var et Par Pistoler eller et Sølvbæger. Vandt en Herre, fik han Pistolerne; vandt en Bonde, da fik han ægeret, og Pistolerne bleve da tilkjendte Den, som næst Seier-ren fortjente Prisen, eller udsatte til næste Priis, efter Om-ndighederne. De ringeste Priser, hvoraf der vare mange, be-

stode i alleslags Smaating, tildeels opsøgte blandt henlagte Ube tydeligheder. Saaledes kom nu Sophie med et Axelskjærf a Silke, broderet med Sølv, og sagde smilende: „Dette mit Mesterstykke kunde jo gjerne komme med.“ — „Hvad er det?“ spurgte Ferdinand. — „Det er,“ svarede Sophie, „det Skjærf jeg bar paa en Maskerade, og som jeg selv har forfærdiget. Det glimrer jo deiligt. Vinder en Bondekarl det, kan han give det til sin Kjæreste, der vil blive meget glad for det, da hun kan bruge det til Huer og anden Stads.“ Sardes tog Skjærfet i Haanden, og sagde sagte til Sophie: „Den Priis skal Ingen berøve mig.“

Man vil vist ofte have gjort den Erfaring, at en Fest eller anden Forlystelse, som beskjæftiger mange Mennesker, næsten aldrig selv er saa behagelig, som den Dag, der foregaaer den. Da Lindals Familie og de mange Fremmede denne Aften sad i den store Spisesal om et umaadeligt langt Bord, følte Enhver sig besjælet af et uforklarligt Velbehag. Det var en deilig Sommeraften, alle Vinduer stode aabne, og Maanens halve Skive stod paa Himlen og tittede med beskedent Lys gjennem de brede Vinduesfordybninger ind i de stærkt oplyste Værelser. Udenfor Vinduerne, som vendte til en grøn Plads, havde man dækket et Bord til nogle omvandrende, tydske Musikanter, som spillede meget godt, og som paa denne Aarstid pleiede at reise om paa Landet, og møde paa Havslunde til Pindsefesten. Til Tak for den gode Bevertning opførte nu dette Musikcorps en smuk Taffelmusik, hvis Toner forenede sig med det lystige Bordselskabs Tale og Latter. Lindal var en fortræffelig Vert, der ret nød sine Gjæsters Tilfredshed, og især glædede sig over den umiskjendelige Fornøielse, som udlyste af Grev Adalberts hele Væsen. Man spøgte med den kommende Dags Forlystelser, kaldte hinanden indbyrdes Riddere, og Nogle talte i comisk høitravende Stiil om deres Hjerters Dame, for hvis Skjønhed de imorgen vilde bryde

ı Landse. Man spurgte alle tilstedeværende Damer om deres
farver, et Spørgsmaal, som Adskillige ærligt og alvorligt besva-
rede. Man fortalte, at Enhver af Herrerne havde forsynet sig
med Taft og Fjer af flere Farver, og at man var bleven enig
om en venskabelig Tuskhandel af disse Artikler ifølge Omstændig-
hederne. En Herre sagde: „Min Dame er ikke tilstede her, men
jeg har Skjærf o. s. v. af hendes Farve, og en passende Devise
til mit Skjold." — Herr v. Ruth spurgte Annette om hendes
Farve. Ferdinand faldt ham ind i Talen, og sagde: „Min For-
lovedes Farve kan jeg kun bære." — „Min Farve er Rosen-
rødt," raabte Annette, „og jeg forbyder Ingen at bære den."
Herr v. Ruth sagde paa sin Tydsk, at i saa Fald vilde han blom-
stre som en Rose. „Jeg med," „jeg med!" raabte et Par af
Herrerne. Ferdinand lignede selv en mørkerød Rose i dette Øie-
blik. Han bed sig i Læberne, og taug. Sardes sad hos So-
phie, han sagde sagte: „Jeg troer at vide Deres Yndlingsfarve;
De har engang tilfældigviis nævnet den. Det er Himlens, og
det er naturligt." — I Selskabet befandt sig en ung Officeer,
der i et Par Aar havde viist Sophie en kjendelig Udmærkelse.
Han nærmede sig, stod et Øieblik bag hendes Stol, og sagde
derleden: „Paa Riddermaneer tør det vel være tilladt at spørge
Husets skjønne Frue om hendes Farve?" — Sophie svarede: „Jeg
veed i Sandhed ikke, hvilken Farve jeg skulde kalde min. Jeg
kan sige det Modsatte af Pottemager Walter: Jeg elsker alle
Lysets muntre Farver." — „Jeg veed ikke," vedblev Officeren,
„om Hvidt er een af Lysets Farver, men det er Lysets egen,
og jeg har altid troet at det maatte være Deres Farve. De bæ-
rer i dette Øieblik en hvid Kjole og hvide Baand, samt en
Blomst af Violens Farve; dette maa være nok til min Efterret-
ning." Sardes, som hørte denne korte Samtale, følte en saadan
Skinsyge derved, at han ønskede, at der til næste Dags Fægtninger
ikke skulde bruges Floretter, men blanke Kaarder. Lindal hørte det

ogsaa, men han derimod fornøiede sig over den Medbeiler, som truede Sardes.

Den næste Morgen vare alle Landfolkene baade i Havslunde og paa Klostergaarden i Bevægelse lige fra Solens Opgang. Man samlede sig i den saakaldte Landsby, og henimod Klokken ti drog man i Procession til Gaarden, ind paa den nysomtalte grønne Plads, hvortil den ene Façade af Bygningen vendte ud. De paa Gaarden tilbageblevne Personer, Lindal og hans Familie, Grev Adalbert, nogle aldrende Herrer og en heel Skare Damer kom ud paa Balconer, af hvilke Gaarden havde adskillige, og paa Trappen foran Indgangen, og Alle studsede ved at see Toget. Først kom de omtalte Musikanter, derpaa en heel Trop unge Bonderkarle til Hest, Alle med Bouquet i Brystet, og grønne Grene i Hatten, som desuden var prydet med Baand af forskjellige Farver. Efter Disse kom tilfods en Skare af Børn af begge Kjøn med grønne Grene i Hænderne, og derpaa sluttedes Toget af de unge Herrer, der vare indbudne. De vare alle til Hest, og klædte i Ridder-Costumer med Harnisk og Hjelm af forgyldt Blik eller Pap, hvorpaa Fjer af samme Farve som Axelskjærfet, og med Skjolde, der vare udzirede med Figurer og Devisser. Denne Theaterstads glimrede i Solens Straaler, og tog sig smukt ud. Nogle af disse Riddere saae prægtige ud i deres Dragt, og prangede paa deilige Heste; Andre gjorde en latterlig Figur. Efter denne Skare kom Godsets Mænd og Qvinder med deres mindre Born, anførte af Sognefogderne, men uden bestemt Orden. De vare saa talrige, at de ikke Alle kunde faae Plads i Slotsgaarden, men Nogle stode udenfor under Træerne og ved Stakittet, som indhegnede Indkjørselen. Processionen stillede sig op i en Cirkel foran Huset, og gav et tredobbelt Hurra for Herskabet og derpaa for de Fremmede og hele Havslunde og Klostergaard. De unge Karles Anfører, en rask og smuk Bonde, red frem, fulgt af begge Sognefogderne, der stillede sig hver paa sin Side af ham

Hest. Han blottede sit Hoved, Sognefogderne ligeledes, hvorpaa den unge Repræsentant holdt i Bondedialect, men med klar og tydelig Stemme, følgende korte Tale: „Vi Alle, Sognemænd, Huusmænd, unge Karle og Haandværksfolk, Mænd og Qvinder og Børn fra Godserne Havslunde og Klostergaard, vi møde her, efter vort gode Herskabs Tilsigelse, paa denne hellige Pindseaften, til Fryd og Lystighed. Men forinden vi tage Deel i denne, maae vi først efter Pligt og Samvittighed takke vor gode Herre og Frue for det Aar, som er gaaet, siden vi forrige Pindsedag vare samlede her paa Herregaarden. Vi have mange Gange siden været samlede her til megen Fest og Glæde, og Enhver af os har nydt mange Velgjerninger i den Tid, baade af vor kjære og forstandige Herre, der er os Alle en Fader, og af vor velsignede Frue, som mangen Gang har besøgt de Syge og Bedrøvede og ikke lader Nogen gaae utrøstet fra sig; og aldrig kan noget Gods i Kongens Riger rose sig af et Herskab, som vort. Derfor leve vor gode Herre, Hr. Major Lindal og hans Frue! Gud lade dem leve i mange Aar i Glæde og indbyrdes Kjærlighed med deres unge Søn! Gid han leve, og ligne sin Fader!" — Et Hurra, som lød til ikke igjen at ville ophøre, skingrede gjennem Luften, og gjentoges af det fjerne Echo, idet man svingede Hattene og de grønne Grene. Lindal og Sophie vare komne ud paa den brede Trappe. De ventede dem Intet mindre, end en saadan Tiltale, der ved sin Simpelhed og det hjertelige Udtryk, hvormed den blev fremsagt, rørte dem Begge til Taarer. De gik ned til den forsamlede Mængde. En Tjener fulgte dem med en uhyre Præsenteerbakke, fuld af Sølvbægere med Viin og Mjød. Sophie rakte selv et til Taleren, de andre bleve budne til de Ældste og Anseeligste af de Omstaaende. Nu fjernede Toget sig i samme Orden, som det var kommet, under klingende Spil og med flyvende Faner, thi nogle af Ridderne bare Faner i Hænderne. Skaren drog nu til den *før omtalte*, store Slette. Det tilbage-

blevne Selskab gik imidlertid den langt kortere Vei gjennem Haven, og indtog der sin Plads, inden Toget, der drog langsomt tilbage gjennem Landsbyen og langs med et Stykke af Skoven, kunde naae sin Bestemmelse. Midt paa Sletten var en stor Circus, indsluttet af smaa Pæle, der imellem hinanden vare forbundne med sammenflettede røde, uldne Baand, der udgjorde et Slags Kjeder. Indenfor denne Skranke havde man opstillet en Deel af de til Ridderlegen henhørende Ting. Her skulde man først ride til Ringen, aftage flere Ringe paa sin Landse, men uden at man standsede i sin Fart; paa et Par Stænger var anbragt en stor Ørnerede, hvor to gamle Ørne laae i Midten, omringede af mange Unger, Alt af malet Pap. Disse skulde man ligeledes i Flugten udrive af Reden, saa at de bleve siddende paa Landsespidsen. For at faae de Gamle fat, maatte man gjøre et Spring med Hesten eller løfte sig fra Sadlen. Adskillige Øvelser af denne Natur vare forhaanden. Derpaa foretoges Huggen og Fægten med Rapierer og Floretter; tilsidst Skyde-Øvelser, idet Landfolkene skjøde til Skive med Rifler, og nogle af Herrerne skjøde med Pistoler efter en stor Pyramide, sammensat af lutter levende Grønt og Blade, hvorimellem en Mængde af broget Papir forfærdigede Blomster, især Astre, i hvis Midtpunct Kuglen skulde træffe. Den som traf de fleste, havde vundet den høieste Priis. Den føromtalte, runde Pavillon, hvortil et Par Trappetrin førte, var indrettet for Tilskuerne fra Gaarden. I en Halvkreds vare Havestole og Bænke opstillede; i deres Midte stod paa en Forhøining en stor, forgyldt Lænestol med Bagstykke og med et Slags Himmel af grønne Grene med Blomster og Guirlander, saa den dannede en Throne. For Foden af denne laae et Gulvteppe, og foran dette en Skammel, bedækket med et endnu mere pralende Teppe, hvorpaa de udsatte Præmier skulde henlægges. Ved en Side stod to mindre Lænestole for Kampdommerne. Mellem alle Søilerne af Pavillonen hængte Krandse af

mt og Blomster. Efter Sophies Ønske var Annette valgt Dagens Dronning, af hvis Haand de lykkelige Seierherrer de modtage Prisen. Hun tog med Stolthed og Glæde lds paa den hende bestemte Throne. Ved Fødderne af denne, hver Ende af Skammelen, stod en lille Page i hvide Klæder d rødt Skjærf. Af disse to Drenge var den Ene den over nye Værdighed henrykte Anton, og den Anden en noget rre Dreng. Disse Pagers Forretning var, at de ved hver ny ddestrid skulde hente Gevinsterne, og lægge dem paa Skammlen. Grev Adalbert og Lindal toge som Kampdommere es Plads. Majoren besad selv Færdighed i de fleste af de elser, man vilde foretage; men som en god Vert fandt han upassende at beile til de af ham selv udsatte Præmier, eller afslaae at modtage dem. Han valgte derfor en Dommers dne Værdighed ved Grevens Side, saameget mere som det denne Mand, hvis Bifald især var ham magtpaaliggende. a begge Sider af Annettes Sæde, i en Halvcirkel, tog nu øvrige Selskab Plads, og Toget blev, da det nærmede sig, raffet af det smukke Syn, som Pavillonen frembød, med sin one, sine mange Blomsterguirlander, og de mellem disse i get Pragt straalende, festlig klædte Damer. Processionen g nu med Musikken i Spidsen, parviis rundt om Skrankerne bi Pavillonen, hvor Enhver hilsede Forsamlingen. De, som re grønne Grene, bøiede dem mod Jorden, og Ridderne hilsede at sænke deres Landser.

Nu fik man først Tid til, med Nysgjerrighed at betragte hver Ridders Skjolde, Devisser, Farver, o. s. v. De Forreste den glimrende Trop vare Sardes og Ferdinand. Den Første r himmelblaa Fjerbusk, og Skjærf af samme Farve; i hans jold var paa mørkeblaat Felt en gylden Stjerne med Devise: nævnt og uopnaaelig. Ferdinand bar rosenrøde Fjer og jærf, og havde i sit Skjold en Rose med Devise: Den for-

trylller og saarer. Det næste Par var den føromtalte Officeer og Herr v. Ruth. Den Første var aldeles hvid, og i sit Skjold havde han brugt en Idee, som man tillægger Kong Ludvig den Fjortende ved en lignende Leilighed: Han bar nemlig paa hvidt Felt en Martsviol, med Omskrift: Plus elle se cache, et plus elle est belle; og mærkeligt er det, at hvad Anecdoten fortæller om bemeldte Konge og hans elskværdige la Valiere, ogsaa her tildrog sig. Der siges nemlig, at da denne Dame saae sin kongelige Elsker med dette Symbol paa hendes egen Personlighed, bøiede hun sig ydmyg og undseelig bag sin Naboerske og gjorde saaledes det Træffende i Kongens Idee indlysende for Enhver. Saaledes sad nu ligeledes Sophie i den anden Rad af Tilskuerinderne. Hun var ganske hvidt klædt, med en Krands af smaa, hvide Blomster om den rige, brune Haarfletning, som omgav hendes ziirlige Nakke; et himmelblaat Flor-Shawl hængte som en let Sky om hendes Skuldre. Idet Sardes red forbi, søgte og fandt han sin Stjerne, hvilken han med et betydningsfuld Blik hilsede. Sophie følte sine Kinder blusse, og bøiede sig til Siden, og da den næste, saakaldte hvide Ridder nu ligeledes med lignende Miner henvendte sin Hyldest til hende, forøgede Dette hendes Undseelse, og med jomfruelig, ubeskrivelig Yndighed bøiede hun sit gløbende Ansigt bag sine Naboersker, og tittede frem imellem deres Skuldre. Herr v. Ruth havde stærke røde Fjer, og i hans Skjold var malet et Skib med Devise: Es lebe der Handel, die Schiffahrt und die Liebe. Dette Skjold opvakte en almindelig, med Møie tilbageholdt Latter, men dets Eier smilede inderlig selvtilfreds, og gjorde forelskede Miner til Annette. Blandt de øvrige Ridderes Ideer var ingen synderlig udmærket, enten i det Gode eller i det Slette.

Processionen stillede sig nu i en Halvcirkel lige for Pavillonen. Det talrige Publicum af Landsfolkene tog Pladser under

ræerne, som omgave Sletten, Nogle paa dertil opstillede Bænke, Andre siddende paa Borde, atter Andre staaende. To som Herolder udklædte Herrer aabnede nu Skrankerne med tilbørlige Ceremonier, hvorpaa Ridderspillet tog sin Begyndelse.

Iblandt Ridderne udmærkede sig især Ferdinand og den hvide Ridder. Sardes syntes ikke at tage ivrig Deel i de første Lege. Mange af Landsfolkene vandt Præmier. Enhver Seierherre blev af Heroldene under en lystig Fanfare ført hen til Pavillonen, hvor han knælende modtog Prisen af Annettes Haand, som han derpaa kyssede, hvilket for En og Anden var den kjæreste Præmie. Da Touren kom til at vise sig i Fægtning, blev det før omtalte, blaa Skjærf frembaaret af Pagerne. En ny Ild syntes nu at oplive Sardes. Han traadte i Skranken mod en Ridder, og overvandt ham; derpaa indlod han sig i Hugning med Anføreren for Bønderkarlene, hvilken han ligeledes afvæbnede. Nu sprang den saakaldte hvide Ridder i Skranken, og en haardnakket Fægtning, som om det gjaldt Liv og Død, opstod mellem ham og Sardes, der Begge viste sig som Mestere i Fægtekunsten. Lindal gjorde af Hjertet Ønsker for den hvide Ridder, medens Sophie, der med et Slags Forundelse betragtede denne tilsyneladende farlige Leg, med Varme gjorde Ønsker for den blaa Ridder; og disse sidste maae vel have været de kraftigste, thi endelig fløi Vaabenet af Haanden paa Modstanderen, og den lykkelige Sardes blev med Bifaldsraab og under klingrende Fanfarer ført til Annettes Fødder, og modtog den ønskede Priis, som hun med overmaade alvorlig og fortrædelig Mine overrakte ham. Idet han reiste sig, svang han triumferende Skjærfet i Luften, og bandt det om sin Skulder med et Blik til Sophie, som hun hemmeligt besvarede med et Udtryk, som bemærkedes af Sardes, men forresten af ingen Anden, undtagen Lindal, gjennem hvis Sjæl der foer ligesom et Lyn, der med Eet opdagede ham en Afgrund af Smerte.

Der behøvedes intet Mindre end hans Ærbødighed for gode Tone og Gjæstfrihedens Rettigheder, forenet med hans for store Frygt for Verdens Omtale, til at give ham h rolige Fatning tilbage, og hjelpe ham til at vedligeholde Ved Skydning med Pistoler udmærkede Sardes sig fremfor Øvrige. Han traf de stakkels Blomster lige i Hjertet, med Sikkerhed, som forbausede alle Tilskuerne.

Da disse Lege vare tilende, drog Toget bort, i sa Orden, som det var kommet, med Undtagelse af det tal Publicum, der havde sluttet det, og som nu blev tilbage. skabet fra Herregaarden gik tilbage til denne, med Undtagels Lindal og Sophie, som Begge gik omkring og talte med fleste af Bønderfolkene, samt holdt Øie med Anstalterne Middagsmaaltidet. I det føromtalte, nærliggende Kjøkken mange Personer beskjæftigede. Store Tønder med Øl, Mjød Brændeviin laae paa Jorden, Krukker og Flasker stode opstil paa Borde udenfor Kjøkkenet. Bordene rundt om Sletten u Træerne bleve belagte med sneehvide Duge, og besatte med og alt Tilbehør. De unge Karle kom tilbage. Ogsaa fremmede Herrer, afførte deres Ridder-Costumer, lode sig see. De lystige Landfolk toge Sæde om de dækkede Borde; ethvert af disse opvartede to unge Piger af Bordgjæsternes Familie. Denne Indretning forøgede Behageligheden. D velklædte Bønderpiger løb muntert frem og tilbage. I Kjøk spøgte og loe de med Gaardens Folk, som der vare beskjæftig De mange glade Mennesker, deres Latter og Snaksomhed, lystige Ild fra Kjøkkenet, hvis store Baal skinnede igjen Træerne, Musikken midt paa Pladsen, bestandig blandende Toner med Selskabets glade Støien, alt Dette gjorde de Scene yderst festlig. Det saae ud som ved Gamacho's B lup. De ældste og meest agtede Gaardmænd med deres Ko tilligemed Andre af de anseeligste af Godsets Beboere, spiiste

Herregaarden med Herskabet og dets Selskab. Disse Folk vare vante til denne Ære, og deres Opførsel var i alle Maader anstændig.

Mod Aften begyndte Dandsen i Pavillonen, og Annette aabnede Ballet med den unge Anfører for Bønderkarlene. Selskabet fra Gaarden blandede sig med Landboerne, og det var morsomt at see en pyntet Dames fine Taille omslynget af en stor Bondekarls bjærve Arme og plumpe Hænder, eller en elegant Herre, som med lette Spring og ziirlige Lader førte en tungfodet Bondepige. Dog syntes netop denne Contrast at forhøie de Dandsendes Velbehag. Den Deel af Selskabet, som ikke tog Deel i Dandsen — og blandt disse vare Greven, Lindal, Sophie og mange af de ældre Fremmede — deelte sig i smaa Grupper, og vandrede af og til ud i Haven, hvorfra Pavillonen med sine dandsende Klynger tog sig ud som et fortryllet Tempel, især da det begyndte at mørknes, og man havde tændt Lysene i en stor Metal-Lysekrone under Kuppelen, samt de mange Lamper, der vare anbragte rundt om paa den inderste Rad Søiler. Ligeover Kuppelen stod Maanens halve Skive, og dens blege Lys, Lampernes Skin fra Pavillonen og den stærkt blussende Ild fra Kjøkkenet dannede en tredobbelt Modsætning, som tog sig maleriskt ud mellem de høie, dunkle Træer. Sardes, der, saavidt muligt, unddrog sig fra Ballet, for at følge den Magnet, som tiltrak ham, tog ogsaa Deel i disse smaa Spadseretoure, der strakte sig baade ud i Skoven, og til Strandbredden ved Mariastøtten. Her saae man intet til Festens Lys, kun dens Toner løde svagt herned, og afvexlede med Nattergalens Slag og Lyden af Bølgerne. Den hvide Støtte stod som et til Jorden tilbagevendende Gjenfærd, der i stille Sorg gjerne vilde nærme sig det friske, jordiske Liv, om det turde. Dog var den idag smykket med en frisk Blomsterkrands. Sardes, som i dette Øieblik gik ved Sophies Side, lidt fjernet fra

det øvrige Selskab, gjorde netop disse Bemærkninger, og tilføiede: „De har bundet denne Krands! De glemmer ikke de Døde og Fraværende. Det maa om kort Tid være min Trøst.“ Sophie vendte sit Ansigt til ham, et usigeligt Veemod stod malet der. „Ak!“ sagde Sardes: „Jeg er dog lykkeligere og stoltere end en Konge.“ Sophie slog Øinene ned. „Hvorledes!“ sukkede han: „Fortryder De, med et eneste Øiekast at have trøstet en Ven, som tilbeder Dem?“ — Saaledes fik Sardes ofte Leilighed til at vexle nogle betydningsfulde Ord med Sophie, og saaledes blev hendes Sind bestandig vugget frem og tilbage af Glæde og Smerte, Raadvildhed og veemodig Ømhed.

Først efter Midnat droge Landsfolkene Hver til Sit, og den korte Nat begyndte at vige for Dagens Lys, inden Gaardens Beboere naaede deres Sovekamre. Ved Siden af Sophies var et Cabinet med en Balcon, der gik ud til Haven. Da hun vilde gaae igjennem dette Værelse, hørte hun den velbekjendte Guitar. Hun traadte ud paa Balconen, og hørte Sardes nede i Haven at synge en spansk Romance, hvis fortryllende Text og Melodie vare hende bekjendte. Med Bevægelse lyttede hun til disse Toner, da i det Samme Lindal, der stod bag ved hende, greb hendes Arm, og sagde: „Herregud, Sophie! Vil Du ikke gaae tilsengs? Jeg synes, det er paa Tiden, og at vi kan have faaet Musik nok idag. Gid Fanden havde den evige Qvinkeleren, og det ved Nattetider, saa Folk ikke kan faae Ro!“ — Ganske taus gik Sophie tilbage, og lukkede Balcondøren, men Tonerne fra Haven løde sagte op til hende, og da hun var falden i Søvn, blandede de sig i hendes Drømme.

Fra Lindal derimod flyede Søvnen, ikke forjaget af de fjerne Toner, som desuden snart ophørte, men af tusinde sønderrivende Følelser, som afvexlende strede om Herredømmet i hans Sjæl. Den Kraft, hvormed han hele Dagen igjennem havde fjernet de martrende Tanker, forlod ham ganske, og med

elt Raseri anfaldt de ham nu. Skinsyge, Bitterhed mod selv og Andre, tusinde udkastede og igjen forkastede Planer rmede ham, og gjorde efter hans egen Mening disse een- me, til Hvilen bestemte Timer til de qvalfuldeste, han nogen- e havde oplevet.

Første Pindsedags Morgen løde Klokkerne fra Kirketaarnet, kaldte Omegnens Beboere til Gudstjenesten. Herremanden hans Familie maatte ikke mangle der. Nogle af de Frem- de fulgte ogsaa med, og uagtet Alle vare trætte fra den for- e Dags Lystighed, drog dog, til Bøndernes Opbyggelse, et melig talrigt Personal fra Herregaarden ind i Kirken. I me var ikke, som i de fleste Landsby-Kirker, en ophøiet og ukket Stol til det saakaldte Herskab, da Lindal havde ladet me nedtage med den meget rigtige Bemærkning: „at er der et ed, hvor Alle ere Lige, saa maa det vel være her." Han hans Selskab toge derfor Plads nede paa Gulvet mellem nigheden, og efter Skik og Brug paa Landet indtoge Mæn- e den ene, og Fruentimmerne den anden Side af Stolene i kegangen. Paa dette stille Sted, medens det lille Orgels ælige Stemme syntes at formane Enhver til, for nogle Øie- kke at vende sine Tanker fra den udvortes Verden til den i eget Indre og til dets uendelige Udspring, var det for Lindal, en bedre, en roligere Stemme i dette Indre vaagnede, og ede det Uveir, som rasede deri. Han betragtede Sophie, sad ligeover for ham, klædt i en hvid, simpel Morgendragt; brune Haar laae glat over den høie, hvide Pande, en lille pe sluttede ærbar om de fine Kinder. Noget bleg var hun; kefuld og alvorlig var hendes Mine. Lindal sagde ved sig : „Hvor hun sidder der saa stille, saa beskeden og yndig! lke rene, fromme Træk! Nei, et saadant Udvortes kan ikke le et uædelt Indre. Nei, en Mands Ære er ikke i Fare i saadan Hustrues Hænder. Det Anstændige, det Jomfruelige

første Throne i Verden faldt ned paa den øde Klippe i H
og forherligede Dig i Faldet! O lad Erindringen om Dit
styrke mig, og et Glimt af Din Storhed tale til min (
thi ogsaa jeg har i min lille Virkekreds været altfor lyk
ogsaa jeg har stolet formeget paa min Lykke, og opvaagne
eensom og forladt, og Alting synes mig øde." — Udenfo
Kirkevindue, som var i Linie med den Stol, hvori Lindal
var et høit Monument, der paa Kirkegaarden bedækkede G
eierens Familie-Gravsted. Her var Majorens første Kone b
vet, saavelsom hendes Forældre, Godsets forrige Eiere. S
som i dette Øieblik traadte frem bag en Sky, skinnede
dette Monument, saa det kastede en stor og bred Skygge
Kirken, og denne Skygge strakte sig tversover Kirkegange
hen til den Stol, hvori Sophie sad, og det saae ud, som
den indhyllede hende i sin Dunkelhed. Lindal blev opmæ
paa dette Syn, der i hans Stemning gjorde et besynd
Indtryk paa ham. „Det seer jo ud", tænkte han, „som
Gravens Mørke vilde indhylle min unge Sophie. Gud b
mig fra en saadan Ulykke! Under dette Monument, der lig
en dunkel Skygge fra Underverdenen træder ind mellem
Levende med sit Memento mori, hviler Maria, ved hvis
jeg fordum ofte sad i denne Kirke. Stakkels Maria, t
Ogsaa mod Dig havde jeg Uret. Hvad du led, det lide
nu. Du er hævnet; men Tanken om hvad Du tabte
Hjerte ved Din Hæftighed, Din Herskesyge, skal være m
Advarsel. Det er godt at mindes om Døden; den fors
den jævner og formilder vore jordiske Sorger. I den
derude skal jeg jo ogsaa hvile; der faaer mit stormfulde H
Ro, ligesom Marias. Hvor fort er dog dette Liv, hvor f
gaaende de Lidenskaber og Ønsker, for hvilke vi færde
martre os! — O Gud! Du som ene er uforanderlig! jeg
at de Tanker, som i denne Time ere opkomne i min Siæl

enhver Elskværdigere eller Yngre end de selv. Skal jeg nu forøge deres Tal, over hvis Latterlighed Alle more sig, og imod hvilke Enhver tager Parti? ..... Nei aldrig! Æren er dog mer end alt Andet i Verden; eengang tabt, kan den aldrig vindes tilbage. Vildfarende vare mine Grundsætninger: Kjærlighed kan ikke tvinges, det er sandt; men vaage over sig selv, det bør dog Ægtefolk. Tabet af den Elskedes Kjærlighed er den dødeligste af al Smerte; Skinsyge den rædsomste af alle Qvaler. Min Ulykke er min egen Skyld. Nu kommer det an paa at bære den som en Mand, og det vil jeg. Hendes Agtelse skal jeg erhverve mig; ved en ædel Liberalitet skal jeg stræbe at fordunkle min Medbeiler. Jeg kjender Sophie, jeg vil stole paa hendes ædle Natur. Om faa Uger reiser Sardes, og kommer rimeligviis aldrig mere tilbage. Naar han er borte, vil jeg atter beile til min Hustrues Kjærlighed, og vinde den. Indtil den vil jeg forholde mig passiv, blot som en kjærlig Ven, med stille Værdighed. Men hun vil troe mig ligegyldig, og det kan jeg ikke taale. Hvad hindrer mig fra strax at kaste mig for hendes Fødder, bede om Tilgivelse, og tale om min Kjærlighed? Nei, jeg er ikke istand til at tale, og hun ikke til at høre mig, saalænge denne afskyelige Trediemand staaer imellem os. Ved Siden af ham vil jeg kun mishage og gjøre Ondt værre. Men naar han først er borte, skal hun erfare Alt hvad jeg har liidt; Haabet om en saadan fortrolig Time skal imidlertid give mig Kraft til at være opmærksom paa mig selv, til at bekæmpe mine onde Luner, som egenlig ere Det, der har gjort min Ulykke. Men kan jeg ogsaa udføre et saadant Forsæt? Overstiger det ikke et Menneskes Kræfter? Min Skjæbne beroer derpaa. Og skulde en Mand ikke have Kræfter til at udføre hvad der efter hans bedste Overbeviisning er det Rigtige? Er jeg den eneste Ulykkelige? Hvor ere mine gamle Tanker? O Du, hvem jeg med Stolthed engang har kaldet min Herre! Du, som fra den

første Throne i Verden faldt ned paa den øde Klippe i Have og forherligede Dig i Faldet! O lad Erindringen om Dit Mo styrke mig, og et Glimt af Din Storhed tale til min Sjæl thi ogsaa jeg har i min lille Virkekreds været altfor lykkelig ogsaa jeg har stolet formeget paa min Lykke, og opvaagner n eensom og forladt, og Alting synes mig øde." — Udenfor de Kirkevindue, som var i Linie med den Stol, hvori Lindal sad var et høit Monument, der paa Kirkegaarden bedækkede Gods eierens Familie-Gravsted. Her var Majorens første Kone begra vet, saavelsom hendes Forældre, Godsets forrige Eiere. Solen som i dette Øieblik traadte frem bag en Sky, skinnede pa dette Monument, saa det kastede en stor og bred Skygge ind Kirken, og denne Skygge strakte sig tversover Kirkegangen o hen til den Stol, hvori Sophie sad, og det saae ud, som o den indhyllede hende i sin Dunkelhed. Lindal blev opmærksom paa dette Syn, der i hans Stemning gjorde et besynderlig Indtryk paa ham. „Det seer jo ud", tænkte han, „som o Gravens Mørke vilde indhylle min unge Sophie. Gud bevar mig fra en saadan Ulykke! Under dette Monument, der ligeson en dunkel Skygge fra Underverdenen træder ind mellem o Levende med sit Memento mori, hviler Maria, ved hvis Sid jeg fordum ofte sad i denne Kirke. Stakkels Maria, tilgiv Ogsaa mod Dig havde jeg Uret. Hvad du led, det lider je nu. Du er hævnet; men Tanken om hvad Du tabte i m Hjerte ved Din Hæftighed, Din Herskesyge, skal være mig e Advarsel. Det er godt at mindes om Døden; den forsone den jævner og formilder vore jordiske Sorger. I den Gra derude skal jeg jo ogsaa hvile; der faaer mit stormfulde Hjer Ro, ligesom Marias. Hvor kort er dog dette Liv, hvor forb gaaende de Lidenskaber og Ønsker, for hvilke vi færdes o martre os! — O Gud! Du som ene er uforanderlig! jeg tro at de Tanker, som i denne Time ere opkomne i min Siæl, e

fra Dig. Skjænk mig nu ogsaa Modet til at holde fast ved mine Beslutninger!" Med disse Ord sluttede Majoren den Bønnen, han havde holdt for sig selv, ikke istand til at høre efter den, som paa samme Tid holdtes for Menigheden. Men da Præsten i samme Øieblik ogsaa sluttede sin Tale, og i det Samme indbød til at modtage Velsignelsen, forekom Dette Lindal som et Tegn fra Himlen. Han reiste sig med Taarer i Øinene og foldede sine Hænder med en hos ham ikke sædvanlig Andagt.

De mange Fremmede paa Havslunde adspredte sig nu lidt efter lidt; dog var det Liv, man levede her, altfor behageligt til ikke jævnligt at lokke Venner og Bekjendte til at deeltage i samme. Da man havde indrettet sig saaledes, at Selskabet ikke samledes før til Middagsbordet, der blev holdt temmelig sildigt, saa forstyrrede de hyppige Fremmedes Nærværelse hverken Familiens Ro og Virksomhed, eller dem selv indbyrdes. Efter Bordet foretog man ved gunstigt Veir Spadseretoure tilfods, tilhest, tilvogns, efter Ønske ogsaa Søtoure og Fiskeri paa Bugten. Inde i Skoven var et Sted med et fortræffeligt Echo. Her leirede man sig ofte om Aftenen, sang Chor og andre Sange, hvori Echo havde et Partie, som det paa dette Sted personligen udførte. Ofte hørtes Sarbes her med sine spanske og franske Romancer, og naar han, med sin Guitar i Armen, sad med Ryggen mod et Træ, og sang med begeistret Stemme, kunde man ikke undlade at føle sig hentryllet til Troubadourernes Tid, og at knytte disse Forestillinger til hans Personlighed, der saa ganske var skikket at gjenkalde dem. Han og Grev Adalbert forbleve endnu fjorten Dage i Havslunde; derpaa reiste de til Flintenborg, men da dette Sted kun var halvanden Miil borte, kom Sarbes idetmindste hver anden eller tredie Dag i Besøg hos Majorens.

Saaledes havde man naaet Begyndelsen af August, ikke

uden at mærkelige Forandringer i de indbyrdes Forhold var foregaaet siden Pindsefesten. Fra det Øieblik Sardes opdagede, at Sophie elskede ham, havde hans Kjærlighed antaget en ny, ham selv uventet Characteer. Han var som beruset; det forekom ham, at hans Rettigheder vare helligere end nogen Andens, da Ingen uden Kjærlighed kunde hjemle disse, og paa Sophies Kjærlighed troede han sig sikker, skjøndt hun aldrig med Ord havde tilstaaet ham den. Skinsyg paa Alt hvad der nærmede sig til hende, urolig, og dog paa den anden Side ængstelig for at skade eller for-dunkle den Elskedes rene Glands, var han et Rov for bestandig stridige Følelser; hidtil ukjendte Forestillinger og Ønsker optoge alle hans Tanker, og mod sin Villie beredede han sig selv og Sophie mangen ulykkelig Time. Han var for Exempel uudtømmelig i Opfindelser, der uden Opsigt forskaffede ham den Lykke at sidde tilbords ved hendes Side, give hende Armen paa Spadseretoure, kjøre med hende i en lille Cabriolet, naar det øvrige Selskab fulgte tilhest, o. s. v. Ved disse og lignende Leiligheder vidste han ikke blot at tilhviske hende et og andet forelsket Ord, men han bestræbte sig ogsaa for at indlede smaa Fortroligheder. Han tog hendes Haand hemmelig under Bordet, han nærmede sin Fod til hendes; naar nu Sophie rødmende med et fortørnet Øiekast trak sig tilbage, og ved næste Leilighed stræbte at undgaae hans Nærhed, blev han ikke blot dybt bedrøvet, men end ogsaa forbittret, og Synet af disse hans Sindsbevægelser gik Sophie gjennem Sjælen. Vare de ene — og det hændtes undertiden — blev det endnu værre. Mangengang greb han hende da i sine Arme med saa brændende Blikke, at hun med Forfærdelse stødte ham fra sig. Han udbrød da i hæftige Bebreidelser, i Klager, ja i Taarer, og Sophie følte sig saa undseelig, saa ydmyget ved Scener af denne Natur, at hun ikke var istand til med et eneste Ord at forsøge paa at bringe ham til sig selv. Det var hende umuligt, med mindste Yttring at berøre en Mate-

ltfor fri for al Affectation, til at finde Dem fornærmet ved, n Mand, som har et Hjerte og en Aand, hengiver begge til Dem. Jeg har ingen Tanke, uden Dem; alt Andet i en forsvinder for denne Tanke. Livet langt fra Dem synes værre end Døden. De kan derfor danne Dem et svagt eb om den Smerte, jeg føler ved Forestillingen om, at jeg skal forlade Dem, uden rimeligt Haab om at see Dem førend maaskee om mange Aar, maaskee aldrig. I denne Nød Skjæbnens Haand mig en Planke til Redning. En Ven in Fader har ved sin Indflydelse forskaffet mig et Tilbud Ansættelse i mit Fædreland. Den Plads, der tilbydes mig, e glimrende, men den gjør mig det muligt at forblive i Nærhed; og i Deres Haand lægger jeg nu mit hele Livs ine." — „I min Haand!" udraabte Sophie, halv glad, forskrækket: „Men hvorledes? ... Og Grev Adalbert, han har været Dem den kjerligste Fader!" ... Sardes afbrød : „Jeg har ogsaa været ham en kjærlig Søn. Jeg har ar Gange været saa lykkelig at redde hans Liv; han kan il ikke fordre, at jeg skulde opoffre ham mit, ved at give paa det Eneste, som giver det Værd i mine egne Øine." Han vil sørge," sagde Sophie: „Han kan ikke undvære " — „Om saa er," svarede Sardes, „hvad hindrer ham a at bosætte sig i Danmark? Han har jo dog isinde, strax sin Hjemkomst at trække sig tilbage fra offentlige Forret- r og herefter beboe sit Gods i Nærheden af Bordeaux." „Men," sagde Sophie, „i hans Alder at forlade sit Land, et Gods, han elsker saa høit!" — „Ak, elskværdige ie!" udbrød Sardes: „Dersom han elsker Godset høiere end saa er jo hans Kjærlighed til mig Intet mod min til Skal da det Høiere opoffres for det Ringere? Hvo kan ge Sligt? Paa Grev Adalbert tænker De medlidende, men aa mig. Mig vil De forvise fra Deres Øine, uagtet jeg

Nærværelse, medens han ved denne Leilighed paatog sig en almindelig Ægtemands stupide Rolle; hun yppede Klammeri med sin ulykkelige Forlovede, græd og endte sædvanlig med at gaae til sengs og være eller udgive sig for syg. Dog var denne hendes Stemning ikke vedvarende; tvertimod med et næsten utroligt Selvbedrag styrkede hun sig i Tanken om at Sardes elskede hende, og hun anvendte, for at forsikkre sig hans Hjerte, alle de smaa Kunster, som et øvet Coquetterie kunde indgive hende, og til hvilke ogsaa henhørte et fortsat Forsøg paa at opvække hans Skinsyge, ved at vise Hr. v. Ruth al mulig Opmærksomhed. Følgen heraf var ingen anden, end at denne Tydsker blev en daglig Gjæst i Havslunde, at Sardes aldeles ikke lagde Mærke til Noget af alt Dette, men at Ferdinand derimod var nær ved at fortvivle, og at saa hæftige Scener daglig fandt Sted mellem ham og Annette, at de ikke kunde undgaae det øvrige Selskabs Opmærksomhed.

Grev Adalberts Afreise nærmede sig med stærke Skridt. Han og Sardes reiste nu til Kjøbenhavn, og efter at have opholdt sig der en Uges Tid, kom Sardes en Formiddag til Havslunde, og bad Sophie ubemærket om en Samtale under fire Øine. Intet var lettere. Lindal var ikke hjemme. Annette havde gjort Partie med nogle Fremmede paa en Ridetour; endogsaa den lille Anton stod med sine Bøger under Armen, for at gaae hen til Præsten, med hvis Børn han læste. Da Alle vare borte, førte Sophie Sardes op i sit eget Cabinet, og sagde: „Har De Noget at betroe mig, da stol paa mit Venskab og min Agtelse, som jeg stoler paa Deres.“ — Han tog en Stol, og satte sig i en Afstand fra hende. „Her vil jeg sidde, saa langt fra Dem som muligt, og tale saa roligt, saa koldblodigt og fornuftigt, som jeg formaaer det. Jeg beder Dem høre mig paa samme Maade, og ikke afbryde mig uden Nødvendighed. De veed, jeg elsker Dem. De har altfor megen Forstand, De

e vil sige: De vil forsikkre mig om Deres Godhed
ten hvad Pant har jeg paa at være Mere for Dem
nden Ven, end Ferdinand for Exempel? Nei, De
mig Deres Kjærlighed, De maa give mig Sikkerhed
ufatteerlige, men i sig selv uskyldige Fortroligheder,
ig skal misbruge. For denne Lykke opoffrer jeg med
hvad Verden ellers kan byde mig, jeg skal ganske
af Deres Vink, og bryde hvert Baand, som ikke
til Dem." — Med alvorlige Miner svarede Sophie:
er at jeg er gift, at jeg tilhører en Anden." —
te Sardes: „Hvilke haarde, dræbende Ord! Men
r De, ved at tilhøre en Anden? Hvad der er hans,
; ikke, om jeg ogsaa skulde døe af Skinsyge over
Deres Hjerte og Deres Yndigheder ere de ikke
orledes kunde de være en Andens? Og hvad taber
— Tilgiv mig! han elsker Dem ikke. Jeg derimod
. Troer De at De nogensinde vil finde et Menneske,
em, som jeg?" — Disse Ord sagde han med et
yk af Inderlighed, at Sophie ikke kunde undlade at
, det troer jeg ikke." — „Og dog," raabte han,
De være istand til, for en Fordoms Skyld, at give
det Eneste, der gjør Livet betydningsfuldt? Er det
ignende af at begrave sig i et Kloster, i Haab om
n Himmel, der selv er Kjærligheden, og blot skaber
Og mig, mig vil De give til Priis for ubeskrivelig
en hentærende Længsel! med Døden maaskee vil De
for at have elsket Dem, thi Dette er min eneste
Sophie kunde ikke længer udholde denne Samtale;
Graad, og skjulte sit Ansigt i sine Hænder. Sardes
hende: „O Sophie, De græder! Ak, elskede Sophie!
med Dem selv og mig! Hvad jeg bønfalder Dem
mig til Himlen, og skaber intet Menneske, bedrøver

ikke kan leve adskilt fra Dem." — „Ak, Sardes!" svare[i]
Sophie bedrøvet: „De veed alt for vel, at jeg med dyb Smer[t]
vil see Dem drage bort, at jeg vil savne Dem, saalænge je[g]
lever." — „Er det sandt?" raabte Sardes: „Er det mulig[t]
at en saadan Lyksalighed, at en saadan Ære?" .... Ha[n]
kastede sig for hendes Fødder, men reiste sig hurtig, og satte s[ig]
paa sin Stol. „Nei," sagde han, „jeg vil tale rolig, jeg v[il]
ikke aftvinge Dem en gunstig Dom over mig, skjøndt den Do[m]
jeg forlanger af Dem, er mig vigtigere end den der dømmer til Li[v]
eller til Død." — „En Dom!" gjentog Sophie: „De forfærde[r]
mig." — Efter et lille Ophold tog Sardes Ordet, og sagd[e]
med bevæget Stemme: „Elskværdigste, Tilbedeligste af Alt hva[d]
der lever paa denne Jord! Jeg kan ikke udtrykke, hvorledes D[e]
er i mine Øine, hvorledes jeg elsker Dem. Men vær vis paa
at aldrig Nogen har, aldrig Nogen skal indtage Deres Plad[s]
i mit Hjerte. Jeg ærer Dem, som et høiere Væsen; jeg vild[e]
hellere døe, end neddrage Dem i Støvet til mig og andre Døde[]
lige. Nei tro mig! Deres høie Reenhed er mig saa hellig, sa[a]
dyrebar, at jeg selv vilde tabe i min Lyksalighed, om det va[r]
muligt at min lidenskabelige Kjærlighed kunde berøve Dem e[n]
eneste af Deres Straaler. Jeg vilde ansee mig selv som De[n]
der havde besmittet et helligt Alter. Men jeg er Menneske, je[g]
er Mand, jeg er ikke en Engel, som De. De Lidelser, jeg
den senere Tid har udstaaet ved Deres Side, vilde berøve mi[g]
Forstanden, det føler jeg, og Fortvivlelsen vilde være istand t[il]
at indgive mig de Forsætter og Ønsker, som jeg selv fordømme[r.]
Da vil jeg hellere flye Dem, end blive en afsindig Fiende [af]
Deres Rolighed og min egen. Men Noget, synes mig, ma[a]
De tilstaae en Kjærlighed, hvis Lige ikke kan findes. Ikke som m[in]
maa De med Vrede støde mig fra Dem. De uskyldige Kjærtegn
som en ærbar Pige tilstaaer sin bestemte Brudgom, maa D[e]
tilstæde mig .... Afbryd mig ikke, jeg beder Dem! .... Je[g]

virrede Sophie hørte snart Fodtrinene af hans Hest, der i
ende Galop bortførte ham. Hun hensank i et Chaos af
ker og blev siddende som en Støtte, indtil Annette og det
ge ridende Selskab kom tilbage. Det var hende vanskeligt at
:, i hvor høi Grad hun var adspredt, og mod Aften foregav
derfor et Ærinde til Landsbyen, og vandt ved dette Paa-
den Fordeel, at gaae alene bort, for uforstyrret at kunne
ive sig til sine Betragtninger.

Det tilbageblevne Selskab gik omkring i Haven, og Annette
ede bestandig ved Hr. v. Ruths Arm, mindre af Behag i
Herres Samtale, end for at straffe Ferdinand, mod hvem
denne Aften var særdeles fiendtlig stemt. Mismodig vandrede
ved Siden af hende. Disse Tre vare hændelsesviis blevne
fra de øvrige Spadserende, og Hr. v. Ruth foreslog at roe
mkring paa Bugten, i hvis Nærhed man just befandt sig.
d Foden af Mariastøtten laae den lille Baad, hvori man
: at roe tvers over Vandet, eller at gjøre smaae Toure
Bredderne af Haven. For Beqvemmeligheds Skyld var
Baad ikke fastbunden til en Pæl, men en i samme befæstet
, med en Ring i, blev kastet over en Jernkrog, der sad
et Træ, som hængte ud over Vandet. Paa denne Maade
man ved en ringe Bevægelse med Haanden løsne og fastgjøre
en i et eneste Øieblik. Hr. v. Ruth steg først ned i den,
n Aare i den ene Haand, og modtog Annette med den
, idet Ferdinand forgjæves udstrakte sin Haand, for at
hende ned. Hun sprang ned i Baaden, som Hr. v. Ruth
me Øieblik, efter at have gjort den løs, stødte fra Land
en høi Latter. Ferdinand, som alt havde løftet den ene
for at stige ned, var nær ved at falde i Vandet. Han
som forstenet. Hr. v. Ruth raabte til ham: „Es lebe
Seefahrt und die Liebe!“ Annette raabte ligeledes:
er ikke min Skyld, Ferdinand!“ — Dog loe hun umaa-

deligt, Ferdinand vendte sig taus, og red strax til Flintenborg, hvor han i flere Dage havde opholdt sig, deels formedelst Forretninger i Nærheden, deels for at være hos Sardes i den korte Tid, hvori han endnu kunde nyde Dennes Selskab. Annette følte godt det Upasselige i Hr. v. Ruths Spøg, og gjorde ham Bebreidelser derfor; men deraf tog han Anledning til paany at omtale hendes Forbindelse med Ferdinand, hvem han kaldte einen armseeligen Jungen, der Intet eiede, og dog vovede at byde einer Königin der Frauen en landlig Hytte og Kildevand. Dersom hun derimod vilde bønhøre hans Ønsker, saa skulde hun glimre i Berlins fornemste og rigeste Cirkler, og hendes Mand skulde være hendes første Slave. Annette fandt rigtignok, at denne Tale var meget opbyggelig, hun tilstod Hr. v. Ruth, at hun fortvivlede over sin Forlovelse, men indlod sig dog ikke videre i hans Planer. Billedet af Sardes traadte mellem hende og den paatrængende Elsker, ved hvis Arm hun dog kom hjem, ret tilfreds med ikke at finde Ferdinand ved Hjemkomsten.

Den næste Aften var Sophie igjen gaaet ene ud. Lindal, som hele Dagen havde været fraværende, kom hjem, og satte sig i Haven paa en Havestol, der stod under en Balcon. Det havde nylig regnet, der faldt endnu enkelte Draaber, men Balconen, som hvilede paa Søiler, tilbød en Skjerm mod Regnen, og skjulte desuden næsten aldeles Den, som søgte dette Fristed, der syntes meget indbydende til eensomme Betragtninger. Dette fandt ogsaa Lindal. Han tændte en Cigar, og overlod sig med stille Velbehag til Aftenens Rolighed og sine egne Tanker, der i dette Øieblik havde en lysere Farve end sædvanligt. Med Tilfredshed tænkte han paa, at han med stadig Selvbeherskelse havde fulgt sin for meer end to Maaneder siden fattede Plan, og glædede sig ved Tanken om, at hans Prøvetid nu snart var tilende, at det velkomne Skib allerede laae færdigt til at bortføre hans Medbeiler. Med Eet blev han vækket af sine Betragtninger

ede Stemmer, der syntes at komme fra to Personer, som skjændtes meget hæftigt. Han hørte snart, at det var Ferdinand og Annette, og mærkede, at de i dette Øieblik vare traadt ind i Værelset indenfor Balconen, hvis Døre stode aabne, saavel som Vinduerne til Haven. Han reiste sig for at gaae bort, men Annettes første Replik var ham saa paafaldende, at han ikke kunde modstaae Fristelsen til at lytte. Hun sagde nemlig: „Hvad har Du at bebreide mig? Er det min Skyld at Sardes elsker mig?" — „Sardes!" raabte Ferdinand: „Jeg taler ikke om Sardes, jeg taler om Hr. v. Ruth, om Din Opførsel iaftes, som hverken min Kjærlighed eller min Ære kan taale." — „Aa hvad!" udbrød Annette: „Hr. v. Ruth er et Menneske sans conséquence. Ham mener Du ikke. Du er falsk! det har jeg længe mærket. Du kan ikke taale, at Sardes gjør mig sin Cour, det er Sagen." — „Nei!" raabte Ferdinand hæftigt: „Om Sardes har jeg Intet at sige. Han hverken elsker Dig eller gjør Dig sin Cour." — „Vil Du vide det bedre end jeg?" raabte Annette opbragt. — „Gud bevare os!" svarede han: „Man maa da være reent besat af Forfængelighedens Dæmon, eller stokblind, eller dum til at rende Døre op med, for at troe, at det er Dig, som Sardes sværmer for." — „Hvad mener Du?" spurgte Annette: „Du troer dog vel ikke, han elsker Sophie?" — „Jeg troer ingen Ting i den Sag," svarede Ferdinand, „og det er ikke for at afhandle en Andens Hjerte-Anliggender, at jeg er kommen her idag. Jeg er, som sagt, kommen for at fordre en bestemt Forklaring af Dig, og for at give Dig Dit Løfte tilbage, thi at Du fortryder Din Forbindelse med mig, har jeg al Grund til at troe. Jeg var i min første Hede tilsinds at udfordre Hr. v. Ruth, skjøndt det var Synd for den Probenreuter, som hverken kan skyde eller fægte. Men jeg har siden betænkt, at jeg for Din og min Skyld hellere bør vælge at ophæve vor Forlovelse. Gud veed,

hvor høit jeg har elsket Dig, Annette, men min Taalmodighed er forbi ... For Guds Skyld," tilføiede han: „hør dog fornuftigt og roligt paa mig! Du græder høit! Du vrider Hænderne, og stamper i Gulvet! hvad er der dog paa Færde? Svar mig dog!" — „Nei!" skreg Annette høit og grædende: „Jeg svarer ikke, før Du har forklaret mig hvad Du før sagde. Alt hvad Du der har staaet og prækket, det kan vi siden tale om, det er det Mindste af det. Men det Du før sagde om Sardes! Det var jo skjændigt! Skulde han elske Sophie, en gift Kone! Det var jo himmelraabende! Og hun! skulde hun være saa slet, saa nederdrægtig at besvare hans Kjærlighed?" — „Det har jeg ikke sagt," svarede Ferdinand kold, „og det er ikke derom" ... „Jo!" vedblev Annette, afbrydende ham: „Det er ofte faldet mig ind at hun elskede ham, men jeg troer ikke, at han er forelsket i hende. Jeg har mine Grunde til at troe, at han elsker mig; ja han har endogsaa engang med rene Ord sagt mig, at han af Venskab for Dig ikke engang ønskede at jeg skulde gjengjælde hans Følelser. Han er en sand Ridder. Derfor flyer han os, og reiser bort." — „Men," sagde Ferdinand, „om jeg nu siger Dig, at han tiltrods for al sin Ridderlighed maaske ikke reiser bort, at det er ham tilbudt at blive ansat her i Landet, og at han halvveis har besluttet at modtage dette Tilbud, skjøndt han derved opoffrer en glimrende Fremtid? Jeg troer ikke, det er nogen Hemmelighed. Paa Flintenborg talede de derom iaftes ved Bordet." — „Hvad siger Du?" raabte Annette: „Sardes bliver her i Landet! Er det muligt? Og det har jeg ikke vidst! O min Gud! nu falder det som Skæl fra mine Øine. Han var her igaar Formiddags, og jeg hørte nok, at han hemmelig bad Sophie om en Samtale. Det slog mig strax, skjøndt jeg ikke tænkte .... Ak det er altfor vist! nu fatter jeg Alting! Det er en Aftale mellem dem, en skjændig Forbindelse! Og han har elsket mig, det veed jeg vist! Nei det er ikke til at

bholde!" — „Gud bevare Din Forstand, Annette!" sagde Ferdinand: „Du er jo reent ude af Dig selv." — „Ti Du stille," raabte Annette: „Præk ikke Moral for mig, Du som selv spiller jo slet en Rolle! Burde Du ikke advare Din Broder, istedenfor at fortie ham, hvad han har Ret til at vide?" — „Min Broder," svarede Ferdinand, „er Mand for at see med sine egne Øine. Jeg har Intet at aabenbare ham, og i al Fald ikke Ret til at tale til ham om en Sag, som han maaskee veed bedre end jeg, og ikke vil have berørt." — „Det er Passiar," afbrød Annette: „Dersom Lindal ikke, ligesom andre taabelige Ægtemænd, var blind for hvad Enhver kan see, saa taalte han vistnok ikke Sligt. Men om Du ogsaa ikke vilde tale til ham om en saadan Materie, saa burde Du dog, som en retskaffen Broder, kræve Sardes til Regnskab." — „Hvorledes!" svarede Ferdinand: „Jeg skulde udfordre min bedste Ven for en Sag der ikke angaaer mig, og som det vilde være baade latterligt og urigtigt at blande sig i! Min Broder er en Mand i Ordets bedste Forstand; han vil nok selv vide, hvad han har at gjøre. Desuden vilde jeg hellere døe, end bedrøve Sophie. Hvorom Alting er, saa er jeg vis paa, at hun er uskyldig." — „Nei!" skreg Annette, som ude af sig selv: „hun er ikke uskyldig. Hun er snedig, meget mere end jeg, hun er listig og fiin, hun har indtaaret Sardes imod hans Villie. Jeg har seet, hvilke Øiekast hun har sendt ham, jeg har seet hende give ham Haanden under Bordet" ... „Skam Dig, Annette," sagde Ferdinand, „og raab ikke saa høit, for Guds Skyld!" .... Lindal hørte ikke Mere; han gik ind i Huset og lukkede sig inde i sit Værelse.

Det vilde være umuligt at beskrive den ulykkelige Mands Tilstand. Efter en lang Kamp fattede han sig og ordnede sine Tanker. Han besluttede at udfordre Sardes. At tillade, at Denne af Kjærlighed til hans Hustru skulde opoffre sin Fremtid og derved erhverve sig nye Rettigheder hos hende, at han selv

skulde udholde hans daglige Nærværelse, være bestandig Vidı
en Kjærlighedsforstaaelse mellem en elsket Hustru og en fo
Medbeiler, det var Mere, end en Mand kunde eller burde
„Ak!" sagde han ved sig selv: „Sophie er strafværdig,
værre! jeg kan neppe tvivle derpaa; men jeg kommer tilba
den martrende Tanke: Det er min egen Skyld. Jeg har
berøvet min unge Hustru det bedste Skjold mod al Forfø
Kjærlighed til sin Mand. Havde jeg ikke selv unddraget
dette Palladium, aldrig havde da nogen troløs Tanke nærm
denne rene Sjæl. Og dog er det vist, at jeg aldrig har o
at elske hende; men Stolthed, Overmod, onde Luner havde
taaget min Kjærlighed, saa jeg ikke selv følte den, og jeg
heller ikke at jeg elskede hende nogensinde saaledes, som nu
Frygten for at miste hende har aabnet mine Øine for h
Fuldkommenheder. Jeg er den Strafværdige! men nu er jeg
nødt til at straffe hende tilligemed mig selv. Ære og Kjærl
fordre det, men jeg vil skaane hende, saavidt det staaer i
Magt. Ingen skal ane Grunden til Duellen. Falder Sa
vil Sophie have mig, men da skal hun ikke see mig mere.
er da nødt til at flygte, og jeg vil i saa Fald aldrig k
tilbage. Falder jeg — og det aner mig, at denne Aft
min sidste; Sardes skyder jo en Flue i Luften — altsaa:
jeg, saa maa han tage Flugten, og al Forbindelse mellem
og Sophie er for evig tilintetgjort. Det er mig en
Hvad som ellers kunde blive Tilfældet efter min Død, ka
ikke skee. Han skal ikke blive Sophies Mand, min A
Fader, eller Herre paa Havslunde. Nu frisk Mod, F
Lindal! Beskik Dit Huus. Det er ikke første Gang, D
gaaet Døden imøde. Min Beslutning er tagen; det er al
den halve Beroligelse." —

Tilsyneladende rolig, gik Lindal ind i sin Spisesal,
han fandt Sophie og nogle Fremmede. Annette lod sig

› at hun var syg, og havde lagt sig. Ferdinand kom
saae forstyrret ud, tog sin Broder tilside, og fortalte
bevæget Stemme, at han og Annette efter en heftig
havde brudt deres Forlovelse. „Jeg ønsker Dig til
varede Lindal: „Det er mig en Trøst at faae denne
g iaften.“ — „Hvad fattes Dig!“ spurgte Ferdinand,
Øinene paa sin Broders, som ham syntes, forandrede
„Intet, aldeles Intet,“ svarede Lindal smilende: „I
Aften kommer jeg til Flintenborg. Der sees vi, som
.“ — Ferdinand red nu strax bort, og Lindal gik
ıed Sophie og sine Gjæster. Ingen mærkede nogen
g hos ham, undtagen Sophie, som spurgte, om han
'elig. Han benægtede Dette, men foregav, at en
Forretninger gjorde ham det nødvendigt at blive oppe
af Natten, hvorfor han ogsaa tidligere end sædvanligt
lskabet, og lukkede sig inde i sit Værelse, hvor han
bragte hele Natten med at ordne sine Sager. Han
ı god Forretningsmand, at der ikke var Mere at ordne,
han i een Nat kunde overkomme. Et Testament var
ødvendigt, da hans Søn var hans naturlige Arving.
: han for længe siden gjort Bestemmelser, som skulde
r hans Død. Til disse føiede han nu nogle nye,
ı mere skulde begunstige Sophie. Paa det at yder-
n Anger skulde forurolige hende, eller onde Rygter
es Ære, skrev han et Brev til hende, hvori han beret-
en Strid med Sardes om en politisk Materie havde
ıadan Vending, at deres Ære paa begge Sider nødte
afgjøre den med Vaaben. Deres Trætte, sagde han,
faldne Helt, for hvem han i saa mange Aar havde
ıdgyde sit Blod. Paa denne Grund haabede han sin
Tilgivelse for dette Skridt. I hjertegribende Udtryk
hende om Forladelse for sin Uret i deres indbyrdes

Forhold, og med en inderlig Varme tilstod han for hende d
tause Kjærlighed, han i den senere Tid havde næret for hende.

Men ved Gjennemlæsningen af dette Brev, som Lind
med Taarer havde skrevet, opstod i hans Sjæl en Tanke, s
man vist nok medrette tør kalde høimodig. „Nei!" tænkte h
„Dette Brev skal hun ikke læse. Hun skal ikke erfare hvad h
har tabt i mig. Lad hende trøste sig over min Død, og l
hende være lykkelig, om muligt." Med disse Ord sønderrev h
Brevet, og skrev et nyt, hvori blot den første Deel af det fo
rige blev berettet. Det Hele havde en venlig Tone, men in
ømme eller rørende Udtryk. Et lignende Brev skrev han t
Ferdinand, ogsaa et af samme Indhold til Grev Adalb
Han daterede dem fra den næste Dag, som netop begyndte a
frembryde, og indsluttede derpaa alle disse Breve i sin Te
bog, i den Hensigt at tage dem med til Flintenborg, hvorh
han vilde begive sig næste Aften, og bede Sardes om en Sa
tale under fire Øine, i hvilken han da vilde forklare sig f
ham, og hvis hans Forsæt, at blive her i Landet og i Sophi
Nærhed, var urokkeligt, da at fordre ham til at møde sig pa
Liv og Død den næste Dag.

Da Lindal nu tilsidst havde efterseet sine Pistoler, og fo
synet sig med Penge, i Tilfælde af en forestaaende Flugt, mee
han at være færdig med sine jordiske Anliggender; og e
Følelse af at være forsonet med sig selv gav ham en saad
Rolighed, at han gik tilsengs, og nød i et Par Timer e
Søvn, der var saa sød, at man ikke skulde formode, at ha
selv ansaae den for den sidste. Den næste Morgen følte ha
sig ikke saa vel stemt, som Natten iforveien. Han bestræbte s
for at adsprede sine Tanker, og da han havde Noget at afgjør
saavel i Landsbyen, som et Sted i Nærheden, gik han stra
ud, og bestemte, først at komme hjem til Middagsbordet.

Imidlertid havde Sophie paa sin Side heller ikke ha

olige Dage. Lige siden den sidste Samtale med Sardes havde un uophørlig grublet over det Uskyldige eller Strafværdige i t indlade sig i hans Forslag. Men det gik hende, som det aar Enhver der er hildet i det usynlige, men stærke Næt, hvormed egne og Andres Lidenskaber omspænde os: Den rene Villie formaaer man ikke at give sig, og den allene kan skjænke en Klarhed, som løser saa svære Gaader. Tanken om den Smerte, Sardes vilde føle ved et Afslag, den haabløse Adskillelse, den Tomhed, som vilde blive hende tildeel, naar denne Ven var tabt, Skræk ved Forestillingen om den mulige Efterretning om hans Død, Frygt at han ved Fraværelsen kunde glemme hende, Erindringen om de mange glædeløse Dage hun havde levet, inden han som en fra Himlen nedsendt Trøst var kommen i hendes Nærhed, Overbeviisningen om Lindals Ligegyldighed imod hende, alle disse Betragtninger syntes som fristende Dæmoner at tale til hendes Sjæl. Hiin ulykkelige Aften, da Lindals uforsigtige Yttringer havde, som hun selv udtrykte sig, paatvunget hende en tilforn aldrig savnet Frihed, stod levende for hende med al sin Smerte, al sin Bitterhed. Den Selvbeherskelse, hvormed Majoren i den senere Tid havde truffet sig tilbage, var fra hans Side beregnet paa den Omstændighed, at Sardes snart vilde reise bort; hvis Dette ikke skeete, var hans Plan langt fra at være viis. Sophie, som ikke anede hvad der foregik i hendes Mands Hjerte, ansaae ogsaa hans Opførsel i de sidste Maaneder som et Beviis mere paa hans Ligegyldighed. Hun stolede paa de Løfter, Sardes havde gjort hende, hun havde ingen Grund til at mistroe sin egen Følelse, og kort sagt: Elskeren seirede, hendes Beslutning var tagen.

Denne Dag var for det Lindalske Huus fra først til sidst en sand Tycho-Brahes-Dag. Saasnart Sophie var opstaaet, bragte hendes Pige hende et Brev fra Annette, tilligemed den Efterretning, at Frøkenen ganske tidlig samme Morgen havde

ladet den Hest sadle, som hun pleiede at ride, havde ladet lille Randsel spænde i Sadlen, og var ganske alene redet bort. I Brevet fortalte Annette sin Søster, at hun og Ferdinand havde hævet deres Forbindelse, og at det under disse Omstændigheder var hende ubehageligt at opholde sig paa Havslund, hvor hun hver Dag kunde vente at træffe ham. Hun havde derfor modtaget en Indbydelse, som Cousine Lotte for længe siden havde sendt hende, og vilde indtil videre opholde sig i denne Dames Huus, en Beslutning, som hun haabede at hendes Søster og Svoger ikke vilde modsætte sig. Sophie ængstedes over at den unge Pige uden Ledsagelse og til Hest havde begivet sig paa en Vei af saa mange Mile. Hun var just ifærd med at lade en Tjener ride efter hende, da i det Samme en Bonde kom og bragte Hesten med et Par Linier fra Annette, der skrev at hun efter to Miles Ridt følte sig saa udmattet, at hun havde seet sig nødt til at tage ind paa en Gaard paa Veien, som tilhørte nogle Bekjendte, og hvor Hr. v. Ruth opholdt sig, og at denne Herre nu i egen Vogn bragte hende til Kjøbenhavn. Hun bad Sophie, snarest muligt at sende hende alle hendes efterladte Sager.

Sophie læste disse Linier, halv skamfuld, halv bedrøvet, over sin Søsters Opførsel; men snart glemte hun disse Bekymringer for sine egne Anliggender. Hun fremtog de to Bøger, som tilhørte Sardes, og uagtet hun havde taget sin Beslutning, sad hun dog lidt betænkelig, og betragtede begge Bøgerne, som i dette Dieblik forestillede den sorte og den hvide Kugle i hendes Skjæbnes Urne. Den lille Anton, som stod ved Bordet foran hende, havde en stor Kjærlighed til den ene af disse Bøger, nemlig Ovid, der var fuld af Billeder, som han hver Dag betragtede, og aldrig kunde blive kjed af at beundre. Han greb nu den kjære Bog, og begyndte at forlyste sig med dens Beskuelse. Sophie hentede et stort Stykke hvidt Papir, og vilde

ominøse Bog, for at indsvøbe den deri. Anton holdt
ge, og bad indstændig om at maatte beholde den.
ikke!" sagde Sophie: „Den tilhører Sardes, han vil
igjen." — „O lille Moder!" raabte Barnet: „giv
ebeskrivelsen, som ligger der, det er jo ogsaa hans."
, nei!" svarede Sophie utaalmodig: „han vil have
n og ikke den anden. Fly mig Bogen." — Anton
at græde. „O søde Moder! for min Skyld, send
denne Bog. Jeg bliver saa bedrøvet derfor." —
udsede lidt ved disse Ord. De gjorde et underligt
ıa hende. Endelig sagde hun: „Men Sardes bliver
:e bedrøvet, om han ikke faaer den;" og disse Ord
: Mod til at rive Bogen fra Drengen, der med begge
ede sig over den, og skreg høit. „Nu er Du uartig,"
hie: „gaa strax bort." — Anton løb ud paa Bal-
or han nedkastede sig næsegruus paa Gulvet, og skjulte
'une, saa godt han kunde. Sophie tog Obid, til-
den Advarsel, som hendes Barns Ord og Taarer inde-
pakkede den, og skrev Adressen udenpaa.

mme Øieblik meldte man hende, at Grev Adalbert var
ønskede at aflægge et Besøg hos hende. Hun iilte ned
stue, hvor Greven ventede hende. Hun beklagede at
gaaet, og maatte undvære et ham saa kjært Besøg,
ede, at hun havde hørt ham sige, at han iaften vilde
lintenborg og tilbringe Natten der, for saa længe som
nyde Grevens Selskab. Adalbert svarede, at Haabet
rens Besøg var ham inderlig kjært, men at det ikke
mindre kjært, at træffe hende ene, for, med hendes
at aabne sit Hjerte for hende angaaende en Sag, der
af yderste Vigtighed, og som han ønskede kun at betroe
a han altid havde fundet, at en elskværdig Dame var
digste Dommer, den bedste Advocat og den eneste til-

ladelige Mægler mellem nærforbundne Mennesker. „De Ædleste af Deres Kjøn," sagde han, „ere i Besiddelse af en Tact og Delicatesse, som vi Andre forgjæves stræbe at tilegne os. Den Sag, som jeg vover at underkaste Deres Dom, angaaer Dem ikke personligt, men jeg stoler paa Deres elskværdige Deeltagelse i Deres Venners Skjæbne." — Sophie gjættede let, at den Sag, hvorom Greven vilde tale, angik hende kun altfor personligt. Hun følte alt Blodet stige op i hendes Kinder, og for at skjule sin Forvirring, afbrød hun Adalbert, og efter at have takket ham for den Fortrolighed, hvormed han beærede hende, bad hun ham først tillade, at hun sørgede for nogle Forfriskninger, da hun bemærkede, at han var udmattet af at kjøre den lange Vei i den lumre og trykkende Luft, som idag var herskende. Hun tog Anledning heraf til at ile ud af Værelset, og mødte i Forsalen en Tjener, som Sardes havde sendt, og som leverede hende en lille aaben Seddel, idet han bragte en Hilsen fra hans Herre og en Bøn om en Bog, samt om en Romance, hvis Begyndelse fandtes opskreven paa denne Strimmel Papir, dersom den ellers fandtes blandt Fruens Musicalier. Sophie tog Seddelen, hvorpaa var skreven en Linie af en italiensk Romance, der paa Dansk omtrent vilde hedde: „Vær barmhjertig, og lad mig ikke døe af Angst og Længsel." Hun forstod Meningen, og disse Ord, skrevne med en skjælvende Haand, bevægede hende, og gjenkaldte levende den skjønne Stemme, hvormed hun havde hørt ham synge den. Tjeneren bad hende om ikke at lade ham vente, da hans Herre havde paalagt ham at komme snart tilbage, og han desuden havde et Ærinde hos Skovrideren langt inde i Skoven. Hurtigt ilede Sophie op i sit Cabinet, greb den betydningsfulde Pakke og leverede den selv til Tjeneren. Nu var Loddet kastet. Ilfærdig besørgede hun nu de omtalte Forfriskninger til Greven, bragte dem selv ind med sig, og satte sig hos ham.

Efter at Adalbert med mange Taksigelser og Undskyldninger de ligesom af Høflighed mere smagt end nydt disse, indledede paany den forrige Samtale, og fortalte hende, som en ed, det Tilbud der var gjort Sardes, og den Daarlighed efter hans Mening vilde være, om han modtog det, hvilket syntes at have isinde. „Det lille Danmark"' sagde han, i Forhold til andre større Lande vistnok i dette Øieblik eet de rigeste paa udmærkede Talenter, men det kan ikke pleie de rbær, som voxe paa dets Grund, de visne før Tiden af ngel paa Næring. Sardes vil udmærke sig i Frankrig, og en glimrende Løbebane for sig. Her derimod vil han hen- e ubemærket, saa meget mere, som den Post, der her bydes , blot fordrer en arbeidsom, lydig Underordnet, der ei behø- egen Tanke eller Villie, naar han kun har den Dyd, at e tilfreds i trange Kaar. Men til en saadan Stilling er rdes saa uskikket, som muligt. Jeg har havt ganske andre mer, paa hvilke jeg længe har arbeidet. Ved min Hjemkomst mit Fædreland vilde jeg adoptere ham som min Søn, et ske, som Omstændighederne hidtil havde forbudt mig at opfylde. derimod kan jeg skjænke ham mit Navn, og ved min Død lade ham den Arv, jeg har modtaget efter min Fader. eier aldeles ingen Capitaler, men mit Gods ved Bordeaux tilstrækkeligt til at forskaffe ham en anstændig Uafhængighed, han formedelst Tidernes Omvexlinger skulde ønske at trække tilbage fra de offentlige Anliggender." — „I Sandhed!" e Sophie: „De fortjener visselig at han skjænker Dem en as hele Kjærlighed." — „Ja min smukke Frue," svarede ven: „jeg kunde vel beklage mig, og med Sandhed sige, at ved dette Skridt tilintetgjorde mit Liv, men i denne Tanke e jeg — som en sand Fader — vide at finde mig, dersom ikke var overbeviist om, at han tillige fordærvede sit eget Han selv har saa klar Forstand, at han umulig kan være

uvidende derom, men .... jeg indbilder mig .... thi naturlig-viis er en gammel Fader ikke en ung Elskers Fortrolige, ... men jeg forestiller mig at en Elskovshandel, en hæftig Lidenskab maa overveie al Fornuft og Pligt hos ham i dette Øi[eblik]. Jeg siger: i dette Øieblik; thi ingen Lidenskab varer l[ænge] ud, hvor kort det end er. Ethvert Menneske vaagner seent [eller] tidlig til Fornuft, og saameget tidligere, som de Offere ere b[ety]delige, der bragtes i det berusede Øieblik." — Sophie t[aug] forlegen. Greven kom nu til Maalet for sin Tale. Han sa[gde:] „Jeg dømmer ikke blot efter hvad Sardes har yttret om [den] høie Ærbødighed, han nærer for Deres Fortrin, men jeg d[øm]mer især fra mit eget Hjerte, naar jeg formoder, at De[res] Forestillinger ville virke mere end Alt hvad den øvrige Ve[rden] kan opdrive af Moral og Fornuftgrunde. Min Begjæring [er] derfor, at De vil overveie hvad jeg har taget mig den Fri[hed] at sige Dem, og tale med Sardes om denne Sag. Viisdom-men fra Deres Læber maa, synes mig, være aldeles uimodst[aae]lig."

Denne hele Samtale blev naturligviis ført paa Fransk, [og] dette Sprogs Fiinhed i Forhandlinger, hvor man ønsker at [sige] Mere eller Mindre end Det, man egenlig siger, begunstig[ede] overordenlig den diplomatiske Kunst, som Greven ved denne Le[i]lighed lagde for Dagen. Sophie forstod ham fuldkomment, uden at han med mindste Yttring havde traadt hendes Hemme-lighed for nær. Han gik endog et Skridt videre. Ved at [rose] hendes huuslige Dyder, hendes Fortræffelighed som Hustru [og] Moder, og ved at omtale hendes behagelige Huus, hendes Mand[s] Fortjenester, syntes han indirect at paaminde hende om hende[s] egne Pligter. Ganske naturligt, som det syntes, kom han [paa] Samtalens Gang til at fortælle hende hvad hun ikke vidste: a[t] hendes Mands Omsorg for hende havde været Grunden til Klo-stergaardens omhyggelige Istandsættelse, da dette lille Gods var

mt til hendes Enkesæde og private Eiendom. Denne Efter-
ng gjorde et smerteligt Indtryk paa hende. Hun kunde kun
Møie holde sine Taarer tilbage. Kun i ubestemte og intet-
e Udtryk havde hun formaaet at svare Greven under den
or hende piinlige Samtale. Hendes Bevægelse undgik ikke
loge Diplomat, som nu tog Afsked, og efterlod hende i en
ning, som hun ikke kunde forklare sig selv, men hvis smer-
Uro drev hende fra det ene Sted til det andet. Hun gik
Haven, og søgte Tilflugt paa sit Yndlingssted, mellem de
ıme Buske, hvor Sarbes første Gang havde overrasket
Her satte hun sig, stræbte at samle sig, og at ordne
Tanker. Saa hurtig er Overgangen fra Beslutning til
ing, og dog saa stort er Springet fra den første til den
saa stor den Forandring, som Ønsket undergaaer ved at
ud i Virkeligheden og blive til Handling, at man ofte for-
ved at see Nattens yndige Drømmebilled forvandlet ved
s Lys til et blegt, falmet Ansigt. Denne Erfaring gjorde
saa Sophie. Den slette Stemning, hvori hun for Øie-
befandt sig, søgte hun at overvinde ved Tanken om den
, hun havde beredet den Ven, som med ængstelig Utaal-
hed ventede hendes Svar. Hun fremmanede hans elskvær-
Billed, hun forestilte sig, med hvilken Henrykkelse han endnu
lde ile til hende og kaste sig for hendes Fødder. Men
i disse Phantasier, i hvilke hun søgte Trøst, vendte Gor-
sit Ansigt imod hende. Ved en naturlig Ideeforbindelse
un i Aanden det Udtryk, hvormed Sarbes havde viist sig
nde i deres før omtalte uenige Øieblikke; hun saae, hvor-
hans ellers sværmerisk blide, sjælfulde Træk forvandlede
antoge Præget af Lidenskabens Vanvid; med hvilke Øine,
nde af vanhellig Ild, han ligesom slugte hendes Yndighe-
Ved denne Forestilling syntes det hende, som om Dødens
e Haand berørte hende ved Tanken om de Forpligtelser,

hun havde indgaaet. Umuligt, det følte hun, umuligt var d hende at taale hans Kjærtegn, selv om de vare nok saa uskyldige. Og med dobbelt Kraft vaagnede nu det store Spørgsmaal: „Ere de uskyldige?“ — Lindals Billede stod i det Øieblik for hende med en veemodig Mine, og den gamle Kj lighed nærmede sig hendes Hjerte. Fremmed forekom dog S des hende, tiltrods for den Følelse, hun nærede for h Skræk og Skamfuldhed grebe hendes Sjæl, og det syntes hende, at hun ikke kunde see enten Mand eller Barn i Øinene.

Hun fik ikke Tid til, videre at forfølge disse Tanker. D Fremmede fra forrige Aften kom for at søge hende. Og Lindal var kommen, og man gik til Middagsbordet. Med man endnu sad omkring dette, bragte Tjeneren Majoren et B som han læste med spændt Opmærksomhed. Tjeneren sagde Budet, der havde bragt det, ventede paa Svar. „Siig ham,“ sagde Lindal, „at jeg i Eftermiddag skal indfinde mig.“ H læste Brevet nok engang, og stak det til sig. Sophie fulgte m Ængstelighed hans Bevægelser. Det fremmede Selskab, som best af tre Herrer, tog bort strax efter Bordet. Da Lindal o Sophie bleve ene, fremtog Majoren det omtalte Brev, og le rede det til Sophie, idet han sagde: „Læs dette Brev! det baade til Dig og mig.“ — Brevet var fra den tilforn omtal Søster af Lindal, Caroline, som i nogle faa Linier underrett sin Broder og Svigerinde om, at hun havde forladt sin Mand, taget sine Børn med sig, og opholdt sig i Nærheden. Hun skrev endvidere, at dersom Rygtet om de Scener, der havde foranlediget dette Skridt, havde været hurtigere end hun, og naaet hendes Nærmeste, saa vidste hun vel selv, at hun ikke kunde haabe at modtages af dem med den gamle Agtelse og Kjærlighed. Af en billig Ydmyghed havde hun derfor undveget at nærme sig Havslunde, skjøndt hun rigtignok havde vovet at søge Tilflugt paa sin Broders Grund, idet hun opholdt sig hos

Præsten, hvis Kone i yngre Dage havde været hendes Veninde. Taus og beængstet gav Sophie Brevet tilbage. Lindal sagde: „Sagtens fortjener Caroline ikke min Agtelse og Kjærlighed, som hun ogsaa selv siger. Imidlertid vil jeg dog see hende, og høre hvad hun har isinde for Fremtiden. Dersom Du vil, saa kunne vi begge gaae til hende. Veien til Præstegaarden er ikke lang."

De gik sammen ganske tause. Sophie tænkte med et tungt Hjerte paa at see den fordum saa frimodige og livlige Veninde edslagen og fortæret af Anger. Med Forundring saae hun derfor Caroline komme dem imøde med en stille Beskedenhed, men ikke uden en vis Værdighed. Hun fremstillede sine Børn for dem. Den Yngste, en smuk Dreng paa Antons Alder, var bekymret, men de to Ældre, to nydelige Piger, syntes med mærkelig Undseelse at føle deres Moders Stilling og deres egen. Den Ældste især, en indtagende, tretten Aars Pige, nærmede sig med nedslagne Øine, og da Sophie med Kjærlighed løftede hendes Hoved iveiret, og kyssede hende, kastede hun sig om hendes Hals, og brast i Graad. Caroline blev bleg ved dette Syn. Hun stræbte at fatte sig, og lod Børnene gaae ud af Værelset, hvorpaa hun sagde: „Kjære Broder! jeg staaer for Dig som en Synderinde. Og Du, min Sophie! for Dine rene Øine burde jeg vel især med Skamfuldhed nedslaae mine. Verden har brudt Staven over mig, men hos den Alvidende, som veed hvad jeg i fjorten Aar har lidt, hos ham haaber jeg at finde Naade. Derfor trykkes jeg ikke til Jorden af min Uret, skjøndt jeg selv bedst erkjender den. Mine stakkels Børn, som rødme paa mine Vegne, ere mine værste Bebreidelser, men jeg har Mod til at oprette min Synd imod dem. Det har jeg allerede bestræbt mig for. Det er fire Aar siden jeg sidste Gang saae den eneste Mand jeg nogensinde har elsket. Som Elskende ere vi for stedse adskilte. Jeg har havt Tid til at besinde mig og overveie min Uret og hvad der

kan undskylde den." — Lindal taug, men Sophie svarede hende med skaansom Ømhed.

Da nu Lindal bad hende om fortroligen at underrette dem om de Begivenheder, de ikke kjendte, tog Caroline Ordet, og sagde: „Du veed, kjære Frands, hvorledes jeg blev tvungen til en Mand, jeg afskyede. Jeg var kun sexten Aar; det maa undskylde, at jeg lod mig tvinge og ikke greb de Midler, som stode til min Tjeneste, og hvorved jeg kunde reddet mig, men som jeg dengang ikke kjendte. At jeg indgik dette Ægteskab, var min første og værste Synd, thi fra denne udsprang den efter min Mening tilgiveligere, hvis Følger have ført mig til dette Sted. Jeg vil ikke omtale min Mands Lyder og min Ulykke ved hans Side. Jeg væmmes ved Erindringen om hans Laster og min Fornedrelse. Min Historie er iøvrigt fortalt i faa Ord." Hun berettede nu, hvad Ferdinand tilforn havde fortalt om den Kammerpige, der ved Huusherrens Gunst havde indtaget sin Frues Plads i Huset, og hvis Uforskammenhed steg til en utrolig Grad. Endelig da dette foragtelige Fruentimmer en Dag havde bogstaveligen mishandlet den yngste Datter, vovede den medrette opbragte Moder at bruge sin Myndighed, og vise Tjenestepigen Døren. Denne løb ind til sin Herre, og forraadte den hende forhen betroede Hemmelighed om hendes Frues Forbindelse med en nu i flere Aar fraværende Herre, og forsømte ikke at udsmykke sin Angivelse med mange egne Tilsætninger. Faa Timer derefter kom Baronen med den omtalte Tjenestepige og en Øvrighedsperson ind til sin Frue, og forlangte, at Angiversken i hendes og Børnenes Nærværelse skulde gjentage sit Udsagn, hvilket hun gjorde med største Frækhed. Forbittrelse over en saa uværdig Behandling, og tilladelig Stolthed bevægede Caroline til strax at tilstaae Alt, og den saa længe tilbageholdte Klage over den forhadte Ægtemand udbrød nu med al den Bitterhed, al den Afsky og al den Foragt, som opfyldte hendes Sjæl. Alvorlig

n at skilles fra ham, og strax at maatte forlade hans
ıdes smaa Døttre klyngede sig grædende til hende, og
tie. En Præst, som Baronen ogsaa havde kaldt,
denne oprørende Scene. Han bestræbte sig forgjæves
ve Uveiret. Baronen var som et vildt Dyr. Han
skriftlig Tilstaaelse af Carolines Forseelse, hvori hun
e, at hendes yngste Barn ikke var hendes Ægtemands
dsat Tilfælde vilde han beholde Barnet; og idet han
greb han det, og slog det i sit Raseri. Den ulykkelige
ı saae sin Yndling mishandles, var nær ved at give
e Erklæring, da Præsten i det Samme traadte imel-
ed en saadan Alvor vidste at imponere Baronen, at
e af Arrighed, som et uartigt Barn, slap den lille
kastede sig i en Lænestol. Den hidtil tause Øvrig-
forenede sig nu med Præsten, og benyttende dem af
ks Rolighed, toge de Caroline og hendes af Angst
Børn mellem sig, og førte dem Alle til Præstens
nne retskafne Mands Bestræbelser lykkedes det næste
skaffe Baronens skriftlige Samtykke til en Skilsmisse,
isse Omstændigheder syntes en moralsk Pligt. Ogsaa
et Slags Overeenskomst tilveie angaaende Sønnen,
begge Sider maatte afstaae, og Moderen forpligtede
ætte Drengen i Huset hos en, af begge Parter for
kjendt Familie. Døttrene bleve uden Indvending
Moderen, og saaledes reiste hun til Havslunde med
rn.

havde reist sig, og gik op og ned af Gulvet. Da
r havde endt sin Fortælling, udbrød han hæftig:
ʼsomt Optrin! hvilke afskyelige Forhold! Og det er
ıe, Dig, som jeg har æret saa høit, Dig er det, som
Børn og Verden en saadan Forargelse! Burde ikke
ner med Din Forstand finde Midler til at modstaae

Fristelsen? Bør en Hustru, en Moder ikke have Kraft til at bekæmpe det første Indtryk, til itide at udrive et utilladeligt Ønske af sit Hjerte, inden det slaaer Rod deri?" — Taalmodig svarede Caroline: „Den, som kan Dette, uden at hun, som ofte skeer, maa betale denne Seir med Sløvhed eller hentærende Kummer; hende vil jeg ære som en Martyr, thi det er hun. Men I Ægtemænd! I, som selv paa tusind forskjellige Maader føre os til Fordærvelsens Afgrund, og bryde Staven over os, hvis vi svimle paa Randen, I, som ikke formaae at opoffre os den ub-lefte Lyst, I have ikke Ret til at fordre af os det tungeste af alle Offre." — „Jo," raabte Lindal, „jo! fuld Ret have vi at fordre et saadant Offer, thi det er ikke os, men Æren, som I skylde det, og den maa vi selv offre vore kjæreste Ønsker, vor Velfærd, vort Liv og Blod, om det gjælder. Det være langt fra mig at forsvare denne Baron, som jeg altid har dybt foragtet; hverken ham eller andre, selv mindre strafværdige Ægtemænd vil jeg undskylde; men endogsaa den Sletteste af os giver sin Ære i et Fruentimmers Haand, i det Øieblik han ægter hende. En Kones Utroskab gjør hendes Mand til Spot og Latter for den skadefro Verden, den fordærver hans hele Tilværelse. Vore Udsvævelser, saa nedrige de end kunne være, de bedække ikke vore Hustruer med Vanære, de gribe ikke ind i deres inderste Væsens Helligdom, ved at give dem Børn at opdrage, at elske, at efterlade deres jordiske Eiendom og deres Navn, med Mistanken om at i disse Børns Aarer flyder et fremmed, et forhadt Blod. Og vi skulde give Afkald paa saa nødvendige Fordringer?' I kalde Dette Tyrannie, og føle ikke, hvor høit vi ære Eder ved at anse Eder som hellige Personer, ved at ansee den mindste Skygge paa Eders Reenhed som en Plet paa vor Ære, og saaledes binde dette vort høieste Klenodie til vor Forbindelse med Jer? .....
Men af Gud! Alt Dette var det ikke min Hensigt at sige. Hvad Dig angaaer, kjære Caroline, saa veed jeg vel, hvor Meget der

a og bør tale for Dig. Derfor tilgiv mig! jeg veed ikke selv, hvorledes alt Dette slap mig af Munden. Tilgiv mig, og glem hvad jeg har sagt. Men sig mig endnu, hvad er Din Plan for Fremtiden?" — „Jeg har isinde," sagde Caroline, „at reise til Hamborg til min Tante. Efter sin Mands Død gjorde hun mig et Besøg, og Synet af min huuslige Stilling indgav hende den oprigtigste Anger over den Deel, hun, forledet af min Onkels Hyndighed, havde havt i min Skjæbne. Siden den Tid har hun uophørlig i sine Breve tilskyndet mig at bryde mit ulykkelige Ægteskab, og tage med mine Børn tilbage i hendes Huus, som hendes Datter og eneste Arving." — „Naa Gud være lovet!" sagde Lindal: „saa er Du jo i Havn. Men jeg gaaer, jeg har ikke Tid at blive længere. Aftal med Sophie, hvad der kan gjøres for at lette Din Skjæbne og berolige Gemytterne. Hvad Sophie og Du selv i Forening bestemme .... det .... dermed er jeg tilfreds." Han omfavnede sin Søster med hjertelig Varme, og forlod Værelset.

Da de to Veninder nu vare ene, mødtes deres Øine, og uden at tale et Ord kastede de sig i hinandens Arme. Da de havde fattet sig, tilbød Sophie, efter den hende givne Fuldmagt, at modtage Carolines Søn i sit Huus, og med moderlig Ømhed opdrage ham tilligemed sin egen. Dette Tilbud satte den bekymrede Moder i den lykkeligste Stemning; hun takkede sin Veninde med Glædens og Erkjendtlighedens Taarer. De aftalte desuden, at Sophie den næste Dag skulde afhente sin Svigerinde og hendes Børn til Havslunde, hvor de skulde opholde dem til deres Afreise. Sophie vilde nu tage Afsked, men Caroline holdt hende tilbage, og sagde: „Endnu Eet, Sophie! Jeg kan ikke lade Dig gaae, uden først at gjøre Dig et Samvittighedsspørgsmaal. Vi vare fra din tidligste Ungdom fortrolige Veninder. Jeg vil heller taale Bebreidelser af Din Mund, end martre mig med den Tanke, at Du af Skaansel fortier mig din Foragt. Derfor sig

mig med Venskabets Oprigtighed, hvad Du dømmer om m
— „Ak, kjære Caroline!“ sagde Sophie undseelig: „Je
langt fra at fordømme en saa naturlig Følelse, som Kjærli
til en ædel Gjenstand; jeg synes, at Sjælen maa være fri,
ikke afhængig af menneskelige, indskrænkede Forhold; men —
Du vil, jeg skal være oprigtig, saa synes mig, at man vel k
have Lov til at nære saadanne Følelser, til at lade dem forsk
sit Liv, uden derfor at gjøre sig skyldig i Utroskab.“ — „M
svarede Caroline, „dersom nu disse Følelser ikke ere en
Phantasie-Kjærlighed, en Drøm, som en anden; dersom G
standen for denne Tilbøielighed deler dem, ja meer end deler
hvorledes troer Du da, at man for bestandig kan skjule dem
ham, vogte sig for at lade ham ane, hvad han hvert Øiebl
opmærksom paa at opdage?“ — „Nei,“ svarede Sophie,
troer jeg vel, er vanskeligt, maaskee umuligt.“ — „Ak kjære
inde!“ raabte Caroline: „Har man bortgivet sit Hjerte, sa
det første Skridt gjort, og de andre følge alt for let efter.“
„Nei“ udbrød Sophie med Hæftighed: „Umuligt! En M
der virkelig elsker, kan ikke ville fornedre Gjenstanden for
Kjærlighed. Den Lykke, at vide sig elsket, maa tilfredsstill
hvert elskende Hjerte.“ — „Ja vist,“ sagde Caroline smil
„noget Saadant sige de Alle. Jeg vil ikke anvende det
sprog: Saa tale de Ræve for de Gjæs; men jeg vil
kelig troe, at en Elsker mener noget Saadant, saalænge han
er sikker paa vor Kjærlighed, men tro mig, at naar han
har hørt denne Tilstaaelse af vor egen Mund, saa bliver
hidtil tilbedte Gudinde hverken meer eller mindre end et Fr
timmer, — et elsket Fruentimmer, det tilstaaer jeg, og de
ogsaa Nok; — men en elsket Elsker gjør Fordring paa Ri
heder, og de smaa Tilnærmelser blive daglig større. Sti
Lidenskabelighed, Uro forvolde Trætter og hæftige Optrin
Klager og Trudsler; disse igjen Forsoningsscener. Man

hinanden, man blander sine Taarer, og engang i et ulykkeligt Dieblik" .... „O nei! nei!" raabte Sophie: „Et saadant Dieblik maa aldrig komme." — „Ak, bedste Sophie!" sagde Caroline: „Tro mig! Den, som vil være sikker paa Seiren, maa aldrig give sig i Striden. Nei, min Broder har Ret! Det første Indtryk er det, man maa bekæmpe. Er Sjælen virkelig fri, saa er her Leilighed til at haandhæve dens Frihed mod Lidenskaberne, Frihedens værste Fiender. Men i Sandhed, det er uendelig svært, og idetmindste maa denne Kamp kæmpes ene. Skal man overvinde sig selv, og en Anden tillige, det er meer end dobbelt vanskeligt." — „Men," sagde Sophie: „den Troskab, man har lovet sin Ægtemand, maa det jo dog være muligt at bevare." — „Maaskee er det muligt," svarede Caroline: „Jeg troer det næsten selv, men oprigtig talt: Hvad derved var vundet, var dog kun den grovere Deel af Troskaben. Den ægte, bedste Deel var dog borte. En Mand, der fortjente sin Hustrues Troskab, kunde aldrig føle sig beroliget ved at beholde den saaledes. Han havde dog mistet sin Kone, thi det egenlige Ægteskab var brudt, da Det, som udgjør Aanden i denne Forbindelse, jo var tabt. See, min Sophie! Denne Betragtning maa trøste mig, thi mit Ægteskab var uden Foreningens Aand, var en død, en tvungen, en uhellig Forbindelse. O havde jeg blot kunnet agte min Mand, havde jeg blot eengang elsket ham, jeg stod ikke, som jeg nu staaer for Eders Dine!" — Sophie omfavnede hende med de kjærligste Forsikkringer om sit Venskab, om sin Agtelse. „Du er været saa ulykkelig," sagde hun, „og dine Ord ere sande og overbevisende, det føler jeg. Gud være lovet, Du er fri!" — „Ja, dertil glæder jeg mig ogsaa meer end jeg kan udsige," svarede Caroline: „I Hamborg er jeg ubekjendt, Tantes Huus er stille, der vil jeg leve i Fred, for at opfylde en Datters og en Moders Pligter." — „Siig mig i Fortrolighed," sagde Sophie: „Vil intet Savn forstyrre Din Lykke? Hvor er den Mand Du

elskede? Kan Du være tilfreds uden ham?" — „Ja jeg kan," svarede Caroline: „See det er ogsaa en Viisdom, som jeg har lært af Ulykken. Den Elsker, som faaer en Ægtemands Rettigheder, bliver selv Ægtemand, og Elskeren er forsvunden, uden at den Omsorg i det daglige Liv, den Beskyttelse, som vi ikke kunne finde, uden hos en god Ægtemand, kan trøste os over Tabet. Det Forkeerte i vore Forhold træder nu fiendtligt imellem os. Hvad der er vort, er ikke hans; hvad der er hans, er ikke vort. Ingen Sikkerhed beroliger os. Det Piquante i Forbindelsen er borte, og Intet kommer i Stedet. Kjedsomheden, Kjærlighedens værste Fiende, indsniger sig, og denne flygter for hiins dødelige Aande. Dersom jeg derimod kunde have ægtet denne Elsker, saa veed jeg vist, at vi bestandig skulde have elsket hinanden. Ved en fornuftig huuslig Indretning vilde vi have udelukket Kjedsomheden; de daglige smaa Glæder og Sorger havde forenet os, og om ogsaa den første Forelskelse var gaaet tabt, saa var der dog blevet Noget tilbage, som var sødere end Venskab, ømmere end Slægtskabskjærlighed, og meer end Nok til at opfylde Hjertet. Denne Følelse vilde fulgt os til Graven, thi at en saadan Kjærlighed kan ledsage Ægtefolk til de sildigste Aar, saaledes som Fabelen fortæller om Philemon og Baucis, det har jeg seet Exempler paa. Men en lovlig Forening med den Mand, jeg elskede, var af mange Grunde umulig, ogsaa for mine Børns Skyld, og for deres Skyld har jeg taalt alle mine Ulykker disse fjorten lange Aar. Ak! lad ikke al min moralske Tale forundre dig! den klinger vel underligt i min Mund; men jeg har i de senere Aar levet stille, og i min Eensomhed ret bearbeidet disse Betragtninger i mit Sind .... Men min Sophie! Hvorledes! Du græder?" — Sophie omfavnede hende, og sagde: „Dine Ord bevæge mig. Jeg takker Dig, og ærer Dig. Vær vis paa, at Din Undskyldning er i mit Hjerte."

Denne Samtale havde gjort et dybt Indtryk paa Sophie

og uden at vide, hvorledes det endnu skulde blive hende muligt at trække sig ud af sit Forhold til Sardes, havde hun besluttet at gjøre det. Hun forlod nu sin Veninde, for at gaae hjem, men gik dog først ind til Præsten, for at hente sin Anton, der som sædvanligt var gaaet derhen strax efter Bordet. Til sin Forundring hørte hun, at han kun havde været udenfor Huset, hvor han havde truffet en af Præstens Sønner, til hvem han havde leveret sine Bøger, og bedet ham sige Faderen, at han blot vilde gaae et Øieblik ind til Nogen i Nærheden, men strax vilde komme igjen. Han var derpaa ilet afsted i stærkeste Løb, uden at komme tilbage. Sophie søgte ham nu hos et Par Haandværksfolk i Landsbyen, hvor han undertiden pleiede at komme, men heller ikke der havde han været. Hun haabede nu at træffe ham hjemme, men allerede ved Indgangen til Haven mødte Lindal hende, og spurgte efter Drengen. Ængstelig løb Sophie Haven rundt, og raabte paa hans Navn, som Echo gjentog; Lindal gjorde det Samme. Flere af Tjenestefolkene, som kom til, løb til Skoven, Nogle hist, Andre her. Endelig traf de bekymrede Forældre en Gartnersvend, som berettede, at han havde seet den lille Anton løbe lige paa Randen af Strandbredden, paa hiin Side Bugten; at han havde raabt til Barnet at vogte sig for at falde i Vandet; men da hans Husbond i samme Øieblik havde kaldt paa ham, havde han ikke seet videre til Drengen. Ved denne Fortælling blev Sophie greben af den dødeligste Skræk. Hendes Anton, tænkte hun, havde fundet sin Død i Bølgerne. Lindal stod bleg som et Lig. Han greb den afmægtige Sophie i sine Arme, og bar hende ind i Havesalen. Han kaldte hende med de kjærligste Navne, og stræbte, selv næsten modløs, at indgive hende Mod. Han overlod hende til hendes Piges Omsorg, og ilte paa en ny Undersøgelsesreise. Han løb ned mod Søen, uden selv at vide, i hvad Hensigt, da han, allerede ved at bøie om ad den Gang, som førte til Vandet, saae den gamle Fisker

i sin Baad, med Anton, som han satte iland, hvorpaa han stra
vendte om for at roe hjem. Den henrykte Fader løb sit Bar
imøde, men dette, som frygtede for Straf, ilede hen bag Mari
støtten, og kom, først efter flere Gange at være kaldet, ydmy
krybende frem. Lindal løftede ham op i sine Arme, og lø
uden at sige et Ord, ind til Sophie, der, idet hun saae sin Sø
rakte med et Glædesudraab Armene imod ham. Lindal brag
Drengen til hende. De lykkelige Forældre omslyngede paa en
gang deres Barn og hinanden. Sophie græd hæftigt, og tryk
sit Ansigt mod Lindals Kind. Majoren reiste sig, og sagde m
bevæget Stemme: „Jeg maa afsted! Min Hest har længe staa
sadlet, den bliver urolig, og et Uveir er i Luften, det er ik
langt borte. God Nat, Sophie! God Nat, min Dreng!" Ha
gik mod Døren, men vendte om, omfavnede endnu engang s
Hustru og sin Søn, trykkede Drengen fast ind til Sophies Bry
og brast i Graad. „Lindal!" raabte Sophie: „Bliv dog! J
beder Dig!" — „Jeg kan ikke," svarede han, rev sig løs, o
ilede ud af Værelset, kastede sig paa sin Hest, og jog afsted
stærkeste Trav.

Den lille Anton var udmattet og i en synlig Sindsbevæ
gelse. Paa sin Moders Spørgsmaal berettede han, at han havd
forvildet sig i Skoven, og efter megen udstanden Angst endel
var kommen ud i Nærheden af Fiskerhytten, hvorfra den gam
Fisker velvilligen havde roet ham over til Haven. En nærme
Forklaring over hvad han vilde i Skoven, kunde Sophie ikke e
holde af ham. Hun førte ham op i deres fælleds Sovekamme
og bragte ham selv tilsengs, hvorpaa hun forlod ham, og g
ind i det tilstødende Cabinet og ud paa Balconen. Det havd
hele Dagen været trykkende hedt, et Tordenveir havde drevet om
kring ved Horizonten. Det lynede langt borte, og den Blæs
som bebuder et sig nærmende Uveir, rystede de høie Træer, d
syntes at sukke under dens vrede Haand. Solen var allered

gaaet ned; men den fulde Maane stod høit paa Himlen, og syntes at stride med de sorte Skyer, der uophørlig droge den forbi. Sophie bemærkede Lidet eller Intet til Naturens Urolighed. Alle hendes Tanker vare vendte mod hendes eget Indre. Hun aandede dybt, som et Menneske, der aandeløs staaer stille efter et altfor stærkt Løb. En stor Forandring, det følte hun, var foregaaet med hende siden denne Morgen. Den Beslutning, hun havde taget, at bryde med Sardes, gav hende allerede en større Rolighed. Hun takkede Gud for de Advarsler, som havde aabnet hendes Øine. Den sidste Scene med Lindal havde fuldkommen befæstet hendes Beslutning. „Ak!" sagde hun ved sig selv: „I hans Arme, ved hans kjærlige Ord følte jeg mig saa tryg, saa tilfreds. Ja, Caroline har Ret! Kun i en god Ægtemands Arme er Lyksalighed og Ro. Alt Andet, det være nok saa elskværdigt og tillokkende, det er og bliver dog fremmed. Og jeg, hvem Gud har givet saa Meget af Livets Lykke, en saa rolig huuslig Tilværelse, en saa skjøn Virkekreds, et saa elsket Barn, jeg var saa nær ved at forspilde alt Dette! Hvor ulykkelig har jeg dog været i saa lang Tid! hvor fordærvet har dog den skjønne Sommer været for mig! Gud være lovet, jeg er endnu ikke strafværdig! Men .... o Gud! hvad siger jeg? Har jeg ikke sendt det ulykkelige Tegn paa mit Samtykke? Er det ikke allerede i hans Hænder? Har jeg ikke derved tilstaaet ham min Kjærlighed? Jeg Ulyksalige! Det første Skridt er gjort, som Caroline sagde ... Men jeg vil standse ved dette Skridt. Jeg vil sige Sardes Alt. Han maa give mig mit ubesindige Ord tilbage, han maa reise. Men naar han nu kommer, henrykt over mit Svar, naar jeg seer disse Træk, der havde saa stor Magt over mig, seer dem med Glædens høieste Udtryk, seer dem ved mine Ord at ombytte dette Udtryk for den dybeste Smerte; naar jeg maa høre hans Bebreidelser, hans Klager, sige ham det sidste Farvel? ..... Gud i Himlen! Hvad har jeg gjort!" — Hun kastede sig paa

Aften have Lindal og jeg deelt Skræk og Smerte for vort Barn, som vi frygtede for at have tabt, og vi have blandet vore Glædestaarer ved dets Redning. Vi kunne aldrig forlade hinanden. Tro mig! Der gives Baand, som Intet i Verden kan løse!" — En hæftig Bevægelse af Sardes afbrød Sophies Tale. „Forskræk mig ikke," sagde hun, „med denne vilde Fortvivlelse! O Sardes! lad mine Ord naae Deres Hjerte; jeg veed, det er ædelt. Tilgiv mig, om jeg forvolder. Dem Sorg. Jeg skal aldrig tilgive mig det selv. Jeg takker Dem for Deres Kjærlighed; jeg skal aldrig glemme den eller Dem." — „O Sophie!" raabte Sardes og kastede sig paa Knæ for hende: „O søde Stemme! O fortryllende Væsen! forskyd mig ikke! I min første Fortvivlelse har jeg givet Grev Adalbert mit Ord paa at reise med ham, men paa et Vink af Dem bryder jeg denne og enhver Forpligtelse, som jeg ikke har indgaaet med Dem." — „Nei! nei!" udbrød Sophie: „Og saa hans Navn erindrer os Begge om vore Pligter. Reis med en Fader, som ikke kan leve uden Dem. Og nu .... lad mig gaae, og sig mig til min Trøst, at De med Rolighed vender hjem!" — Sardes foer op: „Og med saadanne trivielle Prækener tænker De at berolige en Mands Lidenskab? Saa let løser De ikke det Baand, der binder Dem til mig, thi ogsaa til mig er De bunden, da De elsker mig; thi det veed jeg, at De gjør!" — „Nei," sagde Sophie fortørnet: „Jeg elsker Dem ikke. Var nogensinde en saadan Følelse opstaaet i mit svage Hjerte — i dette Øieblik vilde De selv helbrede mig for den." — „De bedrager Dem," raabte Sardes ude af sig selv: „eller De troer at kunne bedrage mig. Men jeg veed det bedre. De vil opoffre Dem selv og mig for en ussel Fordom. En Mand, som De ikke elsker, vil De skjænke de Kjærtegn, som han ikke bryder sig om, og som De berøver Kjærligheden, der ene har Ret til dem." Sophie vilde gaae, han spærrede hende Veien, greb hendes Haand, og sagde: „Nei, saaledes skal det ikke gaae. Jeg skal reise, De

skal i denne Time see mig for sidste Gang, men denne Gang vil jeg nyde den Lykke, jeg udbad mig af Dem. Bliv ikke bange! Min daarlige Kjærlighed skal ære Dem i alt sit Raseri; men denne yndige Skikkelse vil jeg føle i mine Arme, vugge paa mine Knæ. Deres Aande vil jeg indsuge, mine Læber maae føle Deres Hjerte slaae. Naar den lykkelige Ægtemand slutter Dem i sine Arme, skal han møde mine brændende Kysse." Med blussende Kinder, med et af Raseri fortrukket Ansigt holdt han fast paa den ulykkelige Sophie, der med Afsky stødte ham tilbage, og med en forunderlig Kraft rev sig løs, idet hun sprang op paa det øverste Trin af den til Mariastøtten førende Trappe. Hun slyngede sine Arme om den kolde Marmor, og raabte: „Bort, Afsindige! kom mig ikke nær! Den Døde, som omsvæver dette Sted, skal beskytte mig og sit forbums Huus." — Sarbes veg uvilkaarligt nogle Skridt tilbage. „Nei," skreg han: „hverken Levende eller Døde" .... Sophie benyttede det Øieblik, da han var bisse faa Skridt borte, til som en Slange at smutte bag Mariastøtten, og snige sig gjennem Grenene om paa Støttens anden Side. Det tætte Buskværk som omgav den bageste Deel af denne, forhindrede Sarbes fra at følge saa hurtig, at han kunde afholde hende fra med eet Spring at fare ned i Baaden, som laae ved Støttens Fod. Hun rev Ringen af Krogen, greb en Aare, og stødte fra Land i en saadan Hast og med en saadan Kraft, at det ikke var muligt for Sarbes at holde hende tilbage. Baaden foer langt ud mellem Bølgerne, Strømmen gik stærkt og førte ned ad Bugten og ud ad Havet til. Det Uveir, som hængte i Luften, var under den foregaaende Scene kommet nærmere. Det stormede, og det lynede stærkt, Tordenen lød med hvert Slag frygteligere. Den første Tanke hos Sarbes var at ville styrte sig ud efter Sophie; men hans Aandsnærværelse, som i dette Øieblik pludselig afløste hans lidenskabelige Raseri, sagde ham, at da han ikke kunde svømme, vilde han, langt fra at komme So-

phie til Hjelp, forøge hendes Fare ved den Skræk, han maatte forvolde hende. Han tog derfor det klogere Parti at løbe gjennem Haven rundt om Bugten for at naae Fiskerens Baad paa hiin Strandbred. Som en forfulgt Misdæder løb han til Høien for Enden af Bugten. Herfra saae han, hvorledes Sophie roede, og stred af al Magt med Bølgerne, hvilke, spottende hendes svage Kræfter, dreve hende meer og meer ud mod Havet. Ofte blev Baaden næsten skjult for hans Øine ved de høie Bølger som vuggede den op og ned. Hans Skræk og Fortvivlelse steg til Dødsangst. Han raabte paa Hjelp, han skreg paa den gamle Fisker, Ingen svarede uden et fjernt Echo, som løb gjennem Stormen. Den ulykkelige Elsker løb uophørlig, med Øinene vendte mod Søen. Med Eet hørte han langt borte Trampen af en Hest, og skimtede til sin usigelige Glæde Ferdinand, som paa sin hvide Hingst allerede red ind ad Veien langs med Bugten. Sardes raabte til ham, som en Fortvivlet, og vinkede ad ham med sit Lommetørklæde. Maanens Glimten og Lynilden oplyste af og til den rædsomme Scene. Ferdinand maatte have forstaaet ham, thi med Eet saae han denne Ven i flyvende Fart at ile til Fiskerhytten, springe af Hesten, og et Øieblik efter at støde fra Land i Fiskerens Baad. Strømmen begunstigede hans Fart. Det var ham let at naae Sophie et Øieblik førend hendes lette Fartøi var lige ved Udløbet til Havet. Han kastede et Toug til hende, fik hende løftet ind i sin Baad, tog den anden paa Slæbetouget, og med forenede Kræfter roede de til Land, og stege op paa den velkomne Strandbred ved Fiskerhytten, som var det nærmeste Landingsted. Et frygteligt Tordenskrald, som havde ladet sig høre, ligesom Ferdinand naaede Sophies Baad, havde gjort hende bange for at forlænge Touren ved at roe over til Haven. Sardes stod allerede ved Strandkanten. Han skjælvede og kunde neppe tale; han bøiede sig til Jorden for Sophie, og sagde: „O tilgiv mig! jeg har bødet for min Brøde med en Angst uden

ige. O ræk mig Haanden til Forsoning!" Sophie rakte ham m. „Og til Farvel!" tilføiede han, idet han trykkede den til ne Læber og til sit Bryst. „Farvel!" gjentog han endnu en-gang, og ilede mod Gartnerhuset, hvor hans Hest stod.

Uveiret var aftaget, men Regnen skyllede strømmeviis ned. Ferdinand vilde følge Sophie hjem, men hun afslog det. „Nei," sagde hun, „forlad ikke Sarbes. Veien gjennem Haven er mig vel bekjendt, den løber jeg snart." Med Varme takkede hun ham for hans Hjelp, og ilede gjennem Gitterporten. De to Venner bestege deres Heste. Sarbes holdt stille, og vendte sin Hest. Ferdinand saae forundret paa ham, men gjorde taus det Samme. Efter et lidet Ophold kunde man skimte Sophie, som løb over Høien. Med et dybt Suk rakte Sarbes Armene imod hende, vendte derpaa sin Hest, og fulgt af Ferdinand, jog han afsted i fuld Galop. Den stærke Regn, som Blæsten kastede dem lige i Ansigtet, forhindrede de Ridende fra at tale et Ord sammen, førend de naaede en lang Allee, som førte til Flintenborgs Hovedbygning. Her vare de i Læ, og red nu langsommere. Ferdinand brød Tausheden, og sagde: „I Sandhed, jeg troer paa Anelser. Jeg kunde ikke sove inat. Min Broders Stemning iaftes forøgede min Uro, og da jeg imiddags fandt Dig saa reent forstyrret, og saae Dig strax efter Bordet at ride bort, var det, ligesom en usynlig Magt drev mig til Havslunde, skjøndt min Broder, som red ind paa Flintenborg, ligesom jeg red derfra, sagde mig, at Du ikke var der. Gud være lovet, at jeg dog ikke lod mig afholde fra at tage Veien derhen! Det synes, at jeg kom tilpas." — „Ja tilvisse!" raabte Sarbes: „Som En af Dioscurerne kom Du paa Din hvide Hest, til Redning i største Nød. O Gud! hvilket Udfald kunde dog alt Dette have faaet!"

Paa Ferdinands Anmodning fortalte nu hans Ven den hele Sammenhæng med største Oprigtighed. Hans Angst over So-

phies Fare, hans Anger over den Overlighed, hvortil han havde drevet denne rene Sjæl, havde med Eet bragt ham til Erkjendelse af hans Uret. „Tilgiv mig,“ sagde Ferdinand, „men jeg kan ikke lade være at glæde mig over Det, Du kalder Din Ulykke, thi dersom jeg havde tabt mine høie Tanker om Sophie, saa vilde dette Tab næsten været mig endnu smerteligere end Tabet af min Forlovede. Men kjære Carl, jeg fordrer endnu et Offer af Dig. Tillad mig at fortælle min Broder denne Aftens Tildragelser og hvad Du nys betroede mig.“ — „Din Broder!“ raabte Sardes: „Nævn mig ikke hans Navn!“ Ferdinand svarede: „Jeg maatte meget bedrage mig, om han ikke havde Mistanke til sin Kone. Han var iaftes ganske forandret og urolig, og da jeg nu iaften mødte ham, spurgte han efter Dig, og om man kunde vente Dig hjem, og hans Ord lød med en Tone, som uagtet al hans Forstillelse var paafaldende for mig, der kjender ham saa godt. Udfaldet af denne Historie kunde endnu blive skrækkeligt.“ — „Hvad siger Du?“ raabte Sardes: „Troer Du, han vil udfordre mig? Gud give det! jeg forlanger ikke bedre!“ — „Er det muligt?“ sagde Ferdinand: „Saaledes vilde Du tilintetgjøre Sophies hele Tilværelse, hendes Sjælero? Saaledes vilde Du lønne den Hengivenhed, hun har baaret for Dig? Har hun nogen Uret, er det blot at have næret denne Følelse; men det tilkommer ikke Dig at straffe hende derfor.“ — Sardes var bevæget. „For Sophie,“ sagde han, „gaaer jeg i Døden.“ — „Og min Broder,“ vedblev Ferdinand, „hvad har han gjort Dig? Gjæstfri har han modtaget Dig i sit Huus, han har aldrig fornærmet Dig, men Du“ .... „O ti!“ raabte Sardes: „jeg samtykker i Alt.“

De red nu ind ad Flintenborgs Port. Sardes vilde ikke gaae ind til det forsamlede Selskab. Han bad sin Ven undskylde sig hos Huusherren og hans Familie. Han gik strax op paa sit Værelse, og lukkede sig inde der. Efter Aftenbordet bad Ferdi-

) ræk mig Haanden til Forsoning!" Sophie rakte ham
Og til Farvel!" tilføiede han, idet han trykkede den til
er og til sit Bryst. „Farvel!" gjentog han endnu en
3 ilede mod Gartnerhuset, hvor hans Hest stod.
eiret var aftaget, men Regnen skyllede strømmeviis ned.
ıd vilde følge Sophie hjem, men hun afslog det. „Nei,"
ın, „forlad ikke Sarbes. Veien gjennem Haven er mig
endt, den løber jeg snart." Med Varme takkede hun
· hans Hjelp, og ilede gjennem Gitterporten. De to Ven
ege deres Heste. Sarbes holdt stille, og vendte sin Hest.
ıd saae forundret paa ham, men gjorde taus det Samme.
libet Ophold kunde man skimte Sophie, som løb over
Med et dybt Suk rakte Sarbes Armene imod hende,
)erpaa sin Hest, og fulgt af Ferdinand, jog han afsted i
ılop. Den stærke Regn, som Blæsten kastede dem lige i
:, forhindrede de Ridende fra at tale et Ord sammen,
de naaede en lang Allee, som førte til Flintenborgs Ho
ing. Her vare de i Læ, og red nu langsommere. Fer
brød Tausheden, og sagde: „I Sandhed, jeg troer paa
. Jeg kunde ikke sove inat. Min Broders Stemning
orøgede min Uro, og da jeg imiddags fandt Dig saa reent
et, og saae Dig strax efter Bordet at ride bort, var det,
en usynlig Magt drev mig til Havslunde, skjøndt min
, som red ind paa Flintenborg, ligesom jeg red derfra,
nig, at Du ikke var der. Gud være lovet, at jeg dog
d mig afholde fra at tage Veien derhen! Det synes, at
ı tilpas." — „Ja tilvisse!" raabte Sarbes: „Som En
Scurerne kom Du paa Din hvide Hest, til Redning i
Nød. O Gud! hvilket Udfald kunde dog alt Dette have

laa Ferdinands Anmodning fortalte nu hans Ven den hele
enhæng med største Oprigtighed. Hans Angst over So

Fare. Hvor jeg er lykkelig! Nu kan jeg igjen længes efter Lindal og glæde mig til hans Komme."

Hun sad endnu i stille Nydelse af sin gjenvundne Sjælefred, da Lindal pludselig kom ind, og løb ud paa Balconen til hende. Han knælede for hende, omslyngede hende med sine Arme, og kunde neppe tale. „O min Sophie!„ raabte han endelig: „Jeg veed Alt. Jeg takker Dig! Jeg kunde ikke oppebie Dagen, for at ile til Dig og kaste mig for Dine Fødder. Kan Du tilgive mig al min Uret, al min tilsyneladende Kulde? Ak! Himlen veed, jeg er straffet for den, thi i lang Tid har jeg tilbedet Dig, uden at turde nærme mig til Dig. Stød mig ikke fra Dig! Fortryd ikke at have forenet Dig med mig! Sørg ikke derover! Jeg veed nok, at jeg er ikke elskværdig som Sardes, men jeg er ligesaa forelsket og langt mere gjennemtrængt af Følelsen af Dit høie Værd, end han eller nogen Anden kan være." — Sophie omfavnede sin Mand, vædede ham med sine Taarer, og søgte at berolige ham med de kjærligste Ord. De betroede hinanden paa begge Sider Alt hvad der var foregaaet, saavel i dem selv, som omkring dem. De udøste alle deres Tanker for hinanden, og gyste Begge ved at erfare, i hvilket Haar Skjæbnens Sværd havde hængt over deres Hoveder. „Min Sophie!" sagde Lindal: „Du har hævet mig til en Lyksalighed, jeg aldrig tilforn har kjendt. Hvad skal jeg dog gjøre, for at glæde og behage Dig? Paa Veien hertil tænkte jeg paa at en lille Reise maaskee kunde adsprede og opmuntre Dig. Lad os selv følge Caroline og hendes Børn til Hamborg, og tage vor lille Anton med, det forstaaer sig; ellers veed jeg nok, Du kan ikke være tilfreds." — Sophie takkede ham, og fortalte det Løfte, hun havde gjort Caroline i Henseende til Dennes Søn. Derpaa sagde hun: „Da Du er saa god imod mig, saa har jeg endnu Noget at bede om. Ferdinand er tungsindig, det troer jeg vist; han sørger sikkert over Annettes Tab. Tilbyd ham Penge til en Udenlandsreise paa nogle Maaneder

Du har jo halvveis været ham i Faders Sted; af Dig kan han modtage en saadan Tjeneste. Lad ham følge Sardes til England og Frankrig. Lad de to Venner reise sammen! — Og kun Eet: Jeg veed Din ædelmodige Hensigt med Klostergaarden, men jeg kommer til at hade og afskye dette skjønne Sted, dersom jeg skal see det med den Tanke, at jeg muligviis engang med bittre Taarer og sønderrevet Hjerte skal drage derind. Lad mig forsone mig med det, ved at see vor Broder beboe det. Giv ham dette Gods i Forpagtning, som jeg engang bad Dig om, og som Du afslog mig, uden at jeg anede Grunden til Din uvillige Villie." — „Ja min Sophie!" sagde Lindal: „som Du vil, skal det være. Hvorledes skulde jeg kunne afslaae Dig hvad Du begjærer med saadanne Ord, med saadan en Stemme, og med saadanne Øine?"

Solen stod op, og kastede smilende sine Straaler paa det lykkelige Par. Folkene i Huset lode sig see, og Lindal befalede en Tjener at dække Kaffebordet for de aabne Balcondøre. „Kan Du erindre, kjære Sophie!" sagde han, „at netop her paa dette Sted sad vi sammen ved Kaffebordet, Morgenen efter vort Bryllup? Da vare vi ogsaa lykkelige." — „Ikke saa lykkelige som i Dag", svarede Sophie: „Nei langt fra." — „Du har Ret!" afbrød Lindal: „thi hiin Morgen var det første, men denne det gjenvundne Paradiis."

Endnu samme Formiddag hentede man Caroline, og sendte Bud efter Ferdinand. De taknemmelige Søskende følte sig lettere til Mode, og Ferdinand overøste Sophie med Taksigelser, og tilstod, at hun havde gjættet hans tause Ønske.

Tilberedelserne til den hamborgske Reise vare snart gjorte, og efter et Par Dages Forløb tiltraadte Familien den. Aftenen før Afreisen red Lindal til Flintenborg, for at tage Afsked med Hr. Adalbert. Med en hos denne Mand usædvanlig Hjertelighed, med Øinene fulde af Taarer, sagde han til Lindal, at efter

mangen søvnløs Nat og kummerfuld Dag, som han havde ma
tet offre sin Pleiesøns Indfald, at forlade ham, reiste han
derimod bort med et lettet Hjerte: „Og veed De," tilføiede han
„hvem jeg skylder denne Velgjerning? Ingen Anden end
englelige Hustru, som Deres gode Skjæbne har tilført Dem: h
har talt min Sag. O min Ven! hold hende høit i Ære,
hils fra en gammel Mand, der ærer og elsker hende med Ung
doms Varme. Bed hende modtage til Erindring om den V
gjerning, hun har viist mig, dette Halsbaand af de reneste Perl
de ere et Billed paa hendes eget Væsen, og have været mit k
reste Klenodie, som et Minde om et Fruentimmer, jeg i m
Ungdom har elsket." Med disse Ord leverede han Majoren
Etui med et Perlebaand af sjelden Værd og Skjønhed. Da A
dal vilde tage hjem igjen, traadte Sardes ind i Værelset. M
joren gik ham imøde, tog hans Haand og sagde: „Lad m
ogsaa sige Dem Farvel, og hilse Dem fra Havslunde. Vær
paa, at De der efterlader en Ven og en Veninde."

Kort Tid efter saaes en letseilende Brig med gunstig Vi
at nærme sig den engelske Kyst, som allerede kunde øines. P
Dækket sad Grev Adalbert tankefuld, med Hovedet hvilende p
begge Hænder, og Albuerne støttede paa Knæerne. Han var in
svøbt i sin lysegraa Kappe, og Vinden legede med hans hvi
Lokker, der stak frem under Reisehuen. Ligeover for ham, m
i en Afstand, stod Sardes, lænet mod en Mast, og betragte
sin Pleiefader. Ferdinand nærmede sig til ham, slog ham p
Skulderen, og sagde: „Hvor gaaer det, kjære Carl?" — „Bedre"
svarede Denne: „Jeg synes, den nye Kyst tilvinker mig Mod
Haab." — „See!" tilføiede han, og viste hen paa Greven
„See den gamle Mand derhenne, hvorledes han sidder ligesom
Skygge! Min Gud! om jeg havde forladt denne min Fader, s
vilde denne Skikkelse have foresvævet mig Dag og Nat, og

lig undt mig Ro. Ja Sophie havde Ret: Der gives Baand, som Intet i Verden kan løse."

Min elskværdige, unge Læserinde! Du, som maaskee har taget denne Bog i Haanden, for at adsprede Dig fra Tanker, t Du neppe tør tilstaae Dig selv: Dig især være denne simple Fortælling helliget, med en ukjendt Vens varme Ønsker for Seir!

En Brevvexling.

Præsten Bergsteen til Captain Walther.

Marsø Præstegaard, 21 April 1841.

Ifølge din Broder Christians Ønske underretter jeg dig herved om, at han og hans Forlovede iforgaars ved min Haand bleve viede til Ægtefolk her i vor Landsbykirke. Christian, som betroede mig sin hele Stilling og sit Forhold til dig, bad mig paa hans Vegne at melde dig hans fuldbyrdede Bryllup og ved samme Leilighed, i Tillid til vort gamle Venskab, at sige dig min Mening om dit og din Broders Mellemværende.

Jeg erkjender fuldkommen (og det gjør Christian ligesaavel som jeg), at din Iver mod dette Giftermaal udspringer af en i sig selv ædel Varme og Interesse for en Broder, som du stedse trofast har elsket, og til hvis Vel du broderlig har bidraget; men kjære Frands! det vilde være utilgiveligt, ifald jeg, din gamle Ven, vilde spørge dig: om du ikke selv erkjender, at Samvittighedens Stemme er den bedste Raadgiver? og den har Christian troet at følge og at burde følge, trods dine Raad, og vistnok, desværre, trods sit eget Hjertes Tilbøielighed. Dit Sind er kjækt og raskt, men skjøndt jeg ikke tør frikjende dig for en vis Letsindighed og for overilede Beslutninger, saa veed jeg ogsaa, at

du besidder en høi Grad af den i vore Dage saa sjeldne Ridderlighed, og til denne henvender jeg mig, naar jeg beder dig i et eensomt, roligt Dieblik at sætte dig i din Broders Sted. Det er omtrent ni Aar, siden Christian forlovede sig. Han var nitten Aar, ubekjendt med Verden, saa omtrent en Dreng, ganske nylig indtraadt i det Handelscontors Tjeneste, som han nu skylder sin fordeelagtige Stilling. Hans nuværende Kone var en fjern Paarørende af dette Huus, hun var en uformuende, fader- og moderløs Pige, hvis Stilling i den rige Familie var ydmyg og afhængig som hans egen. Hun var ogsaa nitten Aar, kjøn og blomstrende. Hans gode Opførsel vandt hans Principalers Agtelse; efter nogle Aars Forløb sendte de ham paa Reiser i Udlandet; hans Kjæreste fulgte en Cousine, der blev gift i Norge, og først for et halvt Aar siden mødtes disse Forlovede i Kjøbenhavn, efter mere end fem Aars Adskillelse. Hvilke Forandringer i Christians hele Væsen, der i dette lange Mellemrum maae være foregaaet, kan man let tænke sig. Han tilstaaer, at han i sit bevægede Liv aldrig ret for Alvor har tænkt paa de Forpligtelser, der ved hans Hjemkomst paalaae ham mod denne Pige. Som en Fremmed forekom hun ham, da han saae hende igjen; saa falmet, saa ubetydelig i det Hele havde han aldeles ikke tænkt sig hende, hvorvel han for længe siden, ja næsten inden sin Reise havde tilstaaet sig selv, at hans første Kjærlighed var kjølnet. Det ærefulde og fordeelagtige Etablissement, som hans Handelshuus tilbød ham, gjorde ham det til Pligt at nedsætte sig i Helsingør, og der var ingen fornuftig Grund længere til at opsætte Giftermaalet. Han maatte altsaa holde sit Løfte eller bryde det. Det Sidste var dit Raad, da han betroede dig sin Ulyst til denne Forbindelse. Du gik videre end til at raade: Du bad, du anvendte al din Veltalenhed, som ikke er let at modstaae. Du gjorde Tilbud, hvori jeg gjenkjender dit selvopoffrende Sind. Det er visselig meget splendid, af en Capital,

der ikke er større, end at den giver ottehundrede Rigsdalers Rente, aarlig at afstaae de trehundrede; men at Christian ikke vilde modtage dette Tilbud, er ligesaa naturligt, som at Pigen ikke, uden stor Udelicatesse, kunde modtage en saadan Gave af den Mands Haand, der forskjød hende. Sæt dig nu i din Broders Sted: Han har engang elsket denne Pige, de have trøstet hinanden i deres første glædeløse Ungdom. I de Aar, da han med Livslyst i behagelige Forhold er draget omkring i Verden, har hun siddet hjemme i en afhængig, ikke misundelsesværdig Stilling. Hun er bleven ham tro, ikke blot i sin Opførsel, men i sit Hjerte, hun har for hans Skyld afslaaet et i enhver Henseende godt Parti. Kunde nu din Broder bedrage hende for hendes hele Livs Haab? Maatte ikke Tanken om hende nage ham, og fordærve hans Fremtid mere end det Skridt, han nu har gjort? Og har han selv følt Dette, og dette Skridt dog har været ham tungt, burde du da forøge hans slette Stemning ved at blive vred paa ham, ikke ville indlade dig med ham, vise hans Brud Kulde og Uvenlighed, afslaae at være tilstede ved hans Bryllup, nægte at være hans Forlover, sværge paa aldrig at ville betræde hans Huus? — Gaa i dig selv, Frands! Er det broderligt? Er det christeligt? — Til alt Dette vil jeg endnu føie den Bemærkning, at du gjør din Svigerinde Uret. Kun i tre Dage var hun i vort Huus, men min Kone, din kjære Søster Sophie, er enig med mig i min Dom om hende. Hun er god, hun elsker din Broder, hun seer op til ham med et Slags Ærbødighed, hun er vistnok, hvad hun har Ord for, meget huuslig, meget ordenlig, og endogsaa i Besiddelse af en vis Skjønhedssands, der vil gjøre hendes Huus behageligt. Denne sidste Bemærkning er Sophies, men vi sætte Begge et godt Haab netop til denne sidste Egenskab, der har langt større Værd, end man almindeligviis tillægger den. Vi haabe Begge, at Christian ingenlunde skal blive ulykkelig; hans mange Forret-

ninger vil optage hans Tid og hans Tanker, kun sparsomt vil han kunne opholde sig i sin huuslige Kreds, og naar han indtræder i den, vil han finde Hyggelighed og Venlighed. Jeg har seet flere Exempler paa lykkelige Ægteskaber, der aldeles ikke vare sluttede af Kjærlighed, og det er heel forklarligt. Naar man beruset af Elskov og Glæde indtræder i denne alvorlige Forbindelse, saa venter man sig lutter rosenfarvede Dage, bestandig nye Opdagelser af den Elskedes fortræffelige Egenskaber, og enhver Anstødssteen, vi støde paa, enhver Opdagelse af en menneskelig Svaghed hos vort Ideal, træffer os uforberedet og smerteligt. Derimod naar det er med Mismod og Frygt for Fremtiden, at vi begynde vort Ægteskab, da ere vi ikke blot mere opmærksomme paa os selv, fordi vi medrette frygte at give vort onde Lune Tøilen, men enhver lille Behagelighed, som vi møde, enhver god Egenskab, vi opdage hos Den, der vandrer ved vor Side, modtage vi med Taknemmelighed og Glæde, som et uventet Gode, Forsynet lader falde i vor Lod. Og gaaer det ikke paa samme Maade i det Uvigtigere? Glæde vi os overvættes til en Dag, bliver den sjeldent efter vort Ønske; frygte vi den derimod, bliver den gjerne bedre, ofte endogsaa meget god; thi vist er det, hvad den gode Landsbypræst af Wakefield siger: „I vor Phantasie koge vi vor Suppe efter vor egen Smag, men i Virkeligheden koger Skjæbnen den til os, efter sit Godtbefindende.“ Og hvad nu Savnet af de ydre Fortrin, Ungdom og Skjønhed, angaaer, saa er Den at beklage, som bygger sit Ægteskabs Lykke paa dem, og som overhovedet stoler paa at den egenlig forelskede Følelse .... Ak, hvad siger jeg dog her? Socrates bedækkede sit Ansigt for ikke at fortørne Gud Eros med sin Tale; maa jeg da ikke skamfuld skjule mit? Er det for mig at istemme den forslidte Vise om Hymens og Amors Uforenelighed, mig, der efter syv Aars Ægteskab finder min trofaste Hustru skjønnere og elskværdigere end den Dag, da hun i sin hvide Kjole, med Myrthe-

krandsen i det smukke Haar, rakte mig for Altret sin lille jomfruelige Haand? men hvor mange Koner kunne vel ogsaa lignes ved din Søster? Nu, baade hun og jeg forene os i at bede dig om at komme ud til os i dette Foraar, som du har lovet, og derpaa at benytte en lille Tid af din kun altfor korte Permission til at besøge din Broder, og — siger Sophie: Kjære Broder Frands! Skriv et Par Ord til Christian, et Par gode venlige Ord! Din Uvenlighed bedrøver ham. Let hans Sind for denne Steen! det er din Pligt som Broder, — og Præsten tilføier: som Christen. Nu lev vel, kjære Ven og Broder. Lad os med et Par Ord vide, naar vi tør have den Glæde at vente dig. Lev vel!

2.

Captain Walther til Præsten Bergsteen.

Kjøbenhavn, 26 April 1841.

Jeg vil begynde dette mit Svar paa dit sidste Brev med at sige dig og Sophie, at jeg allerede igaar har skrevet til Christian, venligt, broderligt, som I ville have det, og lovet i samme Skrivelse at besøge ham i Helsingør, naar jeg først har tilbragt en Ugestid i eders Præstegaard, som jeg haaber at gjensee idag otte Dage. I ville heraf see, at eders christelige Formaninger ikke ere faldne imellem haarde Stene og uden at bære Frugt. Ja gamle Ven og Broder! jeg tilstaaer det: Der er megen Sandhed i dine Ord, megen sørgelig Sandhed, der ret har gjennemtrængt mig med Medlidenhed med min stakkels Broder og med den hele Menneskeslægt, som disse Conflicter i Livet saa

ofte, saa let kan tyrannisere. Men ere disse Conflicter, denne Strid mellem Pligter, som man saa ofte hører omtale, ikke en Illusion? Eet kan jo dog kun være det Rette. Men — jeg bekjender det — det er vel ikke altid saa let at gjennemskue den Taage, der især under saadanne Omstændigheder omgiver vort Syn. Men eftersom jeg da nu i Gjerningen giver efter, og heller ikke har undladt at bede Christian om Tilgivelse for min Hidsighed imod ham, saa lad mig nu ogsaa have Lov til at anføre Et og Andet til min Undskyldning.

Du, gode Vilhelm, saae min Broder og talte med ham, da han var fattet, da han havde taget sit Parti; men jeg saae ham, da han, efter de første Dage, han havde tilbragt med sin Forlovede, som et næsten fortvivlet Menneske udøste sit Hjerte for mig, kaldte sit Liv forspildt, sin Fremtid glædeløs, sagde, at hun var ham ubehagelig, og jeg er af samme Mening: hun er ubehagelig. Jeg vil gjerne troe, at hun er godmodig, huuslig, ordenlig o. s. v., men hun er uden Takt og Delicatesse. Hun lukker frivillig sine Øine for Christians virkelige Følelser for hende, og lyver for sig selv og Andre ved at omtale deres Lykke ved at mødes paany og endelig forenes. At hun imidlertid elsker min Broder paa sin Viis, og vil gjøre Alt hvad hun formaaer for at behage ham, det troer jeg gjerne, men Herregud! er det Nok? Siig dog selv, er det ikke haardt at betale en Ungdoms-Daarlighed, en saa naturlig Daarlighed, med at maatte indfrie en saadan unaturlig Forpligtelse? Thi unaturlig kalder jeg en saa inderlig Forening imod Hjertets Tilbøielighed. Man siger, at Livet er kort; men det gaaer med Livet som med Aaret, det svundne er kort, men det forestaaende er langt. Og nu i alle sine Aar, hvoraf hvert har 365 Dage, uden at regne Skudaaret, og hvert Døgn 24 Timer, at skulle see, høre, conversere det samme Menneske, dele Alt med det, udelukkende foretrække det, tilstaae det større Rettigheder over sig og Sit end

noget andet Væsen! Gud bevares! Det synes næsten stridende mod den menneskelige Natur, og skal en Dødelig i dette Forhold føle sig tilfreds med sig selv og sin Skjæbne, da kan det kun være Kjærligheden, som gjør dette Under, og jeg vil endda tilføie: en Kjærlighed, der har baade Legeme og Sjæl, der tiltrækker mit sandselige Væsen og henriver mit aandelige, det vil sige, en Elskov, der er saa gjennemtrængt af Venskab, af ubegrændset Høiagtelse, at Samlivet med Gjenstanden for disse forenede Følelser bliver os en Vane, ikke af det almindelige Slags, men af dem som man kan kalde: „süße Gewohnheit des Lebens,“ og som man ikke uden Gysen kan tænke paa at forlade. Men naar en saadan, alle Betænkeligheder overveiende Følelse ikke er tilstede, hvad bevæger da en Mand til at bortgive sin Frihed, sit sorgløse Udkomme, for at paadrage sig huuslige Bekymringer, Næringssorger, Ansvar og Pligter, som intet Menneske i Sandhed formaaer at opfylde tiltrods for sin Følelse og Overbeviisning? Og bindes man nu ved et angret Løfte, saa bliver det dog min oprigtige Mening, at det er bedre at bryde det kjækt, end at aflægge en Ed, som man ikke kan holde, en formastelig Ed, indgaae et Ægteskab som kaldes helligt, men som Alverdens religiøse og statsborgerlige Institutioner ikke formaae at berøve det Profane, som klæber ved det.

Jeg veed, hvad du vil svare mig. Du vil tale om den moralske Kraft, hvormed Den, som har en ædel Villie, formaaer at styre sit Sind og sine Forhold, at overvinde sig selv og Verden, som du kalder det. Du vil sige, at Samvittighedsbebreidelser ere værre end al den Tvang, Pligten kan paalægge os. Men om jeg nu ogsaa vil opgive Livets Lykke, saa er der dog een Betragtning, som min Samvittighed selv tilsiger mig. Det er dog ingen Pligt at indlade mig i Forhold, hvori jeg troer, at jeg selv og endnu et andet Menneske rimeligviis ville blive slettere, om ikke gaae tabt for alt Høiere og Ædlere. Kan No-

gen love, at han ved daglig Kjedsomhed, ved hyklet Venlighed, ved at indslutte sine Tanker og Følelser, sine Sorger og Glæder i sig selv, ikke skal blive sløv, bitter, tabt for det Maal, hvortil han i bedre Dage stræbte? — Og hvilke besynderlige Phænomener seer man ikke ofte i denne Forening af Mand og Qvinde? Hvilken Indflydelse udøver ikke mangen Gang netop den slettere Part over den bedre? Seer man ikke mangen gammel Ven, hvis Ungdoms-Planer vare for store og skjønne for denne Verden, i Ægteskabets Aag blive værre faren end „Pegasus im Joche," thi hans Vinger ere ikke blot bundne, nei de ere reent afrevne? Seer man ikke mangen elskelig Pige ved en philisteragtig, raa Ægtemands Haand forvandlet til et dødt Stykke Huusgeraad, om ikke til noget Værre? — Hvorom Alting er, saa synes mig endnu, at hvis min nye Svigerinde anede det Offer, min Broder bragte hende, og dog modtog det, saa var hun det ikke værd, og anede hun det ikke, saa maatte hun være altfor enfoldig, og i alle Tilfælde bedre tjent med en uafhængig, om end kun tarvelig Stilling, end med et Ægteskab, som det hun indgik. Du skal forresten ikke rose mig for mit Tilbud i den Sag. Den Capital, som jeg for et Par Aar siden arvede, blev mig testamenteret af en Mand, der var min salig Fader stor Forbindtlighed skyldig, altsaa for min Faders Skyld, ikke for min. Derfor har jeg bestandig anseet den som en Arv efter Fader, hvori min Broder burde have Deel. Nu er jo Christians pecuniære Udsigter langt bedre end mine; der var ingen Grund til at dele med ham; men da han ikke for Øieblikket kunde udsætte en Capital, var det en ligefrem Pligt for mig at komme ham til Hjelp. See alle disse Betragtninger sender jeg nu forud for mit Komme, paa det at de kunne tale min Sag hos dig og min Søster Sophie, som jeg omfavner i Tanken, medens jeg glæder mig til snart at samles med hende og hendes Mand. Lev vel saalænge.

3.

Captain Walther til Præsten Bergsteen og hans Kone.

Helsingør, 13 Mai 1841.

Kjære Søster og Broder!

Naar jeg tænker paa den lykkelige Uge, jeg har tilbragt i eders behagelige Huus, saa skammer jeg mig over, at jeg alt i to Dage har været her, uden at sende jer min Tak for al den Godhed, for alle de nydelsesrige Timer, som bestandig endnu ere nærværende i alle mine Tanker. De fortræffelige Aftenvandringer, de stille Timer i Haven ved din Side, min Sophie, — jeg synes endnu at høre din milde Stemme i vore fortrolige Meddelelser, medens vi spøgefulde sad og forfærdigede det smukke Halsbaand, som du sendte din Veninde. Naar jeg om Natten lukker Øinene for at sove, saa dandse de endnu for mine Blikke, de skjønne, røde Kjerner fra det fjerne Indien, til hvis Gjennemboring jeg opfandt en saa sindrig Mechanisme og siden taalmodig talte, syv og syv og syv i det Uendelige, medens jeg med Beundring betragtede din kunstige Sammenføining af disse Perler, og tillige med stor Interesse lyttede til din livlige Beretning om din kjære, mig ubekjendte Thereses elskværdige Personlighed, og tænkte mig det glimrende Halsbaand om den beskedne Piges hvide Hals.

Jeg har ret havt godt af disse rolige, skjønne Dage. Det fortrædelige Lune, hvori jeg desværre længe har gaaet og drevet, er fordunstet i den rene Luft, som hersker i eders lille Paradiis. Ja, Vilhelm! din Kjætter i Ægteskabs-Capitlet, som du kaldte mig, overraskede sig selv ved at ønske sig en Lykke som din. Der var især een Dag, da du i Forretninger var reist et

Par Mile bort, og ikke kom hjem til den Time, vi kunde vente dig; da bemærkede jeg, hvor Sophie længtes, hvor hendes Øine og Tanker uophørlig søgte hen ad Veien, hvorfra du skulde komme. Og da vi endelig om Aftenen gik dig imøde, og eders to nydelige Smaadrenge, som løb foran os, raabte tilbage: „vi kan høre Faders Vogn langt borte," — bleve Sophies Kinder purpurrøde, som en ung Bruds, og da du steg ned ad Vognen og fulgte med os, saae jeg godt, at I bag ved mig gave hinanden Haanden, og at du kyssede din Hustrues Haand med en Elskermine. I mærkede ikke, at jeg havde vendt mig om, men Billedet af denne lille stumme Scene, det troer jeg vist, vil altid staae i min Erindring; thi hvor ubetydelig den end maa synes, saa betydningsfuld var den for mig, som saae den.

Kort at fortælle, jeg reiste i en mild Stemning til vor stakkels Broder, hvor Scener af det omtalte Slags ikke vilde vente mig. Jeg kom hertil iforgaars Aftes i en øsende Regn, ganske gjennemblødt. Den gode Christian modtog mig med synlig Glæde, og vidste ikke alt det Gode, han vilde gjøre mig. Det vil fornøie jer at erfare, at hans Huus er smukt og hyggeligt indrettet. Han har allerede dannet sig en selskabelig Kreds af Folk fra Byen og Omegnen, saa han sædvanligviis alle Aftener træffer En eller Anden, naar han kommer fra sine Forretninger og ikke selv er udbuden. Hans Kone er mindre ubehagelig, naar man tænker sig hende som Kone end som Pige. I sin huuslige Dragt, med en lille Kappe og nette simple Klæder, tager hun sig ogsaa endeel bedre ud, end i det forceerte, ungdommelige Costume, hvori hun tilforn viste sig. Jeg seer virkelig ogsaa paa hende med en sand Medlidenhed, naar det falder mig ind, at hun ikke er ældre end 28 Aar, og saa aldeles berøvet al Ungdom baade paa Sjæl og Legeme. Er den lange Forlovelse Skyld heri, saa maa jeg give dig Ret og tilstaae, at min Broder vel sagtens kan have nogen Uret at gjøre

god igjen. Da jeg nu ogsaa er bleven mit Forsæt tro og har taget mit Søndagsvæsen paa — ja, jeg forsikkrer jer, jeg er yderlig aimable her i Huset —, saa seer hun heller ikke saa arrig ud i min Nærværelse, men er overmaade huldsalig. Christian er, til min Glæde, ogsaa et andet Menneske, end under sit sidste Ophold i Kjøbenhavn; han er rolig og paaskjønner det Behagelige i sin borgerlige Stilling, — saa man burde jo vel være glad ved, at denne Sag er gaaet bedre, end man skulde have tænkt. Denne sidste Tirade kom jeg imorges til at bruge i en Samtale med vor gamle Ven, Doctor Vilfeld, som jeg har truffet her. Han sagde til mig: „Siig mig dog, hvordan i al Verden er din Broder, den unge, smukke Mand, kommen til den gamle, mugne Kone?" — Og da jeg nu i mit meget moderate Svar endte med ovennævnte Sætning, loe han og sagde: „Skal man være glad, siger du, for at det Onde ikke er værre? Det forekommer mig ligesom de Takkefester, hvorved man i alle Byens Kirker skal takke Gud for Ildebranden, for Pesten og deslige Ulykker." — „Nei," svarede jeg, „ikke for Ulykken, men vel for dens Ophør, thi saadan er Menneskenes Lod, at en Plages Ophør er en af vore største Nydelser." — „Anvender du disse Ord paa Ægtestanden?" spurgte Vilfeld. „Nei, Gud bevares!" raabte jeg, „men jeg vil anvende den paa vore Daarligheder, vore overilede Handlinger. Er der Noget, hvorved Enhver, han være nok saa letsindig, føler sig opfordret til Tak og Priis, da maa det visselig være, naar Følgerne af hine blive bedre, end vi havde forudseet."

Min Permission er først udløben om otte Dage, og jeg havde isinde at gjøre en lille Reise omkring i Sjælland i de sidste fire, men da jeg har faaet Ordre til at følge min Chef, der skal gaae i et Forretnings-Ærinde til Tydskland og allerede tiltræder Reisen den 23de denne Maaned, saa reiser jeg herfra den 15de, som er iovermorgen. Imorgen skal vi i Selskab

paa en Herregaard en Miilsvei herfra. Vilfeld forsikkrer, at vi der skal glæde os ved Synet af mere end een smuk, ung Pige. Fra Kjøbenhavn skal I høre nærmere fra eders taknemmelige Ven og Broder.

P. S. Jeg havde nær glemt, at Vilfeld har paalagt mig at bringe dig og Sophie hans venligste Hilsen. Han beklager, at han ikke har seet eder i de tre Aar, siden I flyttede fra Kjøbenhavn, — et Skridt, som han meget dadler. Han siger: „Er det for en saa dannet Mand som Bergsteen at begrave sig og sin smukke Kone i en Landsby-Præstegaard? Et daarligt Kald i Hovedstaden er ialfald bedre end et stort Kald ude paa Landet.“ — „Besøg dem engang!“ sagde jeg, „saa ville vi see, om du endnu er af samme Mening.“

4.

Captain Walther til Sophie Bergsteen.

Kjøbenhavn, 22 Mai 1841.

Hvilken Nyhed dette Brev bringer dig, det gjætter du ikke, kjære Sophie! Du vil lee og have mig til Bedste, men jeg haaber sikkert, at du tillige vil glæde dig. For en Mand, der har traadt ikke blot sine Børneskoe, men sine Ynglingsstøvler, ja, som ovenikjøbet er Militair, klæder det vist forbandet ilde at blive rød; men jeg frygter, du kan see Gjenskinnet af mit Ansigt paa dette Papiir. (Dette Indfald har jeg forresten ikke af mig selv, men af en gammel Militair. Nei det er sandt! han var ikke Militair, men han var Skolemester.) Naa frisk Mod! Lad mig nu ligesaa godt springe i det, som krybe i det. Jeg er

even forlovet. See, nu er det sagt. Ja nu lee I og hovere, , Hymens Kjælebægger! men I skal ikke beskylde mig for nconseqvens, Frafald fra mine ofte yttrede Grundsætninger, eller vad I nu kunne finde paa, thi aldrig har jeg fordømt den ellige Ægtestand, som noget absolut Slet og Vanhelligt, undagen i det — desværre hyppige — Tilfælde, at den er et uus bygget paa Sand, det vil sige sluttet efter ydre Speculaoner og Raisonnements, uden Hjertets Tilskyndelse; og naar g nu med Sandhed kan besværge, at jeg er forelsket, som om g var tyve Aar, og gjennemtrængt af min Elskedes moalske Fortræffelighed, som det sømmer sig en Mand som mig, er snart fylder de 31, saa mener jeg, at jeg kan være bekjendt t gifte mig.

Men, spørger nu Sophie med den ivrige Mine, jeg saa odt kjender: „Hvem er da Bruden? Kjender jeg hende? Og ar du i lang Tid kjendt hende, siden du nærer saa høie Tanker m hendes moralske Fortræffelighed?“ — Jeg vil besvare disse Spørgsmaal i omvendt Orden: Jeg har kun seet hende en eneste Gang, kun levet i hendes Nærhed i circa tolv Timer. Du slaaer Hænderne sammen af Forfærdelse over ,min Letsindighed. Men iv Tid! Nu kommer Spørgsmaalet Nr. 2. Du kjender hende, g igjennem dig er hun mig fuldkommen bekjendt, thi — nu ommer det Bedste: det første Spørgsmaal. Bruden er ingen Anden end din egen kjære Therese Rikmand. — Ak kjære Sophie! Tankerne trykker jeg dig til mit Bryst for, om muligt, at ıdgive dig en liden Deel af min Henrykkelse. Jeg er lykkeligere, ıd det maaskee er tilladt for en stakkels Dødelig, Du maa vide, t jeg for et Øieblik siden fik Brev fra den gamle Rikmand og Par søde Linier fra min yndige Therese, med det saa længselfuldt ventede Ja. Jeg har i disse sidste Dage og Nætter været saa mauet, jeg var ordenlig en reen Poltron, da jeg skulde bryde Seglet paa det Brev, som indsluttede min Dom. Jeg skal nyde

den Glæde at fortælle dig, hvorledes alt Dette er gaaet til. Udførligt skal jeg berette dig Alting, om jeg ogsaa skulde bruge Natten dertil; thi imorgen tidlig skal jeg pakke ind, da vi imorgen gaae ombord paa Dampskibet. Men nu i dette Dieblik kan jeg ikke skrive mere. Jeg maa ud i Guds frie Luft og trække mit Veir med glad Lethed. Min Hest staaer sadlet. Jeg synes, jeg maa omfavne og kysse dens ærlige Ansigt, jeg maa udgyde min Lyksalighed i Kjærtegn mod et eller andet levende Væsen. Jeg veed, hvad Bergsteen vil sige til mig: „Udgyd dig i Tak til alt det Godes Giver." — Ja, Vilhelm! Jeg føler det, at... Jeg kan ikke skrive mere.

Samme Aften.

Verlassen hab' ich Feld und Auen,
Die eine tiefe Nacht bedeckt,

og her sidder jeg nu, for, som ofte tilforn, at tilbringe en god Time i fortrolig Samtale med min søsterlige Veninde, thi egenlig er det til dig, jeg iaften skriver. Den bløde Stemning, hvori jeg føler mig, den passer ikke Mand og Mand imellem Det er kun hos et Fruentimmer, man tør vente at finde Sympathie, naar man, saadan som jeg i dette Dieblik, falder ud af sin sædvanlige Tonart. Jeg er virkelig som forhexet af denne Piges Elskværdighed. Men lad mig begynde min Fortælling.

Jeg nævnede i mit forrige Brev, at jeg Dagen efter, med min Broder og hans Kone, var indbuden til et Selskab paa en Herregaard i Nærheden. Vilfelds Ord, at der i den Cirkel fandtes smukke Piger, maatte jeg sande, saasnart mine Dine faldt paa en heel Klynge, der efter denne Ungdoms Skik holdt sig adskilt fra det ældre Selskab og flokkedes i en Krog, ligesom Duer paa et Tag. Vilfeld, som stod hos mig, nævnede mig Navnet paa flere af disse unge Damer, og udtømte sig i Be-

mærkninger over dem. Iblandt Andet sagde han: „Var jeg saa lykkelig at være Sultan i dette Harem, saa troer jeg dog, at jeg, Alting vel overveiet, kastede Tørklædet til Hende, som staaer der bag ved en Anden og titter bly og nysgjerrig over Skulderen af Denne. Jeg fulgte hans Blik, og saae med Eet det nydeligste lille Ansigt, hvis ubeskrivelig deilige Øine mødte mine. Pludselig gik den Forreste i Rækken tilside, og en fiin Skikkelse hævede sig i en hvid Kjole og — tænk dig min glade Forundring — med vort Mesterværk, det røde Halsbaand om den hvide Hals. Ganske deiligt faldt dine smukke Perledusker ned paa det hvælvede, beskedent skjulte Bryst. „Hvad seer jeg!“ udbrød jeg: „Det maa jo være Frøken Rikmand.“ — „Ja,“ svarede Vilfeld: „For mig maa hun gjerne være Frøken, skjøndt hendes Fader, det Brøvlehoved, kun er Kammerraad. Du kjender hende maaskee. Din Søster og Svoger omgikkes jo meget med Kammerraadens. Jeg har truffet denne Familie flere Gange hos din Søsters, medens du var udenlands. Jeg er for et Aarstid siden bleven Læge i det Rikmandske Huus.“ — Da jeg nægtede at kjende hende personlig, trak han mig med sig hen til det unge Selskab og præsenterede mig for det. Jeg henvendte mig strax til Therese og greb Leiligheden til at indlede en Samtale ved at hilse fra dig. Med en Stemme, hvis harmoniske Klang strax greb mig, svarede hun: „Det maa jeg være stolt af, at Fru Bergsteen endnu mindes mig med Venlighed; det er saa længe siden, jeg var saa lykkelig at see hende.“ — Jeg fik ikke engang Tid til at svare, thi en anden Dame kom til, greb hende i Armen og med de Ord: „Rese! kom! der er En som vil hilse paa dig,“ trak hun hende hen til en ung, fornem Herre, som med mange Buk og Slingringer med Krop og Hoved converserede hende ivrig, og, da vi netop skulde gaae tilbords, bød hende Armen og førte hende til den Side af Bordet, som var modsat den, hvor jeg fik Plads. Jeg kastede et udødeligt Had paa den

omtalte Dame, med hendes dumme Forkortelse af det smukke Navn Therese, og hendes endnu dummere Præsentation af en Dame for en Herre. Ved Bordet kunde mine Øine ikke blive mætte af at betragte denne uskyldige, næsten barnlige Skjønhed. Hvor er det muligt, at hun efter din Angivelse kan være 22 Aar? Og hvor er det muligt, at Fruentimmer saa lidt kan forstaae sig paa Fruentimmerskjønhed, at du kan mene dit Udsagn: „Smuk er Therese egenlig ikke." — Hun er jo deilig! og en saa rørende Deilighed, at jeg synes, det maa gaae enhver Mand som det er gaaet mig, at en Elskovspiil som et Lyn maa slaae ned i hans Hjerte. Har jeg ikke altid sagt det, at jeg aldrig kunde forelske mig, med mindre det første Møde var det afgjørende Øieblik? Nu viste jeg min Tro af Gjerningen, thi inden vi stode fra Bordet, var det klart for min Sjæl, at denne Pige maatte jeg vinde, eller døe som Pebersvend; thi aldrig havde Nogen gjort et Indtryk paa mig som det, der nu gjennemglødede mit hele Væsen, og Alt, hvad du har fortalt mig om hende, fik sin rette Glands og Farve ved Synet af hendes Personlighed. Efter Bordet søgte jeg forgjæves at nærme mig til hende. Nogle af Selskabet, især af den yngre Deel, besluttede at foretage en Spadseregang. Ligesom vi traadte ud af Huset, kom en stor Hønsehund og gjorde Mine til at ville deeltage i vor Vandring. Flere af Damerne stødte til den, for at drive den bort. Den gjorde, hvad ogsaa jeg vilde gjort, den løb hen til Therese og lagde sin Mund til hendes Haand. Hun klappede den og sang i det Samme: „Nu, saa gaa med, min Diane!" Disse Bellmanske Toner og disse mig velbekjendte Ord af et af mine Yndlingsdigte vare for mig som et electrisk Stød. Jeg nærmede mig dristig den lille Sangerinde, og det skjønne Digt blev som det første Baand imellem os, thi medens vi gik, kappedes vi om at erindre det Hele, og hvor den Enes Hukommelse ikke slog til, suppleredes den af den Andens. Tilsidst sang vi Begge, og det

forekom mig, som om ikke blot vore Toner, men vore Blikke smeltede sammen. Det øvrige Selskab syntes meget at more sig over vor vandrende Aftenunderholdning. En ældre Dame yttrede, at den paa engang plastiske og elegiske Tone i dette Digt, der saa ganske fløb sammen med den romantiske Belmanske Melodie, var Noget, der tiltalte hende paa en uforklarlig Maade, og jeg gjorde derved den Bemærkning, at de Første af vore Digtere besad den Gave at lade vore fædrelandske Dryader og Nereider ligesom aabenbare sig for os og tiltale os i vort eget Sprog, saa at vor eiendommelige danske Natur blev os endnu kjærere ved deres Sange. Dette Digt af Hertz f. Ex. hentryller os saa aldeles til Hirschholm og til Omgivelserne og Naturen i denne Egn, vi føle os i Hirschholm og ikke paa nogen anden Plet af Jorden, og heller ikke i nogen anden Tid end en maaneklar Sommernat. Vi aande dens Duft og høre dens Lyd. „Ja," udbrød Therese, „jeg har ofte tænkt, at Træer og Stene maatte faae et Slags bevidst Liv, ja at det prægtige Slot maatte staae frem af Jorden, naar dette Digt blev sunget paa de forladte Steder." — En Herre sagde, at man maatte tilstaae, at denne Interesse for Hirschholm, ja denne Enthusiasme for Dronning Mathilde, var Noget, hvormed han ikke sympathiserede. Det var for Øieblikket en Modesag, en letfærdig Tids Kjendemærke. De Fleste af os opponerede imod denne Mening, og Therese deeltog i denne Strid med en Blanding af Undseelse og Varme, som var høist elskværdig. Det havde imidlertid hændt sig, at den ovennævnte aldrende Dame, Therese og jeg vare komne til at gaae lidt bag det øvrige Selskab og førte vor Samtale mellem os. Damen bemærkede, at den sørgelige Begivenhed i vort Fædreland, hvortil hine Minder knytte sig, havde efterladt et saa dybt og sørgeligt Indtryk paa alle Gemytter, at det syntes at gaae i Arv til de senere Generationer og at det forekom de Efterlevende, som om de selv havde oplevet hiin Begivenhed. „Jeg erindrer," tilføiede

hun, „med hvilken Interesse jeg som et Barn lyttede til de Ældres Samtale, naar den dreiede sig om denne Historie.“ — „Ak!“ udbrød Therese: „saaledes er det netop gaaet mig. Da jeg var en lille Pige, kom der ofte en gammel Frue i min Faders Huus. Jeg veed ikke ret at forklare, i hvilket Forhold hun havde staaet til Dronning Mathilde; men hun omtalte hende stedse med en saa stor Kjærlighed, fremstilte et saa indtagende Billede af hende, at hun indblæste mig en Deel af sin egen Enthusiasme for den ulykkelige Dronning. Jeg sad undertiden i en Krog og lyttede med ubeskrivelig Deeltagelse til den bestandige Ordstrid, som i denne Anledning opstod mellem min Fader og den gamle Frue; thi med stor Ubarmhjertighed brød han Staven over hendes og min kjære Dronning. Eengang iſærdeleshed blev deres Strid meget hæftig. Der var Flere tilstede, som toge Deel i denne Dispute. Mange mig hidtil ubekjendte Omstændigheder og Personer bleve berørte. Jeg skjælvede af Skræk over de grusomme og blodige Scener, som kom til Omtale; jeg græd i Stilhed over den Haardhjertethed, hvormed de Tilstedeværende dømte de ulykkelige Offre, og da En af dem med Citater af mange Bibelsprog stræbte at retfærdiggjøre sin strenge Dom, forekom det mig, som om al Barmhjertighed var veget baade fra Himmel og Jord. Da svarede min gode gamle Frue: „„Jeg er ikke saa stærk i min Bibel som De, men Saameget veed jeg, at De beraaber Dem paa Loven, men jeg vil holde mig til Evangeliet. I eet Ord af Frelseren ligger Svaret paa alt Dette: Hvo som er reen, kaste den første Steen.““ — Og nu gik det her, ligesom der fortælles i Evangeliet: De strenge Dommere taug pludselig. Der blev en Pause, og Samtalen tog en anden Vending. Det forekommer mig endnu, som jeg paany følte den Bevægelse, hvori dette lille Optrin satte mig. Jeg havde jo mere end eengang baade læst og hørt hine Ord, men nu først forstod jeg dem. Nu først forstod jeg, hvad det vilde sige at være

anklaget, forladt og fordømt af den hele Verden, men i sin Nød at høre et Naadens Ord fra Himlen. Billedet af den Scene, som jeg saa ofte havde læst beskreven og seet afbildet uden at agte stort derpaa, stod med Eet saa klart for mig. Jeg saae i min Tanke den milde Frelser, hvorledes han sad taus paa en Steen og skrev med Haanden i Sandet; hvorledes den ubarmhjertige Mængde drog den ulykkelige Anklagede hen for ham, og hvorledes han med et Ord tæmmede den vilde Skare, og jeg syntes at jeg maatte kaste mig for hans Fødder og væde dem med mine Taarer. Jeg veed vist, at dette Billede aldrig vil udslettes af min Sjæl." — Hun standsede og sagde undseelig: „Ak, jeg taler saameget!" Damen trykkede hendes Arm til sig og sagde: „Tal, kjære Barn! De behøver ikke at være undseelig over de Følelser, De har aabenbaret os. Gid Verden aldrig med sin kolde Aande maa udblæse denne Ild!" — Og denne Ild, min Sophie, den smeltede mit Hjerte, saa det blev saa blødt, saa godt, som det aldrig før har været. Ja du skal faae at see, hvilket Menneske denne din Yndling vil danne af din letsindige Broder.

Da vi kom hjem til Gaarden, bleve vi modtagne med Musik. Hændelsesviis havde man imidlertid faaet fat paa nogle omvandrende Musikanter, og Ungdommen var alt i fuld Gang med at dandse. At jeg strax udbad mig en Dands af Therese, har du vel allerede gjættet. At hun er let som en Zephyr, og at hendes yndige Ansigt under Dandsen lyser af ungdommelig Glæde, derom behøver jeg vel heller ikke at underrette dig. Saatidt det kunde gaae an uden at gjøre Opsigt, søgte jeg at dandse med hende. Ud paa Aftenen, da jeg netop vilde føre hende til en Vals, sagde hun: „Undskyld, at jeg forlader Dem, men Forretninger gaae for Fornøielser. Jeg seer min Fader ifærd med at forlade Spillebordet. Han er svag og har i denne Tid Gigt i Armene. Min Søster og jeg skiftes til at følge ham ind i hans Værelse, hjelpe ham Kjolen af, tænde hans

Natlampe, med flere saadanne smaa Haandrækninger." — Hun vilde gaae bort, da i det Samme den yngre Søster ilede hen til os, og holdt hende tilbage, idet hun med et Udtryk af stor Godmodighed sagde: „Bliv du her og dands, min Pige! Jeg sidder over, og skal nok følge Fader og besørge det Fornødne." Af Taknemmelighed mod den gode Pige engagerede jeg hende paa Stedet til den næste Dands, skjøndt jeg allerede havde bemærket, at hun dandser daarligt. Da hun kom tilbage i Salen, og den omtalte Dands begyndte, udgjorde vi et meget muntert Par. Jeg converserede hende paa bedste Maade, og stræbte at indsmigre mig, i dunkelt Haab om et muligviis tilkommende Svogerskab. Forresten veed jeg ikke Meget af hvad vi talte sammen, undtagen Det, at hun med megen Deeltagelse erkyndigede sig om dig og dit Huus, og yttrede Bekymring over det Rygte, at en ondartet Feber skulde have grasseret i din Egn. Du kjender ikke synderlig til denne Frøken Rikmand, sagde du mig, da hun havde levet i Holsteen hos en Tante i et Par Aar af dem, du levede i Kjøbenhavn. Hun var, da du saae hende, kun en halvvoxen Pige, og tegnede til at blive smuk, sagde du. Men det Tegn er, som saa mange andre, slaaet feil. Smuk er hun slet ikke, og Ingen skulde falde paa, at hun var fire Aar yngre end Therese, men hun har et ubeskrivelig fromt og godt Ansigt, og et Par Øine, af hvilke der lyser noget saa Reent, saa Kjærligt, at man ikke kan møde hendes Blik uden at fatte Godhed for hende. — Men jeg mærker, at det er mig ligesaa svært at forlade dette Selskab i mit Brev, som det var mig i Virkeligheden. Først Klokken fire om Morgenen kjørte vi hjem i det deiligste Veir. Min Broder saavelsom hans Kone faldt i Søvn i Vognen. Jeg derimod var mere aarvaagen end nogensinde, og i min eensomme Stilling holdt jeg en fortrolig Samtale med mig selv, hvis Resultat var den Beslutning, at det maatte briste eller bære,

jeg vilde vide min Skjæbne, og uden Omsvøb lægge den i Thereses Haand. Hvad var der ogsaa vel at betænke? Jeg elsker hende af mit hele fulde Hjerte, jeg kjender hende af dine Yttringer, paa hvis Sandhed jeg veed, at jeg kan bygge; jeg er indtagen, aldeles forelsket i hendes Personlighed, og uden at kunne forklare, hvad der egenlig indgav mig den smigrende Tanke, at den Gnist, som var falden i mit Hjerte, ogsaa havde lettelig berørt hendes, saa var der Noget i mit Indre, som tilhviskede mig denne livsalige Tro. Jeg har vel desværre ingen udmærket Lod at byde denne udmærkede Pige, men imidlertid, da jeg har gjort mere Lykke i min Carriere end de Fleste af mine Jævnaarige, og desuden har lidt Formue at hjelpe til med, saa haaber jeg dog, at hun ved min Side ikke skal savne hvad der udfordres til at leve paa en anstændig og endogsaa behagelig Fod. Dette og meget Mere sagde jeg til min Trøst og Opmuntring. At Therese selv ingen Formue har, var mig i dette Øieblik en velkommen Tanke.

Efter disse Betragtninger og det Forsæt, som beskjæftigede mig, kan du nok forestille dig, at jeg ikke havde Lyst til at gaae tilsengs, da jeg kom hjem. Men i dets Sted satte jeg mig strax til at skrive til Therese. Det er underligt nok, at saa beruset som jeg virkelig var ved Tanken om hende, saa ædrueligt var dog mit Brev. En Anelse om at jeg vilde mislykkes i mit Forehavende greb mig uvilkaarligt og dæmpede Udbruddet af min Følelse. Mit Brev var kort og alvorligt. Jeg frygtede en Beskyldning for letsindig Overilelse og bestræbte mig for at forebygge den. Jeg beraabte mig paa dig. Den Beundring for hende, som dine Ord havde indgivet mig, den kaldte jeg Kilden, hvorfra min Kjærlighed havde sit Udspring. Det er i Grunden usandt, og jeg bebreider mig disse Yttringer. Mit Forsæt at beile er vistnok styrket af dine Ord, men min Kjærlighed er udsprungen af det Hemmelige, Umiddelbare, som

Ingen veed at nævne, som opstaaer af Intet, ligesom al Skabningen, og som lever afvexlende i lys Dag og mørk Nat ligesom den. Kort sagt! jeg var ikke tilfreds med mit Brev, mit Mod havde meget tabt sig. Jeg kunde imidlertid med min bedste Villie ikke komme ud af at skrive et bedre. Jeg indskrænkede mig da til at indslutte nogle pligtskyldige Linier til Faderen, hvilke jeg bad Therese at levere ham eller tilintetgjøre, ifølge hendes Beslutning til Gunst eller Ugunst for mit høieste Ønske.

Da jeg var færdig med mine Skriverier, var det allerede saa høit op paa Dagen, at Christian var gaaet ud i sine Forretninger. Jeg maatte opsætte min Hjemreise i flere Timer, og gik og drev omkring, indtil jeg kunde faae ham itale. Jeg betroede ham nu mit Anliggende, og bad ham selv at levere Therese mit Brev, da jeg nødvendig samme Aften maatte indtræffe i Kjøbenhavn, og om faa Dage skulde reise ud af Landet, hvilket jeg nødig vilde gjøre i Uvished om min Skjæbne. Jeg havde erfaret, at Rikmands endnu forbleve i fjorten Dage i deres nærværende Opholdssted, og da vi saaledes ikke vilde samles før efter Maaneders Forløb, var Øieblikket kostbart for min Utaalmodighed. Med stor Beredvillighed paatog vor skikkelige Broder sig min Commission, ja han viste ikke mindre Iver for at skaffe mig min Brud, end jeg — Gud forlade mig — havde viist for at skaffe ham af med hans. Jeg reiste nu i en urolig og spændt Sindstilstand. Da jeg kom til Hirschholm, var det Aften. Maanen skinnede, og en Dunst opsteg fra Engene: den, om hvilken man pleier at sige: Elverkongen brygger, eller hvad jeg bedre lider: Elverkongen og hans Piger dandse paa Engen. En Følelse som en Længsel drog mig til Slotshaven og den Plads, hvor Kirken staaer „som et Kors paa en Grav." Det skjønne Digt af Hertz har tilforn truffet mig til disse Steder; nu havde det faaet en dobbelt Betydning for mig, det var blevet mig en sand „Foraarets Nytaarsgave;" jeg kunde sige: „Wie

hat dies Lied prophetisch mir geklungen!" — Jeg vilde ønske, at jeg kunde i et Tryllespeil vise dig — thi Ord kan ikke afmale dem — de besynderlige Syner, som disse mærkværdige Steder fremstillede i den tykke, af Maanens hvide Skin belyste Taage, som indhyllede dem. Kirken saae ud, som om den hævede sig mellem Skyer, og i Slotshaven syntes det, som om de lave Sletter og Gange vare opfyldte med en Vrimmel af svævende Dunstbilleder. Og stirrede man fra de høiere Punkter derned, kunde man forestille sig at see en heel Skyverden, hvori de fra de faldne Mure og sjunkne Terrasser fordrevne Alfer og Elverfolk i urolig Syslen ledte efter de Blomster, som her havde spiret, de Pavillons og Statuer, som her havde staaet, og søgte sorgfulde at fremmane den forsvundne Herlighed. Der var en Stilhed, som om al Lyd var uddød. Jeg begyndte at nynne det omtalte Digt, som løb i mine Tanker, og som ganske passede paa Det, jeg saae, men jeg blev næsten forskrækket over at høre min egen Stemme i denne Stilhed. Jeg vandrede Haven rundt uden at møde et Menneske, ikke engang et Dyr. De store, gamle Træer, Vidner til de forsvundne Dages Smerter og Glæder, stode som henfarne Skygger i det hvide Skjær af Maanen og Taagen. Det syntes, som om de sukkede, naar Vinden bevægede de knagende Grene. Jeg selv befandt mig i en Tilstand, som var jeg udenfor Tiden og Virkelighedens Rige. Jeg tænkte paa Thereses Ord om det meget omtalte Digt. Jeg kunde ikke afholde mig fra at drømme, at Slottet maatte hæve sig som i „Syvsoverdag," og at min Elskede, som Anna, eller som Lise i „Gamle Minder," skulde møde mig som den forfulgte Dronnings trofaste Terne. I en saadan drømmende Sindsforfatning satte jeg mig paa Vognen og faldt i en dyb Søvn, hvoraf jeg først oppvaagnede, da jeg ved Daggry naaede Kjøbenhavns Porte. Siden har jeg, som sagt, tilbragt fem urolige Dage, — urolige ved Forretninger, hvormed jeg har

været overlæsset, urolige ved min egen Sindsstemning. Nu, Gud skee Lov! nu synger jeg Victoria, og for ret at juble, deler jeg nu i dette Brev min Glæde med min trofaste Søster og min fortrolige Ven. Men nu føler jeg, at den legemlige Svaghed, der ligesom synes at misunde Aanden dens Vinger, fordrer, at jeg i Søvnens Dvale skal opoffre de lykkelige Øieblikke, som jeg vilde nyde med vaagen Bevidsthed.

Jeg beder dig og Bergsteen, at enten du eller han vil lade mig høre fra jer i min Forviisningstid. I kunne vel tænke, at jeg længes efter at komme hjem igjen. Jeg har skrevet til Therese og anmodet hende om at skrive til mig til Hamborg, hvor vi blive i en Ugestid, hvilket er mig særdeles kjært, fordi jeg da kan faae Breve fra Hjemmet og modtage min Forlovelsesring, som jeg har udbedet mig af mit Hjertes Dame, paa det jeg ikke skal drage ud i den vide Verden, uden dette kjære Pant, der baade ved sin Form og sin Materie tyder paa en Troskab, der varer ud over Tiden.

Nu farvel, kjære Søster og Ven! Lev vel, til vi sees igjen, som jeg haaber, med Glæde. Omfavn de smaa Drenge paa mine Vegne, bed dem hilse Føllet og Lammet. Og nu farvel for denne Gang.

5.

Therese Rikmand til Captain Walther.

Kjøbenhavn, 25 Mai 1841.

Kjæreste Ven!

De vil af Datum paa dette Brev erfare, at vi befinde os i Kjøbenhavn, tiltrods for vor tidligere Bestemmelse. Min Fader

befandt sig desværre pludselig ilde, og ønskede at reise hjem. Vi kom hertil samme Aften, som De havde forladt Byen, og jeg behøver ikke at sige Dem, hvor ondt det gjorde mig at være saa nær ved den Lykke at see Dem, og dog at gaae glip af den. Jeg takker Dem ret af Hjertet for Deres kjære Brev, som jeg modtog Aftenen efter min Ankomst, da vore Venner i Helsingør havde den Opmærksomhed ufortøvet at besørge mig det tilbagesendt. Med et rørt Hjerte har jeg modtaget Ringen. At den aldrig skal forlade sin Plads paa min Haand, aldrig, hverken i Liv eller Død, det behøver jeg ikke at forsikkre. Jeg sender Dem herved min til Gjengjæld. Den er simpel, ligesom Den, hvis Navn er indgravet i den. Ak, kjære Captain Walther! jeg kan ikke beskrive, med hvilken forunderlig Følelse jeg skriver til Dem. Vi ere hinanden paa en Maade saa fremmede, og paa en anden saa vel bekjendte gjennem Deres elskværdige Søsters varme Yttringer om os Begge. Ak, jeg er kun bange, at hun har været altfor partisk for en Veninde, som hendes Omgang og Exempel har været den bedste Skole. Jeg vil oprigtig tilstaae, at jeg er paa eengang stolt og undseelig ved at tilhøre Dem, og jeg føler Blodet opstige i mine Kinder ved at tale til Dem om hvad jeg har paa mit Hjerte, men jeg synes dog, at jeg maa og bør sige det. Naar jeg vender mine Tanker ind i mit Indre og til den Tid, der er forbi af mit Liv, saa gjenkjender jeg ikke mig selv i den saa hurtig opstaaede Følelse, som har grebet mig ved Læsningen af Deres første Brev, efter kun en eneste Gang at have seet Dem og talt med Dem. Sandt nok er det, at Deres Søsters Beskrivelse af Deres Personlighed og Characteer havde allerede i min første Ungdom indgivet mig en høi Grad af Agtelse for Dem og et hjerteligt Ønske efter at lære Dem at kjende. Da jeg nu endelig saae Dem, svarede De ganske til det skjønne Billede, som jeg havde dannet mig om Dem. Kun i een Henseende var De meget forskjellig fra min

Forestilling. Det kunde nemlig aldrig falde mig ind, at en saa ubetydelig Pige, som jeg, kunde have mindste Interesse for Dem. Da derfor Deres Hr. Broder leverede mig Deres Brev, blev jeg meget forundret, og da jeg læste det, troede jeg at drømme. En ny Verden, saa syntes mig, aabnede sig for mig, en aldrig kjendt Følelse greb min hele Sjæl. Dog skjælvede jeg for at modtage en saa stor Lykke og Ære: Captain Walther, en Mand, som alle Fruentimmer kappes om at behage, skulde have fattet en saa varm Kjærlighed for en stakkels Pige, der ikke kan smigre sig med at besidde de Fortrin, som pleie at fængsle Mændenes Dine og Hjerte! Efter et Par Dages Kamp med mig selv, vandt mit Hjerte Seier, af maaskee over min Fornuft; jeg sagde til mig selv: Saa ophøiet er denne Mands Sjæl, at den ikke kan blendes af det Forgængelige, men foretrækker et kjærligt Hjerte, en god Villie, og disse Dyder troer han at finde hos mig. O Walther! maatte min Egoisme kun ikke have bedraget mig! Dersom jeg nogensinde skulde blive saa ulykkelig at ane, at De fortrød Deres beskedne Valg, saa vilde jeg døe af Græmmelse. Men dersom et Hjerte, fuldt af Kjærlighed til Dem, dersom Lydighed, Taknemmelighed og Trofasthed i Medgang og Modgang formaae at kaste et Slør over mine Mangler, da er jeg den Lykkeligste af mit hele Kjøn.

Jeg beder Dem glæde mig med Breve, saa ofte De har Leilighed, og derimod tilgive, at jeg fra min Side ikke sender uden faa og korte Breve, thi uden at tale om, at mine Dine, som altid ere svage, for Dieblikket lide af en Dienshygdom, der gjør mig det svært at anstrenge dem, saa er min Tid saa optagen af mine huuslige Pligter, at jeg har maattet tage Natten til Hjelp for at skrive dette Brev. Min Fader, der altid er svag, er i denne Sommer endnu svagere og desværre endnu mere hypochonder end sædvanligt, og min Søster befandt sig ikke vel i de sidste Dage af vort Ophold ved Helsingør; hun er

u upasselig og seer saa daarlig ud, at det ordenlig ængster At pleie og more Fader paaligger altsaa mig næsten ene, ieget mere, som den stakkels Clarisse med sin bedste Villie en kan gjøre ham det tilpas. Han vil neppe tillade, at afløser mig med hver Aften at forelæse ham Dagbladene.

Jeg maa afbryde. Dog maa jeg endnu tilføie, at jeg ede igaar har opfyldt den Pligt at gjøre et Besøg hos es ærværdige Bedstemoder, der med moderlig Godhed omfav- mig, og til min inderlige Glæde syntes ligesaa tilfreds med Forbindelse, som jeg er stolt og lykkelig ved at tilhøre hende. mit inderste Hjerte hilser jeg Dem og følger Dem overalt mine Tanker som

Deres i Liv og Død hengivne

Therese.

6.

Captain Walther til Therese Rikmand.

Hamborg, 29 Mai 1841.

Min elskede Therese!

dette Dieblik erfarer jeg, at vi ifølge min Chefs nærmere temmelse allerede iaften forlade Hamborg. Jeg faaer derfor Tid til saa udførligt, som jeg ønskede det, at underholde med mit Hjertes udkaarne Dame. Jeg havde imidlertid e end Nok tl at udfylde en heel Bog, om jeg skulde udtale de Tanker og Følelser, hvortil Deres sidste Brev har givet Anledning. Hvor ere de elskelige, disse Linier, som min reses lille Haand har tegnet i saa fine Træk, der svare til

det stille, næsten frygtsomme Indhold, hvori den qvindeligste, jomfrueligste Sjæl udtaler sig! Ak, jeg siger mig selv, jeg er ikke værdig til at sætte den kjære Ring paa min Haand, til at trykke dette Brev til mine Læber. De ere for brændende til at berøre det lilierene Blad. — Men hvor er det dog muligt, at Deres Beskedenhed, saa elskværdig en Dyd den end er i sig selv, kan forblinde Dem i den Grad, at de saaledes kan undervurdere Deres egen Personlighed? Er Deres Speil en saa falsk Prophet? Kun altfor Mange, ja endogsaa Saadanne, som ikke forstaae at vurdere min Perles sande Værdi, ville misunde mig for dens Glands. De siger, at vi ere fremmede for hinanden og dog saa vel bekjendte. Ja det er sandt! men heri ligger netop en sjelden Lykke. Vort Forhold har derved al Nyhedens Friskhed, alt det Piquante af et Bekjendtskab, hvori Anstandens Former lægge et Baand paa den fortrolige Tone, og dermed forener vor Forbindelse det gamle Venskabs velgjørende Tillid. Vort Baand er vævet af det prøvede Guld, blandet — idetmindste fra min Side — med Amors meest blussende Roser. Kort blomstrende, siger man, de ere, men de skal ikke være det for mig. Er mit hele Hjerte end fortryllet af deres Skjønhed og Yndighed, saa er det dog den Sjæl, som aabenbarer sig gjennem disse Phænomener, der har indgivet mig en Kjærlighed, som jeg aldrig tilforn har følt, og som jeg vist veed, at jeg aldrig mere vil komme til at føle; og frygt derfor ikke, at den ei skulde overleve de ydre Fortrin, som fortrylle mig, thi jeg troer vist, at om Ungdom og Skjønhed forsvandt, saa vilde jeg ikke kunne see det. Billedet af Dem, saaledes som jeg første Gang saae Dem, vilde skinne gjennem de Forandringer, som Tiden kan frembringe; og naar De med matte Skridt engang støtter Dem paa Armen af Deres gamle Ægtemand, vil De i hans Øine være den Samme, som da han hiin Aften i Dandsen trykkede Deres Arm til sit bræn-

nde Bryst. Tal derfor ikke til mig, som i Deres sidste Brev! ortrydelse? Lydighed? Er det Ord imellem os? —

Jeg seer Dem, ganske som min Søster har beskrevet Dem, den milde, selvopoffrende Opfyldelse af Deres barnlige Pligter, Deres søsterlige Kjærlighed. Jeg haaber og ønsker, at dette 3rev maa finde Deres kjære Patienter ved bedre Helbred. En 3etragtning faldt mig ind ved dette Sted i Deres Brev. Hvorledes tal disse To, især Deres Fader undvære Dem, naar jeg er saa aardhjertet at føre Dem ud af hans Huus? og det ønsker jeg og at gjøre jo før jo heller, saasnart muligt efter min Hjem-omst. Jeg vover endogsaa herved den Bøn, at De, ganske fter Deres egen Smag og Villie, vil opsøge et Hjem, hvor jeg il Efteraaret tør haabe at indføre min elskede Brud.

Jeg sørger over de skjønne Øines Sygdom. Den berøver nig den Trøst at faae Breve fra Dem, men saameget jeg læn-es efter disse, saa beder jeg Dem dog at skaane og bevare nine dyrebare Stjerner, som jeg med Sandhed kan kalde min 3kjæbnes Lykkestjerner.

Tak fordi De besøgte min gode Bedstemoder. De er i llting Dem selv lig. Naar jeg endnu har tilføiet, at jeg har jaab om at komme før hjem, end jeg havde tænkt, saa tør jeg r dennegang ikke længere hengive mig til den Nydelse at skrive l Dem. Lev vel, min elskede Pige! mine Øines Lyst! mit jertes Veninde! Tænk paa Ham, der langt fra dig.... Til-iv! jeg siger du: ja i min Tanke siger jeg det, men jeg vil ke anticipere det Ringeste af den Lyksalighed som venter mig, aar vi atter samles. Nu farvel for nogle Dage, thi saasnart t er muligt, skriver jeg paany.

7.

Sophie Bergsteen til Captain Walther.

Marse Præstegaard, 16 Juni 1811.

Kjære Broder!

Da du er en Hader af alle de Forsigtigheds-Forberedelser, hvormed man søger at formilde en ubehagelig Tidende, saa vil jeg uden Omsvøb melde dig, at vor gode Bedstemoder er død iforgaars. Uagtet vi jo i meget lang Tid have kunnet forudsee dette Dødsfald, saa veed jeg dog, at du, ligesom jeg, vil sørge over Tabet af denne vor Ungdoms tro Veninde, der var os en Moder da vi mistede vor egen. Men jeg vilde ønske, at du havde været Vidne til den milde Død, der lignede hendes hele Liv. Først to Dage iforveien fik jeg et Par Linier fra hendes gamle Pige, der meldte mig, at hendes Frue var bleven syg og uden egenlig Lidelse saa pludselig afkræftet, at hun ikke mere kunde forlade Sengen. Jeg besluttede strax at reise til Kjøbenhavn, skjøndt det havde en stor Vanskelighed for mig, da begge mine smaa Drenge have ligget meget syge af Koldfeber; og uagtet de, Gud skee Lov, ere i Bedring, trænge de dog endnu til stor Omhyggelighed. Bergsteen var saa god at paatage sig ikke at vige fra dem i tre Dage, og disse, haabede jeg, kunde være tilstrækkelige til at gjøre Anstalt for at skaffe et os bekjendt og paalideligt Menneske til Bedstemoders Pleie. Jeg tænkte paa vor forrige Huusjomfru, som nu er Enke. Men hvem mener du, jeg fandt ved hendes Seng? Din og min elskværdige Therese. Ved Efterretningen om Bedstemoders Sygdom var hun strax ilet til hende, og havde med den meest selvopoffrende Godhed deelt sig imellem hende og sin skrantne, vanskelige Fader. Hver Nat har hun tilbragt i vor Syges Værelse; ved Siden af hendes

Seng har hun labet sig rede et Leie, ved den mindste Bevægelse har hun været vaagen og — for at bruge Bedstemoders egne Ord — ikke blot vederqvæget hende med en lædskende Drik, men endnu mere ved de kjærlige Øine, hvormed hun har seet paa hende, og de milde Ord, hun har talt til hende. Om Morgenen tidlig gik Therese hjem for at hjelpe sin Søster med at besørge Huset og Faderens byrdefulde Opvartning. Derpaa kom hun tilbage til sin Syge, og om Aftenen gik hun atter hjem en Timestid og kom igjen til Natten. Og alt Dette med en Mildhed, en Lethed, som om det var lutter Fornøielse. Jeg troede ved første Øiekast at læse den nærforestaaende Død i Bedstemoders Ansigt. Hun selv talte derom med en ophøiet Rolighed. Det glædede hende at see mig. Hun talte om dig, om Christian, om Bergsteen og vore Børn, om alle sine Kjære, men først og sidst om dig, som altid har været hendes Yndling. Hun glædede sig over din Forbindelse med Therese, velsignede den og hende mange Gange. Den sidste Nat tilbragte jeg hos hende tilligemed Therese. Den Syge syntes at ligge i en stille Søvn. Tidlig om Morgenen aabnede hun Øinene, smilede til os, men talte ikke. Da hændte der noget ganske Paafaldende. Et ungt Fruentimmer, som jeg ikke strax kjendte, kom ind i Kammeret. Therese sprang forskrækket op og sagde: „Clarisse! du her! Er Fader bleven syg?“ — „Nei, nei!“ svarede Clarisse: „Men jeg var utaalmodig efter at erfare, hvorledes det her stod til; og jeg vilde saa gjerne see Captain Walthers Bedstemoder og kysse hendes Haand.“ Den Syge syntes at vinke hende, hun nærmede sig Sengen og lagde sig paa et Knæ foran Bedstemoder, der reiste Hovedet iveiret, saae den unge Pige ind i Ansigtet, lagde begge Hænder paa hendes Hoved, og sagde: „Ja det er dig! du er min Datter! Gud signe dig og min Frands!“ Derpaa sank hun tilbage, lukkede Øinene og var død. Clarisse laae med Ansigtet paa hendes Hænder, og kyssede dem med strøm-

mende Taarer. Vi Andre ilede til, besynderlig rystede ved dette Optrin. Therese løftede sin Søster iveiret, hun sank lige ned paa Gulvet, hæftig grædende. Da vi havde overbeviist os om, at vor gamle Veninde havde forladt os, foldede vi hendes fine, blege Hænder, kyssede hende med barnlige Taarer, anbefalende i en stille Bøn hendes fromme Sjæl til Ham, som har overvundet Døden og Gravens Mørke. — Vi vendte nu vor Omsorg til den unge Clarisse, der laae som afmægtig ved Foden af Sengen. Med største Ømhed talte Therese til hende. „Kjære, hæftige Pige!“ sagde hun: „Hvorfor vil du være Vidne til denne Sorgens Scene?“ — Clarisse fattede sig pludselig, reiste sig, aftørrede sine Taarer, og sagde med et veemodigt Smiil: „Tilgiv mig, bedste Therese! Nu vil jeg skynde mig hjem til Fader, inden hon vaagner.“ Derpaa nærmede hun sig til mig og sagde med indtagende Ynde: „Det er Fru Bergsteen! Nu kjender jeg Dem. Bliv ikke vred, jeg var saa forvirret!“ — Hun saae taus paa mig med et ubeskriveligt Udtryk, slog Armene om min Hals og kyssede mig, gik derpaa hen til Sengen, trykkede et Kys paa den Dødes Haand, greb sin Hat, som laae paa Gulvet, og ilede bort. Therese og jeg stode nogle Øieblikke og saae efter hende uden at tale. Ingen af os nævnede den besynderlige Forverling, som havde fundet Sted i den døende Bedstemoders sidste Forestilling, thi det er ligefrem, at hun i sit sidste Ord og sin sidste Tanke havde meent Therese, og at det her var gaaet som med Esau og Jacob, at den Yngre ved en Vildfarelse havde faaet den Velsignelse, som var tiltænkt den Ældre. Jeg kan forresten ikke finde nogen fornuftig Grund, hvorfor denne Omstændighed gjorde et saa stærkt og næsten uhyggeligt Indtryk paa mig, at det ikke var mig muligt at tale til Therese derom, og jeg troer sikkert, at det er gaaet hende ligesaa. Vi besørgede nu, saa godt vi kunde, det nærmest Fornødne, vi sendte efter Thereses Forslag, Bud efter Advocat Black, der er et Slags

ter og mangeaarig Ven af det Rikmandske Huus. Du erin-
: nok at have seet ham der? Med megen Beredvillighed paa-
han sig Besørgelsen af hvad Lov og Ret krævede. Af For-
:, veed du nok, her Intet er, men saa mange Penge, som
udkræves til Øieblikkets Udgifter, fandtes i vor gamle Mo-
s Gjemmer. Hendes Pige vil Therese tage i sin Tjeneste,
dette tro Menneske er vel forsørget. Endnu eengang saae
Bedstemoder, og det var et i Sandhed skjønt Syn. For-
erlig forynget var hendes Ansigt i Døden, og et himmelsk
iil hvilede paa hendes Læber. Ak, tør vi ikke troe, at et
nt af den fjerne Salighed aabenbarer sig for os fra et saa-
t Ansigt, som den flygtende Sjæl nys har paatrykt sin sidste
else af Livet her, og sin første af Livet hisset? Samme Aften
aadte jeg min Hjemreise, og først i Morgenstunden naaede
mit Huus, hvor jeg Gud skee Lov fandt Alting vel.

Og da jeg nu har sagt dig Alt, hvad jeg for Øieblikket
de at sige dig i denne sørgelige Anledning, vil jeg vende
e Tanker fra vor kjære Afdødes Grav til Livets muntrere
iggender og tale et fortroligt Ord med min inderlig kjære
der om Noget, som jeg har havt paa mit Hjerte, og nu
: har Sind til at omtale. Du vil vist finde det besynderligt,
: jeg tilstaaer, at Efterretningen om din Forlovelse ikke glæ-
mig i den Grad, som Enhver skulde mene, at en Forening
lem min kjæreste Broder og min bedste Veninde maatte og
e. Jeg læste dit Brev mange Gange, bestandig fandt jeg
noget Uforklarligt, noget — jeg kunde gjerne kalde det —
dsigende. Jeg gjenkjendte slet ikke Therese i din Beskrivelse
ende og eders første Møde; jeg syntes, at det er et andet
gs Fortrin, der maa indtage hos Therese; jeg frygtede, at
Kjærlighed til hende var en Illusion, dit Frieri en overilet,
den Beslutning. Det forekom mig endogsaa, som om Therese,
al sin Fortræffelighed, ikke passede til din Hustru, og jeg

bebreidede mig den Indflydelse, jeg ganske ufrivillig ku
havt paa dit Valg. Men disse ubehagelige Tanker er
forsvundne efter mit Besøg i Kjøbenhavn og mine
med din elskværdige Forlovede. Jeg fatter, at Præg
Hjerte som hendes kan gribe et mandigt Hjerte, jeg
at man kan finde hende skjøn og yndig, naar man seer
Øieblikke som de, hvori jeg nylig har seet hende.
meget om dig. Hun viste mig den Fortrolighed at
læse et af dine Breve, skrevet fra Hamborg den Dag, d
denne By. Det beroligede mig, som det har beroliget
Den beskedne Pige elsker dig af sit hele fromme Hjerte
stolt og taknemmelig for dit Valg, som om du var de
Prinds paa Jorden. Nu først, min kjære Frands!
lykønsker jeg dig med inderlig Glæde, og lad denne m
Bekjendelse forklare og forsone dig med de Linier, jeg
hiint Brev fra Bergsteen til dig. Du har i dit forr
beklaget dig for ham over den tvungne, kolde Tone, du
dem. Nu veed du Grunden. Tilgiv din

inderlig hengivne Søst

8.

Præsten Bergsteen til Lægen Bilfeld.

Marés Præstegaard, 1 Septbr

Kjære gamle Ven!

De første Ord, hvormed jeg begynder dette Brev, bør
Billighed være min varmeste Tak for den Velgjerning,
vilst mig ved strax at opfylde mit Ønske og ile mig til

e tunge Dage, da jeg skjælvede for en elsket Hustrues Liv. Jeg elsigner dig og den ædle Kunst, du udøver. Min Sophie er u — takket være Gud og du — fuldkommen vel, kun en Rest f Nervesvaghed er endnu tilbage, og denne Omstændighed har ogen Deel i, at jeg — næst efter at bevidne dig en liden Deel af den Taknemmelighed, jeg skylder dig — henvender mig til dig i et Anliggende, som ligger udenfor Medicinens Gebeet. Maaskee dog kan det henføres dertil, thi jeg erindrer i nogle Dødelister at have seet anført den curiøse Sygdom: „Urolige Tanker." Af urolige Tanker lider jeg og især min Kone for sin Broders, vor fælleds Ven Frands Walthers Skyld, og jeg henvender mig til dig for maaskee at faae nogen Oplysning om hans aandelige Befindende, thi paa Legemet er han jo ikke syg efter hans egen Forsikkring. Du seer ham sagtens jævnlig, da du jo er baade Ven og Læge i det Rikmandske Huus. Siig mig i Fortrolighed din Mening om ham. Det er omtrent sex Uger, siden han kom tilbage til Kjøbenhavn efter sin Reise. Først otte Dage efter sin Hjemkomst meldte han os den med faa Linier, uden at nævne et Ord om sin Stemning ved at gjensee den Forlovede, som han i sine forrige Breve havde omtalt i saa høie Toner. Paa flere Breve baade fra Sophie og mig har han kun svaret een Gang, undskyldende sig med Mangel paa Tid og blot yttrende sig om sin Søsters Helbredstilstand, om vore Anliggender, aldeles ikke om ine egne. Alt Dette er os uvant hos ham, saa at vi umulig an troe Andet, end at der maa være noget ganske Særeget foreaaet om ham eller i ham selv. Min Kone frygter, at han ortryder den saa hurtig indgaaede Forbindelse med Therese Rikand. I sin endnu efter Sygdommen temmelig irritable Tiland forstørrer hun sig det mulige Onde og ængster sig, da hun ed varm Hengivenhed hænger baade ved denne Broder og ved n Veninde Therese. Jeg vil ikke fortælle hende, at nogle Ord f dig have givet mig en Anelse om Noget, som endnu var

værre. Du sagde engang, under dit Ophold hos os, at du vilde have sværget paa, at det ikke havde været Therese, men hendes yngre Søster Clarisse, som havde gjort Walthers Erobring. Skulde det være muligt, at vor Ven var bleven forelsket i denne Clarisse, som baade du og Sophie finde særdeles smuk og henrivende? — Det vilde være en slem Omstændighed for en Mand med Walthers lidenskabelige Characteer. Der har længe været mig noget Underligt ved denne hele Historie. Hvad drev den unge Clarisse til den døende, hende ganske ubekjendte Bedstemoder? Hvad satte hende i en saa hæftig Bevægelse? Og nu denne Scene i den Døendes sidste Øieblik, som jeg engang fortalte dig under fire Øine! — Du siger: hvad vil det betyde, at et døende Menneske, hvis Øine maaskee alt ere brustne, forverler den Ene med den Anden? — Men ved de mange Dødsfenge, ved hvilke jeg har været tilstede, har jeg et Par Gange været Vidne til, at en forunderlig Evne, en Seergave, som ligger udenfor vor Erfaring, i dette betydningsfulde Øieblik er bleven den sig bevidste Døende tildeel. — Nu, herom ville vi ikke trættes, og jeg beder dig, aldrig at nævne denne Begivenhed for Frands Walther eller Nogen, og jeg vil heller ikke videre stræbe at indføre dig i den Labyrinth af Formodninger eller maaskee blot Phantasier, som ere opkomne hos mig ved paany at gjennemlæse de af min Svogers Breve, hvori han fortalte os om sit Besøg paa Herregaarden ved Helsingør, hvor han gjorde Thereses Bekjendtskab. Gid mine Tanker maae være idel Drømme! Hjelp mig ud af dem, kjære Ven og Læge! Fortæl mig Alt hvad du veed om vor gode Walther. Frygt ikke for nogen Indiscretion fra min Side, og tænk heller ikke, at jeg spørger af Nysgjerrighed. Men skulde min Frygt og Anelse være grundet, saa var det tænkeligt, at en Vens Raad og Bistand kunde her være paa rette Sted, og komme i rette Tid. Nu lev vel! Min Kone, og endogsaa mine smaa Drenge, og allermeest jeg selv, savne din opmuntrende Nærvæ-

:else, som for et Par Maaneder siden forskjønnede vor stille Eensomhed. Vi hilse dig Alle paa det Hjerteligste, og jeg stoler paa din mig bekjendte, varme Interesse for dine Venner; den maa undskylde, at jeg bebyrder dig med dette lange Brev fra

din forbundne og hengivne Ven,
Vilhelm Bergsteen.

9.

Lægen Vilfeld til Præsten Bergsteen.

Kjøbenhavn, 4 Septbr. 1841.

Din meget velkomne Skrivelse af 1 Septbr. iler jeg at besvare med al den Fortrolighed, som din Tillid til mig gjør mig til Pligt. Din Formodning, at Captain Walther har forelsket sig i Clarisse Rikmand, troer jeg næsten er grundet; og at han følgelig fortryder sin Forlovelse med hendes Søster, er mere end rimeligt; og Skam faae Den der kan fortænke ham i nogen af Delene! thi Clarisse Rikmand er et af de nydeligste smaa Væsner, som vor Herre har sat i Verden for at prøve os stakkels Mandfolk i Fristelsernes Ild. Therese derimod — ja ikke mine Ord igjen — men saa dydig og fortræffelig som hun end vistnok er, saa vilde jeg ikke have hende til Kone, eller rettere sagt, saa kunde jeg aldrig falde paa at elske hende. Hvordan det nu er gaaet til, at vor gode Ven har friet til hende, det er mig en Gaade; thi jeg gjentager hvad jeg har sagt dig: I det meget omtalte Selskab spadserede han med Clarisse, dandsede han bestandig med Clarisse; du skulde bare have seet, med hvilke

Øine han betragtede hende. Ved Bordet, hvor han sad ved Siden af mig, talte jeg flere Gange til ham, uden at han hørte det, saa fordybet var han i hendes Beskuelse. Hvilken Djævel der siden har indblæst ham den fortvivlede Beslutning, at frie til hendes Søster, det maa Gud vide. Om Clarisse i Dagens og Nattens Løb har fornærmet ham, om han allerede dengang har faaet Nys om, at hun — som det siges — er forlovet med Advocat Black, og om altsaa en dépit amoureux har drevet ham hen til Therese, det er jo tænkeligt; dog ligner Sligt ikke Frands Walther. Det er ogsaa faldet mig ind, at han maaskee, som saamangen Anden, har fattet den sublime Idee at indgaae et Fornuft-Giftermaal, for at faae — som de kalde det — et eget og behageligt Hjem, det vil sige: et Hjem, der ikke kan kaldes eget, siden en Anden egenlig forestaaer det, og endnu mindre behageligt, siden man der Dag og Nat finder et Menneske, som man ikke bryder sig videre om. Men Dette ligner heller ikke Frands Walther, saa vor Herre maa bedst kjende hans Tanker, da han indlod sig i denne Forbindelse; men hvorledes han efter den Tid har taget sig ud i den, skal jeg nu efter bedste Evne ærlig fortælle dig.

Det hændte sig netop, at jeg en Morgen tidlig midt i Juli fik Bud fra Rikmand om ufortøvet at komme til ham, da han følte sig meget syg. Dette er nu et Budskab, som i Aarets Løb er blevet bragt mig et Par Gange om Ugen, saa jeg, efter at have udspurgt Budet, ikke altid overiler mig med at besøge ham. Saaledes gik det ogsaa denne Gang, jeg indfandt mig først noget op ad Formiddagen. Da jeg var ifærd med at løbe op ad Trappen, kom en Anden med endnu hurtigere Been springende efter mig, han nævnede mit Navn, og med megen Fornøielse gjenkjendte jeg min Ven Frands Walther. Han saae ud som Roser og Solskin, og hilsede med al Fryd og skyldig Devotion sin tilkommende Svigerfader, der sad allene i Dagliг-

stuen og ikke gav noget kjendeligt Tegn paa Sygdom. Tiltrods for hans Podagra, sprang han meget rask op, og hentede sin Datter Therese, der meget ziirligt klædt, og med meget mild og blufærdig Mine, nærmede sig den trolovede Brudgom. Faderen førte hende til ham og sagde: „Jeg bringer Dem herved en Pige, som vidsselig kan kaldes et Mønster for en Datter, og vist ogsaa vil blive et Mønster for en Kone." Da mine Øine i det Samme faldt paa Walther, blev jeg heel forskrækket. Han stirrede paa sin Forlovede og saae sig om i Værelset med Blikke, som man godt kunde kalde vanvittige; han var bleg som et Lig; det lod, som han vilde tale, men hans aabnede Læber bevægede sig krampeagtigt uden at fremføre en Lyd. Jeg greb ham i Armen og udbrød: „Min Gud! du faaer ondt!" Advocat Black, som i samme Øieblik var traadt ind, foer til, og i Forening med ham fik vi den Afmægtige ført hen til Sofaen. Han var ikke ganske bevidstløs, han bragte med egen Haand et Glas Vand til Munden, tog taalmodig Draaber, som vi gave ham, lod Therese gnide ham med Eau de Cologne, Altsammen uden at mæle et Ord. Ved den Bevægelse som opstod i Stuen, var ogsaa Clarisse kommen til; hun saae saa bleg og forskrækket ud, at jeg uvilkaarlig rakte hende Vand, og vilde nøde hende til at drikke det. Walther var imidlertid ganske kommen til sig selv. Han satte sig opreist, saae sig omkring, fæstede Øinene fast paa begge Søstrene, lod Haanden glide over Pande og Øine, og sagde endelig med svag Stemme: „Jeg beder om Forladelse for den Forstyrrelse, jeg har anrettet. Jeg begriber ikke, hvad der overfaldt mig. Jeg var løbet saa stærkt herhen, jeg var meget echaufferet, Blodet maa være Skyld i min pludselige Upasselighed." — Han kyssede Thereses Haand, og takkede hende med et besynderlig rørt Udtryk. Det forekom mig, som Taarerne stode ham i Øinene. Derpaa ønskede han at maatte gaae hjem strax, da han følte sig syg. Jeg fulgte ham til hans Logis, og over-

talede ham til at lægge sig. Hans Puls var som hos et Menneske i det hæftigste Sindsoprør. Jeg aareløb ham, forordnede hvad jeg holdt for bedst, og besøgte ham igjen om Eftermiddagen. Med Forsigtighed søgte jeg at formaae ham til at udtale sig om den sjælelige Aarsag til dette Sygdomstilfælde; thi at en saadan fandt Sted, derom holdt jeg mig for overbeviist; men han paastod, det var ikke Andet, end at han havde faaet et Anfald af Hovedsvimmel, og at han martredes af den Tanke, at han var ifærd med at blive afsindig. Næste Morgen kom jeg igjen og fandt ham ikke meget bedre. Han havde Feber og Hjertebanken. Medens jeg var hos ham, kom hans tilkommende Svigerfader. Du kjender jo den gamle Rikmand; du vil vel altsaa ikke modsige mig, naar jeg kalder ham et Kors for sin Omgivelse og en Taalmodsprøve for sin Læge. Da han havde vidtløftig examineret den Syge i Henseende til hans Levemaade og tilforn havte Sygdomme, spurgt mig om Grunden til hans nuværende Tilfælde, forlangt at see de Recepter, jeg havde skrevet, og derpaa gjort en Overgang til det uudtømmelige Capitel om hans egne mange indbildte Sygdomme og virkelige Svagheder; efter alt Dette, siger jeg, som i min Forestilling varede det Meste af en Time, begyndte han endelig at tale om den Glæde, han følte ved Tanken om en saadan Svigersøn, der, uden at tale om hans Udsigter og egen Formue, var bekjendt for sine Fortjenester, og hvis Familie, (du og din Kone naturligviis) vare hans høitagtede Venner. Derpaa holdt han en Lovtale over hans ældste Datter, roste ogsaa den yngre, dog med endeel Indskrænkning, og kom derpaa igjen tilbage til sin store legemlige Svaghed, der gjorde hans Børns kjærlige Pleie til en Nødvendighed for ham; og altsaa, tilføiede han, var det høist beklageligt, at han nu snart blev nødt til at undvære dem Begge. Walther kastede et spørgende Blik til ham, og jeg udbrød: „Dem Begge?“ Med et velbehageligt Smiil svarede

han, at det var forsaavidt en Hemmelighed, men mellem saa gode Venner kunde han vel sige det. Clarisse var forlovet med hans gode Ven og Slægtning, Advocat Black; Gud maatte vide, hvorfor de holdt det hemmeligt, men det gjorde de; ikke engang til ham var der nævnet noget Ord derom; men Den maatte være blind, som ikke kunde see deres Forstaaelse. Det var ikke længere end siden imorges, da havde han, ved uventet at komme ind i Dagligstuen, hvor de vare ene sammen, truffet Black, som holdt Clarisse i sine Arme, og tiltalte hende i de kjærligste Udtryk, thi hun græd. „Det er nu saadan de forelskede Folks Maneer,“ sagde han: „de græde og lee, mundhugges og forliges ti Gange om Dagen, og det har jeg nok mærket at være Tilfældet med de To. Hvorfor Black ikke erklærer sig, kan jeg ikke begribe. Han er en overmaade rig Mand, og heller ikke behøver han at vente paa Udstyr. I hans egen prægtige Gaard staaer Alting fix og færdigt, som det stod i hans salig Kones Tid, saa jeg med Vished tør vente, at han en af Dagene kommer til mig og begjærer min Datter, som han skal faae med Glæde, da det er et ypperligt Parti, just passende for Clarisse, thi hun har et verdsligt Sind, og det er godt, at hun kan faae en rig og munter Mand.“ — Ganske saaledes lød den værdige Faders slet anbragte Tale, thi min Patient blev kjendelig slettere ved at høre paa ham, og nu maa jeg skamme mig over min egen Dumhed, thi medens jeg skriver Dette, og saaledes stræber at gjøre disse Forhold klare for dig, saa bliver det mig selv ganske klart, at Nøglen til Walthers Væsen og Handlemaade er Skinsyge, Forbittrelse over Clarisses Tab, den Lyst til at hævne sig, der driver saa mangen Elsker til en Hævn, der kun gaaer ud over ham selv. Vel er det sandt hvad jeg før skrev: Dette ligner ikke vor Ven; men hvad ligner Folk i dette Capitel, hvor det synes, at al menneskelig Beregning slaaer feil? — Walther var syg endnu en Ugestid. I sin Faders

Selskab besøgte Therese ham et Par Gange, og sandt er det, ingen Syg kan rose sig af større Opmærksomhed end den, har viist ham. Han var omgiven af en heel Boutik af Gelee Lækkerbidskener og Parfums af alle Slags; og en gammel Pig som skal have tjent hans Bedstemoder og kjendt ham fra Ba af, blev ham næsten paatvungen til hans Sygevogterske. Ha syntes mig efterhaanden at blive roligere. Saasnart han begynd at gaae ud, gik han til sin Svigerfaders Huus, og jeg h siden truffet ham der jævnlig. Han omgaaes Therese med et vist ti bageholdende Galanterie, i visse Øieblikke med et Udbrud broderlig Ømhed. Men Amor er en Skjelm! Tidt overrask jeg ham i at tabe sig i Clarisses Beskuelse og løsrive sig derf med et dybt Suk. Og hun, med hvilken underlig Stemn taler hun til ham! en sød Melodie i Moll, kunde jeg kalde de — Men paa den anden Side er det ogsaa vist, at det f menneskelige Øine seer ud, som der var en Forstaaelse melle hende og Black; ja det synes klart, at de have Hemmelighed sammen; og dertil kommer, at Black øiensynlig er skinsyg p Walther, og næsten ikke formaaer at tilbageholde alskens sp og fiendtlige Bemærkninger imod ham. Saaledes sagde han Anledning af Walthers pludselige Sygdom: „Therese bør pa skjønne, at Captainen, som dog er en Militair, har saa blødt Gemyt, at han, ligesom Elskerne i Tusind og een Nat, falder Afmagt af pure Kjærlighed, den første Gang han nærmer sin Elskede, og det er en Skam for Therese, at hun er s prosaisk, at hun ikke gjorde ham Selskab og faldt hen som d og aflivet." — For nu imidlertid ikke at kaste værre Lys v Manden, end han fortjener, maa man erindre, at han som Slægtning og mangeaarig Omgangsven af Huset har kjendt Rikmandske Døttre fra deres Barndom, og derved har faa Hævd paa en temmelig fri Tone imod dem. Du kjender Black? Hvis ikke, saa vil jeg sige dig, at det er en stor, sm

Mand, i de fyrretyve; han har været Enkemand i et Par Aar, og har to temmelig smaa Børn, hvis Læge jeg nylig har været.

Nu har jeg fortalt dig, hvad jeg har kunnet berette om disse Forhold, som interessere mig selv i høi Grad, da jeg ikke mindre end du ønsker at see vor fælleds Ven lykkelig. Kan du nu i Alt, hvad jeg her har meddelt dig, finde en Traad, som jeg ikke er bleven vaer, eller udfinde et Raad, som jeg ikke trøster mig til at give, saa skal det inderlig glæde mig. Hils min elskværdige Patient og bed hende holde sig mine Forskrifter efterrettelige, saa vil hun snart blomstre i fuldkommen Sundhed.

I dette Øieblik, just som jeg vilde slutte mit Brev, kommer der Bud efter mig fra Rikmands. Tjeneren siger, at hans Herre er bleven pludselig syg; han havde nok havt nogen Skræk eller Ærgrelse. Klokken er allerede over ti, jeg vil skynde mig derhen, og er der Noget at fortælle i den Anledning, saa skal jeg imorgen endnu tilføie min Beretning derom til dette allerede saa vidtløftige og lange Brev, at det blandt Andet kan vise, at en Læge i min Alder ikke i vore Dage er saa overlæsset med Praxis, at han jo nok kan faae Tid til hvad Andet det skal være.

Den 6 September.

Trods den sidste Passus i denne min Skrivelse har jeg imidlertid igaar ikke havt Tid til at fuldende den.

Uagtet det Sygdomstilfælde, for hvilket jeg iforgaars Aftes blev kaldet til Rikmand, ikke var af stor Betydenhed, var Grunden til det dog en saa tragicomisk Historie, at jeg ikke kan bare mig for at fortælle dig den, siden vi nu engang ere komne til at afhandle denne Familie Anliggender. Mod al Sædvane havde de Rikmandske Døttre været ude paa eengang. De pleie ellers at skiftes til at blive hjemme hos Faderen. Men dennegang havde han (thi kjærlig imod dem er han jo rigtignok) selv

opmuntret dem til at modtage en Indbydelse til at gaae paa Comedie, og hans Fuldmægtig paa Contoret havde imidlertid paataget sig at holde sin Principal med Selskab og læse Bladene for ham, en Sjæleføde, som han hver Aften nyder saa grundigt, at Intet overspringes, men Skipperliste, Torvepriser, officielle Avertissementer, Thermometer og Barometer, Høiesterets paadømte Sager, ꝛc. ꝛc., Altsammen, Løst og Fast, læses hver Aften for ham af Therese med stor Resignation, og af Clarisse med en Blanding af Fortvivlelse og comisk Lune. — Jeg veed ikke, om du kjender den ovennævnte Fuldmægtig? Det er en midaldrende Mand ved Navn Nissen, lang, tør, alvorlig og desuden hvad man kalder en af de Hellige. Om det nu har været Listen over de i Ugen Fødte og Døde, eller en anden Artikel i Dagen eller den Berlingske, der har givet samme Nissen Anledning til at minde sin Principal om hans sygelige Tilstand og mulig nærforestaaende Endeligt, det veed jeg ikke at angive, men Saameget er vist, at han med saa stor Salvelse havde talt over denne Text, at den hypochondre Rikmand fik en Skræk i Livet og troede, at Nissen var underrettet om, at han bar paa en dødelig Sygdom, som vi Andre vilde skjule for ham. Han befandt sig virkelig ilde, og da jeg kom, fandt jeg baade ham og de stakkels Piger, som nys vare komne hjem, i den største Urolighed. Det lykkedes mig imidlertid at sætte Mod i ham igjen og baade ved aandelige og legemlige Midler at berolige hans oprørte Blod. Den næste Morgen fandt jeg ham ganske vel. Hans Døttre derimod saae Begge udmattede ud, thi de havde skiftet med at vaage over ham om Natten. Da jeg saae Nissen, sagde jeg: „Men kjære Mand! siig mig, hvilken Djævel fik Dem dog til at skræmme Livet af Kammerraaden?“ — Med en andægtig Mine svarede han: „Nævn ikke Djævlen, Hr. Doctor! det beder jeg om! Med ham har jeg i Sandhed Intet at skaffe. Jeg har gjort min Pligt. Det er rædsomt at tænke

ja, at min Principal, en Mand tilaars, en svgelig Mand, ikke ed ringeste Tanke bereder sig til sin nærforestaaende Død, og : De, Hr. Doctor, og Alle om ham, styrke ham i saadan ynd og Daarlighed." — Jeg svarede sagtmodig: „Man har i ikke Lov til at tage Livet af Manden. De seer jo selv, hvad Virkning Deres Tale havde, og forresten er han hverken saa ammel eller saa svgelig, at han jo kan leve mange Aar endnu." – Han rystede paa Hovedet og foreholdt mig min verdslige ænkemaade. Tilsidst sagde han: „Gud give, at der ingen ørre Nød var forhaanden, end vor Død, saa Mange som vi :e! Der er Det, som ængster mig tusinde Gange værre. Gud jelpe os Allesammen! Jeg frygter, man har behandlet os slet g uforsvarligt i vor første Barndom, inden vi endnu havde orstand." — Da jeg loe af denne Tale og sagde: „Det kan ju gjerne være!" — og i det Samme vilde gaae, holdt han ig tilbage og sagde: „Vand ikke, Hr. Doctor! det beder jeg Dem om, for Deres egen Skyld! Det duer ikke." — Da jeg amme Eftermiddag gik hjem, fulgte Black med mig. Da vi ik sammen paa Gaden, fortalte jeg ham min Samtale med lisjen, og yttrede, at der dog laae en sørgelig Sandhed og en rlig Mening paa Bunden af hans curiøse Yttringer. Black erimod paastod, at det var en Hykler, som han ikke uden Engstelse kunde tænke sig som Eneraadende i Rikmands For- :tninger. Han havde tilforn advaret sin Onkel (saaledes kalder in Rikmand) mod saa aldeles at overlade sin Embedsførelse l sin private Fuldmægtig. „Om kort Tid," tilføiede han, kal den Kasse paany eftersees, som er ham betroet, og hver- ing det forestaaer, er jeg ordenlig ængstelig. Gid han vilde ge sin Afsked itide! Han tager sig jo ikke det Ringeste af sit mbede. Jeg har havt en Plan i den Henseende, men den er get i Lyset, som saa meget Andet." — Han dreiede derpaa ilen paa Clarisse, og sagde, at hendes Helbred og Humeur

led af det kjedsommelige Liv i Faderens Huus, og at hun meget ønskede at reise til Holsteen til sin Tante og opholde sig der, for det Første Vinteren over; og for at understøtte dette hendes Ønske bad han om min Bistand som Husets Læge. Jeg indvendte, at Rikmand isaafald maatte miste begge sine Døttre, da Therese allerede i næste Maaned skulde have Bryllup; men han erindrede mig om, at Therese havde leiet Værelser i samme Huus, som de nu beboede, og altsaa vilde Faderen, som hidtil, bestandig blive opvartet og pleiet af hende. „Seer De!“ tilføiede han med spydig Tone: „Therese er nu et af de Fruentimmer, som synes bestemte til at offre Livet for Andre, uden mindste Løn eller Glæde for sin egen Deel. Hendes hurtige Forlovelse har altid forekommet mig som Kjøbet af en Eiendom, naar man afslutter det efter Beskrivelsen, uden selv at have seet den. Captainen kan med Sandhed sige, at han har fæstet sin Brud, thi, saavidt jeg kan see, saa har han villet fæste sig en god Huusholderske, Sygevogterske, et taalmodigt Lam, der ikke indskrænker hans Frihed, thi det er vist nok, at han er uden Følelse for det mageløse Hjerte, som slaaer i denne Piges Bryst.“ — Jeg tog — som du kan tænke — vor Vens Forsvar, men Black afbrød mig og sagde: „De vil dog vel ikke paastaae, at han elsker hende? De kan troe, hans Hjerte har været et ganske andet Sted; men det forstaaer sig, det har vel sagtens været det Slags Spøg, som ikke generer enten vor Sindsro eller vore Beregninger, og som man kan fortsætte efter Behag, naar man er gift med saa from en Sjæl som Therese. Hun paa sin Side har ham virkelig kjær; men hvad Verden kalder Kjærlighed, er, som al Lidenskab, fremmed for hendes rene Sind.“ — Hvad synes dig om disse Yttringer i den kolde, ironiske Blacks Mund? Er det — som jeg tænker — af Skinsyge, at han vil have Clarisse fjernet fra Hjemmet? Men derved fjerner han hende jo tillige fra sig selv. — De syv Vise kunne jo neppe finde ud af de Gaa-

der, som Forholdene i det Rikmandske Huus opgive. Der har du det Hele, saavidt mine Øine kan opdage. See nu til, at du kan finde ud deraf! Jeg ønsker Lykke dertil af et ærligt og venskabeligt Sind. Lev vel!

10.

Præsten Bergsteen til Captain Walther.

Marsø Præstegaard, 11 Sept. 1841.

Erindrer du, min kjære Ven og Broder, en forlængst forsvunden Aften af vort Ungdomsliv? Det var en smuk Sommerhelligdags-Aften. Vi havde spiist til Middag hos din afdøde Bedstemoder og vandrede nu sammen ud ad Ordrupsveien lige til Emilies Kilde og hjem ad Strandveien. Maanen skinnede paa Havet, og dens Straaler dannede ligesom en bevægelig Bro, der syntes at indbyde til at betræde den og forsøge at naae en ubekjendt Verden. Langt borte seilede Fiskerbaade, hvis hvide og røde Seil toge sig ud som Blomster, der fløde paa det speilklare Hav. Jeg ønskede mig i den fattige Fiskers Sted, der vendte hjem til sin Hytte, hvor en munter Ild allerede brændte, for ved den at tillave Aftensmaden af en Deel af den Fangst, han bragte, og hvor en venlig Hustru ventede ham, siddende udenfor Døren, og speidende efter hans Komme. Du kaldte denne min improviserede Idyl en Elegie; du paastod, at du i lang Tid havde mærket, at Noget nedtrykkede mit Sind, og tilføiede, at du troede at vide, hvad det var, og vilde sige mig det, dersom jeg vilde vise dig den Fortrolighed, jeg skyldte vort Venskab. Jeg gjorde det, jeg tilstod dig min Kjærlighed til din Søster, min Frygt for min Fremtid, min Skinsyge paa en anden Frier,

og din venlige Mines og den venlige Aftens Indflydelse løste min saalænge bundne Tunge og lettede mit sammentrykte Hjerte. Du trøstede mig, du gjorde Mere: du hjalp mig med Raad og Daad, og jeg kan med Sandhed sige, at den Aften gjorde e Vendepunkt i mit Liv, at de onde Genier, der plagede mig, veg bort fra mig ved dine oplivende og forstandige Ord; jeg synes endnu at høre dem og at see dit milde Ansigt, belyst af Maanen, dit unge to- og tyveaarige Ansigt; thi ældre var du ikke dengang; men jeg, som var fem Aar ældre, jeg maatte sige mig selv, at der i din Anskuelse af mine Anliggender var langt mere besindig Klarhed end i min, og i mit Hjerte bad jeg Gud, at jeg engang i Livet maatte blive saa lykkelig at gjengjælde dig den ubetalelige Tjeneste, som du i det Øieblik gjorde mig, og hvad vilde jeg ikke give for, at denne Time nu var kommen! Dersom en vigtig Forretning ikke i denne Tid holdt mig bunden til mit Sogn, saa reiste jeg endnu idag til Kjøbenhavn for at bede dig følge med mig ad disse samme Veie, som vi dengang gik, og da vilde jeg tale til dig saaledes, som du dengang talte til mig, og haabe, at du ikke vilde støde din Ungdomsven fra dig, men ligesom jeg dengang, udøse dit Hjerte for ham; thi jeg kan nu sige, som du hiin Aften sagde: „Jeg veed, at Noget i Uger og Maaneder har nedtrykket dit Sind, og jeg troer ogsaa at ane hvad det er, og vil sige dig det, dersom du vil vise mig den Fortrolighed, som min ærlige Hengivenhed og vort mangeaarige Venskab kræver."

Jeg har læst og atter læst dine Breve, ligefra det første du skrev efter at have været i Besøg hos os, og til det sidste vi have modtaget; jeg har udspurgt vor fælleds Ven Dr. Vilfeldt og efter at have veiet alle Omstændigheder i mit Sind, troer jeg ikke at feile, naar jeg forestiller mig, at din Stilling er følgende:

Ved et forunderligt og ulykkeligt Sammenstød af Tilfældig-

heder har du forverlet de Rikmandske Døttre. Du har anseet den yngre Søster Clarisse for den ældre Therese. Det forkortede Navn Rese, som den for dig vistnok uhelbbringende Dame kaldte hende, kan, især ved en slet Udtale, ligesaa godt bruges til det ene Navn som til det andet, og det ominøse Halsbaand har strax ved første Øiekast indgivet dig din Vildfarelse. Hvorledes det er gaaet til, at Therese, som den rette Eierinde, havde overladt Søsteren det, kan jeg ikke vide, men det ligner ganske Thereses Godmodighed at smykke en Anden med Alt hvad hun eier af Smukt. I din Kjærligheds Ruus og Selskabets samt Dandsens Hvirvel maa din Illusion være bleven skjult for dig. Hvorledes, kan jeg ikke sige; maaskee kan du det ikke selv; men at det maa være saaledes, det troer jeg sikkert, da disse Piger ere mig vel bekjendte, især den Ældste, paa hvem intet Ord passer af dine Ytringer om hende, men derimod passer alt Det paa Clarisse, som du skriver om den formeente Therese, og omvendt, saa at Alting bliver klart, naar man ombytter Navnene og læser dem i en modsat Orden af den, du har brugt. Det Billede af Thereses Characteer, af hendes qvindelige Dyder, som hendes fortrolige Veninde, din Søster, havde udkastet for dig, forklarer og undskylder dit iilsomme Frieri, ifald ellers nogen Undskyldning behøves, hvilket jeg antager ikke at være Tilfældet, thi jeg troer ganske vist, at Enhver, der elsker, har i et enkelt Moment modtaget det Indtryk, der har bestemt hans Valg, mangengang sig selv ubevidst. De fornuftige Betragtninger over den Elskedes Væsen, som man anstiller i sine Samtaler med sig selv, ere kun Illusioner, thi man er ikke fri, og følgelig ikke klartseende. Det Billede, man bærer i sit Hjerte, smykker man netop med de Fortrin, som tiltale os meest; og ofte er dette sikkert det rette Syn, som saaledes i et Nu aabenbarer sig for os, et Valgslægtskab, som griber os uvilkaarligt. Jeg taler her naturligviis kun om sande Characterer, ikke om de Utallige, som lyve for

sig selv. Paa deres Illusioner saavelsom paa deres Reflexioner ka man anvende Salomons Ord, at det er Altsammen Forfængelighe Men til dig, som er sand, troer jeg at burde sige: Dit Ægteska en saa alvorlig Forbindelse, maa ikke hvile paa en Usandhed, en ti fældig Forverling. Det er endnu Tid at opklare denne Vildfarels Rigtignok, desværre, den yderste Tid; men jeg begriber ikke helle hvad der har holdt dig fra, strax at overskjære denne Knud Gud give, at Alt, hvad jeg nu troer at vide, strax havde vi sig for mig! Gud give, at jeg for et Par Maaneder siden hav skrevet de Ord, som jeg nu skriver! Men ere mine Formodning om din Stilling sande — og det ere de vistnok, desværre — saa sig mig blot et Ord, og jeg vil ile dig til Hjelp, eller di Søster vil reise til dig og gjøre sin Forbindelse med Therese gje dende, for med blød og qvindelig Haand at løse dit Baan Thi baade du og Therese ere meget for gode til at indgaae e Forbindelse, der jo i Grunden beroer paa et Bedrageri. Je forudsætter, at du elsker Clarisse, og — hvad jeg anseer fo tvivlsomt — at hun er tabt for dig; hvorfor vil du da til det Tab lægge et endnu værre: Tabet af din Frihed? Hvorledes li ner Dette din velbekjendte Foragt for Conveniens-Ægteskaber Jeg kan ikke rime alt Dette med din Handlemaade og din Yttringer i Anledning af din Broders Giftermaal. Du vil maa skee svare, at de Yttringer, jeg her tillader mig, heller ikke lign dem, som jeg brugte ved den ovennævnte Leilighed; men jeg fin der, at Christians Stilling var ganske forskjellig fra din. Me fri Villie havde han indladt sig i en Forbindelse, som ved d mange Aar, den havde bestaaet, havde faaet et Slags Hellighed Netop fordi hans Forlovede havde bødet for deres fælleds Ungdoms daarlighed med Tabet af Alt, hvad der kunde behage en Mand netop derfor var det hans Pligt at oprette sin Uret; og — v at mærke — hans Kone er af den Beskaffenhed, at om Tilfæl det skulde engang opdage hende, at hendes Mand, som Brudgom

havde fortrudt deres Forbindelse, vilde hun dog ikke derover tabe sin Sindsro; og hans Characteer er saadan, at det Skridt, at bryde et Baand som dette, vilde have naget ham og gjort ham mere ulykkelig end den frivillig paatagne Lænke, som han nok vil vide at gjøre sig saa let som muligt. Og Eet endnu, hvorpaa det her væsenlig kommer an: Der var ikke nogen Anden, han elskede, idetmindste har han forsikkret mig derom.

Først iaftes har jeg vovet at indvie din Søster i mine Speculationer, dig angaaende. Skjøndt hun nu er ganske restitueret af sin Sygdom, frygtede jeg dog for at ængste hende med et Anliggende, hvori jeg veed, at hun tager saa megen Deel. Hun sagde strax, at et Lys opgik for hende ved mine Ord, og hun var fuldkommen enig med mine Anskuelser af denne Sag. Skulde det nu være muligt, at vore Gisninger — der synes os mere end Gisninger — vare idel Hjernespind, og alle de Betragtninger, som jeg i disse Linier har anstillet, det pure Væv og unyttige Ord, saa er dog Saameget vist, at du er misfornøiet, at der er foregaaet Noget, som griber ind i din Tilfredshed. Nægt ikke dine bedste Venner at indvie dem i dine Tanker og Følelser. Stød os ikke fra dig! Betænk, at „det er ikke godt, at Mennesket er ene", og du er ikke saa ulykkelig at maatte være ene med dine Sorger, saa længe de af ganske Hjerte deles af en elskende Søster og en ærlig Ven.

11.

Captain Walther til Præsten Bergsteen.

Kjøbenhavn, 15 Sept. 1

Dit Brev, kjære Ven, har jeg læst med stor Taknemme med en levende Følelse af den ufkatterlige Lægedom, som ulykkelige Menneskeheds Trøst er lagt i det prøvede V Ord. Ja, jeg vil ikke længere skyde denne Trøst fra mi vil ikke være ene med mine Sorger, men bekjende Alt f og vor Sophie. I eders trofaste Hjerter ere jo mine Be ser vel bevarede, og for dig, som Sjælesørger, tør jeg vel et hemmeligt Skriftemaal, som det rigtignok hidtil har fo met mig stridende mod Ridderpligt at aflægge for Nogen. maa jeg tilstaae, at mit Sind i lang Tid var saa forvirr jeg ikke var istand til at gjøre Rede for mine Tanker. Je mig betagen af en Sløvhed, en aandelig og legemlig M der gjorde mig det umuligt at enten skrive eller tale nog nuftigt Ord. Jeg troer nu at have tilkæmpet mig Fatn Rolighed. Kom mig til Hjelp, min ædle Ven! og styrk den Beslutning, som jeg anseer for den eneste, en Mand a i mit Sted kan fatte.

Din Forestilling om min Skjæbne er altfor sand. en saadan Labyrinth har min Ubesindighed ført mig, en Nemesis har grebet den stolte Foragter af de conventionell hold. Da jeg i Forening med din Kone forfærdigede hiint baand, da anede jeg ikke, at det skulde blive en Snare fo selv; da jeg talte de røde Perler, da anede jeg ikke, at mig et Symbol paa ligesaa mange sorte Dage, som jeg fo Skyld skulde opleve; thi saa dumt som det er, saa vist

at dette Halsbaand om Clarisses smukke Hals var for mig som det Tegn, der blev givet Eliezer, da han mødte Rebecca ved Brønden. Hvilken Forblindelse, hvilken Ruus der i det omtalte Selskab fængslede mig i min Vildfarelse, veed jeg — som du medrette siger — ikke selv. Forresten, skjøndt jeg underskriver ganske dine Yttringer om Reflexioner i Kjærligheds-Anliggender, saa er det dog paa den anden Side vist nok, at naar man i sin Phantasie har optaget et behageligt Billede, og denne Phantasiekjærlighed, som middelbart er os indgiven, siden forener sig med den umiddelbare Følelse, som jeg vil kalde Hjertets Kjærlighed, naar det Ideal, vi, ligesom Pygmalion, selv have dannet, fremstaaer levende for os, med menneskeligt Blod i sine Aarer: da maa Enhver, ligesom Fabelens Billedhugger, troe sig paa en udmærket Maade begunstiget af Venus og hendes Søn, og næsten blive bange for sin Lykke. Saaledes gik det mig. Den Kjærlighed, som Clarisse ved det første Syn af hende indgav mig, syntes mig at faae sin Berettigelse ved Forvisningen om Thereses Dyder. Jeg har nu i den senere Tid betænkt, at der var Adskilligt, blandt Andet i Thereses Breve, som burde have gjort mig opmærksom paa min Vildfarelse, men dette besynderlige dobbelte Billede af Gienstanden for mine Ønsker forvirrede mit Syn; og hertil kom desuden, at jeg under min Fraværelse kun fik to eller tre korte Breve fra Therese, og mod min Villie heller ikke kunde faae Tid til at skrive synderlig anderledes end kort og sjeldent. Nu, jeg vil ikke undskylde min overilede, blinde Fremgangsmaade. Men tænk dig nu i mit Sted, da jeg bevinget af Glæde iler til min udkaarne Brud, og hendes Fader tilfører mig en Lea istedenfor min Rachel. — Den stakkels Therese ventede mig, hun havde smykket sig for at behage mig, hun bar det ulyksalige Halsbaand, mine første Øiekast faldt paa dette, og Sløret sank fra mine Øine, men jeg kan tilføie, at Dødens Slør sank over dem, thi mine Sandser forvirredes og forlode

mig ganske. Som en Drøm erindrer jeg mig at have seet begge Søstrene og flere Personer omkring mig, at jeg fattede mig og gik hjem, understøttet af Vilfeld, der siden gav mig Lægemidler og gjorde med mig Alt hvad han vilde; jeg var som et villieløst Barn. Da jeg blev ene, stræbte jeg med en fortvivlet Anstrengelse at samle mine Tanker. Jeg frygtede for at blive afsindig, saa forunderlig hvirvledes Tankerne om de to Søstre, der i min Forestilling paa en magisk Maade snart sammensmeltede til Een, snart adskiltes til To, ligesom usikkre Taagebilleder. Den næste Morgenstund var min Feber aftagen, jeg følte mig vaagen og gjennemskuede min store Forlegenhed. Da tænkte jeg omtrent det Samme, som du yttrede i dit sidste Brev. Det syntes mig mere end tilladeligt strax at aabenbare min Feiltagelse, saameget mere som — jeg vil bekjende min allergroveste Vildfarelse — det forekom mig, som om Clarisse — jeg veed ikke engang at angive, hvorved — havde ladet mig mærke, at hun forstod og ikke forsmaaede mine Følelser. Jeg eftertænkte paany hver Omstændighed, hvert lille Ord, vi havde verlet ved vort første Møde, og jeg maatte tilstaae for mig selv, at min stumme Kjærlighed dog havde talt nok for at give hende Ret til nu at ansee mig for en Troløs. Jeg besluttede derfor at skrive til Therese og — skjøndt det faldt mig tungt — at aflægge en fuldstændig Syndsbekjendelse. Jeg følte mit Hjerte lettet ved denne Beslutning, men nu fik jeg et Besøg af den gamle Rikmand, der i Samtalens Løb betroede Vilfeld og mig, at Clarisse var forlovet med en meget rig Slægtning, en Advocat Black. Samme Morgen, sagde han, havde han overrasket dem i hinandens Arme. Disse gruelige Ord gjorde mig saa syg paa Legeme og Sjæl, at flere Dage hengik, uden at jeg var istand til at finde mig tilrette i mine Tanker, langt mindre i nogen rask Handling. Imidlertid besøgte Therese mig i sin Faders Selskab. Hun overvældede mig med tusinde smaa Opmærksomheder, hun saae paa mig med saa ud-

ykksfulde Øine, talte til mig med saa milde Ord, at jeg maatte enke paa min afdøde Bedstemoders Yttringer om denne gode Pige, hvilke din Kone meldte mig i sit Brev. Naar Vilfeld var ilstede — og det var almindeligviis Tilfældet — saa var Rikmand aa absorberet i sine medicinske Meddelelser, at jeg godt havde Leilighed til at tale med Therese uden Vidne; men naar jeg saae og hørte hende, var det mig umuligt at skrifte for hende, hvilket jeg dog i mangt et Øieblik havde Lyst til. Jeg kunde imidlertid ikke undlade engang at udspørge hende angaaende Clarisses Forlovelse, og til min usigelige Smerte bekræftede hun Faderens Udsagn. „Men," sagde hun, „uagtet vi to Søstre altid have været som eet Liv og een Sjæl, og aldrig havt mindste Hemmelighed for hinanden, har Clarisse dog ikke betroet sig til mig i denne Sag; men det kan ikke krænke mig, da jeg troer at vide, at hun heri har givet efter for Blacks Ønske." Hun vidste, tilføiede hun, at han for en Tid siden havde villet skifte med sine Børn og udbetale deres mødrene Arv, men at han ved denne Leilighed havde mødt Chicaner af den afdøde Kones Familie, og førend han havde bragt disse Anliggender paa det Rene, vilde han rimeligviis ikke lade Nogen erfare, at han tænkte paa at ndgaae et nyt Ægteskab. — Paa mit Spørgsmaal, om denne Forlovelse havde fundet Sted inden den helsingørske Lystreise, svaede Therese, at hun i et heelt Aar havde bemærket, at Black kfte Clarisse stor Opmærksomhed, og at Clarisse ogsaa havde Godhed for ham, men først i den senere Tid havde hun troet t see en Forstaaelse imellem dem. Hun priisede dem Begge lykelige, thi Clarisse var ligesaa agtværdig og elskelig i det daglige iv, som hun var smuk og indtagende, og Black var den retafneste, ædleste Characteer, han havde været et Mønster paa en Ægtemand, skjøndt han ikke af Kjærlighed havde ægtet sin afdøde Kone. Saaledes lød Thereses Ord, og jeg fortæller dig alt dette saa vidtløftigt, paa det du maa indsee, ligesom jeg, at

ethvert forfængeligt Haab om Clarisses Gjenkjærlighed maa og bør forsvinde for mig, og nu da jeg i flere Uger daglig har seet Familien, hvortil Black saa godt som hører, nu kan jeg med Vished sige: Tabt for mig er hun, derom er ingen Tvivl, og efter al Sandsynlighed var hun tabt for mig, inden mine Øine bleve forblindede ved Synet af hendes Yndighed. Der er tusinde Smaating, som tydelig vise mig denne bedrøvelige Sandhed. De tale hemmeligt sammen baade med Blikke og med Ord. Han har nylig foræret hende et Uhr, som har tilhørt hans afdøde Kone. Hun bærer det paa sit Bryst. Og mod mig er hun knibsk, hun vil undertiden neppe svare mig, hun undgaaer at møde mine Øine. Jeg kan ikke opregne alle de smaa, men talende Beviser paa, at hun, som alle hendes Nærmeste ogsaa sige, er Blacks elskende Brud. Tro mig, Bergsteen! jeg har erfaret, hvad Skinsyge vil sige. Jeg har i mangt et Øieblik følt, til hvilke Forbrydelser denne Lidenskab kunde forlede. Naar jeg tænker mig det ret levende, at den Pige, som jeg troede at være min, nu er Blacks! — Jeg vil og skal beherske mig. Jeg vil ikke være en ulykkelig Elsker i en Roman eller Comedie, og spilde Tiden med unyttige Klager. Jeg skammede mig snart over den Sorg, som nagede mig ved Tanken om mine feilslagne Forhaabninger; jeg vilde undgaae den Ydmygelse at staae for Clarisse og hendes Brudgom i et latterligt Lys. Den hele Historie havde for mig selv en latterlig Side, saa smertelig jeg end blødte for den. Det blev mig med hver Time umuligere at saare Therese med mine Bekjendelser; hendes Godhed var mig behagelig i min bedrøvelige og forladte Stilling. Min Sundhed og Fatning vendte efterhaanden tilbage, og da jeg første Gang paany indaandede Guds frie Luft, gik jeg til det Rikmandske Huus, fast bestemt, som jeg endnu bestandig er og vil blive, til med mandigt Mod at tømme til Bunden det Bæger, jeg selv har iskjænket mig.

Naar du skriver, at denne Handlemaade ikke ligner mig, aa har du Ret i visse Maader, men i visse Maader haaber jeg og, at du har Uret, og for at bevise Dette, maa du have Taalmodighed til at sætte dig ind i de Betragtninger, som jeg har anstillet i en, saavidt muligt, besindig og rolig Samtale med mig selv. Jeg er ikke uerfaren i Verden, og endnu mindre i mit eget Væsen. Jeg er ikke renere eller bedre end andre af mit letsindige Kjøn; men heller ikke er jeg af Dem, der lade deres Hjerte, som en Fjerbold, flyve frem og tilbage. Jeg har aldrig været saaledes indtagen af nogen qvindelig Skabning som af Clarisse, aldrig kjendt en Lyksalighed som den, der paa min to Maaneders Reise havde gjennemtrængt min hele Sjæl ved den vildfarende Tro, at hun elskede mig og tilhørte mig. Med den Tid har jeg annammet mit Gode. Det er umuligt, at jeg nogensinde mere kan blive saa lyksalig; jeg troer ganske bestemt, at jeg aldrig vil elske nogen Anden, og følgelig er Kjærlighedens Lykke forspildt for mig. Naar du nu spørger, hvorfor jeg til dette Tab vil lægge det endnu større, Tabet af min Frihed, saa svarer jeg: Den glade Fugl, der med friske Vinger svinger sig op i Luften, føler anderledes end den fattige Fugl, hvis Vinger ere stækkede. Den hopper om paa Jorden, holder sig til Menneskene, som den tilforn skyede, og tager sin Føde af en venlig Haand. Tilsidst glemmer den reent, at den har havt Vinger. Mine Vinger ere stækkede. Hvad Værd har vel en Frihed, som jeg aldrig mere vil kunne bruge? — Nu komme de vigtigere Betragtninger, de, som du selv anseer for de allervigtigste: Kan jeg, bør jeg opoffre Therese? Hvad har den stakkels Pige gjort mig? Vilde det være mandigt, for ikke at sige ridderligt, handlet, at lade et værgeløst Fruentimmer bøde for den Ubesindighed, hvori Ingen er den Skyldige, uden jeg selv? At hun elsker mig lidenskabeligt, det troer jeg ikke, og derfor takker jeg Gud; men hun er mig kjær, hun har sat sit Haab til mig, og jeg veed vist,

at der er intet Tilladeligt, som hun jo vilde gjøre for at gla og behage mig. Hvor dybt vilde det ikke krænke hende, om j nu sagde: Jeg har meent en Anden end dig; dig vil jeg hverk eie eller have. Og hvilken Opsigt vilde ikke dette Skridt gjø da vor Forlovelse var bekjendt over den hele By, længe før j kom hjem fra min Reise? Det er den svagere Part, som i e saadan Sag er den Lidende. En Mand kan let sætte sig u over Folkesnak, men en stakkels Pige er ofte ved Sligt — hv du selv siger — bedragen for sit hele Livs Haab. Hun gaa sædvanligviis den Skjæbne imøde at blive en gammel Jomfru afhængig af Andre; selv hos nære Frænder er hun mangengan i egenlig Forstand tjenende, og det under haardere Vilkaar end en simpel Tjenestepige. Var Therese ikke af ædlere Metal, en Christians Forlovede var, saa havde Sagen et andet Udseende saa var det tænkeligt, at jeg kunde, om ikke sikkre, saa dog for milde hendes Fremtid, uden at binde den til min egen. Me en Pige som Therese! saa agtværdig, saa god! En trofast Ve inde vil jeg faae i hende, og kan hun end ikke sammensmel med mig i mine bedste Tanker, aldrig vil hun dog staae imellem mig og noget ædelt Foretagende, aldrig stille sig imellem m og nogen mig dyrebar Forbindelse. Dersom jeg ikke føler m lykkelig i dette Forhold, saa har jeg idetmindste den Trøst, jeg er den eneste Lidende, thi aldrig skal jeg med raa og ufi som Haand gribe ind i det huuslige Samliv, eller glemme, hv en Mand skylder det Fruentimmer, som paa Naade og Unaa giver sin hele Skjæbne i hans Haand. Hviler vor Forbindel som du siger, paa en Usandhed, endogsaa paa et Bedrageri, s kan jeg ikke undvige denne Uret uden ved at begaae en Grusom hed, der vilde være endnu større Synd, og egenlig finder j mig, hvad Villien angaaer, ligesaa uskyldig i denne Brøde, s Ødipus i sin Faders Drab. Det er et Fatum, der lader m føle sin Magt, ved at indvikle mig i de Conflicter, jeg overm

igen har trodset. Hvad nu Ærens og Pligtens Stemme foreskriver mig, haaber jeg i min Handlemaade at kunne adlyde, men jeg er ikke saa blind at kunne skjule for mig selv, hvor lidet Dette er tilstrækkeligt for at tilfredsstille mit bedre Jeg, min inderste Samvittighed. Lær mig, du, hvis Kald det er at helbrede Sjælens Sygdomme, lær mig, hvorledes man bærer sig ad for at overvinde sit eget gjenstridige Hjerte. Hvad skal jeg gjøre for at glemme Clarisse? Hvad skal jeg gjøre for at kunne elske hendes Søster? — Desværre! jeg frygter, det vil aldrig blive mig muligt. — Sophie maa ikke fordømme min Svaghed, men ihvor høit jeg agter Therese, saa tilstaaer jeg, at hendes Personlighed behager mig ikke. Hun er langt fra at være hæslig, nei tvertimod, hun kan undertiden endogsaa være ret smuk; men der er i Skjønhed, som i tusinde andre Ting, snart noget Uvilkaarligt, som tiltrækker, og snart Noget, som vi erkjende for smukt, men see med Ligegyldighed; ligeledes er der mindre eller større Mangler, som vi erkjende, uden at de støde os, men andre, mod hvilke vi have et Slags Antipathie. Af dette sidste Slags finder jeg uheldigviis nogle hos Therese. Hun har vel et Par fortræffelige himmelblaae Øine, men hun har ganske lyse rødlige Øienbryn og Øienhaar; hun har ogsaa en fiin Teint, men hendes Ansigt er næsten altid besaaet med Fregner; hun har venlige, milde Træk om sin Mund, men udstaaende Tænder; hun har en smuk Taille, men store klodsede Fødder og tykke Smalbeen. For disse Uskjønheder kan jeg ikke lukke mine Øine, de fordærve mig ganske Synet af Det, der forresten kan være smukt, fordi det uheldigviis altid har været netop disse Uskjønheder, som have forekommet mig stødende mod mit Ideal af qvindelig Skjønhed. Og derimod — saa haardt straffes jeg af Amor — derimod har Clarisse, til min Ulykke, netop Alt, hvad der alle mine Dage har behaget mig allermeest. Hendes Øine, med det samme kjærlige Udtryk som Søsterens, forene dermed en Ild, en Glands

som Stjernernes. Hvilke dunkle Buer beskytte disse Øine! hvil Læber! hvilke Perleraders af Tænder! hvilke Smilehuller i barnligt runde Kinder! hvilken Forening af Skalkagtighed o Melancholie i dette fine Ansigt! hvilken nydelig Fod! hvilk Been, værdigt den skjønneste Spanierinde! Ak lad mig holde o Du forarger dig vist over mig, og Sophie rødmer over sin Br ders frivole Tanker og udelicate Ord. Tilgiv mig stakkels Adam Barn!

Se il peccar è si dolce,
E il non peccar si necessario,
Oh troppo imperfetta natura
Che ripugni alla legge!
Oh troppo dura legge
Che la natura offendi!

Men bliv nu ikke endnu mere vred, kjære Sophie! naa jeg, som en Undskyldning, tilføier, at disse, sagtens daarlig Følelser, som jeg har bekjendt, dog ikke ere de eneste, der sta det Indtryk, som din Veninde elskværdige og vistnok langt væsen ligere Egenskaber fortjente at gjøre. Her kommer det store Ca pitel om Klinten og Hveden. Thereses udmærkede — hvad sk jeg kalde det — regelmæssige, exemplariske Handle- og Tænk maade, hendes rolige Characteer, ligesom frigjort fra al menne skelig Lidenskabelighed, fra al øieblikkelig Overilelse, har paa de anden Side givet hende noget Stilleſtaaende, noget Ubevægeligt man kan næsten altid iforveien vide, hvad hun i ethvert Tilfæld vil sige og gjøre. Man kan sikkert forudsige, at det vil væ forstandigt og godt, men man kan tillige med temmelig Vished udlede det af en moralsk Læresætning. Dertil kommer, at de — for en ung Pige — vist ofte tunge Pligter, som hun i Fade rens Huus havde at udøve, have givet hende noget særdeles Practisk og virksomt Indgribende, Styrende og Jævnende i de daglige Livs Anliggender, Noget som er høist agtværdigt o nyttigt, men som derimod har svækket hendes Interesse for Meg

Det, som hører til den anden, den ideale Side af vor mel-
m to Naturer deelte menneskelige Tilværelse. Mangel paa Tid
j Anviisning have gjort hende fremmed for det Skjønneste af
vad Kunst og Litteratur have frembragt. Disse Menneskehedens
ode Genier skaffe hende ingen Trøst og Opmuntring, dem hen-
r hun alene af sit gode Hjertes dybe Grund; ja selv Religionen,
enne Basis for det qvindelige Værd, viser da tilvisse sin Ind-
lydelse i hendes ustraffelige og kjærlige Vandel, men den er i
jendes Indre mere en Lov, som hun trofast følger, end, saale-
es som hos Clarisse, et Evangelium, der nærer og lindrer Sjæ-
ens Længsel efter dens rette Fædreland. Ganske modsat er det
med denne yngre Søster. Deels en forskjellig Natur, deels hen-
es fleeraarige Ophold hos den aandelig begavede Tante har
jivet hendes Væsen et andet Sving. Alt hos hende er Poesie,
iv og Begeistring. Hun opfylder sine Pligter ligesom Søsteren,
nen — det tilstaaer jeg — ikke med den Resignation. Hun
ar en heftigere Characteer og besidder ikke Thereses Rolighed. Hun
rækker paa Skulderen med en halv comisk, halv ulykkelig Mine,
aar hun skal forlade den Dagligstue, hvori vi om Aftenen sam-
s, og gaae ud i det andet, tilstødende Værelse, for at læse
Dagbladene eller vel ogsaa et Capitel af en medicinsk Bog for
aderen, der sidder den hele Dag som fastgroet til sin Lænestol,
den anden Beskjæftigelse end den at see ud af Vinduet. Deri-
od seer man Therese med største Mildhed og uden mindste Tegn
Misfornøielse at afbryde hvad der meest morer hende, og
ae til dette trivielle Arbeide, som til en Fornøielse. Der gaaer
gen Dag uden at levere Træk til disse to Pigers Characteristik.
or Ex. iaftes, da jeg kom derhen, traf jeg Black ifærd med
læse høit for dem i Göthes Tasso. Jeg holder, Gud bedre
t, ikke mere af Black, end han af mig, men jeg kan dog
ke frakjende ham den Fortjeneste, at han virkelig læser godt. Han
ste den første Act, og jeg følte mig ligesom forflyttet til en

Egn, hvor en frisk og aromatisk Luft lettede det beklemte Aande-dræt. Clarisse sad imellem Black og mig. Hendes Kinder blussede. Hun fæstede bestandigt sine Øine paa den lykkelige Forelæser, og syntes at nyde hvert Ord af dette Digt, som dog iforveien var hende bekjendt. Therese derimod kjedede sig tydeligt, hun tog sit Arbeide frem og syede med Iver, bøiende sig mod Sytøiet for at skjule, at hun gabede; og det var utvivlsomt, at da der blev meldt, at Aftenbordet ventede, blev hun ligesaa fornøiet, som Clarisse blev det Modsatte. Ved Bordet befandt sig, foruden vor daglige Kreds, et Par Venner af Rikmand, som jevnlig komme om Aftenen og spille et Partie L'Hombre med ham. Talen faldt nu paa en criminel Sag, som Bladene havde omtalt. Et af Skinsyge og ulykkelig Kjærlighed halv vanvittigt Menneske var i en hæftig Scene med sin Elskede geraadet i et saadant Raseri, at han havde dræbt hende, og derpaa saa godt som selv overgivet sig til Retten. En af Selskabet spurgde Black, om dette Menneske ikke var vis paa Døden. Black meente, at der gaves formildende Omstændigheder, og da Forbrydelsen ikke kunde henføres til intenderet Mord, saa vilde ventelig den Skyldige ikke blive henrettet, men slippe med Slaveri for Livstid. Clarisse kaldte en saadan Straf ubarmhjertig og haardere end Døden, og tog sig denne Synders Skjæbne meget nær. Vi talte frem og tilbage om den Synderlighed, at et Menneske, hvis Liv er blottet for Alt, hvad der kunde gjøre det til et Gode, dog sjelden foretrækker Døden; og i denne Samtale sagde Black: „Det er Skade, at Clarisse ikke kan være Advocat. Hun vilde blive en prægtig Defensor for de store Forbrydere, og en streng Actor mod de smaa, schofle Syndere. I sit Indlæg mod dem vilde hun vist nedlægge Paastand paa Ære, Liv og Gods.“ — Det gik nu paa en spøgefuld Maade ud over Clarisse; selv Therese anklagede hende for en stor Strenghed mod smaa menneskelige Svagheder, og Clarisse derimod anklagede Therese for en

ubarmhjertig Dom over enkelte slette Handlinger, men altid færdigt Forsvar for et uædelt Sindelag, der ikke viste sig i grove Forbrydelser. En lille Ordstrid opstod imellem Søstrene, da Therese anførte Exempler paa Clarisses skaanselløse Ytringer om nogle Damer af deres Bekjendtskab, om hvilke der efter Thereses Mening intet væsenligt Ondt kunde siges. Clarisse forsvarede sig ivrigt og indvendte, at disse Damer vare usande, affecteerte, bagtalerske, egoistiske, ikkun levende i den eneste Interesse at gjøre Effect, at blive anseete for noget ganske Andet end Det, de vare; og i sit veltalende Selvforsvar gik hun tilsidst saa vidt, at hun sagde: „Det troer jeg sikkert, at f. Ex. et Menneske som denne Ulyksalige, der i Raseri har begaaet en Misgjerning, hvis græsselige Erindring, i Billedet af den døende Elskede, maa staae for hans Sjæl som en Helvedqval, et Menneske, der, forskudt af det hele menneskelige Samfund, udslæbes som et Dyr til Slagterbænken, et Menneske, der saaledes har liidt og sikkert ogsaa saaledes angret, maa hisset finde en naadig Dommer; men derimod skulde det slet ikke undre mig, om saadanne Folk, som de før omtalte, reent havde tilsat deres Sjæl og aldrig opvaagnede af Døden." — Denne noget dristige Hypothese mødte naturligviis en stærk Opposition, og Clarisse blev yderst undseelig og forlegen over at have givet sine Tanker et saa frit Løb. Jeg kom hende til Hjelp, saa godt jeg kunde, og yttrede, at skjøndt jeg vel var af den Mening, at intet Menneske kunde forskjerse sin Udødelighed, saa lod det sig dog tænke, at netop Saadanne, som levede blot i et Skin, som ved at udgive sig for Andet end hvad de vare, saaledes fornægtede deres eget Jeg, at de ikke længere kjendte deres egne Meninger, paa denne Maade kunde tænkes at tilintetgjøre deres Individualitet, og med den deres personlige Udødelighed. Jeg vendte paa denne Maade Striden fra hendes Gebeet over paa mit, og da vi stode fra Bordet, rakte hun mig Haanden og sagde med sagte Stemme: „Jeg takker Dem! Det er ikke

første Gang, at vi i Forening have plaideret i en criminel Sag. Erindrer De i Skoven ved Helsingør?" — Ganske overrasket kyssede jeg hendes Haand og udbrød: „Om jeg erindrer det?" — Men — Gud skee Lov! — Mere fik jeg ikke sagt. Det var første Gang, siden hiint Møde, at Clarisse havde viist mig mindste Tegn paa et venskabeligt Sindelag, hun er tvertimod — som jeg ovenfor sagde — knibsk imod mig, og jeg er svag nok til at bedrøve mig derover. Jeg tænker ellers, det er for at berolige Black, thi den Mand er saa skinsyg paa mig, at hans Uvillie imod mig lyser ham ud af Øinene. For at bedøve min egen Skinsyge paa ham, morer det mig at drille ham. Du ryster misbilligende paa Hovedet. Ja du har Ret, det er Altsammen et slet Spil. Jeg ærgrer mig over mig selv. Jeg har aldrig kjendt mig fra en saa daarlig Side. Denne lille Pige, denne Clarisse, har det ganske i sin Magt at gjøre det lyst eller mørkt i mit Sind efter Behag. Iaftes var jeg let om Hjertet over hendes Venlighed, og forleden gik jeg hjem i det værste Humeur over en Lune af hende. Familien skulde i Selskab, og da Clarisse kom ind i sin Pynt, fandt den gode Therese, at hun var altfor simpel. Med stor Kjærlighed tilføiede hun Et og Andet, en Blomst, en Sløife og deslige. Tilsidst kom hun med det usalige røde Halsbaand, der syntes hende at passe bedre til Søsterens øvrige Paaklædning end til hendes egen. Clarisse afslog at ville bære det. Therese sagde: „Du var jo saa indtagen i det, da jeg fik det, og saa glad over at have det paa den Dag, jeg laante dig det." — „Jeg kan ikke længere lide det," svarede Clarisse. Med en spøgefuld Mine sagde Therese: „Og nu have vi dog erfaret, at Walther selv har arbeidet paa det?" — „Det gjør det ikke skjønnere i mine Øine," udbrød Clarisse, ligesom stødt, „men vel upassende at bære for nogen Anden end Captainens Kjæreste." Med en underlig spodsk Betoning sagde hun disse Ord. Den gode, velmenende Therese taug. Pludselig

kastede den letbevægelige Søster sig om hendes Hals, kyssede hende og udbrød med Taarer i Øinene: „O tilgiv mig, min Therese! du er en Engel i Godhed og Fromhed. Jeg er ikke en saadan Søster værd." — Freden var let sluttet. De elske hinanden, disse Søstre, og ere i al deres Forskjellighed forenede som et yndigt Tvillingpar. — Siden sagde Therese til mig: „Jeg er bange, at Clarisse bærer paa en skjult Sygdom, jeg finder hende reent forandret. Tilforn var hun altid glad og mild, og aldrig hæftig, saadan som nu." — Og jeg gik hjem, grublende paa disse Ord, paa Clarisses Uvenlighed imod mig, paa — Gud veed hvad, og kunde hele Natten ikke faae Søvn i mine Øine. Men heraf maa jeg tage Anledning til at høre op med at skrive, thi det Meste af dette colossale Brev har jeg skrevet ved Nattetid, og Morgenen er allerede nær. Jeg forundrer mig selv over den brede Vidtløftighed eller vidtløftige Brede, som jeg nu har lagt mig efter i mine Breve. Man maa sandelig være sikker paa de Menneskers Deeltagelse, til hvem man sender slige Epistler. Da jeg fik dit sidste Brev, var det ogsaa saa omtrent min Hensigt at kaste mig paa min Hest og fare ud til dig for at svare dig mundtlig; men deels er tolv Miil frem og tolv tilbage en Vei, hvortil en Rytter idetmindste kan bruge tre Dage, og tre Dages Frihed kan jeg ikke forlange i dette Øieblik, da jeg har mange Forretninger, og deels troer jeg, sandt at sige, at jeg er undseelig for mundtlig at bekjende mine Daarligheder. Det er visselig paa Tiden, at jeg ender disse Bekjendelser. De ere ligesaa oprigtige, som J. J. Rousseaus. Gid I ikke maae finde, at de ere det altfor meget, ligesom hans. Dette Brev kan ikke komme bort førend imorgen Aften. Jeg kan derfor maaskee endnu imorgen tilføie nogle Ord. God Nat! eller rettere sagt, God Morgen!

Den 16 Septbr.

Jeg troer, det anede mig, at jeg skulde have noget Nyt at berette idag, inden jeg sluttede mit Brev. Jeg var et Øieblik hos Rikmands i Eftermiddag, og erfarede, at Clarisse med Faderens Tilladelse reiser til sin Tante i Holsteen og bliver der i et halvt Aar for det Første. Allerede sidst i denne Maaned reiser hun. Og imorgen kjører hun til Herregaarden ved Helsingør. Familien derfra har i denne Tid været her i Byen og overtalt hende til at tilbringe et Par Dage hos dem, inden hun tiltræder den længere Reise. Det er efter hendes eget inderlige Ønske, at Black med Vilfelds Hjelp har overtalt Faderen til at give sin Tilladelse, og det var ikke uden megen Møie, at de erholdt den. Hvad skal man tænke om alt Dette? — Hvad bevæger Black til at fjerne Clarisse? Er det Skinsyge? — Og hun selv, hvad bevæger hende? ..... Jeg taber mig i en Labyrinth af Gisninger. Therese var bedrøvet, ogsaa Clarisse havde grædt. Og jeg! min Fornuft siger mig, at det er godt saaledes. Jeg vil være rolig, og jeg haaber, at jeg er det.

Kjære Wilhelm! Trofaste Ungdomsven! Jeg har, som du forlangte, ladet dig læse i mit Hjerte; og ogsaa dig, min Sophie. Undskyld min Svaghed, beklag Følgerne af den overilede Handlemaade, som I ofte have dadlet hos mig. Man bliver kun klog af Skade. Hjelp mig at blive det! Styrk mine gode Forsætter med eders forstandige Ord. Hav Tak for eders Deeltagelse i min Skjæbne, og lev vel!

———

12.

Captain Walther til Præsten Bergsteen.

Kjøbenhavn, 21 Septbr. 1841.

For en Timestid siden er jeg kommen hjem fra en lille Ud-
igt til Hirschholm, og denne korte Reise har været mere indgri-
nde i mit Sind og maaskee i min Skjæbne, end alle de mange
lille tillands og tilvands, som jeg i mit øvrige Liv har gjen-
mfaret. Jeg er lykkeligere og ulykkeligere end nogensinde.
led eet Ord: Jeg har opdaget, at Clarisse ikke er forlovet, og
- at hun elsker mig. — Hvor disse Ord glæde mine Øine,
m de staae der med Sort paa Hvidt; hvor de lyde som Sire-
sang i mine Øren, naar jeg udtaler dem! men det er sagtens
saa kun Sirenesang, som lokker den Skibbrudne ned i Af-
unden. Jeg er forstyrret i mit hele Indre, og for at samle
ine urolige Tanker veed jeg intet bedre Middel end at udtale
m her paa Papiret og vide til min Trøst, at de skulle med-
les dig, der vil forstaae og undskylde en ulykkelig Vens Svag-
). Og nu vil jeg, saa ordenligt og sandfærdigt som muligt,
ette dig denne Dags Hændelser.

Da Clarisse reiste, blev der aftalt med den Familie, som
n fulgte, at den aldrende Herremand om fire Dage skulde selv
ge hende tilbage til Hirschholm, hvor han netop den Dag
de Forretninger at besørge, og at Rikmand enten selv person-
skulde møde der for at modtage sin Datter eller lade hende
ente ved en Anden af Familien. Jeg tvivlede ikke paa, at
ne Anden jo vilde blive Black, som jeg derover gjerne kunde
e qvalt af Misundelse. Men langt fra Dette, blev det til
t Forundring saaledes bestemt, at Rikmand og Therese vilde
te hende, og paa deres Anmodning kunde jeg ikke undslaae
for at følge med. — Oprigtig talt! jeg troer, at jeg vilde

det altfor gjerne, at jeg allerede længtes efter Den, mine Øine ikke kan afsee og dog maa undvære, maaskee for stedse. — Nu! kort sagt: Vi kjørte da imorges. Veiret, som i denne Tid er smukkere, end det i den hele Sommertid har været, var især idag ubeskrivelig behageligt. Da vi kom til Posthuset i Hirschholm, hvor vi skulde mødes, traf vi hverken Clarisse eller hendes Ledsager, men Folkene i Vertshuset sagde os, at den unge Dame havde efterladt den Besked, hvis Nogen skulde spørge efter hende, at hun var gaaet lidt ind i Slotshaven og kom strax tilbage. Vi ventede en Tid efter hende. Hendes Ledsager havde imidlertid indfundet sig, Middagsmaden var bestilt og Rikmand begyndte at blive utaalmodig og meget bange for, at Tiden skulde trækkes saaledes ud, at han kom til at kjøre hjem i den for Sundheden skadelige Aftenluft. Therese bad mig derfor gaae hen i Slotshaven for at finde Flygtningen og paaskynde hendes Hjemkomst. Jeg gik, paa eengang glad og forvirret ved den Tanke, at Dette vilde blive første Gang, at jeg nogensinde havde været ene med Clarisse. Jeg gik hele Haven rundt uden at finde noget Spor af hende.

Der er et Sted i Hirschholms Slotshave, om hvilket man paastaaer, at det har været indrettet til et naturligt Theater, hvorpaa der i sin Tid er spillet Comedie under fri Himmel. Det ligger afsides, dybt inde imellem Buske og Træer. Man vil i Havens nærværende Tilstand ikke let finde det uden Anviisning; men er man der, seer det virkelig ud, som om Sagnet havde Ret, thi mellem det høie Græs og de sammengroede Buske synes man tydelig at opdage Forhøininger, der kunne have været Loger, især en større, beskygget med Træer, der danne som Vægge. Man seer ogsaa Fordybninger, hvor Indbildningskraften godt kan skjelne Scene, Parterre og især Orchester. Jeg erindrede mig dette Sted og banede mig en Vei derind gjennem alle de Grene og høie Ukrudsplanter, som lukke Indgangen. En

'agte Nynnen sagde mig strax, at jeg var paa rette Vei, og snart opdagede jeg Clarisse, som sad nede i den Fordybning, som jeg antager for Orchestrets fordums Plads, der nu danner et Slags stor Græsbænk. Jeg nærmede mig forsigtig, saaledes at jeg ad en høiere Gang kom til at staae bag ved hende, uden at hun mærkede min Nærhed. Hun sad bøiet og sammenbandt nogle vilde Blomster med et Græsstraa, og sang, — ja hvad Andet end en Strophe af det Hertziske Digt, der for mig er bestemt til en sand Tryllesang, og ogsaa udøver en fortryllende Magt over mig. Kunde jeg dog beskrive dig den søde Tungsindighed, som løb gjennem de Ord, hun netop i det Øieblik sang:

Egnen er øde, Mathilde, hvor du
Flygtig har redet den flygtige Ganger.

Tryllesangens Magt greb mig strax, og jeg faldt ind i Sangen og svarede:

Blot dine Lidelser mindes endnu
Af den tungsindige Sanger.

Clarisse sprang op med en saadan Fart, at alle hendes Blomster fløi ned i Græsset. Med et Spring stod jeg nede hos hende. Med faa Ord meldte jeg vor Ankomst til Hirschholm, men jeg bekjender, at jeg ikke skyndte paa vor Hjemvandring. Jeg glemte Dette og alt Andet ved at see paa hende. Det var tydeligt, at hun havde grædt, Taarerne sad endnu paa hendes Kinder, og hun var ikke Herre over sin Stemme. Jeg kunde ikke undlade at bemærke Dette, og idet jeg greb hendes Haand og nødte hende til at sætte sig paa sin forrige Plads, satte jeg mig selv ved hendes Side og spurgte med ærlig Deeltagelse om Grunden til hendes bedrøvede Stemning. Jeg bad hende have Fortrolighed til mig; enhver Sorg, sagde jeg, som nedtrykkede hende, trykkede ogsaa mig; at mangen Anstødssteen her i Livet lod sig bortrydde ved Mod og Udholdenhed; og hvis

hun behøvede et Hjerte, der vilde forstaae hende, en mandig Arm, som hun kunde støtte sig til, da bønfaldt jeg hende om ikke at forsmaae den Vens, der sad ved hendes Side. Hun hørte paa min Tale uden at svare. Vi taug nu Begge. Hun bukkede sig og søgte at opsamle de Blomster, hun havde ladet falde. Jeg bøiede mig nu ogsaa lige ned i Græsset i samme Hensigt. Vore Hoveder kom herved meget nær ved hinanden. Vore Øine mødtes, og jeg syntes at skue lige ind i hendes Sjæl, der med en alvorlig, halv streng, halv kjærlig Veemodighed ligesom krævede mig til Regnskab for mine Ord. Hun satte sig igjen paa sin Plads, modtog de opsamlede Blomster, som jeg lagde i hendes Skjød til dem, hun selv havde opsamlet. „Jeg takker," sagde hun, og en ny Pause opstod. „Kjære Clarisse!" sagde jeg: „De vil ikke engang værdige mig et Svar?" — Med sagte, frygtsom Stemme, svarede hun: „Tilgiv mig! hvad skal jeg svare? Jeg burde takke Dem, men jeg har ikke saa skjønne Ord i min Magt, som dem, paa hvilke De har en saa overvættes Rigdom." — „Hvad mener De, Clarisse? Tvivler De paa Sandheden af min ærlige Mening? Jeg troer længe at have mærket, at De har Noget imod mig. Viis De nu Deres Sandhedskjærlighed, Deres Oprigtighed, ved at sige mig, hvormed jeg har paadraget mig Deres Mishag. Jeg veed det ikke; jeg spørger Dem derom, og et frimodigt og velmeent Spørgsmaal har Ret til at fordre et ærligt og frimodigt Svar." —

Hun betænkte sig et Øieblik: „De spørger, om jeg har Noget imod Dem. Ja een Ting, og det er maaskee en Egenskab hos Dem, som Andre ville holde for et Fortrin. Deres Veltalenhed bebreider jeg Dem. Jeg troer, at den forleder Dem til at yttre Følelser, som ikke have Rod i Deres Hjerte. Jeg tvivler ikke paa, at Deres Godmodighed jo indgiver Dem Deeltagelse for Enhver, der synes Dem lidende, saaledes ogsaa for mig, men jeg er ikke forfængelig nok til tillægge denne

eltagelse større Gehalt, end hvad den fine Verdenstone præger
: til: en blank Jeton til at spille med, men som ikke gjælder
Handel og Vandel. Hvorfor skulde De. nære en saa stor
teresse for mig? For min Søsters Skyld i det Høieste; men
ı Interesse, som undes os paa anden Haand, er ikke den,
ori man finder Trøst og Hvile." —

„Og dog, Clarisse! Saa dybt som De end miskjender
ig, saa kan jeg dog, som en Mand af Ære, forsikkre, at til
em er intet Ord udgaaet fra mine Læber, uden at udvælde
a mit Hjertes dybeste Grund, og at mine Tanker paa denne
ei have tabt i Kraft, langt fra ikke vundet."

Hun vendte Hovedet og saae paa mig, med et næsten for-
steligt Smiil. Jeg følte mit Blod koge i mine Aarer. „De
ider en Ven fra Dem," vedblev jeg, „hvis Lige i trofast Hen-
venhed De aldrig mere vil finde. Ingen har følt Deres Værd
m jeg, selv ikke Deres Forlovede." —

„Min Forlovede? Det skal vel være Black?" —

„Det synes saa for menneskelige Øine, og Deres Nærmeste
tage det for afgjort." —

„Ja, jeg veed godt, at man troer det, og jeg har heller
e brudt mig om at tilintetgjøre denne Tro. Dog er det ikke
ı. Jeg elsker ikke Black, ligesaalidt som han elsker mig, det
at sige, hvad Verden kalder at elske, hvad der skulde gjøre os
Forlovede; men agte ham høit, det gjør jeg. Jeg ærer ham
mfor nogen Anden; jeg har ham kjær som min bedste, som
n eneste Ven, der trofast har staaet mig bi som en Broder,
a en Fader. Aldrig har han sagt mig noget Ord, der kunde
ıtyde paa andre Følelser for mig end en simpel venlig Deelta-
se i mine Anliggender, og derfor ærer jeg ham dobbelt; deri
jender jeg den Agtelse, den ømme Skaansel, som en Mand
ber vort Kjøn." —

Noget forlegen, svarede jeg: „Ifald han — som De siger

— virkelig ikke elsker Dem, saa er den Dyd, hvorfor De priser ham, visselig let at udøve." —

Med stigende Hæftighed udbrød Clarisse: „Det skulde man sandelig ikke falde paa, naar man er Vidne til de troløse Ord, der lyde saa betydningsfulde og ere uden al Betydning, det Diensprog, hvori det synes, at Sjælen næsten ubevidst aabenbarer sin inderligste Følelse, al denne indsmigrende Kunst, hvormed de bedst begavede Mænd lege med et uerfarent, troskyldigt Hjertes Rolighed. Jeg veed nok, man kalder alt Sligt elskværdigt; man beklager, at der findes altfor Lidt af denne Tone i vore selskabelige Kredse. Men jeg tilstaaer, at jeg hader denne Tone. De skjønne Ord, som man blot siger for at vise sin elegante Conversation, ere for mig som smukke Blomster uden Duft. Om jeg end et Dieblik glædes ved dem, saa foragter jeg dem i Grunden, og kaster dem langt fra mig."

Og med disse Ord kastede hun alle de Blomster, som hun nys havde opsamlet og ordnet, saa langt bort som muligt. Hun reiste sig med det Samme og lavede sig til at gaae. Siig selv, Vilhelm! Kunde jeg udholde Dette? Jeg holdt hende tilbage. „Forlad mig ikke saaledes, Clarisse! Det gaae nu som det vil, det er mig umuligt at bære Deres Vrede og Foragt. Jeg forstaaer Deres Bebreidelser, jeg fortjener dem og jeg fortjener dem ikke. Nu maa De vide Alt." Hun gjorde en Bevægelse for at gaae, jeg holdt hende tilbage med Magt og sagde, næsten ude af mig selv: „Nei, De kan ikke nægte at høre mig! Ere Sandhed og Retfærdighed Dem dyrebare, saa kan De ikke forholde mig den Ret at tale min egen Sag." — Hun satte sig taus paa sin forrige Plads, og nu — kan du fatte, hvad det vilde sige for mig, første Gang i levende Ord at afsløre min sørgelige Skjæbne, at anklage mig for min utilgivelige Overilelse, at tale for første Gang til den Elskede om min Kjærlighed? Jeg var saa henreven, saa begeistret, jeg syntes, mine Ord bleve

til Ild. Clarisse hørte paa mig, taus, alvorlig, overrasket; hun havde hæftet sine Øine paa mig; de syntes i deres udtryksfulde Skjønhed at give mig Svar paa hver enkelt Yttring. Jeg havde grebet hendes Haand, hun drog den ikke fra mig, jeg trykkede den til mit Bryst og til mine Læber. Da jeg havde udtalt, styrtede store Taarer pludselig ned ad Clarisses Kinder. Efter et lille Ophold sagde hun med en Stemme, hvis milde, frygtsomme Sødhed jeg ikke kan beskrive: „Jeg takker Dem! ja jeg takker Gud og Dem! En Fred, som jeg længe ikke havde følt, har nu indtrængt sig i mit Hjerte; thi nu kan jeg see Dem saaledes, som jeg har tænkt mig Dem, og ingen Qval — ja ikke engang den, at troe sig forskudt og foragtet — er at ligne ved den Smerte, selv at maatte finde Den strafværdig, som man agter høiest, som man ikke kan taale at miskjende ... som man — ak! hvorfor skulde jeg ikke ogsaa gjengjælde Deres Fortrolighed — Den, som man elsker — ja nu er det sagt — Den, som man fra første Øieblik har elsket med hele sit Hjerte, med alle sin Sjæls Kræfter." — Tænk dig hvilket Moment! Jeg greb hende i mine Arme, hun slyngede sine om min Hals, og jeg syntes, at jeg udaandede mit Liv paa hendes uskyldige Læber. — Hun trak sig sagte tilbage, reiste sig og sagde alvorlig: „Gud og Therese maae tilgive os dette Øieblikks Svaghed. I det have vi udtømt al den Lykke, som her paa Jorden kan blive os tildeel, og derfor maa den korte Salighed undes og forlades os." —

Det var mig ikke muligt at gaae ind paa denne Anskuelse af vor Stilling. Det hele Forhold syntes mig et andet, nu da jeg vidste, at Clarisse gjengjældte min Kjærlighed; nu syntes det mig Pligt at aabenbare Alt for Therese. Forgjæves stræbte jeg at vinde Clarisse for denne Plan, jeg sagde hende Alt, hvad jeg troer at kunne sige, jeg bad, jeg bønfaldt hende. „Nei nei!" raabte hun med Hæftighed: „O Walther! Er det muligt, at

jeg er sunken saa dybt i Deres Agtelse? Straffer De mig saaledes for min Fortrolighed, min Tillid til Dem? — Jeg skulde berøve min Søster hendes Brudgom, som hun elsker? Jeg skulde tilintetgjøre hendes Livs Lykke, bortrive hende fra den Plads, der tilkommer hende, og bemægtige mig den selv? Det skulde jeg gjøre mod Therese, mod den frommeste, ædleste qvindelige Skabning, der med moderlig Ømhed har fredet om min Barndom og Ungdom? Troer De, at der gives nogen Lykke, der var istand til at trøste mig for Bevidstheden om en saadan Brøde? At jeg har tilstaaet Dem min Kjærlighed, er maaskee allerede en Uret, der vil forhindre mig i at see Therese frit i Øinene."

„Men Clarisse!" sagde jeg bedrøvet: „Er jeg, er min Rolighed da slet Intet for Dem?" — Hun saae paa mig med taarefulde Øine. „O tal ikke saaledes til mig! Alting i Verden vilde jeg give for Deres Tilfredshed, kun ikke min Samvittigheds Fred. Den indre Stemme advarer mig. O Gud! her paa dette Sted, hvor hvert Skridt minder om den haarde Dom, der er overgaaet Dem, som Lidenskaben har henrevet, denne ødelagte Herlighed, disse „„sjunkne Terrasser"", over hvilke Duggen hver Aften „„hviler som et grædende Hav"", og selv Kirken, der staaer „„lig et Kors paa en Grav"", taler ikke alt Dette til os med forfærdende og advarende Stemmer om at modstaae Fristelsen og ikke svige vor Pligt?" —

„Denne Sang, Clarisse, som var det første Baand imellem os, skal den nu bruges til det Linklæde, der overskjæres imellem os, som mellem Axel og Valborg?"

„Nei, den skal være os en mild Ven, der kjærlig erindrer os om Det, der forsvinder, og Det, som bliver. Betænk Dem, Walther! De bedrager Dem selv. De er altfor god til at kunne saare og ydmyge den uskyldige Therese. Modet til en saadan Handling vilde svigte Dem, naar De stod ligefor hendes kjærlige, trofaste Øine. Betænk, at Deres Bryllup er bestemt

til at staae inden en Maaned, at hun lever i Tanken om sin nye Tilværelse. Tiden vil dæmpe baade Deres og min Kummer, De vil ved Thereses Side umulig kunne finde Dem ulykkelig. Jeg reiser bort, takket være Black, der i min bedrøvede Stemning med uimodstaaelig Godhed trængte sig ind i min Fortrolighed. Ham takker jeg for, at jeg kan fjerne mig i dette Øieblik. I det stille landlige Liv, hos min Tante, der har mig kjær, vil jeg med Tiden vinde Ro og Besindighed. Først da vil jeg komme tilbage til mit Hjem, og vi skulle da mødes som Broder og Søster." —

Da jeg taug, tilføiede hun efter et Ophold: „Jeg forsikkrer Dem, at min Beslutning er fast. Jeg vil sige Dem Noget: Der er i Holsteen, i min Tantes Omgangskreds, en ung Mand, der for lang Tid siden har beilet til mig, og for nylig skriftlig har fornyet sit Tilbud. Dersom De med et eneste Ord forstyrrer Thereses Rolighed, dersom Deres Forbindelse med hende bliver brudt for min Skyld, saa ægter jeg strax min tydske Beiler, og De skal aldrig see mig mere. — Ak, hvad have vi stakkels Søstre gjort Dem, at De kan ville opoffre os Begge? Vi have elsket dem Begge, det er al vor Uret." —

Det forekom mig, som om mit Hjerte vilde briste ved hendes Ord. Hun rakte Haanden imod mig og krævede mit Løfte, at jeg vilde handle, som om denne vor Samtale aldrig havde fundet Sted. Jeg trykkede den lille Haand til mit beklemte Bryst og sagde: „Jeg lover, Intet at foretage imod Deres Villie; Mere kan jeg ikke love. Thereses Skjæbne og Rolighed ville være mig hellige uden alle Løfter." —

Hun trykkede min Haand og sagde med uimodstaaelig Mildhed: „De maa ikke see bedrøvet ud. Det kan jeg ikke taale. Jeg gaaer herfra med langt lettere Sind, end jeg kom." — „Ja," svarede jeg: „jeg gaaer herfra henrykt og fortvivlet." — „Ikke fortvivlet," sagde hun alvorlig: „Det er uværdigt at

fortvivle. Tro, som jeg, at naar dette korte Liv er tilende, ville vi mødes et Sted, hvor intet kjært Menneske, ingen Pligt skal staae mellem Dem og mig." — Lyksalige ere Fruentimmerne! Naar Jorden brister under deres Fødder, hæve de dem som Himlens Fugle til bedre Regioner.

For første, og vel sagtens for sidste Gang, vandrede vi Arm i Arm fra denne ødelagte Skueplads, hvor nu ogsaa vi havde givet de gamle Træer en Elskerscene, til Erindring om dem, hvortil de vel fordum havde været Vidne, baade som Coulisser og naturlige Træer. Vi gik hurtigt og tause, og taalte med stor Ufølsomhed de Utak, som modtoge os ved vor Ankomst til Vertshuset, saavelsom de Spørgsmaal og Bebreidelser for Adspredthed, hvormed Rikmand plagede os paa Hjemveien. Jeg foregav Hovedpine for at faae Lov til at fjerne mig, saasnart vi vare steget af Vognen.

Her sidder jeg nu, og nyder paany de søde og bittre Øieblikke ved at gjentage dem i Tanken og nedskrive dem i Ord, der neppe nogensinde ville udslettes af mit Minde. Siig, Vilhelm! Hvad skal jeg gjøre? Lær mig blot, hvad der er min Pligt, saa vil jeg have Mod til at opfylde den. I Clarisses Yttringer, som jeg har fortalt dig, er jo vistnok megen Sandhed. En skrækkelig Rift vilde jeg jo gjøre i den stakkels Thereses Skjæbne ved at bryde med hende, og af en saadan Grund, nu da Alt er kommet saa vidt, da vort Bryllup er snart forhaanden, vort fælleds Huus staaer indrettet og smykket. Havde jeg dog fulgt min første Indskydelse og strax skrevet det Brev, som jeg i min Feberhede conciperede! Men nu! Og Clarisse bliver dog aldrig min. O Gud! hun er opoffret, ihvor det gaaer, denne er den smerteligste af mine smertelige Tanker. At ægte hendes Søster under disse Omstændigheder synes mig paa den anden Side oprørende for al min Følelse. Om Nogen havde sagt mig for mindre end et Aar tilbage, at jeg skulde

nde mig i en Stilling som denne, saa havde jeg med Trods
et opfordre Skjæbnen til at bringe mig saavidt. Med For-
har jeg seet paa Dem, der ligesom Fluer lode sig fange i
flicternes Spindelvæv, uden at bruge deres Kraft til at søn-
ive den. Nu er jeg selv en Flue, som Conflicten med sine
ne Edderkoppebeen omslynger, medens den udsuger dens
teblod. —

I dette Øieblik falde mine Øine paa en Etage hos Gjen-
s. Der boer en Familie, som hele denne Sommer har
af Sygdom. En efter en Anden af dens Medlemmer har
t meget syg. Nu ligger Huusfaderen for Døden, og jeg
hørt, at i hans lyse Øieblikke ængstes han svært af Bekym-
for hans Families Skjæbne, naar han forlader den. Det
ldig Nat. Det Huus derovre er det eneste i Gaden, hvor
endnu brænder Lys. Vinduerne staae aabne. Jeg seer den
els Huusmoder, selv nylig kommen op fra Sygeleiet, hvor-
hun gaaer omkring og sysler, bleg og bedrøvet. Nu kom
ældste Datter, en Pige paa en tolv, tretten Aar. Hun er
es forgrædt. Moderen tager hende om Hovedet og kysser
e, hun kaster sig om Moderens Hals. — Hvilken Sorgens
g! — Kunde jeg dog bytte med denne Syge, lægge mig
hans Dødsleie og give ham tilbage til hans grædende Fa-
! Hans Liv er dog langt kostbarere end mit. Ja jeg er
g at ønske, at en fiendtlig Hær i denne Nat stod for Kjø-
avns Porte. Hvilken Lykke at kæmpe og falde med Ære i
ald! Jeg har tænkt paa den Udvei at gaae i fremmed
stjeneste. Men hvorledes skal jeg kunne udføre denne Plan?
er der en god Krig? Hele Europa ligger jo i en søvnig
rtes Fred. De Franskes Felttog i Africa kan jeg ikke lide;
forekommer mig som en Parodie paa de gamle Korstog,
en farlig Leg, som Forældre tillade deres Børn, for at
Ro for dem i Huset. Langt hellere gik jeg til de tappre

Tscherkesser og sloges mod Russerne. Det halvvilde Folkeslag strider dog for sin Selvstændighed; det er en ærlig Krig, hvori det maa briste eller bære. Men at tage Deel i denne vilde under nærværende Conjuncturer aldrig kunne tillades mig, og ialfald vil det blive mig vanskeligt at komme bort paa en saadan Maade.

Nu lad mig endelig holde op at plage dig med mine forvirrede Planer og Tanker. Kan du bringe Orden i dem med forstandige Ord, da skal jeg velsigne dit Venskab. Selv skal jeg stræbe at fatte mig saa godt jeg kan. God Morgen! Jeg vil lægge mig, jeg er træt, men tør dog ikke haabe, at Søvnen vil besøge mine matte Øine. God Morgen! Hils Sophie!

13.

Sophie Bergsteen til sin Mand.

Roeskilde, 27 Septbr. 1841.

Kjære Vilhelm! Ved min Ankomst hertil var Postmesteren, som kjender mig, saa god at levere mig indlagte Brev, som i samme Øieblik var ankommet fra Kjøbenhavn, og nu skulde stilles fra de øvrige for at gaae til vor nærmeste Kjøbstad. Jeg skynder mig med at sende dig det. Du vil see, at i den Sag, der interesserer os, ere Omstændighederne uventet forandrede.

Dog synes mig ikke, at min Mission herved bliver overflødig eller i det Væsenligste af anden Natur. Jeg vil imidlertid recognoscere Terrainet, inden jeg foretager mig Noget, og i Alt, hvad jeg gjør, raadspørge mig i mit Sind med dig og stræbe at handle i din Aand. Det er en god Aand! Gid Be-

ignelse følge os i vore velmeente Bestræbelser, saa jeg snart og med et lettet Hjerte maa kunne vende hjem til dig og vore Smaa! Jeg længes allerede efter dem og dig. Jeg omfavner dig med inderlig Kjærlighed!

14.

Captain Walther til Sophie Bergsteen.

Kjøbenhavn, 26 Septbr. 1841.

Kjære Søster!

Naar vort Livs Horizont er mørk, er det Tid at skrive til en Ven, men fordele Skyerne sig noget og Stormen sagtnes, saa tør man henvende sig til en Veninde. Jeg tager neppe feil, naar jeg troer, at Bergsteen har meddeelt dig Indholdet af det Brev, jeg for nogle Dage siden skrev til ham, og jeg har gjort mig Skrupler over, at dit kjærlige Sind var bekymret for din Broders Skyld. Jeg iler derfor med at sige dig, at en for mig gunstig Omstændighed har gjort mig det muligt at vinde Tid, og at jeg har Haab om at kunne reise herfra med det Første. Bliv ikke bange! Ikke for at gaae i Krig og søge Døden. — Den Lykke, som er hændet mig, er forresten kun en Lykke for mig; i sig selv er det en Ulykke. Kort at fortælle: Igaarmorges kom, jeg veed ikke hvilken Embedsmand eller hvilke Embedsmænd, som det paaligger at eftersee den Kasse, Rikmand har under Hænder, og fandt den — tom. Ikke Hvid eller Skilling var tilbage i den. Nogle vigtige Regnskaber savnedes ligeledes. Hans private Fuldmægtig Nissen, som uden alt Tilsyn ganske alene har forestaaet Embedet, er forsvunden med en 10,000 Rbd., som skulde findes i Kassen. Iforgaarsmorges havde

han bedet om Tilladelse til at gjøre en Reise ud i Lande
blive borte i tre Dage. Denne Tilladelse havde Rikmand n
ham, men efter samme Time har Ingen seet ham, men h
Ingen i Dagens Løb spurgt efter ham, da man var vant
at han gik og kom efter Godtbefindende. Først igaarmo
da Kassen skulde aabnes, erfarede man hans Fraværelse.
len laae i hans Pult, som man lod opbryde. Det va
bedrøvelig Scene igaar Formiddags, da jeg kom til Rikma
uden at ane det Mindste. Der var Ingen i de daglige Vær
men Black kom strax efter. Han saae urolig ud. „Er
endnu nede i Contoret?" spurgte han Tjeneren, og løb
derned. Et Øieblik efter kom den arme Rikmand ind, ble
skjælvende, ledet af begge sine Døttre. De stakkels Piger best
sig for at smile til ham, men saae ud, som om Døden sad
deres Læber. Med afbrudte Ord berettede han mig sin U
„Jeg har," tilføiede han, „havt Frygt og Afsky for D
men nu var den jo min bedste Tilflugt, langt at foretrækk
den Elendighed, der nu venter mig, for Skjændsel, Fængs
Fattigdom." — „O kjære Fader!" sagde Therese: „foresti
dog ikke det Græsseligste!" — „Vi ville følge dig og del
Skjæbne," udbrød Clarisse. „Vi ville pleie dig, vi vill
leve for at trøste dig," sagde de Begge, idet de overøste
med Kjærtegn, og vædede hans Ansigt og Hænder med
Taarer. Han trykkede dem til sit Bryst. „Mine arme B
udbrød han grædende: „mine arme, gode, ulykkelige Børn!
Black kom nu og berettede, at han havde talt med de vel
mende Herrer nede i Contoret, der vare hans nøie Bekjend
havde lovet at fortie Resultatet af deres Undersøgelse til
Dag, da han havde aftalt at komme og nærmere tale med
Imidlertid var han gaaet i Caution for Rikmands Tilstedebl
og vilde nu strax gaae at gjøre Anstalter for at faae fa
den utro Flygtning. Han søgte saaledes at tilveiebringe lid

lighed, men kunde dog ikke afholde sig fra at komme med ubetimelige Bemærkninger, som for Exempel: „Jeg har længe nok advaret Dem imod det Heldøre, som De overlod Alting. Enten skal man selv passe sit Embede eller tage sin Afsked.“ — Et straffende Blik fra Therese bragte ham imidlertid til strax at forandre sin Tone, ja endogsaa til at gjøre et Slags Undskyldning. — Jeg bad Therese om et Øiebliks Samtale, og tilbød min hele Formue, som jo rigtignok kun udgjør den halve Sum, der handles om; men jeg tilføiede, at dette Skridt nødvendig vilde medføre en Opsættelse paa ubestemt Tid af vort nærforestaaende Giftermaal. Hun greb med Tak og Glæde denne Plan, og kaldte denne Opsættelse et ringe Offer, naar der var Spørgsmaal om at redde hendes Fader. Jeg gik derfor ind til Rikmand og Black, og gjentog mit Tilbud. Den Første takkede og velsignede mig, den Anden gjorde et forunderlig tvetydigt Ansigt derved, og paa vore Spørgsmaal, om den Capital, som jeg kunde tilbyde, var istand til at jævne Sagen, svarede han: „O ja!“ jeg veed ikke! Jeg skal tale med Vedkommende og gjøre hvad jeg kan, for idetmindste at vinde nogen Tid.“ Han lod mig følge hjem med sig, hvor jeg gav ham et foreløbigt Beviis og aftalte, paa hvad Maade jeg meente at kunne faae Pengene saasnart muligt ihænde. Det Menneske, den Black har Noget ved sig, der generer mig; han har Noget i sit Væsen imod mig, og kun imod mig, der forekommer mig, som om en Mephistopheles stod for mig, saae og spottede mine Tanker. Saaledes sagde han, da jeg skrev det omtalte Beviis: at nu maatte han dog gjøre mig opmærksom paa, at jeg i mine nuværende Formues-Omstændigheder vilde udsætte min tilkommende Kone for mangt et Savn, og da jeg svarede, at Therese var enig med mig om at opsætte vor Forening til bedre Tider, saa loe han og sagde: „Til bedre Tider! à la bonne heure! De Tider kan ellers være noget borte. Men De seer saa fornøiet

ud ved denne Opoffrelse, som jeg ikke længe har seet Dem. De beviser sandelig den gamle Sætning, at en ædel Handling belønner sig selv." Jeg blev forbandet flau ved denne Tale om en ædel Handling. Det er nu imidlertid vist, at om Clarisse var min Forlovede, saa havde jeg naturligviis dog gjort det Samme som nu, for at redde min tilkommende Familie, men derimod troer jeg rigtignok, at jeg alligevel ikke havde opsat mit Bryllup, skjøndt jeg vel føler, at Dette maaskee ogsaa havde været en af mine uoverlagte Handlinger. Havde Black drillet mig med en saadan Snak iforgaars, da Hovedet stod forkeert paa mig, saa troer jeg, at jeg havde yppet en alvorlig Trætte med ham, men igaar var jeg i saa godt Humeur, at Intet kunne opirre mig. Ja, min Sophie, jeg er i godt Humeur! Jeg giver med Glæde min Formue for at kjøbe min Frihed, om ogsaa kun for en Tidlang, at jeg kan trække Aande og besinde mig. Jeg har nu en anden Plan. Min Chef er en brav Mand, der har megen Godhed for mig. Jeg har betænkt, hvorledes jeg, uden at lyve og uden at blotte den hele Sandhed, kan indvie ham saameget i min Stilling og vinde saameget hans Interesse, at jeg ved hans Hjelp kan komme til at reise bort i et Aar eller længere, hvortil der netop nu om kort Tid tilbyder sig en Leilighed. Jeg haaber, det vil lykkes mig. Igaftes tilbragte jeg hos Rikmands den behageligste Aften, jeg endnu har nydt der. Den omtalte Tildragelse har ligesom ført os nærmere sammen. Faderen sad mod Sædvane inde hos os, og syntes — besynderligt nok — mere livlig og velbefindende, end han pleier. Vi vare enige i at finde den gamle Fuldmægtigs Handling ubegribelig. Den aldrende Mand havde et iøiefaldende Præg af Ærlighed; han har ingen Familie, næsten ingen Fornødenheder; han var sin Principals høire Haand i en lang Række af Aar. Nu siges der rigtignok, at han undertiden har spillet i Lotteriet, men hvorfor har han ønsket sig Rigdom?

hvortil vilde han bruge den? Hvo kan forstaae et Menneskes Indre! — Jeg ønsker ham en lykkelig Reise. Det skulde næsten gjøre mig ondt, om han blev indhentet og kom i Ulykke, skjøndt jeg visselig ønsker, at det Halve af Pengene kunde blive tilveiebragt. Ikke alle! Nei Gud bevar os! Og Gud forlade mig! — O Himmel! Om Therese vidste, hvad jeg her har skrevet! —

Jeg har ilet med at underrette dig og din Mand om disse Begivenheder. Dersom jeg kommer til snart at reise, efter mit Ønske, saa lægger jeg Veien hen over eders Præstegaard, da skulle vi ret af Hjertet tale sammen. Snart skriver jeg igjen. Lev vel saalænge!

P. S. Den Dag igaar begyndte strax med noget Godt. Inden jeg endnu var staaet op, fortalte min Oppasser mig, at min syge Gjenbo var af Lægen erklæret for nu at være uden Fare. Min Karl, som ogsaa har sin Gang derovre, bragte mig hver Morgen de derværende Syges Bulletin Denne Familie har liidt af Sygdom netop i al den Tid, jeg har liidt af ondt Humeur. Jeg synes mig derfor sympathetisk forbunden med den, skjøndt jeg aldrig har talt med Nogen af dens Medlemmer. — Nu lev vel! og gaa ei for meget irette med din stakkels Broder, kjære Sophie!

15.

Advocat Black til Therese Rikmand.

Kjøbenhavn, 27 Septbr. 1841.

Kjæreste Therese!

Forretninger hindre mig fra efter mit Løfte at komme til Dem idag og personlig bringe Dem Efterretning om, hvad jeg har været istand til at udrette i Deres Faders Anliggende. Sandt at sige troer jeg ogsaa, at Det, jeg har at sige, bedre skikker sig til skriftlig end til mundtlig Meddelelse. Jeg har endnu Intet udrettet uden at bevirke en Opsættelse af endnu to Dage, inden hvilke intet Skridt maa gjøres, som kunde være af onde Følger for min Onkel. Kun med Møie og kun ved Hjelp af mine Forbindelser med Vedkommende har jeg opnaaet Dette. Jeg tør ikke skjule for Dem, at det vil blive vanskeligt, ja næsten umuligt at jævne denne Sag uden strax at kunne erstatte det hele Deficit eller stille Sikkerhed for Beløbet. At faae fat paa den utro Fuldmægtig er usikkert, og desuden er det usandsynligt, at Pengene, endogsaa i dette Tilfælde ville faaes tilbage, især uden at compromittere min Onkel som Den, paa hvem Ansvaret hviler. Det seer jo følgelig temmelig mørkt ud med denne slemme Sag. Men imidlertid kan Alting snart blive godt, dersom De, kjære Therese, vil skjænke Deres Ven og Fætter nogle Øieblikkes taalmodige Opmærksomhed, og rolig overveie, hvad han har at sige Dem.

Jeg har endnu ingen Brug gjort af Captain Walthers Beviis, thi uden at tale om, at hans Capital kun udgjør det halve Deficit, og desuden ikke kan hæves, førend efter nogen Tids Forløb, saa forekommer det mig altfor saarende for Deres

Delicatesse og Æresfølelse at berøve Captainen hele hans Formue, der i mangt et Tilfælde kunde være en Mand i hans Stilling en uvurdeerlig Støtte, som et Middel til at bevare sin Selvstændighed og kunne handle uden Hensyn, blot efter sin Overbeviisning om Pligt og Ære. At modtage et saadant Offer vilde altid være betænkeligt, men dobbelt i nærværende Tilfælde, nemlig af en Brudgom, som — jeg vover at sige det — som ikke elsker sin Forlovede. Ja kjære Therese! jeg gjentager det, Captain Walther elsker Dem ikke, og De bedrager Dem selv, om De troer, at De elsker ham. De studser ved mine forvovne Ord, ja maaskee De bliver vred, og ialfald spørger De mig vistnok, hvorfra jeg har en saadan Aabenbaring om Deres og Walthers Følelser? „Hvad skulde vel" — siger De — „have bevæget ham til at beile til mig, naar han ikke elskede mig? Og troer De, jeg vilde have givet ham mit Ja uden mit Hjertes Samtykke?" — Jeg svarer: Hvad der er foregaaet i Captainens Sjæl, da han friede til Dem, kan jeg ikke vide. Maaskee elskede han Dem i det Øieblik; og hvad Dem angaaer, saa er det Deres rene, ydmyge, kjærlige Sind, som har hendraget Dem til Den, der erklærede Dem sin Kjærlighed, vistnok med skjønne og indsmigrende Ord. Hvad der forresten har gjort mig klartseende og aabenbaret mig det Sande eller rettere sagt — det Usande i dette Forhold, det vil jeg sige Dem. Vare Deres Følelser for Captain Walther Det, som vi andre jordiske Mennesker kalde Kjærlighed, saa vilde De umulig kunne finde Dem tilfredsstillet ved den kolde, ærbødige Artighed, hvormed han stræber at skjule sin Mangel paa Ømhed; og at han ikke elsker Dem, det veed jeg deraf, at jeg bestandig har været Vidne til denne hans Tone, og — af mit eget Hjerte, der veed hvad det er at elske — hvad det er at elske Dem. Ja, kjære, elskværdige Therese! jeg har elsket Dem længe, længe! Jeg har haardt bødet for den prosaiske Betænkelighed, der forledede mig

til at opsætte min Erklæring, indtil mine Pengesager var kommen ordnede. Jeg har liidt nok ved Deres uventede [ ] delse med en Anden. Jeg indseer vel, at denne min Er overrasker Dem, jeg har søgt at skjule mine forskudte [ ] for Dem og hele Verden. De og Flere troe rimeligviis, elsker Deres Søster, men det er ingenlunde Tilfældet. E[ ] Venskab, en faderlig Godhed bærer jeg for det yndige men jeg har kun elsket Dem. Og hør nu, Therese, h[ ] vover at foreslaae Dem; og hvis min Driftighed er De faldende, saa betænk, at det her gjælder mit øvrige Livs Lykke. Giv Captainen hans Frihed tilbage! Jeg maatt[ ] bedrage mig, om De ikke hermed gjorde ham den største [ ] Mange Smaating, som maaskee vilde have undgaaet enhv[ ] den end en Medbeiler, har i den seneste Tid end ydermere denne min Overbeviisning. Tro mig, Therese! Selv bl[ ] forelskede Mænd er der kun faa, der have Sands for de[ ] lige qvindelige Elskværdighed, kun faa, der, som jeg, h[ ] og erfaret, hvor lidet de glimrende Fortrin betyde i det Liv, hvor ringe, ja selv hvor ubehagelige de kunne syn[ ] naar de ikke faae deres Glands af det ægte Guld, som formaaer at jævne Livets Møie. Deres hele Væsen e[ ] prøvet Guld, og ingen Priis er for høi for at vinde Vil De værdiges at give mig Deres Haand, saa vil jeg [ ] mig strax at erstatte Deres Faders Kassemangel; inden skal hvert Spor af denne ulykkelige Sag være udslettet. Skaar, min Formue herved kan lide, vil jeg let kunne [ ] for mine Børn, naar jeg derved kan vinde dem en saadan moder. Mine to smaa Piger have desuden i deres m[ ] Arv Formue nok til, at den muligviis kan blive deres Ul[ ]

Jeg anseer det for nødvendigt, at min Onkel maa s[ ] Afsked fra sit Embede. Jeg vil da stræbe at formaae [ ] at boe i Deres Huus; Intet skal blive forsømt for a

og forsøde hans gamle Dage, uden at De dog, som hidtil, skal behøve at være en Slave af Deres barnlige Pligter; thi min høieste Lykke skal bestaae i at sørge for, at min elskede Hustru skal prøve, hvad det er at nyde Livets, hende næsten ubekjendte Goder, og min Glæde skal det være at forskjønne hendes Dage med Alt hvad Kjærlighed og Velstand kan byde.

Og nu, kjæreste Therese! nu har jeg talt min Sag og har intet Mere at sige. Jeg overgiver den nu til Deres Dom, og venter Dommen med ligesaa bankende Hjerte, som nogen Anklaget, hvis Sag jeg nogensinde har talt for Skranken.

Deres af Sjæl og Hjerte hengivne

Black.

16.

Therese Rikmand til Advocat Black.

Kjøbenhavn, 27 Septbr. 1841.

Jeg takker Dem! jeg veed, Deres Mening er ædel og god, nen De har Synd af at tale saaledes til mig. De forvirrer tine Tanker og overrasker mig i høieste Grad. Min Søster er ltsaa ikke Deres Forlovede! De elsker ikke Clarisse! De elsker ig! Aldrig er en saadan Tanke opstaaet i min Sjæl! Det ilde visselig være født for mig at redde min Fader, og det var gsaa min Pligt, men er det mig muligt? Walther har jeg ivet min Tro. De maa nu tænke hvad De vil; jeg veed bedst, t han er mig kjær. Han har for min Skyld villet give Alt vad han eier. Skal jeg lønne hans Ædelmodighed med at ryde vort Baand, fordi en Anden siger, at han ikke elsker mig?

Er det sandt, maa han sige mig det selv. Han kan bryde med mig, dersom han vil det; jeg gjør det ikke! jeg synes, jeg bør ikke. Hvor tungt det er at skjælve for min Faders Skjæbne, saa kan jeg kun overlade den i Guds Haand. Men De, vor gamle Ven! kan De forlade vort Huus i dets Nød? Er det ædelt at fordre, at jeg skal kjøbe min Faders Redning med en slet Handling? Bør De sætte mig et saadant Vilkaar, uden hvis Opfyldelse De Intet vil gjøre for en Ven? O jeg bønfalder Dem med Taarer og Sjæleangst: Tal et godt Ord for os hos Vedkommende! Det er jo Deres Venner. Tag Walthers Formue, og vær De ogsaa medlidende. Sky ikke selv et lille Offer for at frelse den ulykkelige gamle Mand, der fra Deres Barndom har havt Dem kjær! Jeg har altid stolet paa Dem som paa en Ven, i Medgang og Modgang. Vil De ophøre at være en saadan for den bedrøvede Therese?

17.

Advocat Black til Therese Rikmand.

Kjøbenhavn, 27 Septbr. 1841.

De fordrer meget af et Menneske i det Øieblik, De støder ham fra Dem og foragter hans Kjærlighed. Men lad saa være! Jeg skal vise Dem, Therese, at jeg ikke var uværdig til den Lykke, jeg saa længe har ønsket mig. Heri indesluttet sender jeg Dem Captainens Beviis. Jeg skal vel klare Sagen uden det. Jeg beder Dem, giv ham det tilbage, og gift Dem med ham, hvis De endelig vil gjøre baade Dem selv og ham ulykkelige, og maaskee endnu et Par Mennesker ovenikjøbet.

Ærbødigst

Black.

18.

Sophie Bergsteen til Præsten Bergsteen.

Kjøbenhavn, 7 October 1841.

Min egen kjære Vilhelm!

Jeg kan ikke nok takke dig for den Godhed, at du allerede har sendt mig to Breve til Svar paa mit forrige, og dernæst forener jeg mine Taksigelser med dem, som vore Venner have paalagt mig at bringe dig. Baade min Broder og Therese sige, at det er et skjønt Varsel for et Ægteskab, at det indvies af en saa god og lykkelig Ægtemand. Hvor har jeg dog allerede længtes efter dig og vore Børn! Jeg har i mangt et Øieblik fortrudt, at jeg lod mig overtale til at vente dig her. Jeg troede ikke, det skulde have varet saalænge med Tilberedelserne til det dobbelte Bryllup. Men nu glæder jeg mig desmere til om faa Dage at skulle see dig og vore Smaa igjen. Du skal ret have Tak, fordi du føier Thereses Ønske at tage dem med til Kjøbenhavn. Black siger, at hans to deilige Smaapiger og ore to Drenge, der vist maae være smukke, siger han (og det re de, ikke sandt?), de skulle alle fire staae om Brudeskammelen, m smaa Engle, og bringe Velsignelse med sig. Ingen tyve-arig Elsker kan være mere henrykt over sin Elskedes Ja end mne Mand. Om min Broders Lyksalighed vil jeg ikke tale. an er, som jeg kan tænke mig et Menneske, der efter svare ldelser opvaagner i en bedre Verden. De overøse mig her med akfigelser og veed ikke Alt hvad de ville finde paa for at for-oie mig. Og dog er min Fortjeneste af dette gode Udfald kun eget ringe. Udslaget har jeg jo sagtens gjort ved at aabenbare lt for Therese, men Skjæbnen selv har jo givet os Seiren ende.

Jeg har saa Meget at sige, at jeg ikke veed, hvor jeg skal gynde eller ende. Strax at dele med dig Alt hvad der inter-

esserer mig, er mig en saa kjær Vane, at jeg ikke kan a
den, uagtet jeg snart haaber at tale mundtlig med dig, og
jeg har travlt med at hjelpe Therese og Clarisse med a
Alting færdigt, hvad der endnu mangler, til det nærforestaaende
lup. Hele Formiddagen har jeg været med Clarisse i hen
min Broders tilkommende Bolig, der var bestemt for T
men nu tilfalder den yngre Søster. Intet kan være hyg
og smagfuldere. Begge Søstre have i Fællesskab indrett
Ogsaa Clarisse har arbeidet derpaa „med et tungt Hjerte",
hun til mig: „mindst drømte jeg om den Løn, der
mig." — Jeg omfavnede min yndige tilkommende Svigeri
hviskede: „Nu forstaae vi min Bedstemoders sidste Ord;
flygtende Sjæl skuede ind i hendes Yndlings Hjerte, og
det bedre end vi." — „Ak Gud!" sagde hun, idet hun
halv bange, klyngede sig op til mig: „Erindringen om de
om det Dieblik, har i mangen stille Time opløftet og f
mine bedrøvede Tanker."

Igaar tilbragte jeg en Dag, der var saa behagelig
lykkelig, at dersom du havde været tilstede, saa vilde jeg
den for en af de bedste i mit Liv. Da dette Efteraar
skjønt, saa var en Landtour bleven foreslaaet. Min Bro
Clarisse vilde gjerne, at dens Maal skulde være Hirschhol
derom blev man snart enig. Vore to forlovede Par, Ri
jeg, samt Blacks to Smaapiger kjørte i to Vogne derud
morges. Min Broder og Doctor Vilfeld fulgte med ti
Det var blevet aftalt, at vi skulde nyde en let Frokost paa
huset, og derpaa anvende den korte Dag til at vandre o
i Egnen. Først i Mørkningen skulde vi da nyde vort egenlige
tid, og siden stole paa, at Maanen, som kom op Kl. 8,
lyse os hjem. Veiret var deiligt, Alle glade, og da vi
vor Plan toge Veien til Slotshaven, gik Rikmand med o
satte sig siden paa en Bænk og greb til det usædvanlige

gne Dine at læse Dagblade, som han havde med i Lom-
Vi Andre gik ●u, snart samlede, snart To og To, til
ldeveien. Vi vandrede langt omkring i den smukke Egn,
begyndte allerede at mørknes, da vi kom tilbage til Slots-
Min Broder og Clarisse gik forrest, Arm i Arm, og
et Herzliske Digt om Hirschholm fra Begyndelsen til Enden.
en stor Bevægelse hørte jeg disse skjønne Toner, da jeg
hvilken Betydning dette Digt havde for disse Elskende, og
ertet sympathiserede jeg med den Følelse, hvormed de sang
Jeg lod dem ogsaa uforstyrrede opsøge det gamle Theater,
Værd for dem kun jeg kjendte. En stor Beroligelse blev
ildeel paa denne Vandring. Therese kom hen til mig, greb
Arm og sagde: „Min Sophie! Aldrig kan jeg takke dig
r. dit ærlige Venskab, for den Velgjerning, du har viist
ed at aabenbare mig Alt. Min Gud! havde jeg opdaget
eden efter at være bleven Walthers Kone, jeg troer, jeg
ød af Græmmelse. Naar jeg saaledes som nu seer ham
arisse sammen, saa føler jeg først ret, ved hvilken Afgrund
d, da du kom og reddede mig." — „Og dog, min The-
sagde jeg, „har jeg med Bekymring tænkt, at jeg bedrø-
ig. Din Haand skjælvede i min, og da jeg havde endt,
ede du dit Ansigt med Hænderne og græd stille." — „Jeg
kke selv," svarede hun, „hvorfor jeg græd. Men vær vis
min Sophie, at jeg nu føler mig meget lykkelig. Black
ddet min Fader, skjøndt jeg havde afslaaet hans Tilbud, saa
er han, og han elsker mig, det veed jeg nu sikkert, og
yndige Børn, de udgjøre min Stolthed og Glæde. See,
deilige de ere, jeg hænger allerede ved dem med mit hele
, og de ved mig, som om jeg var deres egen Moder."
„Ja," sagde jeg glad, „de have sandelig ikke tabt ved
."

Da vi vare nær ved Vertshuset, hentede vi Rikmand efter

Aftale hos en Bekjendt af ham, som boede i Byen. Clarisse og min Broder vare saa opfyldte af det meget omtalte Digt, at de bestandig fandt Leilighed til at anvende dette poetiske Nattemaleri paa Alt hvad vi saae. Saaledes sang de bestandig en eller anden Strophe deraf, alt som vi gik. Da vi nærmede os Posthuset, saae vi Lysene skinne fra den Stue, hvor vi skulde holde vort Maaltid, og strax sang de: „Nu bli'er der lyst i vor Postmesters Stue," og da min Broder gik i Stalden for at see til sin Hest, og Clarisse og jeg fulgte med, da kom der en apart Sandhed i de Ord, de sang:

Underlig trist er det fugtige Skuur,
Sparsomt belyst af en eneste Lygte;
See kun, hvor henad den kalkede Muur
Skyggerne vaklende flygte;

thi neppe vare disse Ord sungne, før vi saae en lang, besynderlig Skygge i en Reisekappe glide forbi os som et Spøgelse og tage Veien til Posthusets Dør, fulgt af et andet Menneske. Clarisse og min Broder udbrøde begge: „Det var jo Fuldmægtig Nissen!" Vi skyndte os til Huset og traadte ind i vort Værelse strax efter den omtalte Mand og hans Følgesvend. Nissen hilsede Selskabet med et meget phlegmatisk „God Aften! Jeg hører derude, at Kammerraaden er her, og saa vilde jeg ikke reise hjem uden at hilse paa Dem." Alle samlede sig om ham med Udbrud af Forundring, og det blev nu opdaget, at han langt fra at have bestjaalet Kassen, havde deponeret dens Indhold, som han udtrykte sig, „hos en Mand af den rette Tro og Vandel, om hvem jeg veed, at han før skulde lade sig myrde end nogen Skilling bortrane af det betroede Gods. Jeg har gjort det af Forsigtighed, af Frygt for Tyvehaand og Ildebrand, der kunde indtræffe i min Fraværelse. De veed selv, Hr. Kammerraad, at hverken De eller Nogen har Omsorg for dette hellige betroede Gods, uden jeg. Den gudfrygtige Ven, til hvem jeg har over-

rdet det tillige med nogle Regnskaber, har ruget derover som
rage, og ikke forladt sit Huus i min Fraværelse. Han og
ave selv baaret Sækkene med Pengene til hans Huus og
ligeledes bære dem tilbage. Nu har han været saa god at
sin Søn lige til Skaane for at hente mig og ledsage mig
i min svage Tilstand." — Det unge Menneske bekræftede
leden af Alt hvad Rissen havde sagt, og tilføiede: „Kam-
iden kan være vis paa, at baade Penge og Papirer skulle
paa deres Plads, inden De selv naaer Kjøbenhavn." —
leverede nu Rikmand et Beviis, som han havde hos sig,
n omtalte Mand, en Borger, som var baade Black og
nd bekjendt. „For Livs og Døds Skyld," tilføiede den
ge Fuldmægtig. Da hans Principal bebreidede ham den
og Sorg, han havde forvoldt hans Huus, og spurgte:
bevægede Dem til at reise bort uden mit Samtykke?" —
: han: „Det, Hr. Kammerraad, at jeg adlyder Gud mere
ennesker." — Vi erfarede nu, at Manden var traadt over
ptisternes Menighed, og at han var reist til et Sted ude
et, hvor han med Flere var bleven døbt i Søen, hvorpaa
r reist over til Skaane for at bivaane gudelige Forsamlinger.
ette har imidlertid bekommet ham saa ilde, at han i flere
har ligget meget syg hos en Bonde derovre, i et afsides
Han er nu nogenledes helbredet, og, som han paastaaer,
t opvakt Piges Haandspaalæggelse. Saasnart han havde
en Samling, at det var ham muligt at skrive, havde han
nogle Linier til den Borgermand, hos hvem Pengene vare,
ime havde sendt sin Søn, for at berolige og ledsage ham.
agde, at nu vilde han gjerne døe, thi nu var han vis
n Salighed og nu var han bleven mistænkt og forhaanet
i Troes Skyld, som andre hellige Martyrer, hvorpaa han,
ibere at lade sig opholde, satte sig paa Vognen, der alt
forspændt, og kjørte ufortøvet til Kjøbenhavn.

Da han var borte og vi vilde sætte os tilbords, bemær vi først, at her var beredet os en ordenlig lille Fest. M tidet var bestilt Dagen iforveien, og Black havde medtaget Kasse med fine Vine og en fuldstændig Dessert af franske Co turer og friske udsøgte Frugter, Ferskener og Viindruer. H Tjener havde dækket Bordet yderst ziirligt, prydet med Blom og mange Vorlys. Vort Maaltid krydredes ikke blot af en hagelig Stemning, men langt mere af den indre Sjælegla som Enhver især følte. Vi helligholdt saaledes et dobbelt Fo velsesgilde, og talte fornøiede om det nærforestaaende Bryll Vi kaldte medrette Dagen en lykkelig Dag, og omtalte den oplevede Overraskelse, som saa uventet skulde møde os her, l som tildeelt af en god, men ironisk Skjæbne, der i hele denne sytes at have leget Blindebuk med os. Min Broder greb Glas og udbrød med humoristisk Pathos: „I denne skumm Champagne vil jeg tømme et brusende Bæger for Hirschho Hil være dig, skjønne Egn, over hvilken min Lykkestjerne sk at skinne! Du sjunkne Skueplads for romantiske, veemodige M der! man skal tiltale dig i Ossianske Toner, man skal si Stolte Kjæmpe! du er falden i din Kraft og din Skjønhed! slettet af Jorden ere du og De, som vare med dig. Lokket din Ros skal Vandreren komme til Sletten for at søge dig, han finder dig ikke. End ikke dine Vaaben lyse ham imøde Hallens ødelagte Muur, thi ogsaa de ere sønderbrudte og gi til Priis for de vilde Vinde. Reent tilintetgjorte ere de og din Herlighed! Men trøst dig! Dit Minde lever, du har f din Sang, og Aanderne svæve paa Taagens Vinger og lytte „„den tungsindige Sanger.““ —

Og hermed maa jeg slutte. Lev vel, min Vilhelm! K snart til din længselfulde

Sophie.

Skrifter

af

fatteren til „En Hverdags-Historie,“

samlede og udgivne

af

Johan Ludvig Heiberg.

Fjerde Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1849.

BIBLIOTHECA·BODLEIANA

Indhold af fjerde Bind.

Extremerne.

esserer mig, er mig en saa kjær Vane, at jeg ikke kan opgive den, uagtet jeg snart haaber at tale mundtlig med dig, og uagtet jeg har travlt med at hjelpe Therese og Clarisse med at faae Alting færdigt, hvad der endnu mangler, til det nærforestaaende Bryllup. Hele Formiddagen har jeg været med Clarisse i hendes og min Broders tilkommende Bolig, der var bestemt for Therese, men nu tilfalder den yngre Søster. Intet kan være hyggeligere og smagfuldere. Begge Søstre have i Fællesskab indrettet Alt. Ogsaa Clarisse har arbeidet derpaa „med et tungt Hjerte", sagde hun til mig: „mindst drømte jeg om den Løn, der ventede mig." — Jeg omfavnede min yndige tilkommende Svigerinde og hviskede: „Nu forstaae vi min Bedstemoders sidste Ord; hendes flygtende Sjæl skuede ind i hendes Yndlings Hjerte, og forstod det bedre end vi." — „Ak Gud!" sagde hun, idet hun, som halv bange, klyngede sig op til mig: „Erindringen om de Ord, om det Øieblik, har i mangen stille Time opløftet og forvirret mine bedrøvede Tanker."

Igaar tilbragte jeg en Dag, der var saa behagelig og saa lykkelig, at dersom du havde været tilstede, saa vilde jeg regne den for en af de bedste i mit Liv. Da dette Efteraar er saa skjønt, saa var en Landtour bleven foreslaaet. Min Broder og Clarisse vilde gjerne, at dens Maal skulde være Hirschholm, og derom blev man snart enig. Vore to forlovede Par, Rikmand, jeg, samt Blacks to Smaapiger kjørte i to Vogne derud igaarmorges. Min Broder og Doctor Vilfeld fulgte med til Hest. Det var blevet aftalt, at vi skulde nyde en let Frokost paa Posthuset, og derpaa anvende den korte Dag til at vandre omkring i Egnen. Først i Mørkningen skulde vi da nyde vort egenlige Maaltid, og siden stole paa, at Maanen, som kom op Kl. 8, skulde lyse os hjem. Veiret var deiligt, Alle glade, og da vi ifølge vor Plan toge Veien til Slotshaven, gik Rikmand med os, men satte sig siden paa en Bænk og greb til det usædvanlige Arbeide

med egne Øine at læse Dagblade, som han havde med i Lommen. Vi Andre gik nu, snart samlede, snart To og To, til Mathildeveien. Vi vandrede langt omkring i den smukke Egn, og det begyndte allerede at mørknes, da vi kom tilbage til Slotshaven. Min Broder og Clarisse gik forrest, Arm i Arm, og sang det Hertziske Digt om Hirschholm fra Begyndelsen til Enden. Med en stor Bevægelse hørte jeg disse skjønne Toner, da jeg vidste, hvilken Betydning dette Digt havde for disse Elskende, og af Hjertet sympathiserede jeg med den Følelse, hvormed de sang det. Jeg lod dem ogsaa uforstyrrede opsøge det gamle Theater, hvis Værd for dem kun jeg kjendte. En stor Beroligelse blev mig tildeel paa denne Vandring. Therese kom hen til mig, greb min Arm og sagde: „Min Sophie! Aldrig kan jeg takke dig nok for dit ærlige Venskab, for den Velgjerning, du har viist mig ved at aabenbare mig Alt. Min Gud! havde jeg opdaget Sandheden efter at være bleven Walthers Kone, jeg troer, jeg var død af Græmmelse. Naar jeg saaledes som nu seer ham og Clarisse sammen, saa føler jeg først ret, ved hvilken Afgrund jeg stod, da du kom og reddede mig." — „Og dog, min Therese!" sagde jeg, „har jeg med Bekymring tænkt, at jeg bedrøvede dig. Din Haand skjælvede i min, og da jeg havde endt, bedækkede du dit Ansigt med Hænderne og græd stille." — „Jeg veed ikke selv," svarede hun, „hvorfor jeg græd. Men vær vis paa, min Sophie, at jeg nu føler mig meget lykkelig. Black har reddet min Fader, skjøndt jeg havde afslaaet hans Tilbud, saa ædel er han, og han elsker mig, det veed jeg nu sikkert, og disse yndige Børn, de udgjøre min Stolthed og Glæde. See, hvor deilige de ere, jeg hænger allerede ved dem med mit hele Hjerte, og de ved mig, som om jeg var deres egen Moder." — „Ja," sagde jeg glad, „de have sandelig ikke tabt ved Byttet."

Da vi vare nær ved Vertshuset, hentede vi Rikmand efter

Aftale hos en Bekjendt af ham, som boede i Byen. og min Broder vare saa opfyldte af det meget omtalte de bestandig fandt Leilighed til at anvende dette poetiske N paa Alt hvad vi saae. Saaledes sang de bestandig en el Strophe deraf, alt som vi gik. Da vi nærmede os saae vi Lysene skinne fra den Stue, hvor vi skulde f Maaltid, og strax sang de: „Nu bli'er der lyst i vor sters Stue," og da min Broder gik i Stalden for at Hest, og Clarisse og jeg fulgte med, da kom der Sandhed i de Ord, de sang:

Underlig trist er det fugtige Skuur,
Sparsomt belyst af en eneste Lygte;
See kun, hvor henad den kalkede Muur
Skyggerne vaklende flygte;

thi neppe vare disse Ord sungne, før vi saae en lang derlig Skygge i en Reisekappe glide forbi os som et Sp tage Veien til Posthusets Dør, fulgt af et andet Clarisse og min Broder udbrøde begge: „Det var jo Fr Nissen!" Vi skyndte os til Huset og traadte ind i vor strax efter den omtalte Mand og hans Følgesvend. N sede Selskabet med et meget phlegmatisk „God Aften! derude, at Kammerraaden er her, og saa vilde jeg ikke uden at hilse paa Dem." Alle samlede sig om ham med af Forundring, og det blev nu opdaget, at han lan have bestjaalet Kassen, havde deponeret dens Indhold, udtrykte sig, „hos en Mand af den rette Tro og Van hvem jeg veed, at han før skulde lade sig myrde en Skilling bortrane af det betroede Gods. Jeg har gjo Forsigtighed, af Frygt for Tyvehaand og Ildebrand, indtræffe i min Fraværelse. De veed selv, Hr. Kamme hverken De eller Nogen har Omsorg for dette hellige Gods, uden jeg. Den gudfrygtige Ven, til hvem jeg

antwordet det tillige med nogle Regnskaber, har ruget derover som en Drage, og ikke forladt sit Huus i min Fraværelse. Han og jeg have selv baaret Sækkene med Pengene til hans Huus og skal ligeledes bære dem tilbage. Nu har han været saa god at sende sin Søn lige til Skaane for at hente mig og ledsage mig hjem i min svage Tilstand." — Det unge Menneske bekræftede Sandheden af Alt hvad Nissen havde sagt, og tilføiede: „Kammerraaden kan være vis paa, at baade Penge og Papirer skulle ligge paa deres Plads, inden De selv naaer Kjøbenhavn." — Nissen leverede nu Rikmand et Beviis, som han havde hos sig, fra den omtalte Mand, en Borger, som var baade Black og Rikmand bekjendt. „For Livs og Døds Skyld," tilføiede den forsigtige Fuldmægtig. Da hans Principal bebreidede ham den Angst og Sorg, han havde forvoldt hans Huus, og spurgte: „Hvad bevægede Dem til at reise bort uden mit Samtykke?" — svarede han: „Det, Hr. Kammerraad, at jeg adlyder Gud mere end Mennesker." — Vi erfarede nu, at Manden var traadt over til Baptisternes Menighed, og at han var reist til et Sted ude i Landet, hvor han med Flere var bleven døbt i Søen, hvorpaa han var reist over til Skaane for at bivaane gudelige Forsamlinger. Alt Dette har imidlertid bekommet ham saa ilde, at han i flere Dage har ligget meget syg hos en Bonde derovre, i et afsides Huus. Han er nu nogenledes helbredet, og, som han paastaaer, ved en opvakt Piges Haandspaalæggelse. Saasnart han havde saamegen Samling, at det var ham muligt at skrive, havde han sendt nogle Linier til den Borgermand, hos hvem Pengene vare, og denne havde sendt sin Søn, for at berolige og ledsage ham. Han sagde, at nu vilde han gjerne døe, thi nu var han vis paa sin Salighed og nu var han bleven mistænkt og forhaanet for sin Troes Skyld, som andre hellige Martyrer, hvorpaa han, uden videre at lade sig ophølde, satte sig paa Vognen, der alt holdt forspændt, og kjørte ufortøvet til Kjøbenhavn.

Da han var borte og vi vilde sætte os tilbords, bemærkede vi først, at her var beredet os en ordenlig lille Fest. Maaltidet var bestilt Dagen iforveien, og Black havde medtaget en Kasse med fine Vine og en fuldstændig Dessert af franske Confiturer og friske udsøgte Frugter, Ferskener og Viindruer. Hans Tjener havde dækket Bordet yderst ziirligt, prydet med Blomster og mange Vorlys. Vort Maaltid krydredes ikke blot af en behagelig Stemning, men langt mere af den indre Sjæleglæde, som Enhver især følte. Vi helligholdt saaledes et dobbelt Forlovelsesgilde, og talte fornøiede om det nærforestaaende Bryllup. Vi kaldte medrette Dagen en lykkelig Dag, og omtalte den nys oplevede Overraskelse, som saa uventet skulde møde os her, ligesom tildeelt af en god, men ironisk Skjæbne, der i hele denne Sag syntes at have leget Blindebuk med os. Min Broder greb sit Glas og udbrød med humoristisk Pathos: „I denne skummende Champagne vil jeg tømme et brusende Bæger for Hirschholm. Hil være dig, skjønne Egn, over hvilken min Lykkestjerne synes at skinne! Du sjunkne Skueplads for romantiske, veemodige Minder! man skal tiltale dig i Ossianske Toner, man skal sige: Stolte Kjæmpe! du er falden i din Kraft og din Skjønhed! Udslettet af Jorden ere du og De, som vare med dig. Lokket af din Ros skal Vandreren komme til Sletten for at søge dig, men han finder dig ikke. End ikke dine Vaaben lyse ham imøde fra Hallens ødelagte Muur, thi ogsaa de ere sønderbrudte og givne til Priis for de vilde Vinde. Reent tilintetgjorte ere de og al din Herlighed! Men trøst dig! Dit Minde lever, du har faaet din Sang, og Aanderne svæve paa Taagens Vinger og lytte til „„den tungsindige Sanger.““ —

Og hermed maa jeg slutte. Lev vel, min Vilhelm! Kom snart til din længselfulde

Sophie.

Skrifter

af

orfatteren til „En Hverdags-Historie,"

samlede og udgivne

af

Johan Ludvig Heiberg.

Fjerde Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1849.

BIBLIOTHECA · BODLEIANA

Indhold af fjerde Bind.

Side.

Extremerne.

n af de deilige Aftener i den varme Sommer 1834 van-
ve to Mænd langs ad Landeveien. De vare Venner og Jevnal-
ıde, begge mellem 26 og 30 Aar. Rudolph Hermes
Læge, og Philip Roller Grosserer. De vare forenede
et fortroligt Venskab, hvilket deres nærmere Bekjendte dog
re ansaae som en Frugt af Vane, af Barndoms og Ung-
ns Samliv, end af indre Sympathie. De vandrede nu, som
t, ad en Sti ved Siden af Landeveien, Begge tause. Her-
s gik, som det syntes, i dybe Tanker, medens Roller saae sig
med en fornøiet Mine, og fløitede en Dandsemelodie. Med
: standsede Hermes, og sagde: „Ere vi ikke snart ved vor
temmelse?“ — „Jo“, svarede hans Ven: „Derhenne ved
oven dreie vi af fra Landeveien, saa have vi kun en Fjerding-
tilbage.“ — „Herregud!“ udbrød Hermes: „En heel Fjer-
gvei endnu! Du sagde, din Onkels Landsted laae ikke fulde
Miil fra Kjøbenhavn, og jeg troer da vist, vi have gaaet over
Miil.“ — „Der seer du Milepælen, hvorpaa tydelig staaer
Miil,“ svarede Roller. „Jeg har aldrig været saa træt som
en,“ vedblev Hermes. — „Det er din egen Skyld; hvorfor
ve du endelig gjøre denne lille Reise tilfods? Du sagde jo,
var en god og øvet Fodgænger, at paa din Udenlandsreise
ıde du lagt mangen Station tilbage som en Vandringsmand
d Randselen paa Nakken.“ — Hermes trak Veiret dybt.
uften er trykkende,“ sukkede han: „Vi faae sikkert Tordenveir.“

1*

Roller loe høit: „Forsynd dig ikke mod den smukke, klare Himmel; ikke en Sky er at opdage. Men her staae vi just lige ved Vertshuset. Lad os gaae ind, tage nogen Forfriskning, og rette paa vor Paaklædning, der seer noget støvet og uordenlig ud. Vi burde dog vise os lidt til vor Fordeel, naar vi fremstille os for min smukke Cousines smukke Øine; du især, der kommer som en Frier. — Hvad for Noget? Du ryster paa Hovedet! — Nei et Menneske som dig er der ikke Magen til i Verden! Der er ingen Vind, intet Vand, ingen Veirhane, Intet i Naturen saa ustadigt og ubegribeligt som dit Sind."

De traadte nu ind i Vertshuset, og lode sig give et eget Værelse. Roller satte sig i en Sofa, og nød med Velbehag den kjølige Viin, som han havde ladet sætte for sig. Han klinkede i Glasset for Hermes, og bad ham flere Gange komme hen til Bordet fra Vinduerne, i hvis Inscriptioner han syntes at finde en interressant Lecture. Endelig satte Hermes sig hos sin Ven, og sagde: „Du leer deraf, men jeg forsikkrer dig, at disse, som oftest flaue Smørerier paa Vinduesruder i Vertshuse have altid havt noget eget Tiltrækkende for mig, og mangengang givet mig Stof til phantastiske Gisninger og Drømme. Jeg erindrer at jeg engang som Barn var med min Fader og nogle andre ældre Folk i Kjøge, og paa Vertshuset hos Hansens stod jeg tilligemed en Anden, og læste hvad der var skrevet paa Vinduesruderne. Med Eet udbrød min Sidemand i en umaadelig Latter, og gjorde de Tilstedeværende opmærksomme paa en Rude, hvorpaa stod de Ord: „„O Gud! O Gud! I Kjøge."" De loe Allesammen, og Enhver gav sin Skjærv til at vise det Latterlige i dette Tankesprog. Have de en egen Gud i Kjøge? spurgte En; en Anden sagde: Jeg har nok frygtet for at Kjøge, der havde saa grueligt et Huuskors, maatte have en forkeert Tro; men at denne gode, gamle By husede Afgudsdyrkere, det havde *jeg dog ikke tænkt.* — Jeg stod taus, og turde ikke være bekjendt,

Ord paa Ruden, som de Borne og Fornuftige fandt
lige, forekom mig rørende, thi jeg forestillede mig
at de maaskee vare skrevne af en dybt Bedrøvet, at f.
som i den vide Verden forgjæves havde søgt en elsket
, nu fandt dens Spor her i denne lille, gammeldags
t den dødelig syg, vanæret, ulykkelig, eller tabt ialfald,
:t af den Skrivendes egen Fred. Dette var en af de
ger, jeg gjorde mig. I mit barnlige Sind henførte
Phantasie paa en Lærer, mod hvem jeg Dagen ifor-
de været uartig, og som med Godhed havde bebreidet
Uret, uden at min utidige Hæftighed endnu tillod mig
den. Nu brændte jeg af Begjerlighed efter at erholde
givelse, og det forekom mig, som om jeg forgjæves
: efter ham, naar jeg kom tilbage til Kjøbenhavn. Jeg
rne strax begivet mig paa Hjemreisen, og græd hemme-
er over at vi vare paa Udveien af denne lille Reise,
g længe havde glædet mig. Denne i sig selv dumme
jar indpræget sig saaledes i min Erindring, at den i
Øieblik forekommer mig som en Anelse om at jeg
Livet, gjennemtrængt af Kjærlighed og Anger, skal
æves en elsket, fornærmet Gjenstand, der flyer for mig,
t vil gaae mig ligesom ham, om hvem der i Tusinde
at fortælles, at han, forelsket i en Stjerne, som speilede
et, omsider styrtede sig i Bølgerne, for at naae den."
er et tosset Eventyr," udbrød Roller. — „Tosset?"
rmes: „Jeg finder, det er en skjøn Mythe; dens dybe
maa gribe Enhver. Fortæres vi arme Mennesker ikke
orklarlig, en veemodig Længsel, saa vi med Tabet af
: efter det Himmelske, der kun viser os et Gjenskin,
ig gribe efter, men som evig flyer os? Jeg kunde godt
enne Fabel paa mig selv, og begræde min Skjæbne i
teskehedens, ligesom hele Menneskehedens i min; thi evig

flyer os hvad som egenlig er Kjernen af Livet .... Evig? ... De sige jo rigtignok, at hisset, paa hiin Side Graven .... Ak hvem veed!" .... „Gud veed," sagde Roller, „hvor et Menneske kan falde paa saadanne forunderlige Ideer, saadant et naragtigt Mylder af Tanker, der gribe i hinanden, ligesom Hjul, og løbe rundt, saa man kan blive svimmel derover." — „O!" svarede Hermes: „Gid jeg aldrig havde mere forvirrende Tanker end disse. Imidlertid veed jeg nok selv, at jeg tidt er forfalden til mange unyttige Hjernespind. Det er mig en modbydelig Tanke at være en Sværmer; jeg kunde fortvivle over at henregnes til dette mig selv forhadte Slags Folk. Men jeg bliver vel ogsaa engang klog, som andre ordenlige Mennesker." — „Det haaber jeg med," sagde Roller, „og et godt Middel hertil er at blive en stadig og god Huusfader, som du jo med Guds Hjelp snart vil blive. Nu" — tilføiede han, og tog sit Glas — „lad os klinke! Paa vore høieste Ønskers Opfyldelse!" Hermes stødte sit Glas til sin Vens og tømte det; derpaa satte han det langsomt ned, og sagde, som i Tanker: „Gud give, jeg vidste, hvilke der vare mine høieste Ønsker!" —

Roller saae paa ham, endelig udbrød han: „Fanden skal tage mig, om jeg begriber, hvorledes du har det. Tænk dig dog lidt om! Kan du huske, at du paa et Bal i Vinter blev dødelig forelsket i min Cousine? At du altid talte om hende, ogsaa til den gamle Doctor, din Fader? At du sagde til ham engang i min Nærværelse, at du kunde hverken sove, spise eller læse af bare Kjærlighed? At han maatte see sig om en anden Amanuensis end dig, thi du gik i Tanker og tog Livet af hans Patienter?" — Hermes loe, med et ret ungdommeligt Lune. „Ja jeg husker det nok, og hvorvel der jo naturligviis var megen Spøg og Overdrivelse i mine Yttringer, saa var jeg jo vistnok forelsket i din Cousine, og det er vel intet Under, saa deilig som hun er. Jeg seer hende endnu, som hun tog sig ud

dette Bal, hvor jeg første og sidste Gang saae hende og e med hende. Denne pragtfulde Figur, de glimrende Farver, ziede af de kulsorte Haar, de store, smægtende, blaae Oine! ken Mand, naar han ikke var af Steen og Træ, kunde se med en saadan Skjønhed, og ikke blive til Fyr og ime?" — „Nu," sagde Roller, „og naar man saa faaer i om at blive Eier af en saadan Skjønhed, saa sukker og ler man, efter at man først har været ude af sig selv af ykkelse, som du jo var iforgaars, da din Fader .... Gud : ham, den gamle Doctor! jeg kan endnu see det Ansigt, ned han sagde: „„Rudolph! Du har viist dig som en god og en dygtig Læge; nu skal du see, at jeg ogsaa er en god : og en Doctor for de Sunde,"" hvorpaa han da med tetisk og ironisk Mine tog et Brev op af Lommen og leve- dig. Og du! da du havde læst det, saa skulde du bare seet dig selv, hvordan dine Kinder blussede, og hvordan du din Fader og knugede den gamle Mand, saa jeg blev bange, ulde qvæle ham." — „Ak Gud, ja vist! jeg blev gal og :t. Men veed du hvad der stod i Brevet?" — „Brevet," e Roller, „var fra min Onkel." — „Rigtig! fra Justits- Roller. Men dets Indhold var ikke saa prægtigt, som jeg første Oieblik syntes. Din Onkel talede først vidt og bredt en Høiagtelse, Taknemmelighed o. s. v., som bandt ham in Fader, og om den Glæde, han vilde føle ved nærmere ing med en saa fortræffelig Mand som en saa fortræffelig s Søn etc. etc.; men — her kommer et Men: Hans r, skriver han, er Enke, og har selv udelukkende Raadighed sin Haand og Formue. Dog — her kommer det Værste — verken han eller hendes ældre Søster lade det mangle paa de Raad og Formaninger, som allerede engang tilforn ite hende til et Valg, der nu medrette kunde kaldes lykke- — Tænk dig! Din stakkels Cousine, som eengang er op-

offret for Familieforhold, skulde maaskee nu andengang overtales til at bortgive Resten af sit Liv imod sin Villie! Og jeg skulde være Den, som modtog et saadant Offer! Hun kjender mig jo aldeles ikke. Hvorved skulde jeg indtage et saa udmærket Fruentimmer, som al Verden stræber at behage?" — „Hvorved?" udbrød Roller: „Du vil nok have mig til at sige Complimenter? Du veed jo nok selv, at du behager Damerne, uagtet du selv ofte paastaaer det Modsatte. Du er skinhellig. Men er der intet Andet iveien, saa gratulerer jeg. Min Cousine har ogsaa lagt Mærke til dig paa hiint meget omtalte Bal, og talt fordeelagtigt om dig." — „Er det sandt?" udbrød Hermes. — „Ja det veed Gud, det er sandt. Det vil sige, hun har talt om dig med den hende egne Rolighed. Stakkels Elise! Hun vil nok have Grund til at skjønne paa en Mand som dig, efterat hun har levet saamange Aar med en gammel, vranten, tyrannisk Karl, som denne von Barthold var, paa hans Død at sige." — „Hvor længe var hun gift med ham?" — „Det kan jeg snart regne ud: I forrige Uge fyldte hun tre og tyve Aar; da hun blev gift, var hun sytten; i noget over et Aar har hun været Enke; altsaa omtrent i fem Aar levede hun med ham derausfra i Holsteen." — „I fem Aar!" raabte Hermes: „Et heelt Lustrum af skjønne Ungdoms-Aar! Og det kalder nu hendes Fader et lykkeligt Valg af en Ægtemand." — „Ja," svarede Roller, „det vil sige, fordi Manden er død, og har efterladt hende sin betydelige Formue. Du maa vide, at for min Onkel var dette Giftermaal rigtignok lykkeligt, thi denne Svigersøn reddede hans Ære og Velfærd med en dygtig Sum Penge. Den gode Papa var forbandet iknibe, og saa maatte Datteren betale Gildet." — „Afskyeligt!" raabte Hermes. — „See nu!" vedblev Roller, „nu er han paa grøn Qvist, og da han nu har faaet Elise herover, saa er Alting jo godt og prægtigt, og nu ønsker han vel en Svigersøn, som erstatter i Føielighed og Artig-

hed mod Familien hvad han, som du, mangler i Formue, En som ægter hans Datter af Kjærlighed, og overlader sin Svigerfader at bestyre hendes Formue, ligesom hidtil. Ingen af Elises Familie har nogensinde besøgt eller seet hende, medens hun var gift, thi den gamle Barthold bad os paa en høflig Maade at blive borte, men han gjorde dog et stort Huus derovre, og der kom mange unge Herrer til dem. Jeg finder derfor, at det gjør Elise stor Ære, at der under disse Omstændigheder ikke er falden mindste Skygge paa hendes Rygte, men Alle ere enige om, at hendes Opførsel har været ganske fortræffelig. Maa man nu ikke medrette falde i Forundring, naar en Mand, som du, med Haabet om at ægte en ung, deilig, rig og dydig Kone, i hvem han endnu iforgaars var forelsket, idag seer ud, som om han blev trukken med Magt til Brudekammelen?" —

„Hør, kjære Roller," svarede Hermes: „jeg begriber nok, at du maa finde mig gal og urimelig; men jeg vil prøve paa, i al Fortrolighed, at indføre dig i min Tankegang. Seer du! et Menneske, som jeg, leder utrættelig efter Noget, som ganske kan opfylde hans Sjæl. En saadan Følelse er vistnok Kjærlighed. Men findes der i Virkeligheden en Gjenstand, som ikke blot kan opvække, men vedligeholde en saadan hellig Ild, som den jeg tænker mig, men endnu aldrig har følt? Forelske mig gjør jeg lettelig; qvindelig Skjønhed forfeiler sjelden sin Virkning paa mit Sind. Men naar jeg nu har mødt en saadan Skjønhed, tillægger jeg hende i min Phantasie alle mulige aandelige Fuldkommenheder. Jeg forestiller mig denne Elskede i romantiske, besynderlige Forhold og Tilskikkelser; jeg tænker mig hende som gjennemtrængt af Kjærlighed til mig; jeg taler med hende i mine Drømme; kort sagt, det er et Helgenbillede, som jeg dyrker, og som blot har Tilværelse i min Idee. Jeg har ofte gjort mig den største Umage for at møde den Hjerter-Dame, som for Dieblikket har været Originalen til dette mit phantastiske Billede;

men naar jeg da fik Ønsket opfyldt, gik det som med al Magie: den forsvandt, da jeg kom den nær. Derfor føler jeg, ved at nærme mig denne smukke Elise, Noget, som jeg gjerne kunde kalde Skræk; og de alvorlige Skridt, som have fundet Sted uden min Viden og Villie, ere mig usigelig ubehagelige. Rørt blev jeg over min Faders kjærlige og gode Mening, ogsaa henrykt — jeg tilstaaer det — i første Øieblik. Det er en egen Sag, naar der siges en Mand: Du skal faae et deiligt Fruentimmer, i hvem du har været forgabet. Men jeg forsikkrer dig, at neppe var jeg allene, førend jeg gyste ved Tanken om at være saa nær ved at opgive min skjønne Frihed. Det er kun faa Aftener siden jeg var saa lykkelig i Følelsen af at intet Baand fængslede mig. Jeg fløi paa min raske Hest, langs ad Strandveien, og jeg syntes mig fri som den Lærke, der sang over mit Hoved." — „Men Gud bevares!" sagde Roller, „der er jo Ingen som twinger dig. Du kan jo besøge min Familie, og trække dig tilbage i Stilhed, dersom Elise ikke svarer til dit Ideal." — „O, kjære Roller, jeg veed altfor godt, at jeg er en Drømmer; jeg hader mig selv derfor. Din Cousine er sikkert en Engel, saavidt som Engle kan findes her paa Jorden; hun er vist tusinde Gange for god til mig; og dersom jeg ikke vil blive en stakkels forladt Pebersvend, der efter en byrdefuld Dag kommer hjem om Aftenen i sit tomme Huus, hvor idethøieste hans Hund modtager ham med Venlighed, saa maa jeg jo tænke paa at gifte mig engang, og hvor kan jeg haabe at finde en værdigere Brud, end Fru Bartholds? Jeg taler ikke om hendes Formue, thi da jeg nok kan leve anstændigt og forsørge en Kone uden den, saa er den mig næsten en Torn i Øinene, saa meget mere som jeg selv ingen Rigdom har at byde. Dens eneste Fortjeneste i mine Tanker er den, at jeg kan ansee den som et Middel til at gjøre hende Livet behageligere." — „Naa i Guds *Navn!*" udbrød Roller: „Det er da det første fornuftige Ord,

jeg har hørt af dig idag! Imidlertid vil jeg dog, som Ven af eder Begge, bede dig ikke at forhaste dig, men give dig Tid til nærmere at lære min Cousine at kjende, thi disse Idealer, Phantasier eller Gud veed hvad de hedde, kunde jo maaskee træde iveien, og" .... „Nei nei!" raabte Hermes, „jeg vil forjage disse tomme Skygger, som ikke ere Andet end Skygger ... og dog! hvem veed! Vorherre er jo Daarers Formynder. Maaskee finder jeg i din Cousine Alt hvad jeg har drømt mig, maaskee er det muligt at gribe Stjernen som speiler sig i Bølgerne" ...

De to Venner bleve i dette Øieblik forunderligt overraskede ved udenfor det aabne Vindue at høre en kraftig og skjøn Mandsstemme synge nogle Ord, der ligesom passede til den sidste Ytring i deres Samtale. Den sig nærmende Vandrer sang nemlig følgende Strophe:

„De Stjerner de tindre paa Himmelens Blaa.
Dem skuer den Vandrer saa gjerne;
Men aldrig saasnart monne Solen opstaae,
Strax flygter, strax blegner hver Stjerne."

De unge Venner ilede til Vinduet, og saae en Mand komme ud fra Skoven, og støttende sig paa en svær Knortekjep at nærme sig Vertshuset med hurtige og lange Skridt. „Hillemænd!" raabte Roller: „Det er den gale Maler; ham maae vi have herind til vor Forlystelse." Og uden at oppebie sin Reisefælles Samtykke foer han ud af Stuen, og indførte strax efter en aldrende Mand i en temmelig luslidt Frakke og en dertil svarende Hat, men som med alt det havde en vis Ziirlighed i sit Udvortes. Hans Vest og hans Linned, hvilke vare meget tilskue, vare hvide som Snee, og særdeles fine. I hans hele Væsen, i den Maade, hvorpaa han hilsede den ham ubekjendte Hermes, og efter hans og Rollers Indbydelse tog Plads hos dem og modtog et Glas Viin, var der Noget man kunde kalde ædelt, Noget

som vidnede om Bekjendtskab med den finere Verden; men ogsaa noget eget Skjødesløst. Med Opmærksomhed betragtede Hermes hans høist interessante Physiognomie; disse skarpt, og dog mildt luende Øine; disse endnu skjønne Træk, som bare saa kjendelige Spor af Tidens og Sorgernes haarde Medfart; denne hele Figur, hvori en fordums Kraft syntes at stride med en vis Slaphed. Efter at man havde verlet nogle høflige og interessgende Ord paa begge Sider, sagde Roller, at han haabede at træffe den Fremmede paa Birkehøi, hans Onkels Lyststed, hvorhen han og hans Medvandrende nu vilde begive dem. „Nei det vil neppe skee saasnart," svarede den Fremmede: „Jeg kommer ikke synderlig udenfor mit Hjem. Jeg er reent afvant med Selskab." — „Men," vedblev Roller, „De maler jo et Par Værelser der i Huset?" — „Eet Værelse har jeg malet der i forrige Efteraar, en Sal." — „Men det andet," sagde Roller, „et Cabinet?" — „Nei det maler jeg ikke. Det Værelse har et slet Lys, og er desuden ret en prosaisk Stue, som jeg ikke kan lide. Den kan godt hjelpe sig med et Papirs-Tapet." — „Men," indvendte Roller, „hele vor Familie ønskede saameget at eie to Værelser malede af Deres Mesterhaand. Alle Kjendere beundre den Effect, det Rasse og Geniale, som" .... Maleren afbrød ham: „Det er mig kjært, men jeg kan ikke male fordetførste, og har ikke kunnet det i lang Tid, da jeg har Gigt i min høire Arm. Denne Plage forhindrer mig ofte i halve Aar fra at arbeide." —

Hermes dreiede nu Talen paa andre Materier, og imidlertid skjænkede Roller flittigt for den nye Gjæst, og nikkede derved betydningsfuldt til sin Ven. Den gamle Kunstner syntes at finde stor Behag i Samtalen med Hermes, og oplivet af denne og af Vinen, blev han snaksom og livlig som en Yngling. Endelig kom Talen paa den Sang, han havde sunget paa Veien, og Hermes yttrede, at Melodien, som han fandt ret original, var

ham ubekjendt, men Ordene syntes han at erindre sig. „Melo-dien," svarede Maleren, „er Noget som jeg selv har componeret; det hænder mig undertiden, jeg veed ikke selv hvor jeg faaer det fra. Men Ordene vil jeg vissselig haabe, at De kjender, thi de ere af Rahbek, og hans Sange bør aldrig uddøe paa danske Læber, heller ikke denne lille erotiske Sang, skjøndt den vel sag-ens er blandt de mindre bekjendte. De, min Herre, De hører til en nyere Tid, men det siger Deres Blik og Deres Sam-le, at De ikke er iblandt dem, der foragte hine Dages Digte-nst. Det er vel sandt, at den mangler Noget, ja noget meget igtigt som den nuværende besidder, men den eier ogsaa noget igtigt, som denne ofte mangler, Noget jeg vilde kalde Glæde er Livet, noget inderlig Fornøiet, Blødhjertet, Frit, Aabenhjer-t, jeg kan ikke ret forklare det, Noget som f. Ex. hersker i ahbeks Drikkeviser, disse Mestersange, som sprudle af Vid, Lune Lystighed. De ligne et Menneske, der sjæleglad sidder mellem trolige Venner og ikke veier sine Ord. Vinens Geist og ærdens Aande have gjennemtrængt dem; og man føler sig beru-et af dem, inden man har nydt den Viin, de besynge. Ja min Herre! jeg forsikkrer Dem: hine Gilder, hvortil disse Viser bleve digtede, de vare Fester, hvortil man nuomstunder ikke finder Magen. Nu kommer man i Tractementer, paa Bal, i Drikke-lag, men hine Gilder vare vel helligede Bacchus, men ikke ham allene, ogsaa Apollo og Muserne, ofte endogsaa Gratierne. Udartede de end undertiden mod Slutningen, hændte der end en og anden lille Uorden, den var sjelden forbunden med Raa-hed, med Trætte. Bragte En og Anden endog en lille Ruus hjem med sig, den var kommen i lystigt Lag, og havde Intet uden en forhøiet Sindsstemning i sit Følge. Den næste Mor-gensol fandt Hver ved sin Dont, med fornyet Munterhed fra Erindringen om den forrige Aften." — „Men", sagde Hermes, „De maa jo dog være langt yngre end den Tid, da Rahbek

Drengen at betale ham en Rigsdaler, naar han vilde overlad ham det. Drengen blev overmaade glad, og Hermes vendte si til Maleren, og bad ham tilgive at han for saa godt Kj havde tilvendt sig denne Tegning, hvis Værd han erkjendte. — „De er for god," svarede Maleren beskeden: „det er kun Udkast, og fra Udarbeidelsens Side uden alt Værd. Men d jeg mærker, De er en Elsker af Kunsten, vil jeg vise Dem nog Bedre, som jeg bærer hos mig. Det er ikke mit Arbeide; n jeg forstaaer ikke at føre saa fiin en Pensel. Men det er A beider af en Elev, som udgjør min Stolthed." Med disse O fremtog han en Æske, og udbredte med Omhyggelighed nog Miniatur=Malerier af forskjellig Størrelse. Hermes og Roll beundrede høilig disse yndige Kunstværker, og Maleren syntes n med inderligt Behag at gjøre dem opmærksomme paa det Genia i Udførelsen og den levende Colorit. Et Par forestillede sma landlige Scener; disse, sagde han, vare Originaler, men de fles vare Copier efter berømte Mestere eller efter udskaarne Antiker som saaledes ved Farvernes Magt havde faaet Liv. Han berei tede, paa de unge Mænds Spørgsmaal om Bestemmelsen a disse Malerier, at de bleve kjøbte af en Kunsthandler i Kjøben havn, der fordetmeste sendte dem ud af Landet; dog var det fle Gange hændt, at de, indfattede i Daaser og i andre Bijouterier vare komne her tilbage igjen og solgte for fransk Arbeide. D bleve, sagde Maleren, efter Omstændighederne taalelig godt betalt Han viste dem ogsaa en mindre Æske, hvori med stor Forsigtig hed var indpakket nogle meget smaa Malerier: Englehoveder Fugle og Blomster. „Disse," sagde han, „ere bestilte for a anvendes til Smykker, men saadant Noget haber jeg, thi de er for gode til saaledes at misbruges, og dette Arbeide er en san Fordærvelse for et Par smukke Øine." — „Smukke Øine!" raabte Hermes: „Er denne deres Elev en Dame?" — „Ka en Mand ikke have smukke Øine?" svarede Maleren smilende

eres egne ere jo et Exempel derpaa. Men det er silbigt; jeg mmer mig selv i Deres Selskab." Roller tog sit Uhr frem, studsede ved at see paa det. „Ja det er gaaet os ligesaa i eres," sagde han: „Man venter os paa Birkehøi. Vi maae sted." — „Vil De virkelig gaae hele Natten?" spurgte Heres Maleren. „Ja det er min Lyst!" svarede Denne: „Himlen ved, hvor ofte jeg er gaaet denne Vei; thi i flere Aar har jeg oet her i Egnen, men bestandig af og til vandret til det gode Kjøbenhavn, som jeg aldrig ganske kan forsage, og hvor jeg ogsaa endnu har en og anden gammel Ven. Jeg gaaer aldrig i Dagens Hede og Støv. Men i den stille Nat, naar Alting hviler, og alle Blomster i Græsset dufte, da føler jeg mig, som om jeg var tyve Aar. — Nu Godnat, mine Herrer! Jeg takker Dem, Hr. Roller, og Dem, Hr. Doctor! Jeg haaber, vi ville oftere mødes. Godnat!" — De unge Mænd som under disse sidste Repliker havde afgjort deres Regning med en tilstedeværende Opvartningspige, forlode nu ogsaa Vertshuset. Roller og Hermes gik hen mod Skoven, Maleren vendte et Par Skridt tilbage, og sagde: „Der er ikke over en Time til Midnat. Frygte De ikke, mine unge Herrer, for at møde den gamle Pan i Skoven? — Ja veed De hvad? Jeg, som er saa vant til at gaae om Natten, jeg er imidlertid mangengang bleven overfalden af en panisk Skræk, især der i den Skov, som er tyk og mørk, endogsaa paa denne lyse Aarstid. Der er saa eensomt og saa stille, at man hører sit eget Hjerte slaae. Maa jeg give Dem et Raad? De maa ikke lee! mine Ord ere velmeente. Naar der nogensinde møder Dem Noget, der forfærder Dem, eller en uforklarlig Angst griber Dem, da gjør Korsets Tegn for Deres Bryst. Jeg veed nok, at Mange spotte over Sligt, men jeg forsikkrer Dem, jeg veed af Erfaring, at dette Tegn svæver usynligt i Luften, som et Skjold mod alt Ondt, for et ærligt Bryst som troer derpaa. Onde Aander og onde Anslag bæve tilbage

for det. — Nu lykkelig Reise!" Herpaa vendte han sig og gik bort med hurtige Skridt.

„Hvilken forunderlig Mand!" udbrød Hermes: „Og ham kalder du gal!" — „Ja," sagde Roller, „jeg kalder ham gal i den Forstand, at han er excentrisk, og at hans hele Liv har været en Kjæde af gale Streger. Han er født til Rigdom og Lykke, han var Stamherre til et stort Gods i Jylland. Men han vilde med Magt være Maler, og da Faderen ikke vilde føie hans Lyst i denne Henseende, løb han bort, endnu i Drengeaarene, og kom til Kjøbenhavn, hvor han gav sig i Tegnelære og gik paa Kunstacademiet med de andre Elever. Der var Folk som tog sig af ham og stiftede et Slags Forlig mellem ham og Faderen, som maatte lade ham følge sin Tilbøielighed. Da hans Fader flere Aar efter døde, reiste Sønnen strax til Italien, opholdt sig der og andre Steder i mange Aar og tilsatte sin meste Formue. Da han endelig kom hjem, bortgav han Resten, som man siger, og har nu omtrent saa Meget tilbage, at han har et hundrede Daler om Aaret at leve af. Han kunde være i en ganske anden Stilling, thi han skal være dygtig i sin Kunst, og meget ærefulde Tilbud skal være ham gjorte, men han hverken vil eller kan finde sig i bestemte Forretninger. Han kunde desuden fortjene Meget ved at decorere og male Værelser, thi han er en stor Mester i det Fag, men der gaae hele Aar hen, uden at man kan formaae ham til at røre en Pensel, for at fortjene Noget. Han boer hos sin Slægt her i Egnen; undertiden tilbringer han lang Tid med at læse og studere Dag og Nat; undertiden gaaer han til Kjøbenhavn og opholder sig der nogle Dage. I den Tid svirer han undertiden, og jeg har et Par Gange seet ham med en dygtig Perial. Saasnart han faaer en tre, fire Glas Viin, bliver han fidele og begeistret, som ogsaa var Tilfældet iaften." — „Hvor veed du alt Dette?" spurgte Hermes: „Hvorfra kjender du ham? Og hvad hedder

an?" — „Han hedder Palmer, hans Faders Gods hed
Palmfelt. Jeg kjender ham fra ifjor, da jeg kom saa ofte
her i Egnen, og endeel af hvad jeg har fortalt, veed jeg desuden
fra min Cousine Molly, Elises ældre Søster, som er vel under-
rettet om hans og hans hele Families Historie." — „Det er
ubehageligt," sagde Hermes, „at man ikke kan skjænke sin Agtelse
til et Menneske, hvis hele Væsen har noget saa Tiltrækkende, som
denne Mands har, idetmindste for mig. Jeg tilstaaer at jeg
føler mig som gjenfødt ved dette Møde. Alle mine Griller og
Grublerier ere forsvundne. Jeg er sat i det lykkeligste Lune ved
hans Samtale.. Det er forunderligt, hvilken Ungdoms-Livlighed
der udmærker Mennesker fra hans Tidsalder. De ere desuden i
Besiddelse af en Høflighed, et Galanterie, en Munterhed, der
synes i Almindelighed at være ubekjendte for den nyere Slægt.
Den Tidsalder, som foregik vores, var frivol, jeg roser den ikke;
men jeg ønsker, vi formaaede at forene dens Fortrin med dem,
som vi tillægge vort Aarhundrede. De politiske Gjæringer i alle
Lande have gjort Menneskeslægten alvorlig og ældre." —

Hermes talede nu længe og muntert, medens han Arm i
Arm med sin Ven gik gjennem den dunkle Skov; han udmalede
i Roller det huuslige Liv, han vilde føre med den smukke og
[illegible]ge Kone, som han haabede at vinde; hvorledes han vilde ind-
[illegible]tte sit Huus som et nyt Bakkehuus, gjæstfrit, muntert, tilgæn-
geligt for alle udmærkede Mennesker, prydet med alle Smagens
Skatte, og forskjønnet af en deilig og elskværdig Huusfrue.
Han blev overgiven og skjændte paa Træerne, paa hvis Rødder
han og hans Ledsager i Mørket stødte deres Fødder. „De staae
her," sagde han, „som klodsede Karle med lange Been, som de
strække, for at man skal falde over dem. Det kunde forresten
have sin gode Side at falde her og komme en Smule til Ulykke,
at jeg, som en saaret Ridder, kunde bringes til min Dames
Borg. Saa maatte hun pleie mig, og derved fik jeg Leilighed

til at studere hendes Characteer. Thi det er et ypperligt Kjendemærke paa et Fruentimmers Characteer, om hun er omhyggelig eller ligegyldig mod Syge. Det kunde heller ikke være afveien, om Elise blev syg, thi saa blev jeg hendes Læge, og i dette Tilfælde har jeg et godt Blik, og tager næsten aldrig feil i min Dom om en Patientindes Værd som Menneske. Det er utroligt, hvormeget der aabenbarer sig ved denne Leilighed; Resignation og Taalmodighed, Selvbeherskelse, Orden og Reenlighed og mange andre Fortrin, eller de modsatte Mangler komme for Dagen i en Sygdom; hos Fruentimmer nemlig; det Samme gjælder ikke om Mænd. De stakkels Mandfolk ere desuden næsten altid syge mod deres Villie, men Damerne ere tidt syge, fordi de ville være det. Jeg mener ikke hermed forstilt syge, men i mange virkelige Sygdomme er der noget Frivilligt. Jeg troer, at jeg altid kan mærke Dette, og naar jeg da spørger min Patient, om hun ikke har havt nogen Sorg eller Skræk, betroer hun mig gemeenlig at hun har havt Fortræd. Og denne Fortræd er da som oftest det Ubetydeligste af Verden. Og imidlertid gaaer et Par kjærlige Forældre eller en godmodig Ægtemand, og græmmer sig over den Syge, som blot mangler en god og kraftig Villie til at blive frisk." — „Du er streng mod de stakkels Fruentimmer," sagde Roller. — „Ak tvertimod! De behage mig kun altfor meget, jeg er ganske ulykkelig, naar jeg seer Nogen af dem virkelig lidende. De bedste ere vistnok bedre end vi, men der hører Meget til at kjende dem, thi noget Smaaligt klæber ved de fleste, Meget, hvorover en Mand dog vilde skamme sig. Men uagtet jeg siger og mener alt Dette, saa bliver en Læge dog ialfald en god Ægtemand, da han er ude næsten hele Dagen, og af og til om Natten med."

Roller gik taus og tankefuld; det syntes som om de to Venner havde skiftet Characteer. Hermes bemærkede Dette, og *den Anden* svarede: „Jeg tilstaaer, at vor Vandring her gjen-

m denne Skov, en Vei som jeg saa ofte gik ifjor, og desuden tte Møde med Maleren, som jeg under mit Ophold her i jnen ofte traf, har opfrisket en Erindring, som jeg forresten aber, ikke mere har Magt over mig. Forrige Sommer, maa vide, da var jeg forelsket." — „Sagde jeg det ikke nok?" ıbte Hermes: „Du var bestemt forelsket i din Cousine Elise." „Langt fra! Elise er altfor alvorlig og stille for mig. Nei, var en meget ung Pige, som jeg traf herude, en livlig, mter, let og flygtig lille Skabning, hvori jeg blev skudt. en jeg overvandt min daarlige Kjærlighed." — „Men hvorfor? ır Pigen dig uværdig?" — „Nei Gud bevares! men hun var født Grevinde. Hendes Fader er en høifornem, gammel istocrat, som paa en forblommet Maade viste mig Vinterveien, gloede som Fanden, naar han saae mig." — „Ja saa! Det : rigtignok slemt. Men Pigen? elskede hun dig?" — „Nei, n gjorde ikke. Jeg troer, hun kan ikke forelske sig; hun er lndig, ogsaa barnagtig endnu, men yndig, det veed Gud. ıidlertid gik jeg i mig selv, og tænkte: hvad skal der komme af? Gud frie mig fra at kaste mig i en Myretue, som en ban adelstolt, og dertil lurvet Familie! Jeg trak mig derfor ›age, og da min Fader døde, og jeg maatte allene bestyre : Handel, og fik Nok at bestille, saa gik de Griller over." — a", svarede Hermes, „der er vissælig megen Indbildning i al relskelse, det troer jeg selv, og lykønsker dig af Hjertet til at ›e undveget et Forhold af en saadan Natur; forudsat, at du : kunde faae Pigen og lade Faderen og Familien seile deres n Sø."

Under denne Samtale vare vore Vandringsmænd komne det omtalte Landsted. Alting i Huset syntes at sove, paa en nkehund nær, der med hæftig Gjøen besvarede deres Banken ı Porten. Endelig kom en Tjener, kjendelig udreven af Søvıs Arme. Han førte dem ind i en Sal, og sagde, at Fruen

og den gamle Herre vare gaaet til Ro; men Frøkenen var endnu oppe, og vilde strax have den Ære at komme ned.“ — „Hvem er Frøkenen?“ spurgte Hermes, da Tjeneren var gaaet ud af Salen. „Cousine Molly, om hvem jeg før talte. Du har vel aldrig seet hende? Det er en Pige nær ved de tredive; et fortræffeligt Fruentimmer af stor Forstand; du vil glæde dig ved at omgaaes hende.“ — Tjeneren kom tilbage med en Præsenterbakke med Forfriskninger, og strax efter kom Frøken Molly, hilsede de Fremmede med særdeles Venlighed, satte sig ved Bordet med dem, og udøvede en Vertindes Pligter. Denne Dame bar sig meget rank, og var temmelig før. Hendes Udseende var noget falmet, men hendes Klædedragt overmaade zitrlig. Paa de nye Gjæsters Undskyldninger for deres silldige Komme, svarede hun: „Vi ventede Dem rigtignok ikke længere. Fader er svag, og gaaer tidlig tilsengs, og min Søster er ogsaa gaaet til Hvile, men jeg sidder altid oppe, og læser til langt ud paa Natten. Jeg er en lidenskabelig Elsker af Læsning, og om Dagen har jeg ikke Tid dertil, da jeg maa besørge Alt hvad der hører til Huusvæsenet. Elise har aldrig havt Lyst til Huusholdning, og derfor have vi indrettet os saaledes, at hun boer hos os, og at vi føre een Huusholdning, som jeg bestyrer. Elise er meget taknemmelig derfor, Fader er ogsaa tilfreds, og det er mig saa stor en Løn, at jeg ikke kan tænke mig nogen Forandring i denne Levemaade.“ — Efterat man nu havde afhandlet Dagens Nyheder, saavel litteraire som politiske, var det blevet lys Dag, og de Fremmede bleve indqvarterede i to for dem bestemte Værelser, der laae ved Siden af hinanden.

Da vore to Venner næste Morgen kom ned til Frokost, traf de ikke den unge Frue, men Justitsraad Roller og Frøken Molly, der sad ved Kaffebordet. Justitsraaden modtog dem meget forbindtligt, og Frøkenen begyndte at skjænke Kaffe, idet hun med det Samme befalede en Tjener at bede Fruen komme

ned, da de vare Alle samlede ved Frokosten. Han kom strax igjen, og meldte, at Fruen var gaaet ud. — „Er hun nu igjen gaaet ud, uden at sige det?" mumlede Frøken Molly halv sagte. Justitsraaden bemægtigede sig strax den unge Læge, for at raadspørge ham i medicinske Anliggender, idet han med største Vidtløftighed fortalte ham alle de Sygdoms-Tilfælde, han fra Barnsbeen af havde gjennemgaaet. Hermes sad taalmodig og gav sig Mine af at høre paa alt Dette, medens han derimod lyttede til en Samtale, som fandt Sted mellem de to andre Tilstedeværende. Efterat Frøkenen havde bebreidet sin Fætter hans sjeldne Besøg ude hos dem, takkede hun ham, fordi han havde medbragt sin Ven, og givet dem Haab om i otte Dage at beholde saa kjære Gjæster. Med stor Forlegenhed hørte Hermes hende nu udbryde i Lovtaler over ham selv, hvilke rigtignok bleve fremførte med en Stemme, som om det var Noget, der kun blev sagt til Roller, men dog saa lydeligt, at han ikke kunde undgaae at høre det. Roller svarede Noget ganske hviskende, hvorpaa Frøkenen sagde: „Jo det veed Gud, at jeg ønsker det. Skulde jeg ikke ønske hvad der var til min Søsters Lykke, og jeg tænker desuden, at et saa elskværdigt Menneske vist ikke vilde have Hjerte til at berøve os al Elises Kjærlighed, men at vor Cirkel og vort Huus, som nu er det kjedsommeligste af Verden, vilde faae Liv og Munterhed. Her har i dette Foraar været som i en Grav. Komme her Fremmede, saa er det gjerne nogle stive Herrer og pjattede Damer, hvis Selskab man ønsker at blive qvit jo før jo heller. Landlivet og den skjønne Natur er min Lyksalighed, det veed Gud! men man kan dog ikke undlade at længes efter interessant Selskab. Man forvittrer ordenlig reent uden dannede Menneskers Omgang." — „Men," svarede Roller, „her i Egnen er dog ganske nette Mennesker." — „Hvem skulde det være? Præstens ere gode, jævne Folk, men Døttrene ere meget ubetydelige Piger." — „Men," sagde Roller langtrukken, „der

er jo ogsaa Andre." — „Tusind Tak, Fætter Philip! Ja jeg veed nok, hvem du mener. Hendes Selskab er dig vel udelt. Den tosſede, ſlaue Tøs! Jeg troede virkelig, du var kommen dig af den Sygdom." — „Aa Gud bevares!" ſvarede Roller forlegen, „jeg tænkte ikke ..... jeg meente ikke" ..... „Herre Gud! Du bliver ordenlig rød! Er det nu ikke hvad jeg ofte har ſagt. Mandfolkene holde i Grunden meeſt af ubetydelige Fruentimmer. Har du glemt alle vore Samtaler ifjor?" — „Nei kjære Molly! Du misforſtaaer mig. Jeg har virkelig aldeles ſlaaet de Tanker af Hovedet, men jeg ſyntes blot, at" ...... „Lad os afbryde denne Samtale," ſagde Frøkenen: „der kommer min Søſter. See den Engel, hvor elſkværdig, ſtille og tankefuld hun nærmer ſig!" —

Den unge Frue ſaaes nu at komme igjennem den Allee i Haven, ſom førte til Haveſalen, hvori det øvrige Selſkab befandt ſig. Hun gik med bøiet Hoved, og Hatten ſkjulte hendes Anſigt; hendes Gang var vaklende og tydede paa Træthed; hendes Paaklædning var yderſt ſkjødesløs; en aldeles ikke ziirlig Morgenkjole, ſom hængte omkring hendes uſnørte Taille, var meget kort og viſte et Par temmelig ſtore Fødder, med gamle Skoe, der ved hvert Skridt ſyntes at glide ned af Hælen. En ſtor Hønſehund fulgte hende. Hermes, der tilligemed Roller var gaaet hende imøde, kunde neppe troe ſine Øine, at Dette virkelig var den af lette Flor omſvævede, blomſterſmykkede Dandſerinde, af hvem han bevarede et ganſke andet Billede. Det forekom ham, ſom hun ſiden hiint Bal var bleven ikke blot meget førere, men ogſaa høiere, og uagtet han gjenkjendte det meget regelmæsſige og ſmukke Anſigt, ſyntes det ham dog et andet; en vis Fiinhed i Farver og Udtryk meente han nu at ſavne. „Saadan gaaer det jo altid," tænkte han: „Den Skjønhed, man fortrylles af ved Lyſets og Toilettets Blendværk, den er ſom Cactus grandiflora: den blomſtrer kun den ene Nat." — Efter de

: Hilsener og gjensidige Høfligheder fulgtes man ad gjennem
:n ind i Salen. Frøken Molly gjorde sin Søster kjærlige
eidelser, fordi hun, uden at nyde nogen Frokost, var gaaet
den tidlige Morgenluft, og havde udsat sig for Forkjølelse.
orfor gaaer du saadan ene, søde Engel, uden at tage din
ly med, som følger dig med samme Troskab, som din Hund?
See!" tilføiede hun, og førte Hunden hen til Hermes: „See
denne Hund. De maa gjøre Bekjendtskab med vor elskvær-
Hector. Min Søster har bragt det fortræffelige Dyr med
fra Holsteen. De maa holde af den; jeg elsker den til
ıskab, skjøndt jeg er skinsyg paa den for den Kjærlighed,
viser den. Min søde Elise!" udbrød hun, idet hun hæftig
vnede sin Søster: „En lille Plads ovenfor Hector maa du
tilstaae mig i dit Hjerte." — Elise svarede slet ikke paa
:t af alt Dette. Hun traf sig med høflig, men dog kold,
n forlegen, Mine ud af sin Søsters Arme, og sagde, idet
vendte sig til sin Fader: „Der har du Aviserne, baade de
: og de danske. Jeg har selv hentet dem paa Posthuset."
„Min Gud!" raabte Molly, „har du selv været paa Post-
? Hvordan klæder det?" — „Aa hvad!" svarede Elise:
ıd bryder jeg mig derom? Der er jo kun en Fjerdingvei
:n. Jeg spadserede der i Nærheden, og saa gik jeg ind efter
:rne, da vi ellers først vilde faae dem om et Par Timer.
var ingen Breve til os," tilføiede hun. — „Har du læst
:rne?" spurgte Justitsraaden. „Ja," svarede hun, „jeg har
dem igjennem paa Veien." — Roller spurgte hende ivrigt
Tingenes Gang i Spanien, om Debatterne i Kamrene i
s, men disse Ting vidste hun imidlertid ikke at gjøre Rede
Medens hun nød sin Frokost, nærmede Hermes sig, og
at indlede en Samtale. Hun svarede ham godmodigt, men
at vise nogen Interesse for hans Ord eller Person. Ved
: Anledning reiste hun sig, og gik ind i et tilstødende Væ-

relse, hvor hun satte sig ved Vinduet, med en Bog i Haanden. Frøken Molly foreslog en Spadseretour, for at vise Hermes Haven og de nærmeste Spadseregange i Omegnen. Elise undskyldte sig med Træthed, den gamle Herre var fordybet i Aviserne, og vore Venner gik allene med Frøkenen. Da de kom hjem, var det over den sædvanlige Spisetid, og Molly beklagede, at hendes Fader og Søster vist vare blevne utaalmodige over at vente. Denne Frygt forsvandt imidlertid, saasnart man traadte ind i Huset, thi man erfarede, at Tiden paa en Maade havde staaet stille for dem Begge, da ikke blot Justitsraaden sad i Havesalen med Aviserne i Skjødet og i en dyb og sød Søvn, men det Selvsamme var Tilfældet med den unge Frue i næste Værelse, paa det nær, at hendes Bog ikke laae i hendes Skjød, men paa Gulvet. Molly løb til hende, og ruskede haardt i hende, medens hun til Gjengjæld gav hende de ømmeste Navne. Elise foer op, uden at vise nogen Forlegenhed ved at overraskes i sin Søvn, da derimod Molly rødmede stærkt paa hendes Vegne, og bad hende dog at gaae op paa sit Værelse og klæde sig paa til Middagsbordet. „Naa, er Klokken saamange?“ spurgte Elise, reiste sig langsomt, sparkede med Foden til Bogen, som laae paa Gulvet, og forlod Værelset. Da hun en god Time efter kom tilbage til Selskabet, var hun meget elegant klædt, dog uden at hendes Dragt røbede mindste Valg eller Omsorg for at tage sig ud til hendes Fordeel. I hendes hele Udvortes, saavelsom i hendes Væsen og Samtale, var ikke det Mindste, som tydede paa Lyst til at behage. Denne Side af hendes Character talede meget for hende hos Hermes, hvem al Affectation, al Lyst til at gjøre Effect, var mere forhadt end Døden, men paa den anden Side frastødtes hans livlige, høist bevægelige Natur af det ganske forunderlige Phlegma, som han syntes at opdage hos dette unge Fruentimmer. Ingen Samtale syntes at interessere hende, ingen Skjønhed enten i Naturen eller i Kunsten at

nrive hende; hvortil endnu kom en utrolig Grad af Mageligœd. Tabte hun Noget paa Gulvet, lod hun det ligge, til hun ngang ved Leilighed kunde med Beqvemmelighed tage det op. Ved Noget, som var bestemt til at gaae rundt mellem de Tilstedeværende, rakt hende, satte hun det ved Siden af sig, og od sin ældre Søster, ja endog sin gamle Fader reise sig, for t gaae hen og hente det. Næsten daglig maatte Selskabet vente aa hende ved Middagsbordet, fordi hun endnu ikke var paaklædt, ller endogsaa var gaaet ud, uden at bryde sig om Tiden; ja langen Aften, naar Theen var baaren ind, og alle Vedmmende forsamlede, blev Maskinen bragt i Kog mange Gange, iden man kunde komme til Theebordet, fordi den unge Frue d og lagde Kort op, saa fordybet i denne Beskjæftigelse, at un lod sin Søster og endog sin Fader kalde paa sig over ti ange, inden hun kunde beslutte sig til at komme. Denne Ubegeligheb var dobbelt iøinefaldende ved Siden af den Uro, der ijerede Søsteren, thi Denne var ikke allene idelig paafærde i ıſets Anliggender, men ved enhver Leilighed udtrykte hun en ændende Enthusiasme, og viste sin Søster en Tilbedelse, der ıtes at være Denne til Byrde.

Et Par Dage efter de unge Venners Ankomst hændte det , at Hermes, ved at gaae igjennem Havesalen, der tjente Falien til Dagligstue, fandt Roller og Frøkenen i en meget ly; Stemning, beskjæftigede med at ordne endeel Servietbaand af rskjellige Farver, hvilke Molly, efter sit Sigende, havde ladet mme fra Kjøbenhavn. „See Hr. Doctor!" udbrød hun: Dette Baand har jeg bestemt for Dem. Denne ildfarvede Bund d sorte og grønne Figurer betyder en ung Mands forelskede nsker, blandede med Haab og Frygt." — „Skal det passe a mig, min Frøken?" spurgte Hermes. — „Paa alle unge, ndrige Herrer, følgelig ogsaa paa Dem. Dette hvide Baand d Sølvstjernen skal min Elise have, som et Billed paa hen-

des fromme, rene Sjæl." .... Saaledes ordnede hun flere Baand til hele Familien. Tilsidst greb hun et trefarvet, og sagde: „Med disse berømmelige franske Farver vil min Fætter Philip nu saa gjerne, at jeg idag skal smykke Servietten for en Gjæst, som vi vente til Middag." — „Nei, Cousine!" raabte Roller: „det gode Indfald kom rigtig fra dig, men jeg under ham af ganske Hjerte det uskyldige Drilleri." — „Ja," udbrød Frøkenen, „det er den mindste Fornøielse, vi kan have til Erstatning for den Kjedsommelighed, Fader paalægger os ved at indbyde ham, og det gjør han hver Gang, denne gamle Nar kommer til ham. Det er jo rigtignok kun et Par Gange om Aaret i Anledning af nogle Pengesager, de have sammen." — Roller vendte sig til Hermes og sagde: „Det er den gamle Aristocrat, om hvem jeg fortalte dig forleden paa Veien herud. Det er en Grev Granhjelm, en Mand der er at ansee som et Gjenfærd fra det attende Aarhundrede." — „Maaskee," sagde Hermes leende, „at han, ligesom Syvsoverne, har ligget i Dvale i Jorden i et Par Sekler, med den Forandring, at Syvsoverne vare gaaet forud for deres Tidsalder og nu vaagnede til en Tingenes Orden, som de passede til, istedenfor at denne Greve er vaagnet til Ideer og Anskuelser som ere gaaet forud for ham, og som han, begravet paa sine Godser" ..... „Sine Godser!" raabte Molly: „Gud hjelpe ham! Et lille Huus med en Have og et Vænge, det er hans hele Herresæde, og en syv til otte hundrede Daler i Rente er, saavidt jeg veed, Alt hvad han har tilbage." — „Er han fattig?" sagde Hermes: „Saa er det jo Synd at drille ham." — „Ja fattig og hoffærdig," udbrød Roller. — „Det er ingen Synd," sagde Molly, „at drille en Mand, der anseer det for en stor Ære, han beviser os, at han vil spise vor Mad og drikke vor Viin. Hans Fattigdom er hans egen Skyld. Han arvede efter sin Fader en umaadelig stor Formue. Han havde prægtige Godser, som han dog ikke beboede,

hvorimod han deels opholdt sig i Kjøbenhavn, hvor han gjorde en gruelig Stads, deels reiste flere Gange til Italien, og hvert Øieblik til Paris, hvor han levede som et galt Menneske, og satte Alting til. Han var allerede ikke ung længere, da han havde den ufortjente Lykke at blive gift med en rig Pige af en adelig Familie. Hendes Fader var Godseier i Jylland, og havde foruden Datteren en Søn, der medrette kunde kaldes forloren. Denne afstod sin Søster Godset, mod en vis Capital i Penge. Og nu holdt vor Greve da igjen saa godt Huus, at han fik sin Kones Formue sat til med Gods og hele Herligheden, som blev solgt og tagen af Creditorer; og da Konen døde, samlede han Stumperne af sin forbums Rigdom, og flyttede her til Egnen, hvor han kjøbte et kjønt lille Landsted, og lever, som han kan, af Renterne af sin overblevne Capital .... og af ny Gjæld, tænker jeg, thi han lever i Fattigdom og Hoffærdighed, som Don Ranudo, holder Tjener, skal hver Middag drikke Viin, og tillader sig flere saadanne Daarligheder, saa de otte hundrede Daler vil sagtens kun lidt forslaae. Han havde en neste Søn, et galt Menneske, som var opdraget i et Institut i Tydskland, men som Vorherre var saa god at tage." — „Han har en elskværdig Datter, har jeg hørt." Disse Ord fremførte Hermes med en vis undseelig Mine og Stemme, der klædte ham meget godt, og tydede paa en skaansom Frygtsomhed, for i Rollers Nærværelse at nævne Dennes forbums Elskede. Molly loe. „Elskværdig! Ja hvem der har indbildt Dem det, kan jeg nok gjætte." — „Aa Cousine!" udbrød Roller, „lad mig nu have Fred! Jeg vil ikke gjøre mit Hjerte til en Røverkule. Jeg har syntes meget godt om den Pige. Men Faderens Fornemhed og min kjære Cousine Mollys fornuftige Forestillinger have bragt mig til at indsee min Daarlighed. Jeg veed, jeg har taget mit Parti som en Mand; jeg har undveget at see Comtesse Granhjelm, jeg har ikke villet sætte mine Been i Kirken, for ikke at

see hende sidde i Præstens Stol hos hans Døttre, som hun pleier." — Molly afbrød ham: „See det er nu efter min Mening en daarlig Ros for dig. Gud bevares! I Kirken! Ere ikke dine Tanker der optagne af noget Høiere, som forbyder dig at henvende dem paa de unge Piger, som sidde i Præstens Stol?" — „Ih Herregud!" svarede Roller: „Naar hun nu sidder saadan ligefor mine Øine," .... „Stig, Hr. Doctor!" raabte Molly: „Anseer De ikke et Ægteskab mellem Personer af ulige Stand, Formue og Dannelse" ..,.. Roller afbrød hende: „Dannelse? Hvad mener du dermed?" — „Jeg mener, at jeg ikke anseer Comtesse Granhjelm for et et virkeligt dannet og fiintfølende Fruentimmer. Hendes salig Moder skal have været det, og de sige jo rigtignok, at hun selv har lært hende Sprog og Gud veed hvad; men det er fem Aar, siden Moderen døde; da var Datteren kun tolv Aar, og i disse for en Piges Dannelse saa vigtige Aar, fra tolv til sytten, har hun levet ene med Faderen og aldrig seet Damer comme il faut, thi Præstens Kone og Døttre kan man vel ikke regne for Damer. Og nu spørger jeg igjen Doctoren: Var ikke Fætter Philip bleven ulykkelig, om han ikke havde overvundet denne Kjærlighed, især da Faderen aldrig havde givet sit Samtykke?" — „Jeg veed ikke," svarede Hermes med et ironisk Smiil: „Hvis Pigen havde elsket ham ..... saa vilde vel Resten have jævnet sig. Jeg har i England kjendt en Familie, hvori Konen var Datter af et meget fornemt Huus — og det vil sige Noget i England. Manden, som var en simpel Capitain, havde bortført hende, og de levede godt sammen og vare endogsaa forligte med Damens Familie. Imidlertid gjorde denne sig den ufyldige Fornøielse, ligesom at ignorere hendes Ægteskab, hvilket var en egen Sag, da hun var Moder til sex Børn. De kaldte hende baade mundtlig og skriftlig ved hendes Familienavn, og indbød hende ved høitidelige Leiligheder, uden Manden. Saadanne Indretninger

unde jo ogsaa træffes med vor Ven Philip. Naar han paa sin
ie Dør lod anbringe et Skilt med sit Navn, Grosserer
Roller, saa kunde han over den anden lade sætte: Fru Grev-
nde Roller Granhjelm, og mellem begge Døre kunde ma-
s med store Bogstaver: Honny soit qui mal y pense." —
Lolly greb hans Haand. „Gud velsigne Dem, kjære Doctor!
e har givet et fortræffeligt Svar."

Hun forlod Værelset, hvorpaa Hermes sagde til Roller,
et han rakte ham Haanden: „Bryd dig ikke om Alt hvad jeg
ler hun siger, og lad dig ikke forvilde. Elsker du Pigen, og
in dig, saa skal jeg med Glæde hjelpe dig til at løbe bort med
nde, og narre den hovmodige Fader, som forsmaaer en ret-
iffen Svigersøn, der kan ernære hans Datter og hjelpe ham
v med sin Formue." Roller slog med Haanden ad ham.
Nei, nei, det er reent umuligt! hun elsker mig ikke, og jeg
ker hende heller ikke længere, og vil aldrig ægte en adelig
ame. Men det er kjedsommeligt at Molly ikke kan blive kjed
at tale om hende." — „Det er ilde," sagde Hermes, „at
dog aldrig kan blive saa lykkelig at faae Deel i saadanne
eressante Begivenheder, som en Bortførelse eller Sligt." —
Det mener du saamænd ikke," svarede Roller: „Du selv for
egen Deel er altfor bange for at vække Opsigt og udsætte
for Verdens Dom." — „Ja seer du! det kommer igjen
af, at jeg ikke har een Sjæl, men to, eller flere, hvis On-
altid stride mod hinanden. Den ene Sjæl hader og frygter
lkesnak, den er ordenlig bange for at see disse Hverdagsansigter
age en høitidelig Mine; men den anden Sjæl brænder efter
get, som kunde afbryde denne daglige Eensformighed, dette
ikle, lunkne Tøveir, hvori vort Liv henslæber sig, dette danske
legma, som lader Alting jævne sig selv, mister sit Kjæreste
n Fortvivlelse, stræber ikke efter noget Fjernt, men hjelper sig
it igjennem med det Middelmaadige. Dette Søvngængerliv er

min Død. Apropos! Din smukke Cousine Elise er da heller ikke for livlig, det var Synd at sige.“ — „Ja,“ svarede Roller, „jeg synes rigtignok, at hun lader noget død og ligegyldig. Hun har vel altid været stille, men saadan som nu var hun langtfra ikke som Pige.“ — „Nei det er rimeligt,“ udbrød Hermes: „Denne Tilstand er en Følge af hendes tvungne og ulykkelige Ægteskab. Men hvorom Alting er, saa kan jeg ikke længere udholde det herude. Reent ud sagt, dette Huus er altfor kjedsommeligt til at gaae her og drive i otte lange Dage. Jeg har meer end nok af de tre, jeg har tilbragt her, og imorgen naar din Onkel kjører til Byen, følger jeg med og kommer ikke igjen. Elise og jeg passe ikke sammen, jeg elsker hende slet ikke, og det maa gaae som det vil, saa trækker jeg mig ud af den Sag.“ — Roller prøvede at overtale sin Ven, til blot at blive nogle faa Dage endnu, men kunde ikke erholde noget bestemt Løfte i denne Henseende. Hermes gav sin Utaalmodighed frit Løb, og følte sig end mere forstemt ved Tanken om den nye Gjæst, med hvem han til Middag skulde træffe sammen, og som han forestillede sig som en kjedsommelig og stiv Figur, der endnu vilde forøge den daglige Cirkels Stivhed og Kjedsommelighed.

Da han traadte ind i Selskabssalen, blev han derfor særdeles overrasket ved at træffe en gammel Mand med en fiin Anstand og et ædelt, smukt Udvortes. Hans simple Dragt var ziirlig, og sad efter Tidens almindelige Mode. Hans Figur var høi og endnu rank, hans hvide Haar krusede sig endnu i utvungne Krøller over den høie, furede Pande. Han hilsede de Fremmede høfligt, men temmelig koldt. En lignende Tone iagttog han mod det øvrige Selskab, Elise undtagen, som han behandlede med et udmærket Galanterie. Ogsaa syntes hun idag langt livligere, end sædvanligt, og Hermes bemærkede med Forundring, at hun ofte betragtede Greven fra Siden, ligesom hensunken i hans Beskuelse, og at hendes Physionomie ved denne Leilighed antog

et nyt og interessant Udtryk. Den unge Mand hensank selv i Tanker ved dette Syn. Molly nærmede sig til ham, og hviskede: „Jeg kan see paa Dem, at De anstiller samme Betragtning som jeg. Kan De begribe Grunden til de Øiekast, hvormed Elise stirrer paa den gamle Karl? Og Dette er ikke første Gang. Saadan sidder hun og seer paa ham, hver Gang hun træffer ham?" — „Jeg veed ikke," svarede Hermes: „Maaskee ligner han hendes afdøde Mand." Molly loe: „Nei det veed Gud! Den salig Sjæl var saa tyk som en Tønde og blodrød i hele Ansigtet. Men det maa jo vist være noget Rart og Ædelt, der bevæger hendes gode Hjerte, ihvad det saa er." — Med megen Anstand bød den gamle Greve Armen til Elise, da man blev kaldt tilbords. Med stigende Forundring bemærkede Hermes, at hun ved at see det trefarvede Servietbaand paa Grevens Couvert, rødmede, og hurtig ombyttede Servietten med den, som laae for hende, hvilket dog ikke lod til at undgaae Grevens Opmærksomhed, thi han skiftede Farve, ligesom hun.

Ved Bordet dreiede Samtalen sig hen paa politiske og offentlige Anliggender, og kom naturlig til at berøre de nærmere Bestemmelser for de nylig oprettede Provindsialstænder, der med rette opvakte Nationens Interesse og Forhaabninger. Justitsraaden glædede sig ved Tanken om at være valgbar, og yttrede, at Grevens lille Eiendom maatte formodenlig ogsaa være stor nok, til at bringe ham paa de Valgbares eller idetmindste paa de Valgberettigedes Liste. Med alvorlig Mine svarede Greven: „Jeg tvivler paa, at Dette vil være Tilfældet, men om saa var, saa forsikkrer jeg Dem, at jeg vilde undslaae mig for at tage mindste Deel i Forhandlinger, hvori Bønder, der neppe kunne læse, Hesteprangere, Brændeviinsmænd o. s. v. skulle give deres Stemme om Ting, som de forstaae ligesaa godt, som jeg forstaaer hvad der gaaer for sig i Maanen. Enhver, som har havt at bestille med det Slags Mennesker, vil vist kjende det

uendelige Brøvl, som hører til deres Natur." Roller, som ikke kunde overvinde eller skjule det Nag, han bar til denne Mand, der engang havde staaet mellem ham og hans høieste Ønske, svarede med Bitterhed og Hidsighed, som Greven besvarede med en indædt Vrede. Hermes afbrød denne Strid, idet han med Rolighed mødte Grevens Yttringer. „Jeg mener," sagde han, „at disse Classer af Folket have Deel i Staten, saavel som nogen anden. At de, uvante med slige Forretninger, i Begyndelsen ville tage sig maadeligt ud derved, er vel muligt. Men det er udtrykkelig Kongens Villie, at den nye Forfatning skal opdrage dem til større Deeltagelse i de offentlige Anliggender. Skulde man ikke begynde med at drive Det, man ikke forstaaer, saa vilde jo intet Menneske lære det Ringeste; ikke engang et Barn kunde lære at læse. Haandværksfolk, simple, ustuderede Mennesker erstatte ofte i sund Fornuft, hvad de mangle i Lærdom, og Enhver føler i sit Fag bedst, hvad der i dette hindrer hans frie Virksomhed. De skulde ogsaa kun raade, ikke handle, men af disse Raad, af disse Meningsyttringer vil dog sikkert Sandheden kunne uddrages." Greven trak paa Skuldrene. „De mener vist," sagde Roller, „at Ingen uden Adelen kan raade Kongen?" — „Velan," svarede Greven, „da De spørger mig, vil jeg ikke fornægte min Mening. Adelen er Kongens naturlige Raad. Den er født til at give sig af med Statsbestyrelsen; den er paa eengang en Muur mod Despotiet og mod Anarchiet. Dens Ære og Tilværelse er bunden til Landet og til det Hof, hvis Prydelse den skal være. Æren, Ridderligheden er den hellig frem for noget Andet i Verden, og disse Drivefjedre eier ingen Stand uden den." — „Hvorledes!" raabte Hermes: „Ære! Ridderlighed! ere de ikke Drivefjedre for Andre end Adelen? Jeg vil ikke egenlig hermed forstaae Middelalderens Ridderlighed, men vore Tiders Humanitet, hvad er den Andet? Og er ikke Videnskabsmanden og især deleshed Skribenten bunden fremfor nogen Anden til det

and, hvis Sprog er hans Organ?" — „Forlad mig!" sva-
de Greven: „Videnskab og Kunst, især de skjønne Kunster,
ives bedst bag Adelens Skjold. De Lande, som undvære Adel
g Hof, undvære tillige de skjønne Kunster og Meget af Det,
m forskjønner Livet." — Hermes udbrød hæftigt: „Det er
enligt grueligt at sige, at Kunsten skal trives bag Adelens
Skjold, thi Videnskab og Kunst skulle ikke som Drivhuusplanter
aae bag Adelens, ja ikke engang bag Kongens Skjold. De
e selv en Magt, som meer og meer erobrer Verden, og kun
d dem styrkes ethvert Rige. Men jeg vil indrømme Dem, at
nyorganiserede Lande, for Ex. America og vor fordums Tvil-
ngbroder Norge, tildeels give deres Mening Medhold; det synes
rkelig, at et Hof, som elsker og agter de skjønne Kunster, er
ngt tjenligere for disses Flor, end den republicanske Tendens,
r ligesom opsluger al anden Interesse; ja jeg vil endogsaa gaae
dere og tilstaae, at et Land, hvor en dannet Fyrste holder Hof,
ar i mine Øine et ganske andet Liv end et Land, hvor dette
vnes. Men en dannet Fyrste vælger ikke sine Omgivelser ude-
ikkende i Adelen, og her maa jeg atter modsige en af Herr
Grevens Yttringer, nemlig at Adelen er en Muur mod Despo-
sme og Anarchie. Jeg tvivler ikke paa, at enkelte Adelsmænd,
t Herr Greven selv vilde have et saa ædelt Maal for Øie.
Ren de senere Aarhundreders Historie viser os dog, at Adelen
alle Lande, ligesom i ældre Dage i vort eget Fædreland, langt
a at være et Baand mellem Folk og Fyrste, var en Magt der
ræbte at undertvinge dem begge." — „Det synes dog," sagde
Greven, „som om Menneskene ikke kunne undvære noget Saadant
m Adel, thi i vor paa Surrogater saa rige Tid sætter man
itler og Characterer istedet. I Norge, der praler af, ingen
del at eie, grasserer Rangsygen omkaps med Frihedsfeberen.
andre Lande er man rasende efter at naae en Deputerets Vær-

dighed. Er alt Dette andet end vilde Skud af et gammelt, ædlere Træ?" —

Man kom herfra meget naturligt til at tale om Republiker, og derfra om den Gjæring som udgik fra de tydske Universiteter. Her blev Striden meget levende. Greven paastod, at de unge Mennesker, som toge Deel i disse Uroligheder, vare aldeles at betragte som Røvere, der løsreve sig fra det borgerlige Samfund, og afklædte sig al Menneskelighed, og at enhver Regjering burde behandle dem som saadanne. De andre Herrer modsagde ham hæftigt. Roller gik saavidt, at han kaldte de unge Demagoger Martyrer og Verdens Velgjørere. Hermes sagde, at man dog vel maatte skjelne mellem politiske Vildfarelser og grove Forbrydere som røvede Gods og Guld, og myrdede Uskyldige, da derimod hine exalterede unge Menneskers Uret fra først af udsprang af en rosværdig Enthusiasme for Fædrelandet. „I Danmark," tilføiede han, „er den studerende Classe snarere royalistisk sindet, men i flere fremmede Lande er det Regjeringernes Haardhed, der selv udklækker disse Udsvævelser." — „Og det er disse Udsvævelser," svarede Greven, „der selv opfordre Regjeringernes Strenghed, og her kan den ikke være for streng." — „Ak!" sagde Frøken Molly: „Mange af disse unge Ulykkelige ere Sønner af gode Familier. Tænk Dem, Herr Greve, om De var Fader til En af Disse!" — Greven skiftede Farve. Med skjælvende Stemme svarede han: „Jeg har mistet min eneste Søn, men om han levede og kom tilbage som En af disse Oprørere, jeg vilde — ja ved Gud! jeg vilde selv udlevere ham til hans Dommere." —

Elise, der syntes ved denne Samtale at være den meest Angrebne af Selskabet, skjøndt hun intet Ord havde talt, reiste sig, hvorpaa det øvrige Selskab gjorde ligesaa; og medens den spændte Stemning, hvori man paa alle Sider var kommen, *endnu* vedvarede, drak man Kaffe, hvorefter Greven tog Afsked.

Ude i Forstuen ventede alt længe hans gamle Tjener med hans Kappe. Ærbødig hjalp han sin Herre at iføre sig denne, og fulgte derpaa bag efter ham, da han gik. De Tilstedeværende gjorde sig lystige over denne Bortgang, kun ikke Elise, der bebreidede sin Fætter hans Strid med Greven, og sin Søster den upassende Spøg med det trefarvede Baand. I det Samme kom Husets Tjener, som tog af Bordet, og spurgte efter samme Baand. Molly og han ledte forgjæves efter det, men længe efter kom Elises Hund pibende og urolig ind i Værelset, og ved nærmere Betragtning fandt man det savnede Baand om Hundens Hale, en Prydelse, hvormed Greven maatte have decoreret den, da man nu erindrede, at han ved Bordet havde kaldt den til sig og givet sig af med den. Elise glædede sig over denne Vittighed af den Mand, hun beskyttede. Hermes loe, men de Øvrige skjændte over slig Profanation af de betydningsfulde Farver. Molly glemte ikke ved denne Anledning at lade sin Søster høre den besynderlige Gunst, hun viste den gamle Adelsmand, de Blikke hvormed hun betragtede ham; og for første Gang var Hermes Vidne til at Elise svarede med Hæftighed og stærkt blussende Kinder. Hun satte sig derpaa ved et Bord, og lagde Kort op med en Iver og en Abstraction, som om hun i disse Figurer meente at kunne finde Svar paa vigtige Spørgsmaal og læse i Skjæbnens Bog. Hermes satte sig hen til hende, og opbød al sin Elskværdighed for at interessere hende og indlede en Samtale; men hun værdigede ham neppe et Blik eller et Ord. Det var imidlertid saa langt fra at denne hendes Opførsel skadede hende i hans Gunst, at tvertimod hendes Kulde, forenet med det Gaadefulde i hendes Opførsel paa denne Dag, opflammede en Gnist af den Følelse, hun engang havde opvakt hos ham; og da Roller om Aftenen, da de kom op paa deres Værelser, fornyede sine Bønner om Opsættelse af sin Vens Hjem-

reise, lovede Denne uden Vanskelighed at tilbringe de først bestemte otte Dage paa dette Landsted.

Da den huuslige Cirkel næste Morgen kom sammen, blev Elise atter savnet, da hun ligesom sidst var gaaet ene ud. Derimod meldte Tjeneren en Skomagermester, som var kommen tilfods fra Kjøbenhavn og ønskede at faae Justitsraaden itale under fire Øine. Denne, som selv om faa Minuter vilde kjøre til Byen, vilde ikke give sig Tid til at tale ene med Manden, men lod ham bede om at komme ind, da Ingen uden Familien var tilstede. En ung Mand traadte nu ind. Han var meget velklædt, men i hans Væsen og Adfærd var noget Simpelt. Han bukkede dybt for Selskabet, af hvilket Ingen reiste sig, uden Hermes, hvorpaa Skomageren sagde: „Jeg havde ønsket at tale allene med Justitsraaden, men da mit Ærinde er lovligt og reelt, saa kan jeg gjerne andrage det i det ærede Selskabs Nærværelse.“ — „Ja saa tal, min gode Mand!“ sagde Justitsraaden: „men fat Dem i Korthed, thi jeg har knap Tid.“ — „Hvad jeg har at sige, er ogsaa sagt i faa Ord: Deres Søsterdatter, Jomfru Nielsen, har med sine gode Pleieforældres Samtykke forlovet sig med mig, og da De er hendes nærmeste Paarørende, har hun ønsket, at jeg skulde melde Dem Dette.“ — Den gamle Herre lod sin Kaffekop synke ned i Skjødet, Frøkenen og Roller gjorde store Øine og saae paa hinanden. Endelig tog Justitsraaden Ordet: „Hm! — ja, det er en egen Sag. Da min Søsterdatter selv siger, at jeg er hendes nærmeste Paarørende, saa finder jeg dog, at hun burde raadført sig med mig og Mine, inden hun gjorde et saa vigtigt Skridt og indførte i vor Familie en Mand, som kan være meget agtværdig, men som imidlertid“ .... „Er en simpel Haandværksmand,“ sagde Skomageren, afbrydende ham: „Men agtværdig anseer jeg mig selv for at være. Ved Flid og Duelighed i mit Haandværk er jeg alt i unge Aar bleven Mester, og er i saa god en Stilling, at

jeg anstændig kan ernære en Familie og sørge for min Kones Skjæbne, om jeg skulde døe fra hende." — „Ja Gud bevares! Det er jo meget godt, men min Søsterdatter er jo dog en Datter af en Embedsmand, af en Cancellieraad, og opdragen paa en Maade, som" ..... Den unge Mand afbrød ham paany: „Hun er opdragen af Forvalter Ludvigsen og hans retskafne Kone, som antoge sig det fader- og moderløse Barn. Hun er opdragen til Huuslighed og Nøisomhed. Naar hun bliver min Kone, skal hun faae det overflødigere, end hun er vant til. Vi elske hinanden, hendes Pleieforældre ere meget fornøiede med vor Forbindelse, og altsaa tænker jeg, at Justitsraaden vel ogsaa sender hende en høflig Lykønskning ved mig; det er Alt hvad jeg forlanger." — Philip Roller sagde hviskende til sin Onkel: „Det er jo godt, hun bliver forsørget. Lad hende tage hvem Fanden hun vil. Hvad kommer det os ved?" Justitsraaden reiste sig og raabte ud af Døren: „Lad min Vogn kjøre frem!" — Derpaa gik han hen til den Fremmede, og sagde: „Naa i Guds Navn da! Hils Deres Kjæreste og Forvalteren. Jeg ønsker megen Lykke." — Frøken Molly henvendte sig nu med fornem Nedladenhed til den bestandig ved Døren staaende Beiler, og sagde: „Vil De drikke en Kop Kaffe?" Han undskyldte sig og gik. Frøkenen raabte efter ham: „Saa hils Rikke!" — Hvorpaa Justitsraaden tog Afsked, og steg i sin Vogn. Han hilsede skjødesløst Skomageren, som endnu stod ved Indkjørselen, men tilbød ikke den trætte Vandrer Plads i Vognen, der dog kunde rumme Tre foruden ham selv.

Da de Tilbageblevne vare ene, yttrede Molly sin Bekymring over Elises lange Udeblivelse, og de unge Venner gik ud for at opsøge hende. Paa Veien udbrød Hermes i hæftige Bebreidelser over den foregaaende Scene. „Hvad var det for en Modtagelse, som denne brave unge Mand mødte hos dig og din Familie? Er det dig, som igaar talte som en Republica-

ner, og slag bar dig ad som en Aristocrat? Hvad har du at bebreide Grev Granhjelm? Han er for stolt til at give sin eneste Datter til en Kjøbmand, og en Kjøbmand er for stolt til at give sin Paarørende til en Haandværksmand?" — „Det var ikke mig, som gjorde Indvendinger, det var min Onkel" — „Men det var dig, som loe, som ikke reiste dig, ikke bød en Stol til en Mand, der viste den Høflighed at gaae tre Miil frem og tre Miil tilbage, for at vise en stolt Familie en nødvendig Agtelse. Nu kommer jeg igjen til Det, jeg har imod dig, og som jeg før har sagt dig: Den stolte Tone, hvori du tiltaler dine Contorfolk, den Prutten, hvormed jeg hørte dig accordere om Lønnen med en stakkels Fyr" .... „Aa hvad!" sagde Roller, „det forstaaer du ikke. Desuden den stakkels Fyr, du taler om, hans Løn har jeg af mig selv fordobblet, fordi jeg erfarede, at han ernærede sin Moder og en Søster. Tonen, Tonen, som du skriger paa, det er Smaating." — „Nei det er ikke Smaating! Den hovmodige Omgangstone hos Folk, som kalde sig liberale, gjør Friheden langt mere Skade end Aristocraterne." — „Ja det er hvad jeg har imod dig," svarede Roller, „at du i Hjertet er Aristocrat, uden selv at vide det." — „Nei ingenlunde! Jeg hader alt Det, som hæver Usselheden paa Fortjenestens Bekostning. Jeg hader ligesaavel Pengestolthed som Adelsstolthed eller lærd Professorstolthed eller Kunstnerstolthed. O! naar jeg dog tænker paa alle de Fordomme, alle de Smaaligheder, der reise sig som Legioner mod Den, der vil gaae sin egen Vei, i sit lovlige Kald, da føler jeg en Lyst til Livet, som jeg ellers aldrig føler, paa det jeg maa kunne offre det til at stride med denne Mørkhedens Hær. Hvor lyksalig er dog Den, der falder som Offer for den gode Sag! Han lever efter Døden, det er vist." — „I Erindringen, mener du? Ja det kan vel hjelpe den Døde," sagde Roller. Hermes taug lidt; derpaa sagde han tankefuld: „Skulde man dog slet ikke føle der-

, naar de Tilbageblevne med Udbrud af Begeistring og Tak- mmelighed nævne vort Navn?" — Han blev staaende ganske le, saae ned mod Jorden, og sagde ligesom for sig selv: Bistnok er det, at et Lig er noget saa aldeles Dødt og Mate- lt, og det endog i Øieblikket efter at Livet er ophørt, at oringet fra Døende til Død er forunderlig stort. Det seer g virkelig ud, som om Larven var forladt af Sommerfuglen, is Existens er ganske modsat Ormens" .... „Hør! Gud signe dig!" sagde Roller, „dersom du nu igjen begynder paa ı gamle Vise, saa gaaer jeg fra dig. Hvad kan være uri- ligere end at speculere paa et Liv, som er skjult for os, som ikke ere i?" .... „Ja hvem veed, om vi ikke formaae, erede her at være i det?" — „Hør nu, og tag mod For- ft! Det skal jo være evigt, saa løber det jo ikke fra os, saa øve vi jo paa ingen Maade at skynde os med at komme i , vi komme der jo tidsnok. Naa Gud skee Lov! der seer Elise! hun sidder der paa Bænken henne ved Veien."

De skyndte dem nu Begge hen til den unge Frue, der sad læste i Aviserne, hvilke hun, ligesom forleden, selv havde ıtet. Hun var saa fordybet i denne Læsning, at hun ikke nærkede de to Mænd, førend de stode lige for hende. Denne er for Aviserne var en ny Gaade for Hermes, da Elise ellers : røbede nogen Interesse for politiske Anliggender, eller for sning, thi allerede meer end eengang havde han seet hende de i Søvn med en Bog i Haanden. Heller ikke Haandar- de morede hende. At læse Aviserne eller lægge Kort op, ites derimod ganske at opfylde hendes Sjæl og oplive hendes esen. Roller havde tabt en Handske paa Veien. Han gik gle Skridt tilbage for at opsøge den. Hermes satte sig imid- tid hos Elise, og fortalte hende om Skomagerens Besøg. ın hørte paa ham med usædvanlig Opmærksomhed, og sagde paa: „Det er mig kjært for min Cousine. Hun gjør Ret

i at vælge efter sit Hjerte. Rikke er en god Pige, hun har været min Legekammerat, jeg vil besøge hende, naar jeg kommer ind til Byen." — Hermes kom nu til at omtale Frøken Mollys Urolighed over sin Søsters eensomme Morgenvandringer. Elise saae ned for sig, og sagde derpaa: „Jeg vil gjerne gaae allene, og dersom jeg ikke stjæler mig bort, saa vil Molly endelig følge med. Jeg tilstaaer forresten, at jeg vel ofte gjør Hemmeligheder af ingen Ting, men det kommer sig af, at jeg er saa vant til at blive modsagt, at jeg altid frygter for Modstand ved ethvert uskyldigt Ønske." — Denne lille Samtale forøgede den Interesse for Elise, som hendes Opførsel den foregaaende Dag havde opvakt hos Hermes, men nu kom Roller tilbage, og man begav sig paa Hjemveien. Den unge Læge gik bag efter sine to Medvandrende, og kunde ikke uden en vis Modbydelighed betragte Elises Costume, der fra Top til Taa røbede en særdeles Mangel paa Orden og Reenlighed; især kunde han ikke holde sine Øine fra de meget klodsede Been, der spadserede foran ham, og hvis af Naturen uheldige Former de hæslige Strømper og næsten nedtraadte Skoe, samt den slette og tunge Gang endnu bidroge til at gjøre mere iøinefaldende. Da det allerede var over Middagstimen, dengang man kom hjem, gik den unge Dame uden Betænkelighed tilbords i denne lidet klædelige Morgendragt. Men det Værste var endnu tilbage: Da efter Bordet det lille Selskab skiltes ad, faldt Hermes paa at gaae op i en rund Sal i den øverste Deel af Huset, for i Eftermiddagshelyøning at betragte dette Værelse, hvis Loft og Vægge vare malede af Maler Palmer. Han forblev længe ene her, og glædede sig over den besynderlige magiske Effect, den raske Stiil, som han tilforn havde beundret, men ikke, som nu, nydt i Centrum. Døren til et ham ubekjendt Sideværelse stod aaben. Nysgjerrigheden drev ham til at titte derind. Her saae det ud *som i* Jerusalems Forstyrrelse. Skoe, Klæder, Arbeide, Bøger,

Alting laae omkring paa Stole og Borde. Hermes begreb strax, at dette var Elises Værelse; han troede, der var Ingen derinde, han traadte frygtsom nærmere, og blev næsten forfærdet, ved at see hende selv ligge i Sofaen i en dyb Søvn. Hendes uordenlige Udseende blev endnu ubehageligere, som hun der laae med de nysomtalte hæslige Been uden Skoe, med Ansigtet blussende og perlende af Sved, med aaben Mund, og stærkt snorkende; hun blev desuden heri accompagneret af sin store Hund, som laae i samme Sofa ved hendes Fødder. Hermes fjernede sig hurtigt, idet han sagde ved sig selv: „Hvor kan dog Skjønheden blive saa hæslig? I Sandhed: det er kun Gratierne, der gjøre den tillokkende." Høist forstemt gik han ud i Skoven, som stødte til Haven.

Det var en deilig Aften, inden Solhvervstiden. Solen stod ndnu høit paa Himlen. Vor Ven satte sig paa en Bænk, der æsten ganske skjultes af Træer og Buske, af hvilke den paa lle Sider var omgiven. Foran disse var et Slags Terrasse, vortil nogle Trappetrin førte op. Han overlod sig her til den Behagelighed, som man fornemmer, idet man slipper fra en kjedommelig Omgivelse, og føler sig i en fuldkommen, for hvert ysgjerrigt Øie uigjennemtrængelig Eensomhed. Han søgte at rdne sine Tanker, og sagde ved sig selv: „Hvad i al Verden ilde jeg dog her? I hvilket ubehageligt Forhold har jeg dog ndviklet mig! I denne Familie, hvori jeg saa frygtelig kjeder nig, anseer man mig allerede som et Medlem, takket være min gen og min Faders Uforsigtighed. Dog lad mig ikke anklage nin Fader; det er mine egne Yttringer, som have forledet ham il det Skridt, der nu bringer mig til at spille saa flau en Rolle. Hvorfor talede jeg i saa høie Toner om en Kjærlighed, om jeg i Grunden slet ikke følte? et reent Hjernespind? Hvorfor agde jeg saa ofte, at jeg ønskede Rigdom for at nyde dette Livs Goder, medens jeg endnu formaaede at nyde dem? Dog ogsaa

af ædlere Grunde prisede jeg den Riges Lyksalighed: jeg tænkte paa hans friere Virkekreds, hans misundelsesværdige Uafhængighed. Nu bydes de mig maaskee, disse Goder, og jeg forsmaaer dem! Vil jeg dog ikke engang fortryde det? Med hvormegen større Kraft kunde jeg ikke virke i min Videnskab, i al ædel Stræben, naar den gyldne Nøgle til saamange Kræfter var i min Haand, som ikke skulde misbruge den? — Og Elise! noget mig Ubekjendt bevæger sig i hendes Sjæl, Noget som er mig piquant, som jeg gjerne vilde kjende, thi jeg troer, det er godt og fortræffeligt. Og paa ingen Maade kommer hun mig imøde, det kan jeg godt lide. Enten veed hun Intet af min Faders Forslag, eller hun agter ikke derpaa, førend hun kjender mig nøiere. — Men hun er uden Gratie, uden de qvindelige Fortrin, som især behage mig, hun er søvnig, uordenlig og kjedsommelig. Hvilken Qval at komme hjem til en saadan Hustru efter en byrdefuld Dag! — Jeg elsker hende slet ikke; nei jeg leder efter den Plads, hun engang havde i mit Hjerte, eller rettere sagt i min Phantasie. Efter Bryllupppet blev hun mig sikkert modbydelig med al sin Skjønhed, thi smuk er hun, tiltrods for de tykke Smalbeen, men hun har ikke det Slags Skjønhed som behager mig. Der har igjen min Phantasie gjort mig til Nar. Havde jeg prøvet mig selv, saa havde jeg godt vidst alt Dette for længe siden. Og aldrig har jeg dog havt isinde at sælge mit hele Liv og min Frihed for Guld. Nei, jo mindre Mammon der tynger os og binder os til denne Jord, desto friere ere vi. Og denne Verdens Goder? Ja hvad ere de? Hæslig bliver den skjønneste Omgivelse, naar man seer den med et kjedsommeligt Sind. Hvor prægtigt og smukt er ikke dette Birkehøi! hvor hæsligt forekommer det mig ikke mangengang! Hvor tæller jeg ikke Timerne til at kunne ombytte det med mit simple eensomme Kammer i Byen! — Dog der længes jeg tidt saa inderligt! — Hvorefter? Jeg veed det ikke. Nu

for Øieblikket længes jeg mangengang efter et Sted, som vistnok slet ikke er til, efter et Phantasiebillede, som sædvanligt." — Han fremtog sin Portefeuille og betragtede et Blad som han gjemte deri, nemlig den foromtalte Skizze af den gamle Maler. „Forunderligt griber denne Tegning mig, dette Huus, saa simpelt, saa yndigt med sine Viinranker opad Muren, med sit Qvistvindue, ja indtil den Kat, som sidder der i Døren! Der er saa hyggeligt, saa huusligt! O hvem der havde sit Hjem under dette Tag! Hvem der om Aftenen kom vandrende gjennem Skoven, og saae dette Gardin for Vinduet flagre for Vinden, og den Skikkelse, som sidder der, vende sig, reise sig, og tilvinke mig et venligt Godaften! Det er sikkert et fiint, yndigt, qvindeligt Væsen. Hvor smukt sidder den tykke Haarfletning om den ziirlige Nakke! Hun sidder flittigt ved sit Arbeide. O stille Lykke, som Flid og Nøisomhed skjænke! O yndige Pige! hvor skal jeg finde dig!" — Han foer med Haanden over sine Øine, lagde Tegningen i Portefeuillen og puttede den i Lommen. „Jeg er gal," vedblev han: „Imidlertid er det tilforn faldet mig ind, at det uforklarlige Behag, vi finde i Et eller Andet, maaskee er en dunkel Erindring fra et forbigangent Liv. Den Længsel, som saa ofte griber mig, er den ikke en Leden efter de Elskede som jeg har forladt paa hiin Strandbred, efter en høiere, lyksaligere Tilværelse, som jeg har forskjerset ved en Brøde, der endnu martrer mig, som jeg angrer, skjøndt jeg har glemt de nærmere Omstændigheder ved den og min tabte Herlighed?" ...

Han blev afbrudt i disse Betragtninger ved Klangen af en behagelig Stemme, som sang baade Melodie og Mellemspil af Annas Partie i den bekjendte deilige Duet af Jægerbruden. Det Lystige i Musiken, de dertil svarende Ord: „Griller haber jeg som Pesten," grebe nu, ligesom i Stykket, ind i en Andens melancholske Ideegang. Hermes studsede. Det var anden Gang i kort Tid, at en Sang havde ligesom svaret paa hans Tanker eller Yttrin-

ger. Han reiste sig, og tittende gjennem Løvet, som skjulte ham, saae han oppe paa Terrassen en ung Pige komme med hurtige og lette Skridt. Hun var meget net og simpelt klædt. En lyserød, stribet Kjole faldt i smukke Folder om den fine Skabning, et lille hvidt Forklæde af klart Tøi bevægedes af Vinden ved den hurtige Gang, en simpel Straahat bedækkede hendes Hoved, og om hendes Skuldre hang et smalt grønt Flors Shawl med brogede Palmer, som de spøgende Zephyrer løftede op og ned, saa det fløi efter hende, saae ud som Vinger, og ganske fuldendte den Illusion, at et luftigt Væsen med broget Sommerfuglepragt svævede gjennem Skoven. Da hun kom til de føromtalte Trappetrin, sprang hun ned ad dem med et Spring, saa let, saa hendes meget smaa og nydelige Fødder neppe syntes at standse paa Jorden. Hun bar paa Armen en net Kurv med Jordbær, omhyggelig lagte mellem grønne Blade. En lille fattig Pige stod nedenfor Terrassen. Den flygtige Nymphe stod stille og saae paa Barnet, der uden mindste Ord kastede bedende Øiekast til de skjønne, røde Bær. Med endnu mere gjennemtrængende Blik betragtede Hermes den yndige Ubekjendte, de fine Træk, de mørke, funklende Øine, de deilige, hvælvede, sorte Øienbryn, de brune Haarlokker, som listede sig frem under Hatten. Med en mild og behagelig Stemme sagde hun til den lille Pige: „Du vilde nok meget gjerne have nogle af disse Jordbær?“ — Barnet skjulede undseelig sit Ansigt i Hænderne. Den unge Pige satte Kurven paa Jorden, gik hen til Buskene, og afplukkede et Par Blade. Hermes vilde trække sig tilbage, men netop denne Bevægelse forraadte ham. Den unge Pige saae med Forskrækkelse mellem Bladene en Mands Ansigt stirre lige mod hendes eget. Hurtigt sprang hun tilbage, greb sin Kurv, hældte med største Iilfærdighed nogle Jordbær paa de afplukkede Blade, og rakte dem til Barnet. Derpaa standsede hun og syntes raadvild, om hun skulde gaae videre eller vende

tilbage hvorfra hun kom, da i samme Øieblik Hermes stod for hende. Ærbødig hilsede han hende, og bad i ydmyge og indsmigrende Ord om Tilgivelse. Han nævnede hende sit Navn, fortalte at han var i Besøg paa det nærliggende Birkehøi, at han var ubekjendt i Egnen, og bad hende tillade, at han maatte følge med hende gjennem Skoven, da han ikke kjendte Veien. Hun svarede kun med et lille Knix. De vandrede da en lille Stund temmelig tause med hinanden. Endelig tog Hermes Ordet, bad hende nok engang om Forladelse for at have beluret hende, hvilket egenlig aldeles ikke havde været hans Hensigt. „I dybe og mørke Tanker sad jeg her bag disse Buske," sagde han, „og hørte pludselig muntre, oplivende, bekjendte Toner, og saae Dem komme, nedstige til mig. De forekom mig som en velgjørende Nymphe fra disse Skove, ogsaa som et længst bekjendt Syn, men ikke fra Virkeligheden, nei fra Idealernes Land. Lad det ikke fortryde Dem at have vederqvæget mig ligesom det fattige Barn, De gav Jordbær. At være Vidne til en saadan Hjertensgodhed er ogsaa en Vederqvægelse." — Den unge Pige syntes ikke uden en vis Fornøielse at høre disse smigrende Ytringer, og med blussende Kinder svarede hun: „Min Hjertensgodhed ved denne Leilighed fortjener maaskee snarere Dadel end Ros, thi jeg bortgav Noget, som ikke tilhørte mig selv. Disse Jordbær ere bestemte til Præstekonen, som boer ikke langt herfra. De ere af en sjelden Sort, og jeg skulde bringe hende dem fra min Fader, i hvis Have de ere voxet, men den lille Pige saae paa mig med Øine, som jeg ikke kan modstaae." — „Hvilke Øine ere saa lykkelige?" spurgte Hermes smilende. — „O det er saadanne ubeskrivelige Øine, hvori der ligger noget Bønligt, Ydmygt, Bedrøvet, jeg kan ikke forklare det. Jeg troer, det er kun Børn og Dyr, som kan have dette Udtryk i deres Blik. Maaskee skjænker Naturen det til Dem, som ikke formaae at forklare sig med Ord. Det er ogsaa langt mere overtalende, troer

jeg, end mundtlige Bønner. Da jeg var lille, kunde jeg, tiltrods for alle Forbud og Utak, dog ikke undlade at dele min Frokost med min Faders store Jagthund, fordi den saae paa mig med saadanne Øine." — „Deres Herr Fader boer herude om Sommeren?" — „Vi boe her Sommer og Vinter," svarede hun: „Denne Skov er mig saa bekjendt, som mit eget Kammer. I flere Aar gaaer jeg næsten daglig denne Vei til Præstegaarden og tilbage."

Jo mere Hermes saae og hørte denne Pige, jo mere følte han sig som opløftet til en bedre Verden ved hendes Side. Det forekom ham, som om han længe havde kjendt hende; ogsaa hun syntes at overvinde den Forlegenhed, der havde grebet hende ved dette uventede Møde. Han bøiede sig i Samtalens Gang ned til sin Ledsagerinde, hvis Figur var temmelig lille. De saae hinanden i Øinene med disse Blik hvormed de beslægtede Sjæle hilse hinanden, og som indpræge sig i Sjælen med en Skrift, som ikke er af denne Verden.

Kun altfor kort var Veien til Præstegaarden. De Vandrende standsede ved en Laage, som førte ind i Haven. „Inden vi skilles her," sagde Hermes, „saa gjør mig den Ære at nævne mig Deres Navn, paa det jeg," tilføiede han smilende, „maa, inden jeg gaaer til Hvile, kunne indslutte det i min Aftenbøn." — „Jeg hedder G a b r i e l e." — „G a b r i e l e! O det burde jeg gjættet! De er opkaldt efter en af Lysets Engle, efter den allermildeste, saavidt jeg veed, den som bringer Trøst til Jorden. De veed ikke, hvor De iaften har svaret til Deres Navn. Men De har dog endnu et Navn? Deres Faders Navn?" — Gabriele slog Øinene ned, og sagde derpaa med sagte Stemme: „G a b r i e l e P a l m e r." — Hermes tænkte ved sig selv: Malerens Datter! I Sandhed nu gaae mine Øine op, hun har endeel Lighed med ham. — „Saa har jeg havt den Lykke," sagde han, „at træffe Deres Herr Fader herude i Egnen." —

)et har min Fader alt fortalt mig," svarede Gabriele; „men maa sige Dem Farvel, man venter mig," tilføiede hun, og e ind ad Laagen.

Hermes blev staaende og saae hende gaae igjennem Haven i Huset. Han gik rundt om Præstegaarden, betragtede nduer og Døre, ønskede at turde træde over denne Dørtærskel, n rev sig endelig løs, og ilede ind i Skoven.

Her sagtnede han sin Gang, gjennemgik paaany i Tanre den nylig oplevede Scene, og følte sig henreven, besjælet af nyt Liv, af aldrig forhen følt Henrykkelse og sød Beemodig. — „Men," sagde han langsomt og bekymret: „Malerens tter! den gale Maler, som Roller kaldte ham .... Ligeme! denne Mand behagede mig, oplivede mit Sind. Det var Anelse om at jeg i hans Datter skulde finde den Fredens gel, som skulde skjænke mit Hjerte Fred. Jeg kjender hende, behøver ikke Tidens langsomme Lærdomme for at erkjende, det er den Halvdeel af mig selv, som jeg har mistet paa ets Grændse, hvorfor mit Liv kun har været halvt lige til iaf. Alle Hensyn forsvinde for denne Tanke."

Da Hermes kom hjem til Birkehøi, var det silbigt; man ode ventet ham længe, og der var i hans Udseende og hele esen noget saa Begeistret, at baade Frøken Molly og Roller Begyndelsen troede, at han kom fra Vertshuset, hvor han natte have nydt et usædvanligt Qvantum Viin. Han var idlertid saa oprømt, saa munter, saa velvillig stemt, at hans ne satte nyt Liv i det lille Selskab, og endogsaa bragte den stille ise til at lee og tale. — Om Mødet med Gabriele nævnede n Intet. Endogsaa for Roller skjulte han, mod al Sædvane, saadan Begivenhed. For første Gang indsluttede han Følelser denne Natur i sit eget Hjerte.

Kun tre Dage vare tilbage af den Uge, som de unge Ven r havde bestemt at tilbringe i denne Egn; den fjerde om Mor-

genen skulde de i Justitsraadens Selskab vende tilbage til Hovedstaden. I disse tre Dage sværmede Hermes fra Morgen til Aften paa de Veie, hvor han havde mødt Gabriele. Den første Dag forgjæves. Først silde om Aftenen vendte han hjem til Birkehøi, og viste sig der i et ligesaa forstemt og ubehageligt Lune, som han Aftenen tilforn havde viist sig i det modsatte. De mange Spørgsmaal og Drillerier, som han maatte udstaae, forøgede hans Fortrædelighed. Den næste Dag var han lykkeligere. Paa samme Sted, som sidst, saae han sin Gabriele komme oppe paa Terrassen. Han vovede at gaae hende imøde, og hun hilsede ham med umiskjendelig Fornøielse. Endnu smukkere, endnu elskværdigere end første Gang forekom hun ham. Han fortalte, at han om to Dage skulde forlade Egnen, og beklagede, at han igaar forgjæves havde speidet efter et Glimt af hende. Gabriele svarede, at huusligt Arbeide havde holdt hende hjemme; herved kom hun naturligt til at tale om sit Huusvæsen, om det stille, indskrænkede og dog, efter hendes Smag, lykkelige Liv, som hun levede. Umærkelig kom de paa begge Sider til at omtale deres personlige Stilling og Forhold, og talede fortroligt som gamle Venner. Med inderlig Veemod nævnede Gabriele sin afdøde Moder, som hun for en fem, sex Aar siden havde mistet, og en elsket Broder, som ogsaa var død. Med Varme omtalte hun Præstekonen, hos hvem hun havde fundet moderlig Ømhed, og som havde oplært hende i Huusholdning og i Fruentimmerarbeider, hvilke hun ikke fuldkommen forstod, dengang hun mistede sin Moder. I Præstens Døttre havde hun fundet kjærlige Søstre; heller ikke, tilføiede hun, kunde hun være fornøiet nogen Dag, uden at see denne Familie, om det ogsaa kun var en halv Time. Ligesom forrige Gang, ledsagede Hermes hende til den ovenomtalte Havelaage, og da han her forlod hende, bad han hende bestemme, til hvad Time han næste Dag turde møde hende ved Terrassen, for at sige hende Farvel. Han fremførte

nne Bøn med en saa ydmyg, saa veemodig og elskovsfuld
'ine, at Gabriele uden Indvending gav ham det ønskede Svar.

Næste Dags Aften fandt dem atter paa Terrassen. Tanken
ı den nærforestaaende Fraværelse gjorde dem Begge endnu blø-
re, og blandede i deres Glædes Bæger den Draabe Malurt,
n gjør det end mere berusende. Denne Gang satte de dem
› hinandens Side paa Bænken under Terrassen, hvor Hermes
ste Gang saae Gabriele. Han meddeelte hende sit Haab om
rt at komme tilbage, og nævnede ved denne Leilighed de Plig-
, der paalaae ham som Læge og hans gamle Faders Amanu-
sis. „Herom," sagde han, „er det vel uklogt af mig at
ndre Dem, thi jeg troer, at unge Fruentimmer ofte have
ygt, for ikke at sige Afsky, for Læger ligesom for Medicin."

„Tvertimod!" svarede Gabriele: „Hvem skulde ikke ære Dem,
: kun leve for at hjelpe os arme lidende Mennesker, for at
holde de Liv, der ere os dyrebarere end vort eget? O min
ıd! jeg hører hver Dag tale om Krig og Fængsling, Elendighed
Strid paa Jorden. Jeg har ret tænkt i mit stille Sind, at
:, som trøste os i al denne Nød, Digtere og Kunstnere som
:e os i en bedre, roligere Verden, Læger som helbrede, som
dre Smerter og Angst og Sorg — Disse ere Menneskenes
tte Velgjørere, deres bedste Venner." — „O Gabriele!" ud-
øb Hermes: „De selv forstaaer at læge og trøste, langt bedre
d jeg." — „Nei, det veed jeg bedre," svarede hun veemodig:
Jeg forsøger det ofte forgjæves. Min Fader er mangengang
drøvet, uden at jeg formaaer at opmuntre ham." — Hermes
d hende tillade, at han ved sin Tilbagekomst til Egnen
aatte besøge hendes Fader; hun svarede undvigende, og hørte
ed Forundring paa de Berømmelser, hvori Hermes udgjød sig
ver hendes Faders tiltrækkende Væsen. Et Udtryk af Forlegenhed
ste sig paa hendes Ansigt.

Under denne og flere stille Samtaler var man kommen i

4*

Nærheden af Præstegaarden. Gabriele havde modtaget sin Ledsagers Arm. Hans Ansigt var som forklaret, hans Øine luede; i poetisk Begeistring talede han om sit Savn, sin Glæde ved Tanken om at møde hende her igjen; og hans Øine, Udtrykket i hans Stemme, endnu mere end hans Ord, talede høit om hans lidenskabelige, hurtigt opblussede, men ikke mindre inderlige Kjærlighed. Man stod nu ved Havelaagen. Hermes greb Gabrieles Haand, kyssede den, og fjernede sig derpaa med hurtige Skridt, medens hans unge Veninde langsomt gik igjennem Haven, og fremstod for Præstens Familie med saa blussende Kinder, med et saa adspredt og alvorligt Væsen, at hendes Veninder med Ængstelse tænkte og sagde, at hun maatte være syg.

Den gamle Doctor Hermes ønskede, af mange faderlige og — som han meente — fornuftige Grunde, sin Søns Forbindelse med den unge Enke. Da hans Rudolph nu kom tilbage til Hjemmet, bestormede han ham strax med Spørgsmaal om hans Frieries heldige Udfald. Uden at nævne Mødet med Gabriele, meddeelte Sønnen ham frimodigt sin Mening og Beslutning i Henseende til Elise. Den gamle Doctor blev meget vred, meget ilde tilmode, og gjorde sin Søn hæftige Bebreidelser, hvilket Denne, der kjendte sin Fader, ikke tog sig meget nær. Efter fjorten Dages Forløb, da Roller foreslog sin Ven at følge igjen med ham ud til Birkehøi, og Hermes strax samtykkede, troede Doctoren heri at see Frugten af sine Formaninger, og paatog sig med Glæde Sønnens Forretninger under hans Fraværelse. Paa Veien besluttede Hermes ved sig selv, at han vilde see at forskaffe sig et andet Logis etsteds i Egnen, og høfligen trække sig tilbage fra Familien paa Birkehøi. Med ingen Yttring eller Mine havde Elise og han nærmet sig til hinanden, og følgelig turde han vel, tiltrods for den uheldige Familie-Aftale, ansee sig for fri. Han foresatte sig at anvende Alt for at forsikkre

sig Gabrieles Hjerte og derpaa Fædrenes Samtykke paa begge Sider.

Justitsraaden, Frøken Molly og endogsaa Elise modtoge ham denne Gang med en saa stor Venskabelighed, at han blev heel forlegen derved. Allerede samme Aften indfandt han sig ved den kjære Terrasse, og fandt til sin Glæde Gabriele siddende paa den omtalte Bænk. En Anelse, sagde hun, havde smigret hende med, at hun denne Aften skulde møde ham, skjøndt, tilføiede hun, en Anelse om hans Nærhed allerede flere Gange havde bedraget hende. Disse uskyldige og aabenhjertige Yttringer gjorde et saa dybt Indtryk paa den forelskede unge Mand, at Taarerne kom ham i Øinene. Midt i denne lyksalige Time bleve de Elskende opmærksomme paa at Nogen nærmede sig, og, som det lød, med usikkre Skridt og enkelte afbrudte Ord. Gabriele troede at høre sit Navn nævne, og idet hun vendte sig, saae hun med Forfærdelse Maler Palmer, kjendelig beskjænket, komme oppe paa Terrassen. Af Frygt for at han skulde falde ned af Trappetrinene, fløi hun ham imøde. Hermes fulgte hende. De grebe ham, Hver under sin Arm. „Tak, Børn!" sagde han med et usigelig smilende Ansigt: „Tak! Jeg er lidt svimmel. Jeg søgte dig overalt, Gabriele! Hjemme i Huset var intet Menneske, uden den gamle Cathrine. Hunden og den gamle Peter vare taget med paa Jagt. De vilde vel ikke være ringere end Greven og Jægermesteren. Han leve, den gode Herre! Uden ham havde vor Gamle da aldrig nogen adelig Fornøielse. Men hvad jeg vilde sige, min Gabriele! Jeg vilde egenlig tale med dig, for at bede dig om Forladelse, fordi jeg har en lille Perial, hvilket du ikke kan lide. Nu beder jeg dig især ikke at græde, som du gjorde sidst. — Herregud! det er jo meget længe siden jeg gjorde mig en glad Dag. Men idag traf jeg herude paa Veien min gamle Ven, den trofaste Merlin, det herlige Genie, som nu i Snese Aar har liidt Nød og Sorg i denne utaknem-

melige Verden. Hvad mener du vel? Djævelen staaer ikke altid udenfor en fattig Mands Dør, som det franske Ordsprog siger. Hans eneste Datter skal giftes med den rige Proprietarius, en halv Miil herfra. Bryllupper skal staae til Efteraaret her i vor Kirke, foran min Altertavle. Merlin kom fra Godset, han var glad, og jeg blev ogsaa glad, og saa gik vi til Vertshuset, og drak Brudens Skaal og den gode Skjæbnes Skaal, og Kunstens Skaal, og den lille Amors Skaal; og saa gik det saadan, at mine Been svigte mig lidt, men min Forstand er ganske fri og klar, som I jo kan høre paa min Tale." — Nu blev han først Hermes vaer, og gjorde en Bevægelse af Glæde, idet han raabte: „Er det dig, min prægtige Dreng? Jeg kjender dig godt! Du bærer samme Navn som den venlige Gud, der fører Skyggerne over den underjordiske Flod. Lad det derfor ikke heller fortryde dig, at du fører mig her, thi jeg er ogsaa en Skygge, — en Skygge af en brav Kunstner, af den ærlige Palmer, der engang var en dygtig Maler, men som tidlig gik tilgrunde, fordi den smukke Dalila var en Forræderske mod den Ven, som troskyldig lagde Hovedet i hendes Skjød, og fordi Hercules nægtede at stride med Døden for mig, og hente min Alceste."

Under al denne forvirrede Tale førtes Palmer af sine tause Ledsagere tilbage til sin Bolig, som laae ganske nær; men man var længe om Veien, da Maleren næsten ikke kunde gaae. Gabrieles smertelige Forlegenhed under denne Scene kunde ikke undgaae hendes Ledsagers Opmærksomhed. Hun skjælvede kjendelig, og Taarerne stjal sig fra de nedslagne Øienlaage. Hermes bøiede sig bag Palmers Ryg, og sagde sagte: „Fat Dem, kjæreste Gabriele! Vær ikke undseelig for Deres Ven! Gid jeg stedse maa dele denne og enhver Byrde med Dem!" Imidlertid var han selv ikke ganske vel tilmode. Han saae om til alle Sider, frygtsom for at blive seet af Nogen, og tænkte ved sig selv: Det *vilde* rigtig være en rar Fornøielse, saadan at følge sin fulde

vigerfader, og møde sine Bekjendte! — Men Synet af den lle grædende Gabriele bragte disse Betragtninger til at ·ie. lan steg ned paa hiin Side Terrassen, og kom til en lille, dhegnet Lystskov. Gabriele aabnede en Dør paa Indhegningen. lan traadte ind i de smukke Gange, og saae snart Huset for j. Forbauset gjenkjendte Hermes det Sted, hvis Afbildning in bar hos sig. De høie Træer i Forgrunden, Viinrankerne, t lille Qvistvindue, Alting var der, lige indtil den store Kat, m virkelig sad udenfor Døren. Et Udraab af Forundring og læde undslap Hermes. — Et Par Trappetrin førte ind i et lags Forsal af et besynderligt gammeldags Udseende. Det var ı firkantet Sal, som gik heelt igjennem Huset. Ligefor Hoved-dgangen vare Døre til Haven, som stode aabne, flere Døre rte ind til Husets øvrige Værelser. Gulvet var belagt med larmorfliser, og Væggene vare af poleret Gibs. Midt i Sa-n var en Kamin, over hvilken der med brogede Farver var alet et stort Vaaben. Det samme Maleri prydede den mod-tte Væg, og under dette stode flere gammeldags, store, for-ylbte Lænestole. Til en af disse førte man Palmer. Gabriele iede sig til ham, og sagde: „Kjære Onkel! lad mig følge Dem ıd i Deres Værelse." — „Onkel," gjentog Hermes: „er ikke ıerr Palmer Deres Fader?" — „Fader?" raabte Maleren: Nei min Ven! der løist du! Jeg er intet Menneskes Fader; jeg ır aldrig havt Kone eller Barn. Den, jeg elskede høiest, er ır mange Aar siden lagt i Jorden, i den misundelige Jord, ım fortærer det Skjønneste, den har frembragt. „„Auch hab h weder Gut noch Geld, noch Ehr' und Herrlichkeit der Welt."" — Og saa blive I dog moquante, naar jeg engang hvert halve lar vil drikke en Drik af den jordiske Lethe, som Gud barm-jertig har ladet voxe paa den foryngede Jord, under den første legnbue. Denne Lethedrik, som Solen udklækker, er langt her-gere end den underjordiske, thi denne bringer os til at glemme

Sorgerne, og at glemme .... det duer ikke! Nei Druernes Lethe den bringer os til at foragte Sorgerne, til at hæve os over dem, den begeistrer, den forhøier Sjæle-Evnerne, om ogsaa Legemet taber Noget af sin Ligevægt. Det er ligemeget! Fanden i Vold med Legemet!" — Under denne Tale var det forgjæves, at Gabriele flere Gange havde søgt at faae Palmer til at reise sig, og at Hermes flere Gange havde afbrudt ham med det Spørgsmaal, hvem Gabriele da egenlig var. Endelig svarede hun ham selv: „Min Fader er Greve Granhjelm Palmer." — Hermes syntes forstenet ved disse Ord. Han blev endogsaa ganske bleg. Endelig spurgte han: „De kaldte Dem Gabriele Palmer?" — „Ja," svarede hun: „Min Fader hedder jo ogsaa Palmer." — „Ja seer du, min Dreng!" sagde Maleren: „Det forstaaer du ikke! det er de adelige Klauser. Min salig Fader var en nybagt Adelsmand, han tænkte mere paa, at det høiadelige Navn ikke skulde uddøe, end paa Sjælens Udødelighed; og Den, som fik Godset Palmfelt, maatte ogsaa have Navnet Palmer. Nu døer det saagu dog alligevel, siden vor stakkels Fritz er gaaet al Kjødets Gang. Seer du ikke disse deilige Vaaben der paa Væggen, med de mange rare Sager og Dingeldangel? Seer du ikke Palmen, som staaer midt i det Øvrige? Den klæder godt, og siger Palmer. Det er Gudskelov de forenede Vaaben! Alt Dette har jeg maattet smøre paa Væggen for at føie den Gamle. Men nu skal jeg betroe dig Noget: Seer du disse Bjælder, som hænge i Flippen af Kaaben uden om Vaabenet? Det troer min Svoger, er Stads, og det troe Alle, men det er Narrebjelder. Dem har jeg sat der til min egen Fornøielse og min Samvittigheds Beroligelse. Men det maa du ikke sige til den Gamle, for han har Sorger nok, skal jeg sige dig; thi Fritz — det var vor Søn og denne Piges Broder, meget ældre end hun, syv, otte Aar ældre, og Stamherre — men han var ikke bedre for det. Nei Pigen her! det er en

Perle! og en deilig Pige! ikke sandt? — Ja du føler det, min flinke Gut! det seer jeg paa dine Øine!"

Endelig lykkedes det den høist forlegne Gabriele at faae sin Onkel overtalt til at lade hende følge ham ind i hans Værelse. Da hun kom tilbage i Forsalen, fandt hun Hermes siddende med Albuerne støttede paa Knæerne og Ansigtet skjult i begge Hænder. Først ved hendes Tiltale sprang han op, og saae paa hende med saa forvildede Øine og Miner, at den stakkels Pige forskrækket veg tilbage. „Min Gud!" sagde hun: „hvad fattes Dem?" — Han greb hendes Haand, og med en Stemme, hvori et Slags Forbittrelse syntes at stride med en qvalt Graad, sagde han: „O Gabriele! De er Comtesse Granhjelm! — Hvorfor skjulte De mig Deres sande Navn?" — „Skjulte?" svarede Gabriele fortørnet: „Hvad skulde bevæge mig til at skjule min Faders agtværdige Navn? Men hvad skulde vel ogsaa forbinde mig til at opramse alle hans Navne for enhver Fremmed?" — Hermes foer sammen i hæftig Bevægelse. Gabriele sagde formildet: „Bliv ikke vred! De var mig visselig aldrig nogen Fremmed, ikke engang ved hiint vort første Møde. Nei, jeg vil svare Dem ret aabenhjertigt: See Dem om i dette Huus; hvert Blik vil vise Dem, hver Time vil lære Dem, at det er en Ruin af en fordums Glands. I dette indskrænkede, tarvelige Liv klinge disse pragtfulde Titler som en Parodie for mine Øren; det er mig ubehageligt, naar Præstens Døttre, mine bedste Veninder, i Fremmedes Nærværelse kaldte mig Comtesse Granhjelm; med Taarer har jeg bedet dem ikke at unddrage mig det kjære Navn af deres søsterlige Gabriele; og da jeg nu stod for Dem, saa ønskede jeg maaskee, mig selv halvt ubevidst, at sikkre mig for en ceremoniel, mig saarende Tone hos den nye Ven!" — Under denne Replik foregik en reen Forvandling paa Hermes' Ansigt. Med et ubeskrivelig ømt og melancholsk Udtryk hvilede hans Øine paa Gabriele. Han trykkede hendes Haand til sit Bryst.

„O Gud!" sagde han: „O Gud! hvor jeg er ulykkelig! Hvad vilde Deres stolte Fader sige, om han saae Dem vandre Arm i Arm med den simple, borgerlige Videnskabsmand?" — Gabriele løftede frimodigt sit Hoved: „Han vilde sige: Jeg kjender min Datter. Hun er ikke ængstelig for at synde mod den tomme Etiquette, der forbyder en ung Pige at modtage en Mands Ledsagelse; hun stoler paa sin egen Følelse af hvad der er anstændigt og passende!" — „Nei! nei!" raabte Hermes, „det vilde han ikke sige. Med Foragt og Stolthed vilde han bortvise den uadelige Mand, der vovede at nærme sig hans Datter. Lad mig gaae! tal ikke til mig! ikke i dette Dieblik! Lev vel, Gabriele! elskværdigste af alle Guds Skabninger! Eneste i Verden, som ..... Ak farvel!" — Med disse Ord styrtede han ud af Huset og gjennem Lystskoven. Gabriele stod taus og saae efter ham. Derpaa kastede hun sig i den Stol, hvor han havde siddet, brast i hæftig Graad, og sagde: „O jeg arme Pige! Gud i Himlen! antag dig mig! jeg føler mig saa forladt og ene."

Ikke med en saadan mild Smerte, ikke med Blikket henvendt mod en naadig Himmel, ilede Hermes til Birkehøi. Med faa Ord undskyldte han sig for at deeltage i Familiens Aftencirkel, og foregivende en Upasselighed, som hans Udseende syntes at bekræfte, gik han op paa sit Værelse, hvor Roller et Par Timer efter fandt ham spadserende med stærke Skridt op og ned ad Gulvet. Paa sin Vens deeltagende Spørgsmaal skriftede han Alting, med mangen Indblanding af bitter Klage mod en uretfærdig Styrelse af den ulykkelige Menneskeslægts Skjæbne. „Jblinde," sagde han, „leder den os til et Maal, vi selv afsky. Saaledes har jeg mødt, elsket, ja næsten beilet til din, til min bedste Vens Elskede. Og jeg seer paa dine Miner, paa dine Dine, som staae fulde af Taarer, hvor dybt jeg mod min Villie har krænket dig. Du elsker hende endnu! Ak hvor var det ogsaa muligt at glemme Gabriele!" — Med et undseeligt, men ganske

smilende Ansigt sagde Roller: „O du skal da heller ikke troe, at jeg tager mig det saa forfærdelig nær. Men ..... jeg veed Satan ikke, hvordan jeg har det, naar man taler om den Pige. Nei jeg troer ikke, at jeg elsker hende, men det ærgrer mig nu ind i Sjælen, at jeg hele forrige Sommer løb som en Nar tidlig og sildig til det Huus, hvor du iaften har været, og gjorde mig saa elskværdig for den naadige Grevinde, for tilsidst at lade mig sige: „„De vil selv indsee, min gode Herr Roller, at naar jeg ikke vidste, at De var altfor fornuftig en Mand til at attraae en Forbindelse med min Datter, saa vilde det være min Pligt, baade som hendes Fader og Deres Ven, at bede Dem ikke oftere at gjøre mit Huus den Ære at besøge det.““ Saaledes klingede hans behagelige Tale, den forbandede gamle Aristocrat! Hu! jeg føler det koge i mig, naar jeg blot tænker derpaa. Jeg svarede ham rigtignok ikke høfligere, end han fortjente; og paa et saadant interessant tête-à-tête kan du ogsaa belave dig, dersom du driver den Sag videre.“ — „Men Gabriele?“ raabte Hermes: „hvad sagde hun?“ — „Hun veed vel i denne Time Intet deraf, det troer jeg, thi forleden Dag, da jeg traf hende hos Præstens derhenne, kom hun ganske ugeneert imod mig, og spurgte, hvorfor jeg aldrig mere kom i hendes Faders Huus. Dog sagde hun Dette blot høfligt, ikke videre hjerteligt. Hun selv er ikke fri for Adelsnykker. Det viser sig jo ogsaa i de Samtaler, du nu fortalte mig, i det Svar, hun gav dig, da du spurgte, hvorfor hun havde fortiet sin Faders Navn; ja endogsaa i denne Fortielse viser det sig, thi hvad er det andet end Stolthed, Sorg over at hun ikke med udvortes Pragt kan understøtte sin Høihed og gjøre den gjældende, Forfængelighed, som indsvøber sig i Ydmyghedens Kaabe? Og om hun ogsaa elsker dig, som det jo lader til, at hun gjør .... Herregud, Menneske! Vær dog fornuftig! du bærer dig jo ad, som mine Ord vare Knive, der skar dig i Hjertet! .... Om hun ogsaa

elsker dig, vilde jeg sige, saa kan du troe mig, som kjender hende bedre end du, at hun dog nok ikke kunde overtale sig til at blive en slet og ret Fru Hermes." — „Ak Gud!" raabte Hermes, „hvor kunde hun ogsaa ville det, naar hendes Fader saa strengt modsatte sig det? og om hun vilde, burde jeg da maaskee nedbryde hendes Sindsro, ved at indvikle hende i et spændt Forhold med hendes Fader? Og sørger hun, som du siger, over Tabet af denne Verdens Herlighed og Glimmer, hvormed skulde da jeg erstatte et saadant Tab? O gid jeg aldrig havde mødt hende! Gid jeg blot ikke vidste at et saadant Væsen virkelig var til paa Jorden, var mig saa nær, havde smilet saa huldsaligt til mig, havde lagt sin Arm i min! Jeg priisede min gode Genius, der havde ført denne Pige paa min Vei — Jeg Daare! De gode Genier ere alle faldne Engle; hvor kan nogen tænkende Skabning være andet end falden? Dersom der gives saadanne Væsener, saa ere de uvenlige, fristende, fiendtlige mod Mennesket. Hvorfor skulde ikke ogsaa de være fiendtlige, da al Naturen er det? Alting stormer mod Mennesket: Tiden, Luften, Havet, Jordens Dunster, Dyrene, vore Medmennesker og vor egen Sjæl; og Døden, denne Ven som ender det Hele, er saa taus, har saa fælt et Ansigt" .... „Hold dog op igjen!" sagde Roller: „Gud bevares! Er det værdt at fortvivle saaledes for en Piges Skyld, som man neppe har talt med en halv Snees Gange? Hvormangen faaer vel Den, han har elsket høiest? Gaaer det dig værre end mig? Jeg har overvundet den Ting som en Mand. Kan du ikke gjøre det Samme? Er du saa svag og daarlig?" — „Nei, nei!" raabte Hermes: „Du skal see, at jeg kan være en Mand." — „Veed du hvad?" vedblev Roller: „Man siger, og jeg troer det ogsaa, at den bedste Modgift mod en ulykkelig Kjærlighed er at henvende sine Tanker til en Anden. Du synes reent at have glemt, for hvis Skyld du kom her til Egnen; hvad din Fader har gjort for Skridt i denne Familie. Nu

skal jeg betroe dig Noget, som rigtignok er mig selv betroet; men ligemeget! Molly har iaften under fire Øine med stor Bekymring omtalt din tilsyneladende Ligegyldighed for hendes Søster, thi hun paastaaer, at Elise elsker dig, at hun, medens du var borte, var saa adspredt, saa sørgmodig, at Intet kunde opmuntre hende." — „Aa saadan er hun jo altid." — „Nei Molly siger, at det er blevet meget værre, at hun ofte træffer hende med forgrædte Øine, og hun gjorde mig desuden opmærksom paa, med hvilken kjendelig Fornøielse Elise modtog dig idag, og med hvilke forskende Øine hun betragtede dig ved Middagsbordet, næsten med ligesaa stive Øine som de, hvormed hun pleier at see paa Greven." — „Aa hvad! det betyder ikke Noget. Vor Herre bevares! det var da ogsaa kun en Ulykke mere. Nei, nei! jeg kan ikke beile til Den, jeg ikke kan elske; nu aldrig mere. Nu veed jeg hvad jeg ikke vidste før, at jeg kunde finde i Virkeligheden hvad jeg drømte. Nei, nei! jeg vender strax tilbage til Byen, gaaer til mine Syge, og stræber at hjelpe dem til at slide sig igjennem Livet endnu en kummerlig Tid, medens jeg selv ligeledes slider Livet op som en Kjole, man er kjed af, som generer, men som man dog ikke tør aflægge, forbi den ikke endnu er betalt, og forbi man ikke veed, om man kan faae en ny. Imorgen tidlig reiser jeg hjem til min Fader." — Moller fik ham med megen Møie til at forandre denne sidste Bestemmelse, hvilket kun lykkedes ved at spotte hans Umandighed, hans sentimentale Sværmeri, der ikke tillod ham at leve i Nærheden af Gabriele, uden at opsøge hende, ikke gjorde det muligt for ham, som en Mand at bære Smerten over et feilslaget Haab, der ret beseet maaskee kun var en Flyvegrille. Hermes, piqueret ved disse Yttringer, besluttede at vise sin Ven og sig selv, at han ikke manglede Fasthed og Mod, og han lovede at blive en heel Uge, uden at betræde de Veie, hvor han troede at kunne møde Gabriele. I flere Dage blev han denne Beslutning

tro, og den unge Pige, hvis Hjerte allerede hang ved denne sin første Kjærlighed, vandrede, forgjæves speidende, omkring de vante Steder, uden at ane den Kamp, som den utaknemmelige Elsker maatte stride med sit eget Hjerte. Adspredt og sørgmodig, med langsomme Trin og forandret Udseende, traadte hun ind i Præstegaarden, hvor hun tilforn pleiede at komme let som en Hind, med blomstrende Kinder og funklende Øine. Træt og bedrøvet kom hun hjem, og den lille Fugl i Reden udenfor hendes Vindue saae ofte ved Morgengry, at Søvnen først nu lukkede hendes af Taarer fordunklede Øine.

Oppe i Qvisten af det smukke landlige Huus havde Gabriele to nydelige smaa Værelser. Alle Meublerne, hvilke havde tilhørt hendes Moder, vare yderst ziirlige, men et Par Decennier tilbage i Moden, da de, ligesom Husets hele Inventarium, vare en Levning af Pragten paa det Palmfeltske Gods. Den lille Verden, som Gabriele her havde dannet sig, var yndig og fortryllende. Vinduerne i det ene Værelse vendte mod Haven, i det andet mod Lystskoven. I Fordybningen af det ene af disse Vinduer stod et Bord, indrettet til Brug ved Miniatur-Maleri. Den øverste Deel af det blev aabnet med et Laag, som, naar det stod aabent, dannede en Skjerm for den underste Deel af Vinduet, og lod Lyset falde fra oven ned paa den under Laaget anbragte Flade. En Morgen sad Gabriele her ved sit sædvanlige Formiddagsarbeide. Hendes Øine smertede hende ved det fine Maleri, hun lukkede dem, og skjulte sit Ansigt i sine Hænder. Med Eet følte hun et Par varme, bløde Hænder omslynge hendes. Hun sprang iveiret, og saae sin bedste Veninde, Præstens ældste Datter Hanne, staae bag ved Stolen. Denne Hanne, som var et Par Aar ældre end Gabriele, var et af disse qvindelige Væsener, hvilke, opvorede i huuslig Stilhed, besidde, uden selv at vide det, al den Flinhed og Lethed i Omgang, al den Ynde i Samtalen, der, som man troer, blot kan erhverves i den store

:den. Urolig over den Sørgmodighed, hun havde bemærket Gabriele, kom hun nu ene, for i en fortrolig Time maaskee erfare hvad der saaledes bevægede den elskede Veninde. Med :telig Deeltagelse yttrede hun sine Tanker, og Gabriele, som è sig lettere i den vennehulde Hannes Nærhed, overlod sig til den Trøst at udøse sin Kummer i en trofast og beslægtet el. Hun fortalte med største Aabenhjertighed Alt hvad der de tildraget sig siden det Øieblik, da hun mellem Løvet mødte mes' Øine. — „O!" sagde hun: „dersom du saae ham! : ligner den Korsridder, hvis Billede hænger derinde i min kels Malerstue, eller Maleren Van Dyk. Dersom du vidste, ket Udtryk af noget Ridderligt og Sværmerisk, der lyder gjen- ı hans Ord og lyser gjennem hans hele Væsen!" — „Seet ı, har jeg," svarede Hanne: „jeg saae ham en Aften ved Havelaage; han kyssede din Haand, og gik, og du blev ende og saae efter ham. Jeg gik i Haven, men Ingen af bemærkede mig." — „Hvorledes! Og det har du ikke sagt før!" — „Jeg har ikke talt derom til noget Menneske; jeg de mig ubemærket op i Huset, og stod i Havestuen, da du ıdte derind. Jeg vilde ikke tale til dig derom, men da jeg :re saae dig saa bedrøvet, anede det mig vel, at din Kummer ı fra denne Kant." — Gabriele fortalte nu, ikke uden Taarer, rledes den saa elskværdige Ven med Eet var bleven usynlig. n stor Misforstaaelse," sagde hun, „har hersket imellem os: ı troede, jeg var min Onkels Datter, og meente Denne, naar talede til mig om min Fader. Jeg har begaaet en Uforsig- ıed ved ikke at nævne mit hele Navn. Ak! jeg troer, at ınden hvorfor jeg — uden selv at forklare mig det — begik ne Feil, var det Mishag, hvormed min Fader havde omtalt Selskab paa Birkehøi, og derved nævnet denne unge Mand ı Bitterhed." —

I denne de unge Veninders fortrolige Samtale blev dog

Piger løb ham imøde. Han slog sine Arme om dem begge, hilsede dem med kjærlige Ord og betragtede dem med funklende Øine. Han sagde derpaa til Gabriele, at hendes Fader, der meget tidlig om Morgenen var taget paa Jagt, havde sendt sin gamle Tjener tilbage, for at lade hende vide, at hun maatte belave sig paa to fremmede Gjæster tilaften, nemlig Jægermesteren og endnu en Herre. De havde indbudet sig selv til i Grevens og hendes Selskab at spise et Dyr, de havde fældet og sendt hende. Gabriele blev forlegen, og sagde halvsagte: „Du veed, kjære Onkel, at vi kun have meget lidt Viin i Huset, ikke meer end der var bestemt til Forraad for to Dage, og at vi først iovermorgen faae" .... „Penge?" raabte Maleren afbrydende: „Jo, mit Barn, her ere de resterende Penge for dine Malerier. Vor Kjøbmand har sendt mig dem idag, tilligemed en stor Kasse af det moderne hvide Træetøi, Æsker, Plader til Syborde o. s. v., som du jo har paataget dig at male for ham, foruden de sædvanlige Miniature-Malerier. Der er Arbeide til lang Tid og for mange Penge. Kom ind i mit Værelse, og besee det Altsammen!" — Gabrieles Ansigt udtrykte en stor Fornøielse over disse Efterretninger. „Seer du?" sagde Hanne: „Det anede mig nok, at denne Dag vilde bringe noget Godt." — „Mig med!" raabte Palmer, „mig med! Jeg har havt et Tegn, som aldrig har bedraget mig: Imorges tidlig satte en broget Fugl sig paa mit aabne Vindue. Den Dag, en saadan Fugl eller en hvid Due sætter sig paa Vinduet, bliver en god Dag, det skal ikke slaae feil. Men hør nu, min Gabriele! Den gamle Peter venter dine Befalinger. Han har opspurgt paa Hjemveien, at en Vogn fra Birkehøi afgaaer til Kjøbenhavn, og kommer strax tilbage. Med den kan han kjøre og hente Viin og hvad der ellers mangler i Huset." — Gabriele gik ned og gav sine Befalinger til Tjeneren og den gamle Pige, og derpaa fulgte hun og Palmer Hannes Indbydelse til at spise til Middag i Præstegaarden.

sit rige Forraad af Kundskaber og af Kunst!" — „Ja," udbrød Hanne, „og tænk, hvilken Lykke det er at udøve en Kunst som denne?" Hun bøiede sig mod det lille Maleri, som laae for dem. „Hvor det er smukt! Hvilken Smerte maa ikke formildes, naar man overlader sig til et saadant Arbeide! Jeg vil ikke engang tale om den Glæde at kunne bidrage til din lille Huusholdnings Behagelighed, til din Faders sorgfriere Liv." — „Det, jeg fortjener," sagde Gabriele „er ikke meget betydeligt." — „Det er dog betydeligt," svarede Hanne: „Det vilde savnes meget, om det udeblev; og det sikkrer desuden din egen Uafhængighed derved at du bestrider dine personlige Udgifter. Megen Lykke er falden i din Lod, kjære Gabriele! Lad ikke en Drøm gribe ind i dit skjønne Liv, og fordærve det." — „Ja vistnok," svarede Gabriele, „har jeg ofte opregnet for mig selv alle de Goder, du der omtaler; men min Stilling har i Sandhed ogsaa sin mørke Side. Mangen Dag taler jeg ikke to Ord, naar jeg f. Ex. ikke kan faae Tid til at komme til dig, og Onkel er borte eller fordybet i Læsning og Arbeide. I hele Uger er Fader ofte saa stille, saa streng! Ak, jeg veed ikke! men saalænge jeg kan huske, har et vredt Blik af ham, den Tone, hvormed han undertiden siger: „„Gabriele!"" faret gjennem mit hele Væsen, som en pludselig Skræk. Og paa den anden Side er han dog saa god imod mig; jeg elsker ham saa høit, og er saa bedrøvet, naar jeg seer ham sørgmodig. Denne unge Mand, denne Hermes havde noget saa Tiltrækkende i sin Samtale; jeg trænger ret til saadanne Samtaler. — O min Hanne! bliv ikke vred! jeg veed nok hvad jeg har i dig! Men det er ogsaa en af mine Sorger, at jeg skal miste dig. Til næste Foraar kommer din Forlovede, og henter dig. Saa boer du langt herfra. Saa er du hos ham, du saalænge har elsket, og tænker ikke paa den forladte Veninde." —

I dette Øieblik traadte Maler Palmer ind i Værelset. De unge

Fader, som er orthodox; ja endogsaa catholsk i Politiken, frygter vist, at hans Søn ikke kan blive salig, da han er død i et politisk Kjætteri. Imidlertid, jeg holder af min Svoger, naar jeg af en og anden Yttring, der mod hans Villie undslipper ham, bemærker hans stumme Smerte ved Tabet af denne Søn, skjøndt han jo rigtignok har dette Pigebarn tilbage, der bør kunne trøste ham for ethvert Tab." Med disse Ord greb han Gabrieles Haand, og kyssede den, uagtet hun med datterlig Ærbødighed vilde hindre det, og da det lille Selskab i det Samme stod ved Laagen til Præstens Have, tænkte Gabriele paa Den, som her paa det samme Sted med saa elskovsfulde Øine havde trykket hendes Haand til sine brændende Læber, og en Purpurrødme overgjød hendes Kinder.

Efter de første Hilsener fortalte Præstekonen de Indtrædende, at Familien fra Birkehøi havde denne Formiddag været i Besøg i Præstegaarden og at hun havde indbudet den tilligemed de to Herrer, som opholdt sig der paa Gaarden, til den næste Aften. Hun inviterede nu ogsaa Palmer, Gabriele og hendes Fader. Til Forundring for Hanne modtog Gabriele Indbydelsen med synlig Glæde, og en kjendelig Munterhed udbredte sig fra dette Øieblik over hendes hele Væsen.

Paa Birkehøi havde man i denne sidste Uge søgt at tilveiebringe nogen mere Forandring. Man havde gjort Besøg og foretaget Lystture, og et Par Gange havt store Selskaber fra Kjøbenhavn og fra Omegnen. Disse Forlystelser havde imidlertid ikke forlystet Nogen, allermindst Elise og Hermes, der Begge syntes at lide af en uovervindelig Tungsindighed, hvilken deres nærmeste Omgivelse bestandig forøgede, da Frøken Molly var utrættelig i at udfritte sin Søster og besværge hende om at unde hende sin Fortrolighed. Med saadan Tale, blandet med heftige Klager over sin upaaskjønnede, grændseløse Kjærlighed, bestormede hun Elise baade under fire Øine og i Andres Nærværelse. Roller paa sin Side var uudtømmelig i Sarcasmer og Hentydninger

paa sin Vens ulykkelige Lidenskab, og i deres eensomme Timer havde han stedse en Mængde Nyt at fortælle om Grev Granhjelm og hans Familie, hvilket altid gik ud paa at fremstille Disse i et latterligt og uædelt Lys. Hvert Ord af denne Natur var vist ubehageligt for Hermes, som desuagtet ikke fjernede slige Samtaler, men ansaae dem som en Cuur for sin Sjælesygdom — saaledes kaldte han selv sin Kjærlighed. Han betragtede den som ufornuftig, som en Kilde til Ydmygelser, hvilke han ikke vilde eller burde taale, til Ulykke og Anger baade for sig og den Elskede. Med alt Det var det ham umuligt at beskjæftige sig med anden Tanke, end den som fulgte Gabrieles Spor. Han havde lovet sig selv ikke mere at stræbe efter at møde hende; men paa Tider, hvor han troede et saadant Møde umuligt, saasom meget tidlig om Morgenen, og især langt ud paa Natten, sværmede han som et uroligt Gjenfærd ad de vante Veie. Han vovede sig ind i Lystskoven, hvis Gitterdør ikke var laaset, han gik lige hen til Huset, hvor Alting sædvanligviis var mørkt og stille. Han kaldte med hviskende Stemme paa Gabrieles Navn, sendte mangt et Godnat, mangt et Kys til det Vindue, indenfor hvilket den stakkels Pige ofte baade vaagen og i Drømme begræd den Elskedes Ligegyldighed, uden at ane hans Nærhed eller hans Følelser. Disse Nattevandringer vare en sand Vederqvægelse for Hermes. Han tænkte stedse, at Gabriele elskede ham i Stilhed, og mangengang velsignede han sin nærværende Tilstand, i Sammenligning med den Tomhed, som tilforn havde plaget ham. Han overlod sig i disse Øieblikke til sin Kjærlighed, som til et Bode, der opfyldte hans hele Sjæl. Til andre Tider fortvivlede han, og ansaae sit Liv for spildt og fordærvet.

Paa den Aften, da Jægermesteren og hans Selskab vare Ugjæst hos Grevens, vandrede Hermes, som sædvanligt, over Terrassen, og steg ned i Lystskoven. Det var over Midnat, og ikke lidet forundret blev han, da han allerede ved Gitterdøren

saae Lysene fra Huset skinne gjennem Træerne. Han gik nærmere. Vinduerne i et af de nederste Værelser stode aabne; tiltrukne Gardiner forhindrede ham fra tydeligt at see hvad som foregik i Værelset, der var meget oplyst; men han hørte tydeligt Grevens Stemme, ogsaa Malerens, ogsaa fremmede Stemmer; han hørte Klirren af Glas og Tallerkener, Latter og livlig Tale, uden at han kunde skjelne Ordene. Med Eet raabte en mandlig Stemme: „Vor unge, smukke Vertinde leve!“ Hermes mærkede, at Selskabet reiste sig fra Stolene, man stødte Glassene sammen. Ved en hæftig Bevægelse, som forraadte hans Nærværelse, kom et Par store Jagthunde farende fra Dørtrinet, hvor de laae. Hurtig ilede Hermes ud af Lystskoven, og kom hjem i en høist urolig og ubehagelig Stemning. Han havde gjerne vækket den sovende Roller, for muligviis af ham, der altid vidste saa god Besked om Grevens Huus, at erfare Noget om den Begivenhed, der, saa simpel den i sig selv end var, dog havde sat ham i saa spændt Sindsforfatning. Først mod Morgenstunden fandt han den ønskede Hvile, og da han vaagnede, var Roller allerede gaaet ned til Familien.

Han behøvede ikke længe at vente paa Oplysning i den Sag, som beskjæftigede ham, thi ved sin Indtrædelse i Havesalen, hørte han, at Roller og Frøken Molly allerede vare i fuld Gang med at meddele hinanden deres Bemærkninger over Grevens forkeerte Oeconomie. „Den gamle Tjener,“ sagde Frøkenen, „kom her igaar Morges, og bad om Tilladelse til at følge med Vognen til Byen, for at hente Et og Andet hjem med sig; og da han om Eftermiddagen kom tilbage, førte han en heel Kasse med Viin, og en anden mindre med Urtekramvare og slige Luxusartikler med sig. Er det ikke forfærdeligt, at Folk, der sidde i maadelige Kaar, udgive deres faa Penge til slige unødvendige Ting? Jeg forsikkrer, at vort Forraad af de samme Artikler, *som vi og*saa lode komme med Vognen, ikke var meget over fire

Lange saa stort som Grevens." — Hun saae i det Samme paa Hermes, og tilføiede: „Aa Herr Doctor! jeg seer nok Deres atiriske Blik ved mine Ord; men Gud bevares! vi have Raad il disse Udgifter; altsaa skulde jeg troe, vi ogsaa have Lov til em." — „Upaatvivlelig!" svarede Hermes, „men jeg vilde for ngen Priis berøve Greven den samme Tilladelse, om jeg ogsaa unde. Han og hans Familie, fra Fødselen vante til den største Overdaadighed, vilde dog være altfor meget at beklage, om de ndogsaa skulde savne de smaa Nydelser, som for den dannede Klasse ere blevne til Nødvendigheds-Artikler. Dersom f. Ex. jeg or min Deel skulde aldeles undvære Caffe eller Thee, vilde jeg ynes, at jeg undværede det daglige Brød." — „Men naar De ikke havde Raad til at faae disse Ting, maatte De dog inde Dem deri," sagde Frøkenen, og Roller tilføiede: „Det var da ogsaa ærefuldere, end at gjøre Gjæld, for at forskaffe ig dem." — „Unægtelig!" svarede Hermes, „forudsat, jeg vidste, at jeg aldrig kunde afbetale denne Gjæld; men saae jeg Udvei hertil, saa troer jeg sikkert, jeg ikke gjorde mig nogen Samvittighed af, for en bestemt Tid at tage dem paa Credit. Man maa erindre sig, hvad ogsaa Schiller siger: at en stor Sjæl finder sig i en stor Ulykke, men at det er smerteligt at undvære Livets smaa Nydelser. Denne strenge spartanske Dyd kan drives for vidt. Der gives en Lov, men ogsaa et Evangelium. Man er altfor haard mod Den, som en haard Skjæbne allerede forfølger. Intet Menneske kan leve uden al Nydelse. Det er ikke første Gang jeg tænker Dette. Da jeg i min grønne Ungdom gik paa Hospitalet, havde jeg altid stor Omsorg for de fattige Patienter, som laae der af Delirium tremens, thi at drikke Brændeviin er dog de Fattiges eneste Nydelse, det eneste Middel, de kunne skaffe til at varme og oplive dem." — „Apropos om Drikfældighed," sagde Roller, „saa tænker jeg da nok, at Maler Palmer er gaaet salig tilsengs iaftes, siden der var Gjæstebud

hos Grevens. Herregud! at saadanne Mennesker vil gjøre Gjæld, for at kunne bede Fremmede! Gud veed, hvor de kan have den Credit, thi Det, Vognen hentede, er vist taget paa Puf." — „Nei!" sagde Frøken Molly, „det er dog virkelig betalt, det fortalte vor Karl; han har seet, at Tjeneren havde Qvitteringerne hos sig." — „Pah!" udbrød Roller, „saa er det betalt med laante Penge, thi jeg kjender en Kjøbmand i Kjøbenhavn, der, som jeg har mærket, laaner dem Penge. Engang da jeg var hos ham, kom Palmer, tog ham tilside, og sagde hviskende, dog saaledes at jeg kunde høre det: „„Dersom det ikke var Dem til Uleilighed, vilde jeg bede Dem"" .... Mere hørte jeg ikke, men jeg saae, at Kjøbmanden gik ind med ham i sit Contor, hvortil Døren stod aaben, og leverede ham Penge. Paa denne Maade er det, de slaae dem igjennem." Hvormeget end Hermes i denne Sag havde taget til Gjenmæle, gik dog en høist ubehagelig Følelse gjennem hans Sjæl, Noget der lignede Skamfuldhed og Misfornøielse med den Familie, man saaledes omtalte. Han vilde gjerne spurgt, hvilke de Gjæster vare, for hvilke Gabriele, til hans Sorg, havde været Vertinde, medens han maatte staae udenfor Døren. Han aabnede flere Gange Læberne for at tale, men kunde ikke faae Ordene frem. Endelig førte Frøkenen ham ud af denne Forlegenhed, ved at sige: „Ja nu kan jo Alting blive godt. Det var jo Jægermesteren Baron Trolle, som var der, og han skal vel giftes med Comtessen." — „Med Gabriele!" raabte Hermes, ganske forglemmende sig selv. Molly saae paa ham. „Ja! har De Noget derimod, Herr Doctor?" Roller loe høit. „Kjender De hende?" vedblev Frøkenen. Hermes havde med Eet aflagt al den Forlegenhed, som nys overfaldt ham. „Ja jeg har seet hende og talt med hende. Hun er meget for god til at tvinges til et Conveniens-Ægteskab." — „Tvinges!" raabte Molly: „Meget slet maatte hun være, om Tvang var nødvendig her. Baronen har et godt Embede og

har selv Formue. Man siger, han er forelsket i hende — Mandfolkene have jo deres egen Smag — og følgelig vil hun rimeligviis kunne berede sin Fader en behagelig Alderdom. Var det ikke en slet Datter, som ikke vilde opoffre sig for sine Forældre? Er det meer end simpel Pligt?" — „Saadanne Pligter gaae over mit Begreb," raabte Hermes: „For at forskaffe sine Forældre verdslige Fordele skal en Pige derfor bedrage en Mand, der elsker hende, og af hvis Haand hun vil modtage disse Fordele?" — „Bedrage ham!" raabte Molly. — „Ja bedrage ham! Maa hun ikke hykle Kjærlighed til ham? Hvad er et Fruentimmer, der hykler Kjærlighed for Penge? Eller skal hun være kold og knibsk imod ham? Det vilde han vel ikke indlade sig paa, om han vidste det inden Bryllupet." — „Gud bevares!" raabte Molly: „Skal da intet Ægteskab knyttes uden af Lidenskab?" — „Det siger jeg ikke; men intet Ægteskab bør knyttes mod Hjertets Tilbøielighed. Den, man vælger, maa man idetmindste agte og finde elskværdig." — „Nei!" raabte Frøkenen: „At finde ham elskværdig, er nu aldeles ikke nødvendigt, men det Nødvendige er Det, som Faa ere i Besiddelse af: sand Dyd, Kraft til at opfylde sine Pligter." — „Ingen," sagde Hermes, „opfylder sine Pligter i en høiere Forstand, tiltrods for sit eget Hjerte." — „O kjære Herr Doctor! De behøver ikke at gaae langt for at finde et Exempel herpaa. Min salig Svoger var sikkert et af de mindst elskværdige Mennesker. Vor fortræffelige Elise var langt fra at foretrække ham for Andre, tvertimod han var maaskee den Sidste hun vilde have valgt; men hun ægtede ham af datterlig Kjærlighed; det var hendes Pligt, det sagde jeg dengang, det siger jeg endnu. Og hvor herligt har hun ikke opfyldt sine Pligter mod den urimeligste af alle Ægtemænd? Spørg De blot Folk, som have levet med hende, medens hun var gift; en tydsk Cousine af os, blandt andre, med hvem Elise endnu vexler Breve. Denne Dame var herovre

i Vinter. Hende skulde De have talt med." — „Jeg tvivler ikke," svarede Hermes: „men er ikke Deres Fru Søsters ungdommelige Munterhed, hendes Virksomhed, hendes Interesse for hele Verden gaaet tilgrunde i dette Forhold?" — „Ak Gud!" raabte Molly grædende: „Den Engel! .... Det er en underlig Tone, hvori De taler om et saa ophøiet, jeg kunde gjerne sige saa helligt Væsen. Der er Noget i Deres Yttringer, som synes mig — jeg havde nær sagt gudsbespotteligt." Med disse i største Hæftighed udtalte Ord forlod Frøkenen Værelset.

Dersom denne Dame imidlertid havde ønsket Hævn over Hermes, saa var hendes Ønske allerede opfyldt, thi den Gnist af Skinsyge, som hun havde kastet i hans Hjerte ved Beretningen om Jægermesterens formeentlige Frieri, brændte i det med en aldrig tilforn følt Hæftighed, der endnu tiltog ved Rollers Yttringer om Baronen: at det var en smuk Mand, endnu i sine bedste Aar, og et meget passeligt Parti for Gabriele, som hun vist ikke vilde afslaae, enten hun saa kunde lide Manden eller ikke. „Kunde du taale at tænke Dette?" spurgte Hermes. „Ja," svarede Roller: „Jeg under det Adelspak, at de gaae hen og gjøre hinanden ulykkelige til Ære for Stamtræer og Rangforordninger." — „Saa er din Sorg over hendes Tab heller ikke Kjærlighed, men blot krænket Forfængelighed." — „Det er mig en Ære!" svarede Roller: „Ærgrelse over at have faaet en Kurv er en retmæssig Følelse hos en Mand, og altid bedre og uforvindeligere end en daarlig Kjærlighed." — „For de Ord skal du have Tak!" svarede Hermes, og gik.

Hans indre Uro bragte ham til for Øieblikket at glemme alle sine Forsætter. Han ilede ud til Terrassen, til alle de Steder, hvor han haabede at kunne møde Gabriele; han vovede sig ganske nær til Huset. Den store Kat sad for Døren, og badede sig i Solskinnet. Intet andet levende Væsen var at see. For det ene Vindue i Qvisten skyggede det omtalte Laag af Maler-

bordet. Hermes udtømte sig i Gisninger over hvad Dette kunde være. Mismodig vendte han hjem, men trøstede sig ved Tanken om at han rimeligviis skulde tilbringe Aftenen i Gabrieles Selskab hos Præstens, hvis Indbydelse han Dagen forud var uvis om han burde modtage, men som han nu med Begjærlighed foresatte sig at følge. En otte Dages Tid var — ikke egenlig forløben —, nei, den havde med Sneglegang henslæbt sig siden hiin Aften, da han fulgte Maleren hjem. Den næste Dag var bestemt til paany at forlade denne Egn, som han i denne Tid ofte havde lovet sig selv aldrig meer at besøge.

Selskabet var om Aftenen forsamlet i Præstegaarden. Damerne sad om Theebordet i Havestuen, hvis Døre stode aabne. Frøken Molly og Elise havde indtaget Æresspladserne i Sofaen. Med stor Snaksomhed underholdt den Første Præstekonen, den Anden derimod sad stiv og taus, og Hannes Bestræbelse for at indlede en Samtale med hende lykkedes kun meget maadeligt. Hermes og Roller gik op og ned med Præsten. Det var kun med stor Anstrengelse, at den unge Læge gav sin Skjærv til Samtalen. Længsel efter at see Gabriele træde ind, Frygt for at hun ikke skulde komme, beskjæftigede ham aldeles. Endelig opdagede han i Haven den hvide, svævende Skikkelse Arm i Arm med Præstens yngste Datter at nærme sig Havestuen. De unge Piger traadte ind tilligemed Maler Palmer. Gabriele hilsede Selskabet med høflig Anstand, og ilede derpaa til Præstekonen, der sluttede hende venligt i sine Arme og hviskede: „Hvad du er nydelig i Aften, min egen Pige!“ — Og virkelig havde den gode Kone Ret. Gabriele var i sin simple, hvide Dragt saa smuk, saa yndig, som om Feernes Dronning selv havde præsideret ved hendes Toilette. Den Glæde, Hermes følte ved hendes Beskuelse, blev imidlertid dæmpet, da han hørte hende sige til Præstekonen: „Min Fader har paalagt mig, for det Første at undskylde, at han først silde kan have den Fornøielse at komme, da han er

kjørt ud med Baron Trolle, og for det Andet at bede Dem tillade, at han maa tage denne Herre med sig og indføre ham i Deres Huus, da Baronen ønsker at gjøre Herr Pastorens nærmere Bekjendtskab." Præstekonen svarede forbindtligt, og Gabriele satte sig mellem de andre unge Piger, blandt hvilke der, foruden Præstens to Døttre, befandt sig et Par Cousiner fra Kjøbenhavn. Hermes og Roller sluttede sig til denne Klynge, og det lykkedes endelig den Første at sige nogle af Selskabet ubemærkede Ord til Gabriele. De mange smaa Elskovsguder, der i denne Aften omsvævede hende, den Skinsyge der havde indsneget sig i hans Sjæl, ja endogsaa en vis Tilbageholdenhed og Frygtsomhed i hendes Opførsel imod ham, alt Dette bidrog til at opflamme hans Følelse til en Lidenskab, som han neppe formaaede at skjule. Gabriele deelte vel i Grunden hans Kjærlighed, og jublede i sit Hjerte ved hvert Beviis derpaa; men jo mere han nærmede sig, jo mere trak hun sig tilbage, ikke af Coquetterie, men af Undseelse, af Frygt for Selskabets Opmærksomhed; hvortil kom, at den Tanke, at hun var fornærmet af ham, opvakte hendes qvindelige Stolthed. Da derfor Hermes yttrede den inderligste Længsel efter et Møde som de forrige, og tilføiede, at dersom hun tilstod ham dette, vilde han opsætte sin Hjemreise, svarede hun ham, at han selv havde givet hende at forstaae, at der i disse, som hun havde meent, uskyldige Sammenvandringer dog var Noget, som hendes Fader kunde have Grund til at dadle. Hermes følte alt Blodet stige op i sine Kinder. „Maaskee," sagde han med en vis Bitterhed, „maaskee er der en Anden, som kunde have Grund til at fornærmes derover?" — Gabriele saae forundret paa ham. Han vedblev: „Jeg har hørt sige, at Baron Trolle beiler til Dem, og jeg finder Intet rimeligere." — „Det er meer, end jeg har hørt, og meer end jeg finder rimeligt." — Hermes glædede sig usigeligt over dette Svar, men dreven af en fortørnet Følelse over Gabrieles kolde Tone, sagde han dog: „Isaafald maa jeg jo lykønske mig

at være den Første, der bringer Dem en behagelig Nyhed." – „Men om den var ubehagelig?" svarede hun alvorlig, „hvad a?" — Al Skygge af Bitterhed forsvandt af den lykkelige lkkers Sjæl. Med bevæget Stemme hviskede han: „O Gabriele! r De vred paa mig?" Gabriele vendte sine sjælfulde Øine til am, da i det Samme Frøken Molly forstyrrede dette lyksalige Dieblik ved at slaae Hermes paa Skulderen, og sige: „Naa ierr Doctor! De synes reent at glemme Deres gamle Veninder or de nye. Nede i det murede Lysthuus spilles et Partie Bilırd, hvori min Søster tager Deel, og følgelig haaber jeg, ogsaa)e vil være med." — Gabriele skiftede Farve ved disse Ord. iermes undskyldte sig hos Frøkenen, og vilde følge sin unge 3eninde, der reiste sig, og gik ud i Haven, men Roller, som det Samme kom til, greb hans Arm, og førte ham med sig.

Endelig kom Greven og indførte Jægermesteren. Hermes ıaatte sande Rollers Ord om Denne: Det var en stor, smuk Rand i de tredive. Han forenede med et jovialt og godmodigt 3æsen noget vist Raat og Ubannet i sin Tone, især mod Fruenimmer, Noget der i vore Tider er altfor almindeligt, og som os en stor Deel af vore yngre Adelsmænd synes at have afløst et gammelfranske Galanterie. Mod Gabriele viste denne Tone ig mindst. Det lod virkelig, som om han gjorde Forskjel paa ende og de borgerlige Piger. Præstens Døttre forstode imidlerid med stille Værdighed at holde Ubekkedenheden i Grændser, ıen de kjøbenhavnske Cousiner syntes at finde sig vel og som jemme i denne Sphære.

Da Aftensmaaltidet var tilende, blev Selskabet siddende om 3ordet, thi alle Mændene vare indviklede i en ivrig Samtale og Ordstrid angaaende Jagtlove og Forstvæsen. De unge Piger listede em bort tilligemed Maleren, hvem de alt længe ved Tegn og 3ink havde anmodet om at følge dem. Kort efter hørte man ra Haven de fjerne Toner af en Guitar, og Hermes, som reiste

sig og gik ind i Havestuen, saae i den lyse Sommeraften og ved Fuldmaanens Skin, langt ude i Haven paa en Blegeplads de unge Piger dandse paa Græsset, medens Palmer sad paa Stubben af et Træ, og spillede for dem paa en Guitar. Det var et yndigt Syn, det saae ud som et fortryllet Billede. Hermes ilede derned, fulgt af Roller, der ogsaa var kommen til. To unge Studenter i Selskabet gjorde ligesaa. De lette Silfelser standsede deres Flugt, da disse Mænd nærmede sig. „Hvad synes Dem, mine Herrer?" spurgte Palmer: „Er det ikke et smukt Maleri? Den gamle Satyr som spiller til Nymphernes Dands?" — De unge Mænd fik nu Tilladelse til at tage Deel i Dandsen. Man opførte en ordenlig Contradands, man sang dertil, man loe, den ungdommelige Lystighed blev almindelig, da med Eet det ældre Selskab lod sig see. Med streng Stemme raabte Greven: „Gabriele!" — Roller havde i dette Øieblik rakt hende Haanden i Dandsen, hun rev sin fra ham og foer ud af den dandsende Række hen til Greven, der syntes at irettesætte hende med alvorlige Miner. „Det er paa Tiden at vi bryde op," sagde han derpaa, henvendende sig til de Øvrige. Dandsen var pludselig ophørt, Lystigheden forstummet. Palmer reiste sig, og leverede Guitaren til Hanne. Alle toge Afskeed. Da Aftenen var særdeles deilig, foreslog Jægermesteren at gaae en Omvei, og tage Veien forbi Birkehøi, for at følge Justitsraad Roller og hans Damer hjem. Baronen bød sin Arm til Elise, og Hermes nærmede sig i samme Hensigt til Gabriele, da Greven hurtig traadte imellem dem, selv greb sin Datters Arm, og ilede hen til Baronen og Selskabet fra Birkehøi, der gik nogle Skridt foruD. Maleren nærmede sig til den forstummede Hermes, tog ham under Armen, og sagde: „Und mig den Fornøielse at følges med Dem. Min Arm er ikke saa behagelig som min Søsterdatters, men derimod er der intet Menneske, som misunder Dem den. Jeg haaber," tilføiede han efter et lidet

yhold, „at den Dag vil komme, da De udgjør en Deel af
r daglige Cirkel, og da vil De af Vane og af Godhed lære,
lesom vi Andre, at overbære med min Svogers skarpe Kanter,
en at støde Dem paa disse. Der er saa Meget, som kan
udskylde og formilde hans Særheder, naar man kjender ham,
; det er dernæst virkelig interessant at studere en Characteer
m hans. Ligesom Don Quixote vilde leve i den for længe
en forsvundne Riddertid, saaledes vil min Svoger leve i den
elige Glands, i de paa eengang stive og løse Grundsætninger,
m herskede ved Pariser-Hoffet kort før Revolutionens Udbrud.
a besøgte han denne Verdens Hovedstad, og levede, som meget
igt Menneske, næsten som Dreng, ved dette Hof i dets sidste
ider. Han var dengang meget rig, kun afhængig af borneerte
orældre, som forgudede den eneste Søn, og denne Periode er
hans hele lange Liv den gyldne Alder, den Capital af Lyksa-
lighed, hvorpaa han siden har tæret. Iøvrigt forsikkrer jeg Dem,
meget Godt hos ham hænger sammen med hans Skyggeside.
ans Ord er helligt, han glemmer aldrig en modtagen Tjeneste,
n er meget taknemmelig, endogsaa mod en Fiende, han er
eget redelig, og bærer standhaftig og uden Klage ethvert Tab,
m ikke berører hvad han kalder sin Ære; og for denne Idee,
n den ogsaa er misforstaaet, kunde han med Rolighed opoffre
vet og Alt, hvad der er ham kjært." — „Jeg vil ikke for-
mme ham," svarede Hermes, „skjøndt det synes, som om han
kunde saare Andres Æresfølelse uden Skaansel. Imidlertid
ler jeg undertiden selv, at Det, vi kalde Ære, er for Enhver
Skræmsel, der ofte staaer mellem os og vor sande Lykke."
– „Nei"! raabte Palmer: „Det er vistnok, troer jeg, en Mis-
rstaaelse. Verdens Dom er ikke det Samme som virkelig Ære.
enne hænger sammen med vor Samvittighed, med vor Sjæls
elligdom, og kan aldrig staae iveien for vor sande Lykke.
eg for min Deel har aldrig gjort noget Offer for Det, som

Verden forstaaer ved Ære. Den Herlighed har jeg trukket af mig, som en Kjole; derfor gaaer jeg sagtens ogsaa lidt luslidt og som en Ridder af bedrøvelig Skikkelse. Men det gjør mig ikke ulykkelig. Jeg er i den Henseende som Lazzaronerne: Frihed, Uafhængighed, Raadighed over min Tid, det er mine Goder, som jeg ikke kan opoffre. Livet er altfor kort, til at jeg har kunnet sælge det Mindste deraf til Andres Hensigter." — „Livet er kort," udbrød Hermes: „Ja tilvisse, men det var ikke godt, om det var længere; det er altfor fuldt af Vildfarelser og Smerter, til at man skulde ønske, det var mere langvarigt." — „Hvad siger De, unge Mand!" raabte Palmer og standsede i sin Gang: „Livet er skjønt. Tro mig gamle Karl, hvis Vei gjennem Livet har havt mange skarpe Torne; jeg har dog aldrig ophørt at sige: Livet er skjønt. Mangen Nat i min lidenskabelige Ungdom er jeg gaaet op og ned i mit Værelse, overladende mig til de fiendtlige Dæmoners fortvivlede Indskydelser. Men naar da en lysende Morgenrøde er opgaaet over mit og al Skabningens Hoved, da har jeg følt Sandheden af de Ord: Guds Godhed er hver Morgen ny. Hvilken Lykke indbefatter ikke blot det at leve? et menneskeligt Liv? at være sig bevidst, at tænke, føle, skue Kunsten og Naturen, ikke som en Uindviet, nei som Den, der aner det Guddommelige, som gaaer igjennem dem, og som med beslægtet Røst tiltaler Det, der er guddommeligt i vort eget Væsen? Paa en Aften som denne f. Ex., maae da ikke alle smaalige Sorger vige ved dens Afglands af en uendelig Herlighed? Naar jeg i saadanne Nætter vandrer mine eensomme Veie, da synes mig, at Alting taler til mig. Den synlige Natur ligger som i Drømme, og en aandelig Verden vaagner og aabenbarer sig. Venlige Nympher tilvinke Vandreren deres Hilsen, Dryaden i Træet hvisker til ham i Bladenes sagte Raslen, og Nereidernes fjerne Sange viftes af Zephyrerne til ham, for at trøste ham." — Hermes smilede. „Disse mytho-

ogiske Forestillinger ere meget skjønne, men de ere døde og borte or os Nulevende." — „Ikke for mig," raabte Maleren: „Nei, vor jeg gaaer og staaer, forlystes jeg af disse Billeder. Den gamle Ovid følger mig som en trofast Ven, og en stor Sand-ed ligger desuden i den Forestilling, som gjør os al Naturen nenneskelig og beslægtet."

Denne Samtale blev afbrudt af en anden, mere høirøstet g af ganske anden Art. Greven og Roller vare, som det lod, geraadede i en hæftig politisk Ordstrid. Man havde allerede ulgt Damerne til Birkehøi, men havde i Samtalens Hede taget n kort Afsked med disse, og det øvrige Selskab fulgte nu Gre-en og hans Datter til deres Huus, som ad denne Vei laae ængere fra Præstens, end det Rollerske Lyststed. Greven havde fin Hæftighed sluppet Gabriele, hvem Jægermesteren havde givet Armen. Den gamle Herre og Roller syntes overordenlig ophidsede. Palmer og Hermes løb til, for at afbryde Striden. Den Første gik hen til Greven og begyndte en ganske anden Samtale, den Anden greb Rollers Arm, trak ham tilbage og ebreidede ham hans blinde Iver og liden Skaansomhed mod en Olding som Greven. Denne ilede foran Selskabet med saa hur-ige Skridt, at de Yngre kun med Anstrengelse kunde følge ham. forgjæves advarede Maleren ham for de mange Trærødder, som gjorde Gangen usikker i Skoven, hvor man nu var indtraadt, a han med Eet, lige udenfor sin Gitterdør, snublede og faldt aglænds til Jorden. Han laae ubevægelig. Man ilede til, Mændene løftede ham op og bare ham med forenede Kræfter gjennem Lystskoven til hans Huus. Skrækken var almindelig. Gabriele stod som en Marmorstøtte, taus og bleg, og kun hen-es hæftige Zittren forraadte, at hun var ilive. Hermes anvendte Alt hvad hans Kunst for Øieblikket kunde udrette. Greven aagnede af sin Afmagt, og aabnede Øinene; man mærkede, at han var ved sin Bevidsthed, men han var saa svag, at han ikke

kunde tale. Hermes undersøgte Contusionen, der ikke syntes betydelig, men imidlertid indfandt der sig Symptomer, som lode Lægen befrygte en Hjernerystelse; dog fortaug han Dette for Gabriele, som han søgte at berolige. Man bragte den Syge tilsengs. Hermes skrev Recepter, som Roller med største Godmodighed paatog sig selv at besørge fra Apotheket, der laae en Fjerdingvei derfra i en lille By. „Jeg har yngre Been," sagde han, „end den gamle Peter. Det haster; og Heste og Vogne ere ikke saa nær, at jeg ikke skulde løbe hurtigere, end de kan skaffes tilveie." Forunderlig snart kom han tilbage, og fjernede sig derpaa tilligemed Jægermesteren. Maleren og Hermes vilde vaage hos den Syge; og efter mange indstændige Bønner lykkedes det Begge at formaae Gabriele til at søge den Hvile, hun saa høilig behøvede.

Efter et Par Timers Forløb befandt Greven sig bedre. Han talede, tog Medicin, som Hermes bød ham, takkede ham forbindtligt, kaldte Maleren til sig, trykkede hans Haand, og spurgte til Gabriele. Derpaa lagde han sig til Hvile, og syntes snart at ligge i en sød Søvn. De to andre Mænd vare længe tause. Hermes sad ved Sengen, betragtede Patienten og følte af og til hans Puls. Palmer reiste sig meget ofte, gik med kjendelig Urolighed hen til den Syge, og saae vist paa ham. Endelig sagde han: „Er det en virkelig Søvn, hvori han ligger, saa synes mig, at han sover meget sødt." — „Ja," svarede Lægen, „han sover virkelig, og jeg begynder af denne og flere Omstændigheder at nære det bedste Haab. For et Par Timers Tid siden var jeg bange. Et saadant Fald er altid betænkeligt for en saa gammel Mand." — „Ja og dertil svag," sagde Palmer, „og desuden i saa oprørt en Sindsstemning. Det er mig ordenlig en Vederqvægelse at see ham ligge saa rolig og sove. Søvnen er dog en af Menneskets bedste Venner." — „Ja," svarede Hermes: „en ganske besynderlig, helbredende Kraft

r skjult i denne Tilstand." — „Tilvisse helbredende," udbrød Palmer, „og ikke blot for Legemet, men ogsaa for Sjælen. Den Sorg, den Krænkelse, som om Aftenen synes os utaalelig, r ofte om Morgenen saa let, at vi spotte det Oprør i vort Sind, som den milde Søvn har dæmpet. Jeg har mangengang enkt, at saaledes maa den dybere og ventelig længere Søvn, i kalde Døden, berolige, formilde Affecterne, og lade os vaagne ned en ædel Foragt for vor jordiske Smaalighed. Er det dog kke besynderligt, at vi Mennesker, der med saa stort Velbehag vergive os til Søvnen, kunne gyse tilbage for at overgive os il dens kraftigere, maaskee end mere velgjørende Broder?" — Hermes havde under denne Replik bøiet sig over den Syge; og fter endnu engang at have følt hans Puls, reiste han sig, tog Palmer under Armen, og førte ham til den modsatte Deel af Værelset, hvor de Begge satte sig.

„De har der," sagde Hermes, „berørt en Materie, der, næsten saalænge jeg er mig bevidst, har i saa høi Grad beskjæftiget mine Tanker, at jeg ofte i lang Tid har forfaldet til Grubleen og Melancholie derover. I min Stilling er der saa Meget, som fremkalder disse Ideer: Døden, som jeg fra min første Ungdom har seet i saamange Skikkelser; Naturen, hvis Virken vi forgjæves søge at gjennemtrænge ..... Der er mangt et Dieblik, hvori jeg ordenlig kan fortvivle ved de Tanker, de Tvivl, som opstaae i min Sjæl. Min Fader siger ofte til mig: Stræb at holde dine Patienter ilive i denne Verden, og bryd forrig dit Hoved med deres Skjæbne, naar de have forladt den. — Men det er mig umuligt at efterkomme denne Forskrift. Alting bringer mig til at gruble paa dette og de dermed forbundne store Spørgsmaal. Hvad De nylig yttrede om Søvnen og Døden, har jeg ogsaa tænkt. Man kalder dem Brødre. Gud give, de vare det fuldkommen! Men under Søvnen vedligeholdes alle Legemets til Livet nødvendige Functioner, derfor

vaagne vi; men i Døden ere de alle ophørte, med Legemet er det forbi, det er vist; og dersom vi altsaa skulle opvaagne, saa maa det være under ganske andre Betingelser end dem, under hvilke vi sov ind, og her standser vor Viden." — „Vel sandt," svarede Palmer, „men noget Lys synes mig dog vi kunne hente, blandt Andet fra Søvnen. Legemet er dog ubrugbart for Sjælen, og denne lever, virker, er sig bevidst i Drømme. Vi bevare i denne Tilstand Erindringen; mangen Evne er endogsaa stærkere." — „Maaskee, men ikke klarere. Og betænk, hvilken besynderlig forvirret Svæven af Forestillinger der griber os, inden Søvnen ganske har bemestret sig os — Noget, der ofte har forskrækket mig, saa jeg har faret op og ordenlig er bleven bange for at sove ind og saaledes tabe mig selv." — „Det er, inden man virkelig sover," sagde Palmer: „men naar den rette Søvn er der, saa lever Sjælen i en os uforklarlig Tilværelse, uafhængig af Legemet." — „Uafhængig? ja det er Spørgsmaalet! Om Legemets Herredømme over det Aandelige i vort Væsen kunde jeg fortælle mange forunderlige Historier. Jeg vil blot indskrænke mig til een som falder mig ind: En af mine Bekjendte, en ung Mand, var bleven bedragen af sin Elskede; han tog sig Dette saa nær, at hans Nærmeste befrygtede, at han havde fattet det Forsæt at dræbe sig. Den troløse Dame, en Person hvis Tab vist nok ikke var saamange Ophævelser værd, skulde snart have Bryllup med sin nye Brudgom. For denne Bryllupsdag frygtede man især, og da den var nær, kaldte man mig som Læge og Ven til den unge Mand. At jeg som Ven Intet kunne udrette, mærkede jeg strax, thi han var aldeles utilgængelig for alle fornuftige Forestillinger; og da hans Sindslidelser virkelig havde gjort ham noget syg, greb jeg til det Middel, at jeg paa den omtalte ulykkelige Dag bibragte ham et stærkt Vomitiv, der ikke lod ham have Tid til at hænge efter Griller den Dag, og som efterlod en Mathed for den næste, der

aaledes dæmpede hans oprørte Sind, at baade jeg og hans efkymrede Slægtninge kunde formaae ham til at høre os og ned Rolighed indlade sig med os. Kort sagt, han var helbre-et fra samme Stund." — „Historien er meget god," sagde Palmer, „men den beviser blot, at udvortes Hjelpemidler kan idrage til at berolige et Menneskes Sind. En Sygdom, en egemlig Smerte, en stor Anstrengelse er som det leucadiske Spring, der, som man troede, og ikke uden Grund, kunde hel-rede en ulykkelig Lidenskab. En stor, ny Sorg, en stor For-ndring ialfald, gjør vel det Samme uden legemlig Medvirkning. At Legemet imidlertid har stort Herredømme over Aanden, er istnok. Men derfor haaber denne ogsaa paa en større Frihed." — „Af hvem der ret forstod at haabe!" sagde Hermes: „thi vorvel jeg er ung endnu, og higer maaskee med altfor stor Be-jærlighed efter Livets Nydelser, hvis Værd jeg vel kjender, saa naa jeg dog idelig sige mig selv: hvad er Livet vel værdt, der-om ikke Udødelighedens Aande opliver det Hele? Der er vel Dieblikke, hvori en Fornemmelse af et høiere Liv griber mig. Dersom jeg var meget lykkelig, dersom jeg altid kunde leve hos t elsket og beundret Væsen og i en daglig Omgang, der saale-es tiltrak mig, som Deres, kjære Herr Palmer, saa troer jeg, at denne salige Følelse oftere vilde vaagne; men naar jeg — om ofte hændes — føler mig som ene mellem andre Mennesker, a faaer jeg mangengang et saadant Syn paa hele Livet, paa ele Naturen, at jeg væmmes ved det. Træerne forekomme mig a som store Bregner, hvilket man jo siger, at de i Verdens lrtider have været; Menneskene som noget forædlede Sælhunde; lt Levende som underlagt Forraadnelsens og Tilintetgjørelsens fkyelige Scepter; og ingen Barmhjertighed, ingen Kjærlighed den i mit eget Bryst, som Intet i den tomme Himmel besvarer; g jeg synes da, at jeg kunde omfavne den hele Slægt af For-uftvæsener paa denne og alle andre Kloder, for at indgive

dem min Kjærlighed, græde med dem og døe for dem." — Alvorlig svarede Maleren: „Noget Lignende har jeg ogsaa følt i enkelte mørke Timer. Men ligesom Mennesket kan saaledes leve en Tid i et Helvede, saa kan det ogsaa have Dage, da det lever i Himlen. Siig mig, denne Kjærlighed, denne Længsel i Deres eget Bryst, hvorfra kommer den? Dog ikke fra den Natur, som synes Dem død? Eller fra den Himmel der synes Dem tom? De formaaer at optage i Deres menneskelige Bryst alle Menneskers Elendighed, og denne Følelse, fører den ikke Deres Tanke lige hen til Ham, som optog al Menneskehedens Smerte i sit eget Bryst, som indgav den sin Kjærlighed, græd med den og døde for den? Og gjennemtrænges vi af hans Lære, da see vi Aanden, som svæver over den forgængelige Verden." — „Ak kjære Palmer! ved Gud! jeg hører Dem gjerne. Deres Ord glæde mig, men jeg veed, jeg kan ikke holde dem fast. Der er saa Meget i denne vistnok skjønne Lære, som min Fornuft ikke kan antage: Disse Mirakler og" .... Palmer afbrød ham: „De vil maaskee forundre Dem, naar jeg siger, at der er Noget i mig, som gjør disse saakaldte Mirakler anskuelige for mig, skjøndt jeg ikke kan forklare det, som jeg vilde. F. Ex.: Det forekommer mig, som der var en Kraft i Mennesket, som vi kun ane, men som vi maaskee kunde udøve, dersom vi vare uden Synd, dersom vor Villie var saa reen, saa hellig, som hans var. I de magnetiske Erfaringer ligge jo allerede et dunkelt Spor til noget Saadant." — „O vee!" raabte Hermes: „De magnetiske Erfaringer! Der nærme vi os dette Sværmeriets Rige, som jeg er saa angst for at betræde." — „Gud bevares!" raabte Maleren: „Tro ikke, jeg antager Alt hvad Sværmeri og Bedrageri fortælle os om disse Ting, men Noget er dog deri; mellem Sjælene er en Sympathi, en Forbindelse, som vi føle, og ikke kunne forklare. Og — gives der ikke salige Øieblikke, hvori det høiere Liv aabenbarer sig for os? Jeg er vis derpaa: vi

leve allerede i en bedre Verden, men vi ere os det kun bevidst i enkelte lyse Momenter. Vi ere Søvngængere i dette Jordeliv, vi have kun en halv Bevidsthed." —

De taug Begge. Endelig sagde Maleren: „Der var en Tid, et Øieblik i mit Liv, som har gjort et uforgængeligt Indtryk paa min Sjæl. Har De nogensinde været i vor Kirke herude, og seet Altertavlen?" — Hermes benægtede det. Maleren vedblev: „Den har jeg malet, for fire og tyve Aar siden, da jeg kom hjem fra Udlandet. I tolv Aar havde jeg reist omkring i Europa, og i flere Aar opholdt mig i Italien, hvor jeg havde beruset mine Øine og min Aand med de store Mesteres Værker, og med inderlig Kjærlighed forsøgt at copiere et Par, der lykkedes mig nogenledes. Iøvrigt er Landskabet mit egenlige Fag, men jeg følte dengang en ubeskrivelig Trang til at componere efter mit eget Hoved en Altertavle til Kirken paa mine Fædres Gods. I denne Kirke var jeg døbt. Godset tilhørte nu min Søster, Gabrieles Moder, som dengang endnu levede. Jeg havde ofte anstillet Betragtninger over den Omstændighed, at de Mestere, som havde behandlet Momenter af Jesu Liv, saa ofte havde valgt at fremstille ham i hans Død og Lidelse. Jeg indsaae vel, at en skjøn Idee kunde ligge i Synet af det Menneskelige, som forsvinder, medens det Guddommelige løsriver sig derfra, men endnu udlyser i Udtrykket af den Lidende. Imidlertid syntes mig ikke Kampen mellem det Guddommelige og det Menneskelige at være det rette Moment for Kunsten; ikke disse Lidelser, for hvilke Naturen gyser tilbage, og hvorved Sjælen ikke føler sig opløftet. Det Guddommeliges Seir over Verden, Livets over Døden, Dette syntes mig det rette Standpunkt. Kunsten har jo ogsaa flere Gange behandlet Opstandelsen. Og de høist poetiske Scener, som fulgte denne, have altid tiltalt og henrevet mig. Jeg valgte derfor til Emne for min Fremstilling det Sted af den hellige Skrift, hvor Apostelen fortæller, at Disciplene,

efter deres Herres og Mesters Død, forladte og modløse, forfulgte af Jøderne, forsamlede dem hemmeligt og stille indenfor lukkede Døre, da Han, de begræd, pludseligt stod midt iblandt dem, og sagde: „„Fred være med eder!““ — I min Phantasie udmalede jeg denne Scene: den lille trofaste Skares Overraskelse; dens Overgang til salig Glæde fra Angst og Sorg; den lysende, halv forklarede Skikkelse mellem dem i det dunkle, tillukkede Rum, hvor de ydmygen havde gjemt dem selv og deres Kummer. Jeg tænkte mig dette Sted som en forfalden Hvælving af østerlandsk Architectur, med en Aabning høit oppe ved Loftet, igjennem hvilken nogle Grene af et Palmetræ saaes oplyste af en asiatisk Dag ved Solens Nedgang, hvis røde Skjær contrasterede med det rene hvide Lys, der udgik fra Frelserens Skikkelse, som et Symbol paa det Lys, der opgik for Verden. Paa mine Reiser havde jeg hændelsesviis gjort Bekjendtskab med en gammel engelsk Sø-Officeer, der var en ivrig Swedenborgianer, og som gjorde sit Bedste, for at indvie mig i sin forunderlige Lære, hvoraf virkelig Et og Andet i høi Grad interesserede mig; og da mit omtalte Maleri allerede dengang svævede for min Phantasie, var der i hans Forestillinger een Idee, som greb mig besynderligt, da den forekom mig som anvendelig i Det, der beskjæftigede mine Tanker. Han antog nemlig, at det dødelige Legemes Modsætning til den udødelige Aand, som er Menneskets inderste Kjerne, forenes ved Sjælen, en ligeledes udødelig, men ikke uforanderlig menneskelig Form, der ligesom Lyset udgjør et Medium mellem den aandelige og legemlige Natur, og allerede her paa Jorden danner sig i Legemet, opliver det, og efter Legemets Død følger Aanden, uadskillelig fra denne. Dog, sagde han, var denne Sjæl ikke strax efter den jordiske Død af saa aandelig Natur, som den efterhaanden antog. Jeg greb, som sagt, denne Ledetraad for min Phantasie, og forestillede mig, at Frelseren havde viist sig i denne — hvad skal jeg kalde den?

sjælelige, ætheriske, men dog beskuelige Menneskeform for de elskende og sørgende Venner. De to Disciple, som vandrede til Emaus, og som han mødte paa Veien, kjendte ham ikke, før han brød Brødet ved Aftensmaaltidet; da forsvandt han for deres Øine. I den Scene, jeg vilde fremstille, kom han igjennem lukkede Døre. Alt Dette tyder paa noget Svævende, noget Blendende og for Øiet Usikkert, som man maa tænke sig en synlig Aabenbaring. Saaledes, tænkte jeg, maatte den Opstandne vise sig, indtil han tilsidst meer og meer afkastende det jordiske Støv, som efter hiin Lære endnu klæbede ved Sjælen, ved sin Himmelfart forsvandt for de dødelige Øine, som ikke længere kunde udholde hans Straaler. Begeistret af disse Forestillinger begyndte jeg at male. I Førstningen gik det godt, men da jeg kom til Hovedfiguren, standsede jeg, og forfærdedes for den Opgave, jeg havde givet mig selv at løse. Det var mig umuligt at fastholde det Billede, som i usikkre Træk svævede for mig. Hver Dag betragtede jeg mit Arbeide, tog Penselen i Haanden, og kastede den igjen; hver Nat søgte jeg i min Phantasie at samle mine Forestillinger; forgjæves! de flygtede for mig som Skygger. Jeg sørgede, og sagde mig selv, hvad jeg desværre ofte har sagt: Jeg er ingen sand Kunstner; hvad der lever i min Sjæl, vil jeg først hisset kunne see Ansigt til Ansigt. — Jeg opholdt mig i hiin Tid hos min Svoger og Søster paa deres Gods i Jylland. Mismodig og forstemt reiste jeg til Kjøbenhavn, og forblev der et heelt Aar, uden at foretage det mindste Arbeide. Efter min Søsters Ønske vendte jeg imidlertid tilbage til Palmfelt. Mit neppe halvfærdige Maleri stod der, som jeg havde forladt det. Da jeg nu efter saa lang Tids Forløb saae det igjen, blev jeg betagen af et usigeligt Veemod. Det var silde ud paa Natten, jeg var med min Natlampe i Haanden gaaet fra mit Sovekammer ind i mit andet Værelse, dreven af Længsel efter at see det igjen. Forunderligt tog det

sig ud i denne Belysning. Grupperne af Disciplenes næsten færdige Figurer forekom mig som levende, som forfærdede over den overstrøgne Hovedfigurs døde Skikkelse. Efterat jeg nogle Minuter havde betragtet Maleriet, opløste min Smerte sig i Taarer, jeg foldede mine Hænder med ydmyg Andagt, og bad stille: O min Herre og Mester, hvis forklarede Træk jeg i formastelig Tillid til min Kunst har villet fremstille for Verden! Du veed, det er ikke skeet i daarlig Stolthed, men i Kjærlighed til dig og til den Kunst, for hvilken jeg har forladt Alting. Er jeg Synder for denne Kjærligheds Skyld ikke forskudt af din Naade, da opliv mit sunkne Mod, og lad et Glimt fra dine Straaler oplyse det Mørke, der ruger over min Sjæl. — I dette Øieblik kom jeg til at tænke paa den store Raphael, for hvem, som man siger, Madonna i Drømme aabenbarede sig. Han var som Menneske en Synder, som jeg, men i Kunsten en Helgen. Jeg følte dybt min Ringhed, mit Liv syntes mig forspildt, men jeg følte tillige en inderlig Medynk med mig selv og et Slags Beroligelse i min Samvittighed. Jeg græd saa længe og saa hjerteligt, som jeg aldrig veed at have grædt i mit øvrige Liv. Endelig gik jeg tilsengs, men jeg kunde ikke sove. Dog hvilede jeg med tillukte Øine, og en stille Ro, en Trøst, jeg veed ikke selv hvorledes, vederqvægede mig. Jeg hæftede dog i denne Tilstand Tankerne paa mit Maleri, paa den Scene, jeg havde villet fremstille. Jeg følte saa levende den Længsel, den Kjærlighed, som havde besjælet de lyksalige Disciple, der havde fulgt Jesus og været elskede af ham. Da syntes jeg, at hans Skikkelse blev mig klar; det forekom mig i min Phantasie, som jeg saae ham langtfra nærme sig, fulgt af en Skare Mennesker, gjennem en Egn, hvor jeg stod under et Træ, skjulende mig bag Stammen. Han gik forbi, men kastede i sin svævende Gang et Blik paa mig, som faldt i min inderste Sjæl, og aldrig vil forlade den. Hans Klædebon havde en Farve, som

undertiden har ved Morgenrøden. Jeg rakte Haanden ud
gribe Fligen deraf og trykke den til mine Læber, men
ak Haanden tilbage og tænkte: Nei jeg er ikke værdig til
røre dette Gevant. Men jeg saae Indtrykkene af hans
Sandet, kastede mig ned og trykkede mit Ansigt til de
Spor. Den Salighed, jeg i hiint Dieblik følte, kan ikke
s; den var for stor for et dødeligt Bryst; ogsaa forlode
Sandser mig, jeg faldt i en dyb Søvn, og sov næsten i
Timer. Men for mig var Dette en guddommelig Aaben-
, som har beroliget mit Hjerte for stedse. Ofte har jeg
aany at fremkalde denne Stemning, dette Billede, men
ves. Dog haaber jeg vist, i min Dødsstund vil jeg see
jen; dette Blik vil vække mig af Dvalen; jeg vil gribe
af min Herres Klædebon, og hæve mig ved det til hans

„Kjære Palmer!" raabte Hermes: „I Sandhed, De er
! Herligt har Deres Digt opløftet mig. O Gud! kunde
eg arme tvivlende Menneske hæve mig paa Deres Vinge
Troens stille Paradiis!" — Taarerne glindsede i den unge
s skjønne Dine. Maleren trykkede taus hans Haand.
et lidet Ophold spurgte Hermes: „Men Maleriet? Lykke-
et Dem at udtrykke paa Lærredet, hvad De saaledes i
asten havde seet?" — „Nei, det formaaede jeg ikke; men
Gjenskin deraf lykkedes det mig at tilveiebringe. Mod
æde kom tilbage, og den Tid, jeg arbeidede paa mit Værk,
en lykkeligste i mit Liv. Det var ved Paasketider, at jeg
begyndte at male. Foraaret var usædvanlig skjønt. Jeg
te daglig flere Timer med at vandre i mine kjære Fædrene-
Jeg syntes, at en østerlandsk Himmel smilede til mig;
Tanker fulgte de poetiske Sagn, som Dagenes Evangelier
dte; jeg troede mig at ane de himmelske Hærskarers Nær-
jeg var forsonet med mig selv og med al Naturen, og i

denne forsvundne skjønne Tid levede jeg virkelig i den bedre Verden. Julemorgen blev mit Maleri første Gang fremstillet i Kirken. Vi havde anbragt en lille Lysekrone i den simple Landsbykirke, som vi desuden havde prydet med grønne Grangrene og andre Vinterværter. Ved Skinnet af Alterlysene og de andre Lys i de dunkle Hvælvinger tog mit Billede sig ganske magisk ud. Jeg tænkte paa hiin Nat, og græd af Glæde, som jeg dengang græd af Sorg." — „Men," spurgte Hermes, „sagde De ikke før, at Deres Maleri var her i Kirken?" — „Jo," svarede Maleren: „En særegen Skjæbne har fulgt det. Strax efter hiin Juul reiste jeg tilbage til Kjøbenhavn. Andre Forbindelser og Beskjæftigelser forvoldte, at jeg i nogle Aar ikke gjensaae Jylland. En Familiefest førte mig der tilbage. Min Søster og Svoger havde en Søn, der allerede var en syv til otte Aar; men i de følgende Aar havde de været saa uheldige at miste to Børn, som vare komne døde til Verden. Da endelig den bekymrede Moder atter fødte et levende Barn, vor Gabriele, yttrede hun med saamegen Varme sit Ønske at see mig dele hendes Glæde og være Barnets Gudfader, at jeg reiste ufortøvet til hende. Medens jeg nu opholdt mig der, indtraf det Uheld at Lynilden slog ned i den gamle Kirke og tændte den. Med Angst for min Altertavle vovede jeg mig ind i den brændende Bygning, fulgt af et Par raske Karle; og ikke uden Fare lykkedes det os at redde min Skat. Den stod derpaa i mange Aar i min Svogers Sal, da det gik langsomt med den nye Kirkes Opbygning, og inden den blev færdig, havde Alting forandret sig: min Søster var død, det gode Palmfelt solgt. Min Svoger og jeg besluttede efter flere Lykkens Omverlinger i Forening at bosætte os i denne Egn, hvor jeg alt i flere Aar om Sommeren havde boet i Degnekonens lille Huus, paa hiin Side Skoven. Vi toge da blandt Andet hiint Maleri med, jeg restau-

rerede det, og skjænkede det til denne Landsbykirke, hvor De kan see det, om De saa behager." —

Under disse Samtaler var Natten ganske forsvunden. Den Syge, som imidlertid havde sovet, vaagnede, og befandt sig saa vel, at Lægen meente at kunne erklære ham for at være uden Fare. Gabriele kom sagte listende ind. Det hvide Morgenskjær faldt paa den hvidklædte, fine, blege Skikkelse, og gav den et eget, ætherisk Udseende. Hendes Øine udviste, at hun mere havde tilbragt Natten med at græde end med at sove. Hermes gik hende imøde, beroligede hende over hendes Faders Tilstand, og førte hende hen til hans Seng. Greven talede mildt og muntert til hende, og de yndigste Jomfruroser afløste Lilierne paa det unge, glædestraalende Ansigt. Den gamle Peter kom ogsaa ind, og da han paatog sig sin Herres Pleie, overtalte Greven de Andre til at søge nogle Timers Hvile. Man anviste Hermes et nydeligt Kammer. Maleren gik ind i sine Værelser; Hermes gik tilbage til Forsalen, hvor han traf Gabriele, hvem han paa det ivrigste anmodede om at unde sine forgrædte Øine et Par Timers Søvn. „Deres Fader er uden Fare," tilføiede han: „Om faa Dage, det haaber jeg, er han ganske frisk; saa kan De være rolig ...... og glad, ikke sandt?" — „Jo!" raabte Gabriele, idet hun foldede Hænderne: „Jeg takker Gud og Dem!" Med et ubeskriveligt Udtryk saae hun op til ham, og sagde: „De er ogsaa glad?" — „Som Deres Fader var min egen!" raabte Hermes, idet en Purpurrødme udbredte sig over hans Kinder. Han var ganske beruset af Kjærlighed, han var traadt nær hen til den yndige Pige, hans Arm omslyngede hende, han saae hende ind i de dunkle Øine, og næsten uden at vide det, trykkede han sine brændende Læber til hendes Rosenmund. Gabriele viklede sig sagte ud af hans Arme. Han holdt hende tilbage. „Er De vred?" spurgte han med et Udtryk af inderlig Ømhed. „Nei!" svarede hun undseelig, med

nedslagne Øine. Han trykkede hendes Haand til sit Bryst, kyssede den hæftigt, og sagde: „O Gud! at et saadant Øieblik dog var Evigheden!“ — Gabriele flygtede, men saaledes var den tause Pagt sluttet, og — som Begge tænkte — for Evigheden.

Hermes følte sig saa lyksalig, at hans Betænkeligheder ved en Forbindelse med Grev Granhjelms Datter og Rollers fordums Elskede ikke kunde komme til Orde i hans Sind. Han kunde ikke sove. Han vandrede omkring i det ganske stille Huus, dette Huus, som saalænge havde været en Gjenstand for hans vaagne Drømme. Han aabnede sagte den ene Dør efter den anden, og besaae de Værelser, som hidtil vare ham ubekjendte. Alting forekom ham som et Eventyr, som et Sted man seer i Drømme, et saa magisk Lys var udbredt over den Forening af Smag, Orden, Kunst, Simpelhed og gammeldags Pragt, som herskede her. I Dagligstuen vare Væggene behængte med Malerier, hvoraf de fleste hørte til den nederlandske Skole. Rammerne og deres hele Udseende bare Præg af, at de vare gamle. Kun nogle faa lode til at være Palmers Arbeide, og ved nærmere Undersøgelse fandtes ogsaa hans Navn bag paa dem. Mellem Vinduerne, som gik ud til Haven, hængte et Speil, hvis overordenlige Størrelse vidnede om, at det havde hørt til et større og høiere Værelse. I et lille Cabinet, hvor adskillige Jagt-Redskaber, et Skriverbord, samt en lille Bogsamling tydede paa, at det var Grevens eget Værelse, fik Hermes Øie paa et Miniature-Maleri, der var en fortræffelig Udførelse af den ofte omtalte Skizze, som han bar hos sig. I den yndigste Belysning saae man Huset fra Lystskoven; ogsaa Katten sad der, fuldkommen lig sin levende Original. „Hvo maler dog disse Stykker?“ tænkte Hermes: „Hvem er dog denne Elev, som Palmer siger sig at være stolt af?“ — Han gik ud i Haven. Den var anlagt i en ualmindelig, men yndig Smag, og vedlige-

holdt med stor Kjærlighed og Omsorg. Den skjønneste Sommermorgen tilsmilede ham, og han syntes sig forflyttet til en ny, en ideal Verden, som han endnu aldrig havde betraadt uden i Phantasien.

Greven kom sig snart; dog var han meget svag, og kunde i den første Uge ikke være oppe hele Dagen. I denne Tid syntes det, som om han ikke kunde undvære sin Læges Nærhed. Han havde fattet en stor Tillid til Hermes, overøste ham med Forbindtlighed, og var aldrig tilfreds, naar Denne, hvad undertiden hændte, var gaaet til Birkehøi. Saaledes blev vor unge Ven som hjemme i Grevens Huus, og tilbragte der sin meste Tid.

En Deel af Sommeren gik hen. Den gamle Herre kom sig efterhaanden, og begyndte sin gamle Levemaade; dog kunde han ikke længere taale Jagten, men kjørte imidlertid ofte ud med Jægermesteren, der jævnlig besøgte Huset. Hermes tog af og til ind til Kjøbenhavn, men kom igjen, saasnart hans Forretninger paa nogen Maade tillode det. Han gjorde da næsten daglige Besøg paa Birkehøi, men boede hos Grevens, og forlod kun lidet dette Sted, hvor han svømmede i et hidtil ukjendt Hav af Lyksalighed og Forhaabninger. Siden hiint Udbrud af deres unge Kjærlighed havde Gabriele og han ikke nærmet sig hinanden. De talede sammen med Blikke, med tusinde smaa, kun for dem selv forstaaelige Hentydninger, om deres indbyrdes Forstaaelse. Dette Huus, der var skildret for Hermes med saa slette Farver, fandt han nu at være et Mønster paa fornuftig Sparsomhed, Nøisomhed og beundringsværdig Færdighed i at formilde tarvelige Kaar og forskjønne dem ved Ziirlighed og Orden. Hver Morgen tidlig saae han Gabriele beskjæftiget i Huusholdningen, og Maleren i Haven. Denne Mands Nøisomhed og Afholdenhed i det daglige Liv kunde han ikke nok beundre. Hver Dag besøgte han Palmer i hans Værelser, og glædede sig over de Arbeider, som der vare opstillede. Mange vare rigtignok ikke færdige, og

lode til aldrig at skulle blive det. Da han engang yttrede sin Forundring over, at en saa udmærket Kunstner var saa lidet kjendt og paaskjønnet, sagde Denne: „Det har i sin Tid ikke manglet mig paa gode Tilbud; men da jeg var ung, eiede jeg endnu nogen Formue, og kunde ikke give Slip paa mit frie og ubundne Liv; nu kan jeg det mindre, da jeg er bleven gammel. Og desuden er jeg tilfreds: jeg har Alt hvad jeg behøver, thi jeg behøver kun Lidet." — Dette Huus var virkelig et lidet Tempel for de skjønne Kunster. Overalt mødte Øiet disses Frembringelser, og om Aftenen, naar Familien var samlet, forelæste man baade af den ældre og den nyere Literaturs fortrinligste Værker, hvilke Palmer altid bragte tilveie. Undertiden opførte han og Gabriele tostemmige Sange, hvortil de accompagnerede dem paa to Guitarer. Disse Sange vare næsten alle, ligesom Huusgeraadet, et Par Decennier tilbage i Tiden, men de fleste overmaade skjønne, for det meste franske eller italienske Romancer, ja endogsaa spanske Nationalsange. Det var kjendeligt, at saavel de selv, som det Foredrag, hvormed de udførtes, vare Erindringer fra Palmers fordums Reiser. Undertiden forøgedes den lille Cirkel med Præstens Familie og — til Sorg for Hermes — med Jægermesteren, hvis Opmærksomhed for Gabriele ikke undgik den skinsyge Elskers Øine. Roller havde ogsaa fornyet sin Omgang med Huset siden Grevens Sygdom, under hvilken han daglig erkyndigede sig om Dennes Befindende, med godmodig Deeltagelse og Fortrydelse over at han ved sin hæftige Strid med den Gamle havde foranlediget det ham tilstødte Uheld.

En Aften, da Gabrieles bløde, sonore Stemme opfyldte den høie Forsal, hvor man opholdt sig, stod Roller med et sværmerisk Blik, og lyttede til Sangen. Hermes greb hans Arm, gik ud med ham i Haven til et eensomt Sted, og sagde: „Vort gamle Venskab gjør mig det til Pligt at skrifte for dig. Kan du tilgive mig, at jeg elsker Gabriele? Jeg kan ikke over-

vinde denne Kjærlighed. Gjør det dig ulykkelig, om jeg af alle Kræfter stræber at vinde denne Pige?" — „Nei kjære Ven!" sagde Roller bevæget: „Du er en ærlig Sjæl! og jeg vil derfor ogsaa være ærlig mod dig, og tilstaae, at jeg paa nogen Tid har kastet mine Dine paa Præstens yngste Datter, den nydelige Line. Men da hun er saa ung endnu, og Forældrene ere alvorlige i slige Ting, saa tør jeg kun sjelden komme der i Huset, men glæder mig, naar jeg, som iaften, kan træffe hende her." — Hermes blev usigelig let tilmode, og takkede sin Ven, der vedblev: „Men du? hvordan vil det gaae dig? En Duel med Jægermesteren er ikke den eneste Ulykke, jeg vil spaae dig. See paa denne forstenede gamle Greve! De aristocratiske Nykker lyse jo gjennem Alt hvad han gjør og siger, fra Morgen til Aften. See, hvorledes han, al Levemaade tiltrods, lader ved Bordet sig selv servere førend sine Gjæster; hvorledes han gjør Fordring paa at Alle skal staae op fra deres Sæde, naar han reiser sig; hvorledes han" ..... Hermes afbrød ham: „Herregud! I saadanne Smaating kan man overbære med en Mand af hans Alder. Jeg har ganske forsonet mig med ham. Jeg forsikkrer dig, at hans Samtale ofte interesserer mig i høi Grad. Naar han undertiden kommer paa sin Yndlings-Materie om det fordums franske Hof, om Bourbonerne, om Keiserhoffet, hvilket han Altsammen personlig har været nær, mærker man, at han ikke har været en tankeløs Tilskuer. Naturligviis har han seet Alting gjennem Aristocratiets Briller, men det er heller ikke uden psychologisk Interesse at lære denne Synsmaade at kjende." — „Men prøv at yttre din Synsmaade!" sagde Roller. — „Hvorfor skulde jeg gjøre det? Hvorfor skulde jeg forbittre en gammel Mand den Fornøielse, han føler over min Opmærksomhed? Det vilde desuden være meget utaknemmeligt, da han viser mig saameget Venskab, at jeg virkelig synes, han udmærker mig fremfor alle Andre. Min Omgang er ham saa behagelig, at

naar jeg opholder mig i Kjøbenhavn og bliver een Dag længere borte, end jeg har bestemt, sender han Bud til Birkehøi, for, om muligt, at høre fra mig." — „Det er Altsammen meget godt; men troer du derfor, at han vilde have dig til Svigersøn? Og det hele Væsen her er forkeert. I Faderens Nærværelse maae du og Præstens og Alle kalde Gabriele Comtesse Granhjelm, naadige Comtesse. Ere I derimod ene, aflægge I disse skjønne Titler, som Gud veed heller ikke passe paa en Pige, der gaaer saa simpelt klædt, og mangen Gang selv tager Haand i huuslige Arbeider, dækker Bord, naar Tjeneren er borte, o. s. v." — „Ak!" raabte Hermes, „hvor forskjellige ere dog vore Anskuelser! Endnu imorges, da jeg saae hende give ud i Huusholdningen og rydde op i Stuen, saa tænkte jeg, at hun midt i disse Beskjæftigelser bevarede en stille Værdighed, som bar Præg af denne indre Adel, der er den sande Fornemhed." — „Ja du er bedaaret! Du vil blive klog af Skade. Og desuden maa jeg bede dig være opmærksom paa den unge Dame. Nu, da jeg seer hende med upartiske Øine, bliver det mig klart hvad jeg tilforn dunkelt har tænkt: at der er noget Skjult — for ikke at sige værre — ved hende. Det er faldet mig ind, at hun har en hemmelig Elsker." Hermes foer sammen. Roller vedblev: „Hvem er vel den Elev af Palmer, hvis Arbeider man seer af og til, og som aldrig bliver nævnet? Saae du ikke igaar, hvor Gabriele rødmede, da du spurgte hende: „„Hvo har malet dette Stykke?"" og hun svarede: „„Min Onkels Elev,"" hvorpaa Greven tilføiede: „„En ung Mand, som min Svoger tager sig af."" — Men som han dog aldrig nævner! Den Sag er mistænkelig!" — Uagtet Hermes modsagde alt Dette, og virkelig fandt disse Argumenter grebne af Luften, saa virkede dog den skjulte Gift, der er saa let at bibringe et Gemyt som hans. Flere Ting stødte til, for at forstyrre det uskyldige

Paradiis, hvori de Elskende hidtil havde levet sammen, uden at begjære større Lykke end den største: den at elske.

Næste Dag, da Hermes mod Middagstid kom hjem fra Birkehøi, mødte ham strax indenfor Lystskoven de forhadte Jagthunde, som bebudede Jægermesterens Nærværelse; og da han traadte ind i Huset, saae han, foruden Denne, to andre Herrer, som Baronen havde indført hos Grevens. Disse Herrer vare Begge glimrende Hofmænd af meget høi Rang. Hermes vilde fjerne sig, men Greven bad ham komme nærmere, og fremstilte ham for Herrerne som sin Læge, hvem han havde indbudet til Middag. Uagtet disse Ord i sig selv vare uskyldige, var der dog i Grevens Tone noget Fremmed, næsten Stødende for Hermes. Han nævnede ham som sin Læge, hvem han den Dag havde indbudet, ikke som sin Ven, der var en kjær og daglig Gjæst i hans Huus. Værre blev det endnu siden, da han bemærkede den Forskjel, Greven gjorde paa ham og det fornemme Selskab. Ved Bordet blev mod Sædvane ikke Verten først serveret, men først de fremmede Herrer, derpaa Greven, og siden Hermes. Heller ikke reiste dette Selskab sig, hvergang Greven reiste sig; Jægermesteren ikke heller; og da Hermes nu ligeledes blev siddende, troede han at bemærke, at Dette mishagede den gamle Herre. Saa intetsigende disse Ting end vare, saa følte Lægen sig dog meget krænket derved, og tænkte paa Rollers Ottringer med en vis Bitterhed. Efter Bordet toge de Fremmede bort, og nu var Greven ganske den Gamle, ja det syntes endog, som om han selv fandt, at han havde en Uret at gjøre god igjen mod sin unge Ven. Gabriele var saa smuk, hun saae paa ham med saa bønlige Øine, Maleren tog ham tilsidst og bad ham modtage til Erindring et meget skjønt lille Maleri af hans eget Arbeide. Alt Dette virkede velgjørende paa vor Vens bevægelige Sjæl; han saae det Hele i et mildere Lys, han følte sig atter hjemme i den ham kjære Kreds, som paa

denne Aften kun bestod af Familien; og da han næste Dag skulde reise til Byen, tog han Afsked for en Ugestid, og gik igjennem den skjønne Nats Fortryllelser til Birkehøi, hvorfra han næste Morgen skulde kjøre med Justitsraaden. Han bar det lille Maleri under Armen, og overlagde hos sig selv, at han vilde gjøre sin Fader en Foræring dermed, og da den gamle Doctor var en enthusiastisk Ven af Kunsten, saa vilde han gribe denne Leilighed til at indlede en fortrolig Samtale med sin Fader, og stræbe at vinde ham for sine hemmelige Ønsker — en Plan der gjorde hans Menneskekundskab Ære.

Da Familien paa Birkehøi næste Morgen var samlet, begyndte Dagen med en Strid mellem de to Søstre angaaende en i Conversationen meget uundværlig Materie, nemlig Veiret. Elise paastod, at Veiret var smukt, Molly derimod, at det blæste og havde regnet, af hvilken Aarsag hun havde sendt Tjeneren til Posthuset efter Breve og Aviser, for at forhindre Søsteren fra selv at hente dem, som hun pleiede. Med usædvanlig Iver paastod den unge Frue, at hun aldrig gik for at hente dem, men for at spadsere, hvilket hun ogsaa nu strax vilde gjøre. Desuagtet var det tydeligt, at hun med Utaalmodighed hvert Øieblik saae ud af Vinduerne efter den ventede Tjener. Imidlertid begyndte Frøkenen bittert at drille Hermes med hans bestandige Ophold i Gabrieles Nærhed. Hun kaldte Denne idelig den naadige Comtesse, lykønskede Hermes til at være Læge, sagde, at Exempler viste, at Dette var en god Vei til Høihed, at han gjerne kunde begynde med at være Læge, og ved sin Elskværdighed ende med at blive Greve; at hans Ansigtstræk havde antaget noget vist Sværmerisk, der gav ham i Udseendet en særdeles Lighed med den unge Werther paa Billederne. Det var vanskeligt for Hermes at skjule, hvor dybt disse Spydigheder krænkede ham, og han blev inderlig fornøiet, da Tjeneren kom med Blade, Aviser og Breve til Justitsraaden, saavelsom et Brev til den

unge Frue. Med Begjærlighed greb Hermes et af Bladene, og Roller et andet. Justitsraaden brød og læste sine Breve, medens Elise, med sit i Haanden, ilede ind i det næste Værelse. Hermes, der ganske adspredt gjennemløb det Blad, han holdt i Haanden, havde nærmet sig den aabne Dør til dette Værelse, og bemærkede nu, at Elise i stor Sindsbevægelse endte Læsningen af sit Brev, og derpaa rev det i overmaade smaa Stykker, og kastede disse hurtigt ud af Vinduet, overgivende dem til Vindene, der strax hvirvlede dem langt omkring. Med blussende Kinder, men iøvrigt tilsyneladende rolig, traadte hun nu ind til de Andre, og strax begyndte Frøken Molly et Forhør over Brevet, hvorfra og af hvad Indhold det var. Elise svarede, at det var fra den tydske Cousine, og af et ligegyldigt Indhold. Molly smilede over hele Ansigtet. „Du vil dog lade mig læse det, min søde Elise? Intet er mig ligegyldigt, naar det angaaer dig." — Elise svarede med stor Contenance: „Ja nu skal du faae det; jeg troer, jeg glemte det i den anden Stue." Hun gik derind, kom strax igjen, og sagde: „Jeg kan ikke begribe hvor det er blevet af; Vinduet staaer aabent, det maa vist være faldet ud." — Hun lod, som hun ledte. Molly foer omkring, og søgte med Fortvivlelse. Tilsidst sagde Elise: „Lad nu det fare! det er ikke den Leden værdt. Jeg skal siden fortælle dig Alt hvad der stod i det." — Derpaa tog hun en af Aviserne, og satte sig til at læse; men kort efter reiste hun sig, med et dødblegt Ansigt, gjorde en Bevægelse som for at gaae ud af Værelset, men vaklede, og faldt besvimet om paa Gulvet. Alle løb til, Frøken Molly udstødte Jammerskrig. Man bar Elise til en Sofa, bragte Vand og Eau de Cologne, og det varede ikke længe før hun atter aabnede sine smukke Øine. Men hun bedækkede dem med begge Hænder, og syntes at samle sine Tanker. Molly talede i eet væk: „Gud, Elise! Hvad var det? Hvad kunde der staae i Aviserne, som saadan forfærdede dig?" — Elise rystede paa

Hovedet, og svarede endelig paa Søsterens gjentagne Spørgsmaal: „Ak Herregud! der stod ingen Ting i Aviserne. Lad mig blot have Ro! Ring paa min Pige, jeg vil gaae tilsengs.“ — Hermes, der paany her fik en uventet Praxis, gjorde den blege Syge adskillige medicinske Spørgsmaal, som hun velvillig besvarede. Hun takkede ham endogsaa, fordi han bad om Tilladelse til at besøge hende, naar hun var kommen til Ro. Hans og Justitsraadens Reise til Byen blev ved denne Hændelse opsat til næste Dag. En Pige kom ind. Elise reiste sig mat, og vilde ved Dennes Arm fjerne sig, men Frøkenen tog hendes anden Arm, og vilde, uagtet alle Søsterens Bønner, ikke forlade hende.

Da de havde forladt Værelset tilligemed Justitsraaden, yttrede Hermes, paa Rollers Spørgsmaal, den Mening, at en pludselig Sindsbevægelse rimeligviis havde foraarsaget den unge Frues Afmagt. Uforsigtigen forraadte Roller denne Lægens Udladelse for Frøkenen, som i det Samme kom ind. Hun greb den ulykkelige Avis, som laae paa Gulvet, og sagde: „Hvad kan der dog staae i den forbandede Avis? O Gud, jeg ryster! jeg kan ikke see Bogstaverne.“ — Hun vendte den paa alle Kanter, og leverede den derpaa til Roller: „Der, Fætter Philip! See dog, om du kan finde noget ret Grueligt og Ulyksaligt, som vor englelige Elise kan have taget sig saa nær.“ — Roller og Hermes gjennemløb Avisen. „Af Ulykker er her Nok,“ sagde Hermes: „men jeg kan forresten ikke troe, at Fruen skulde tage sig det nær, at Don Carlos har lidt et Nederlag i Spanien, eller at et uhyre Lavahav og en Askeregn har anrettet en stor Skade ved Neapel; eller at man i Berlin har faaet fat paa endeel unge Mennesker af en demagogisk Forening, at Flere ere fængslede, og Stikbreve sendte efter Andre, som ere undvegne, og som nævnes her.“ Roller udbrød: „Det er da Noget, som jeg tager mig nær. Gid de vare her! jeg skulde skjule dem og hjelpe dem, som om

de vare mine egne Brødre." Frøken Molly udbrød, hæftig grædende, i altfor tydelige Vink om at hendes Søsters Tilstand var en Virkning af Tilbøielighed for Hermes, der som Frier var kommen i Huset og optagen med Godhed, og nu havde vendt sine Tanker til en Person, der var usigelig langt under Elise. Den unge Læge var ubeskrivelig forlegen, og skyndte sig bort. Han ilede op til Elises Værelser, hvor man sagde ham, at hun sov, men lod ham bede at komme op til hende om et Par Timer.

Han benyttede sig af denne Frist, for at aflægge et Besøg hos Grevens. Da han kom nær til Huset, saae han i Gabrieles Vindue det omtalte Laag af Malerbordet; og den Nysgjerrighed, som dette Syn tilforn havde opvakt hos ham, blev mere levende end nogensinde. I Grevens Sygdom havde han engang betraadt Gabrieles egne Værelser, men da vare begge Vinduer frie for denne Skjerm. Det Hemmelighedsfulde i denne ubetydelige Ting var Nok til at forurolige ham. Han besluttede at skaffe sig Vished, og gik med sagte Trin gjennem den tomme Forsal lige op til Gabrieles Dør. Den var lukket. Han gik til den, som fra Gangen førte til hendes Sovekammer. Den var det ligeledes. Han bankede sagte paa, og nu aabnedes Døren til det første Værelse, og Gabriele modtog ham med et Glædesudraab. Han traadte ind, men nu var der ingen Skjerm, der skyggede for Vinduet; et Bord stod der, intet Andet. Efter kortelig at have berettet Grunden til sin opsatte Bortreise, spurgte Hermes ligefrem om det Phænomen, der havde opvakt hans Opmærksomhed. Gabriele blev rød, men svarede: „Det er Laaget af mit Arbeidsbord, der staaer aabent, naar jeg sidder og arbeider." — „Det er et meget besynderligt Arbeidsbord," sagde Hermes: „Her staaer jo desuden Deres Sybord, med Sytøi." Overmaade forlegen stammede Gabriele: „Det er et Skriverbord . . . . jeg skrev et Brev . . . . til en fraværende Veninde." — Alt Blodet foer

Hermes til Hovedet. Han fik Øie paa et lille Miniature-Malei, som laae i Vinduet. Han kunde ikke længere modstaae sit oprørte Sind, og sagde: „Dersom Brevet, De nu skrev, tilligemed de øvrige, som De vistnok ofte skriver, hændelsesviis skulde være til Maleren af dette Stykke, saa skal det være mig en Ære at besørge det til ham, thi jeg har længe havt en særdeles Interesse for Deres Onkels hemmelighedsfulde Elev." — Gabriele taug. Hun følte vel, at Skinsyge var Grunden til denne Bitterhed hos Hermes, en Tanke, der baade smertede og smigrede hende. Frygt for at handle mod hendes Faders strenge Forbud, ved at sige, at hun selv var denne Elev, ligesom og Undseelse over sin egen Kunstfærdighed stred i hendes Sind med Angst for at see den Elskede vred og blive mistænkt af ham, da Palmer, som havde hørt sin unge Vens Stemme, traadte ind og gjorde Ende paa den forrige Samtale. Med en krænket Elskers Hævngjerrighed udmalede Hermes nu den Scene, der havde opsat hans Reise, og gjorde det paa en saadan Maade, at det lod til at den nye Patient, han havde faaet i Cuur, særdeles interesserede hans Hjerte; og ved hvert af hans Ord foer en brændende Smerte gjennem den stakkels Gabrieles Bryst. Hun havde imidlertid Selvbeherskelse nok til at skjule sine Følelser, og med stor Kulde skiltes man ad. Gabriele gik til Vinduet, og saae den Elskede fjerne sig for at ile til sin smukke Patient. Hun kastede sig grædende i en Stol, og hendes Smerte formildedes i Taarer, medens Hermes ilede til Birkehøi i et fortvivlet ondt Lune.

Da han kom ind til Elise, fandt han hende liggende, og Frøken Molly siddende ved Sengen. Ved nærmere at betragte hendes Tilstand, blev det ham som Læge klart, at ingen egenlig Sygdom, men en indre Urolighed var Skyld i hendes Upasselighed, og han bemærkede ligeledes, at Søsterens bestandige Nærværelse var hende til Byrde, ja det forekom ham endog, som om hun vilde sige ham Noget, som Frøkenen ikke maatte høre.

De gjorde Begge forgjæves Forsøg paa at fjerne hende. Man blev kaldt tilbords, og medens Molly efter Bordet var beskjæftiget med at skiænke Kaffe, stjal Hermes sig ud af Værelset, og op til sin Patient. Hun var ene, og det var tydeligt, at hun blev glad ved at see ham. Hun sagde: „Jeg troer ikke at tage feil, naar jeg smigrer mig med, at De har forstaaet mit tause Ønske at tale ene med Dem. Det Fangenskab, hvori jeg holdes, og som jeg ikke har Kraft til at udfrie mig af, gjør Øieblikket kostbart.“ Hun tog et Brev frem, som hun holdt skjult under Sengeteppet. „Viis mig den Tjeneste, naar De imorgen kommer til Kjøbenhavn, selv at besørge dette Brev til min Cousine Rikke, som nu er gift med sin skikkelige Skomager; og naar De kommer her tilbage, som jeg vil bede Dem, maa blive snart, saa bring mig et Svar fra hende, og giv mig det ubemærket.“ — Med oprigtig Fornøielse lovede Hermes, at han samvittighedsfuldt skulde udrette hendes Ærinde, og tilbød sin Tjeneste i Alt hvad hun vilde befale ham. Hun takkede ham hjerteligt, og sagde: „Jeg har alt længe næret det Haab, at Forsynet havde ført Dem i vor Familie, paa det at jeg i Dem skulde finde en Ven, til hvem jeg turde betroe mig.“ — Hun vilde endnu sagt Mere, da Frøkenen afbrød dem. Denne var ganske aandeløs, og sagde, at hun følte sig betagen af Angst, ved at bemærke, at Lægen var gaaet op til hendes Søster, saa at hun ventede intet Mindre, end at finde sin Elise halvdød. Hun kastede sig over hende, vædede hende med sine Taarer, og raabte: „Man maa vel frygte, at du skal forlade denne slette Verden; du er meget for god til den, du rene Engel, som er uden Synd!“

Paa en eensom Vandring søgte Hermes at samle sine Tanker. Det Fortryllende og det Tornefulde i hans Forhold til Gabriele fremstillede sig levende for ham. Hvad hendes Følelser for ham angik, saa indgav dog en indre Stemme ham den salige Tro, at hun elskede ham, at ingen Forstillelse boede indenfor

disse aabne, rene Træk; tusinde søde Erindringer talede for denne Mening. Han fortrød sin Opførsel ved deres sidste Samtale, han tænkte med Urolighed paa den fortørnede og kolde Mine, hvormed hun havde sagt ham Farvel, og inden han selv vidste deraf, stod han ved det kjære Huus, hvis Tiltrækningskraft han ikke kunde modstaae.

Han fandt Gabriele i Haven. Hun sad i et Lysthuus, med et Haandarbeide. Maleren sad med en Bog, og læste høit for hende og Greven, hvilken Sidste, lænende sig tilbage i sin Stol med forslagte Arme, lignede en Støtte. Hermes hilste taus, og tog Plads ganske sagte, for ikke at forstyrre Læsningen. Han saae paa Gabriele; hendes smukke Øine bare Præg af at hun havde grædt. Han tilskrev sig selv Skylden for disse Taarer, og da hun endelig undte ham et meer end ganske flygtigt Blik, lagde han Haanden paa Brystet, og bad med bønlige Miner og altfor veltalende Øine om Tilgivelse, — altfor veltalende, thi Greven, som syntes hensunken i sine egne Betragtninger, bemærkede dette stumme Sprog, og en Tanke opstod hos ham, som aldrig tilforn var falden ham ind, og som bragte Blodet i hans blege Kinder. Da Læsningen var ophørt, reiste han sig, og gik op og ned ad en Gang i Haven, med Hænderne paa Ryggen. Da han var borte, kunde Malerens Nærværelse ikke afholde Hermes fra at nærme sig Gabriele, og med indsmigrende Stemme spørge, om hun var vred. „O tilgiv mig!" sagde han: „Tilgiv mig, at jeg ikke kan taale den Tanke, at en Anden har mere Deel i Deres Fortrolighed end jeg! Hvem han end er, saa er han Dem ikke en redeligere Ven, end jeg." — Paa Palmers Spørgsmaal berettede de Elskende med faa Ord deres Samtale fra samme Formiddag, og Hermes sagde: „De kan sige mig, og jeg veed det altfor vel: jeg har ingen Ret til at indtrænge mig i Deres Hemmeligheder; men dersom De svarer mig Dette, vil det dybt krænke mig, thi trofast Hengivenhed kan ikke lade være at ind-

bilde sig, at den har Rettigheder." — Maleren kunde ikke bare sig for at lee. „Og denne Strid dreier sig om min Elev? Vær rolig for den Deel af vort Venskab, som han berøver Dem. Hvad vædde vi? De selv vil skjænke ham Deres, naar jeg præsenterer ham for Dem, hvilket jeg har isinde at gjøre, naar De kommer tilbage fra Kjøbenhavn. Det kan vi nok, Gabriele, ikke sandt?" — Gabriele rødmede, og et lyksaligt Lys opgik for den forelskede Hermes. Alting blev ham nu klart. Han erindrede Malerens Udsagn ved deres første Møde, Rollers misforstaaede Beretninger om Familiens Gjæld til Kjøbmanden, og mange deslige Ting, som alle uforordenlig forhøiede Gabrieles Elskværdighed i hans Øine. Han tug beskeden med sin Opdagelse, men hans Kjærlighed, hans Glæde lyste gjennem Alt hvad han sagde og gjorde. Baron Trolle kom ogsaa og spadserede i Haven med Greven, som det od, i en dyb Samtale. Maleren sad noget borte med en Bog. Hermes, som var ene med Gabriele i Lysthuset, søgte at svække Indtrykket af sine forrige Yttringer angaaende Elise. Med ungdommelig Lune afmalede han Frøken Mollys Vagt om den syge Søster, hendes exalterede Yttringer og utidige Ængstelser, naturligviis uden at forraade Elises Samtale med ham. Gabriele loe. Hermes blev henreven af en Overgivenhed, der ofte pludselig afløste hans mørke Lune. Han begyndte nu, hvad han ligeledes ofte gjorde, at gjøre sig lystig over sig selv, og beskrev den flaue Rolle, han — efter sit Sigende — pleiede at spille hos syge Damer, der vare bange for Medicin, og græd naar de saae en Mixturflaske. „Skal de ovenikjøbet aareslades, saa er det nu reent desperat; det paatager jeg mig ogsaa sjelden. Deres Fader aarelod jeg rigtignok den Aften han var syg, men havde det været Dem, det var aldrig gaaet godt." — Han tog hendes Arm, og holdt den op til sig. „Seer De! mit Hjerte banker jo allerede blot ved Forestillingen. Det vilde gaaet mig som den ulykkelige franske Chirurg, hvis Henrykkelse over at være faldet

til den smukke Hertuginde forvandlede sig til den 'græsseligste Fortvivlelse. Hu! jeg kan ret sætte mig ind i hans Forfatning, da han saae, at han havde overskaaret Pulsaaren, saa det unge Blod udvældede af den hvide Arm, hvori det for lidt siden flød saa varmt og muntert." Idet han sagde Dette, trykkede han sin Mund til Gabrieles Arm, og følte gjennem Kjolen den unge Puls slaae mod hans Læber og møde hans eget Pulsslag. Og saa Dette saae Greven, men uden at de Elskende bemærkede det. Lidt efter kom baade han og Baronen ind i Lysthuset, og den Sidste sagde: „Befinder min naadige Comtesse sig ikke vel, da De har en saa lang Conference med Doctoren?" — Gabriele gjengjældte dette lidt spydige Spørgsmaal med samme Mynt, og svarede: „Man kan jo vel tale med en Doctor om Andet end Medicin, saavelsom med en Jægermester om Andet end Jagten." — At Greven den øvrige Deel af Aftenen var usædvanlig kold imod Hermes, undgik aldeles Dennes Opmærksomhed, deels da den gamle Herre bestandig var beskjæftiget med Jægermesteren, og deels da han selv var altfor lykkelig til at nogen Mistanke kunde opstaae hos ham.

Den næste Morgen kjørte han til Hovedstaden med Justitsraaden, men Dagen efter vendte han tilbage, for at bringe Elise et Svar fra Cousinen, hvilket han ganske ubemærket fik afleveret. Han var tilhest, han kunde kun opholde sig faa Timer, og tog Afsked efter at have erkyndiget sig om Elises Sundhedstilstand, og ikke uden Møie formaaet hende til at staae op af Sengen og gaae ud i Luften, en Anmodning, der var saameget mere nødvendig, da Mangel paa Orden og Reenlighed i hendes Værelse og ved hendes Person, samt den Omstændighed, at hendes Yndling, den store Jagthund, deelte hendes Seng, i Forbindelse med den daværende Sommers hede Temperatur let kunde have farlige Følger for hendes Sundhed. Han ilede derpaa til Grevens Huus, hvor han traf Gabriele ene med Hanne, og efter et kort Besøg besteg

ın igjen sin Hest, og red langsomt gjennem Skoven, fulgt af
: to unge Piger, der aabnede alle Laager og Lede for ham,
ȝ betragtede med Glæde Rytterens ridderlige Figur, samt kjælede
ır det deilige Dyr, der bar ham.

Han overlod sig paa Hjemveien til sin Kjærligheds søde
)rømme. Vis paa Gabrieles Hjerte, og, som han troede, ogsaa
aa Grevens Agtelse og Venskab, haabede han ved sin Faders
ȝ Palmers Mellemhandling at overvinde de Vanskeligheder, som
illede sig iveien for hans Ønske. Hans egne Grundsætninger
m ulige Giftermaal og hans Frygt for den liberale Verdens
ꞩpot forstummede ved Følelsen af den Elskedes Værd og af hans
|en Kjærlighed.

I en Uges Tid, medens Hermes rolig og fornøiet opholdt
g i Kjøbenhavn, forandredes paa en bedrøvelig Maade den stak-
꞉ls Gabrieles Stilling. Greven underrettede hende om, at
laron Trolle havde begjært hendes Haand, og at han ventede,
t hun ikke vilde afslaae saa fordeelagtigt et Tilbud. I Grunden
f Gabrieles Characteer var der noget Rasft og Modigt, som
un i sin korte Livstid endnu ikke havde havt Leilighed til at
bvikle. Denne hende selv ubevidste Kraft vaagnede stærkere end
ogensinde i dette Øieblik, og dæmpede den Frygt, hun bar for
n Fader. Beskeden, men bestemt afviste hun hans Forslag.
)un anførte som Grund hvad der mishagede hende hos Baro-
en, og sin fuldkomne Mangel af Tilbøielighed for ham. Gre-
en fattede heel vel, at hun endnu havde en skjult Grund, og
n bitter Harme opfyldte hans Sjæl mod den unge Ven, der
ıidtil havde været ham kjær. Han var imidlertid klog nok til
t indsee, at med Magt var her Intet at udrette. Han talede med
ꞩægermesteren, og raadede ham at stræbe efter at vinde Gabrieles
Hjerte, inden man gjorde noget videre Skridt i denne Sag.
Baronen følte vel, at han ikke var synderlig vel anskreven hos
Gabriele, hvilket han yttrede, idet han tilføiede: at man ialfald

snart at komme tilbage og berette hvad han kunde erfare om det tête-à-tête, der forvoldte hende saa stor Urolighed.

Efterat Greven med største Høflighed havde budet Hermes en Stol, og selv sat sig hos ham, sagde han: at da han ansaae ham som en Ven af hans Huus, og vidste at hans Datter satte stor Priis paa hans Mening, hvilket hendes egne Yttringer for et Øieblik siden ydermere havde bekræftet, saa udbad han sig hans Mægling i en Sag, som han vilde betroe hans Venskab. Han fortalte nu den forfærdede Elsker om Jægermesterens Frieri og Gabrieles Utilbøielighed til denne Forbindelse, hvis Fordele han søgte at udvikle. „Min Datter," tilføiede han, „er et Barn, som ikke selv veed hvad hun vil, og ikke er istand til noget klart Begreb om sin egen Stilling i Verden, enten nu eller i Tiden. En gammel Pige er altid at beklage, men dobbelt, hvis hun er udsprungen af en fornem og ædel Stamme, og uden Formue. Jeg er gammel, jeg eier Intet uden denne lille Landeiendom og en Livrente, som døer med mig; thi da min Svoger Palmer og jeg efter Tabet af vor store Formue samlede dens Levninger, saae vi os, for at kunne leve, nødte til at sætte vor Capital paa Livrente, og for at gjøre denne saa høi som mulig, blev den for største Delen udsat for mig, da jeg er meget ældre end han. De seer selv, Hr. Doctor, hvor fortroligt jeg taler med Dem." Med bankende Hjerte stammede Hermes sin Tak for den ham viste Tillid, men vovede at tilføie nogle Indvendinger mod at paatage sig det ham overdragne Ærinde. Comtessens Elskværdighed, sagde han, vilde upaatvivlelig befrie hende fra det Uheld at maatte gjøre et Valg, som stred mod hendes Hjertes Ønske. Greven svarede, at en Pige i hendes Stilling var i sit Valg indskrænket af Forhold, som ikke vare gjældende for Enhver. „Men," svarede Hermes, „til et Valg af denne Natur er dog Intet mere nødvendigt end gjensidig Tilbøielighed." — „Jo!" udbrød Greven, „der kunde vel være Det, der var mere nødven-

Ænder. Huset selv var bevoxet med Slyngplanter, og paa Ta-
et havde en Stork bygget Rede. Dette Maleri var overmaade
jønt udført og bestemt til at indfattes inden i Laaget af et
Skrivertøi. Den beskedne Kunstnerinde glædede sig til at over-
aske sin Ven med denne Gave, og arbeidede flittigt paa den, i
Haab om hermed at formilde eller maaskee endog at forebygge
Udførelsen af hendes Faders Plan. Men Greven, som imidlertid
ke lod sig forstyrre enten af Vanskeligheder eller af Andres Ind-
endinger, laante en lille Pengesum af Jægermesteren, og holdt
en i Beredskab til sit første Møde med Lægen; og da Denne
æste Gang betraadte det Huus, som han ansaae for sit andet
g bedre Hjem, og med Glæde hilsede den elskede Veninde og
en gamle Ven Palmer, traadte Greven ind med en høitidelig
Mine og leverede Hermes et sammenlagt Papiir, idet han gjorde
n høflig Undskyldning for den ubetydelige Betaling, han kunde
yde ham, og takkede iøvrigt for hans Uleilighed. Forundret
abnede Hermes Papiret, og da han saae, at det indsluttede
Bancosedler, rødmede han, sammenfoldede Papiret, lagde det paa
Bordet, og sagde: „Tilgiv mig, Herr Greve, jeg kan ikke mod-
age disse Penge." — „Hvorfor ikke?" spurgte Greven, som
ligeledes følte Blodet farve sit Ansigt: „At være Læge er Deres
Levebrød, og en Arbeider er sin Løn værd." — „Det er ogsaa
angt fra at jeg skammer mig ved at modtage min Løn. Enhver
Staten gjør sine Kundskaber, sine Talenter, sit Arbeide frugt-
ringende saavel for sig selv som for Andre. Denne Skjæbne
eler jeg med den første Minister og den simpleste Dagløнner.
Men Omstændighederne ere ikke allevegne de samme. De har
kke kaldt mig til Dem, som Deres Læge; et Tilfælde har gjort
mig dertil; og mindre som Læge end som Ven har jeg opfyldt
min Pligt imod Dem. Jeg har vaaget over Dem, sørget over
Dem med en Vens, med en Søns Troskab; mangen Nat, inden
De ganske var helbredet, har jeg forladt mit Leie, og har staaet

ved Deres, uden at De vidste det, lyttende til Deres Aandedræt, og glædende mig over hvert Glimt af tilbagevendende Sundhed. Min Løn, den jeg har haabet at være værd, er derfor Deres Venskab. Kun det kan betale mit; og er jeg ikke værdig til denne Løn, modtager jeg ingen anden.“ — „De er stolt, min unge Herre.“ — „Derved mener jeg ikke at tiltrække mig Herr Grevens Dadel.“ — Greven saae fortørnet paa ham, men taug; Hermes vedblev: „Jeg beder Dem tage Pengene tilbage. Jeg maatte ellers med dyb Smerte tænke, at De fortrød den uskatteerlige Godhed De har viist mig ved at optage mig som Ven i Deres huuslige Kreds, en Lykke der har større Værd for mig, end al Verdens Guld.“ — Med disse Ord bukkede han for Greven, forlod Værelset og gik ud i Haven, hvor han gik frem og tilbage, for at gjenvinde den Fatning, som denne Scene havde berøvet ham. Lidt efter kom Palmer ned til ham, tog ham under Armen, og vandrede med ham, søgende med venlige og undskyldende Ord at formilde det Bittre i sin Vens Stemning.

Da de i deres Gang kom nær Døren til Forsalen, traadte Gabriele ud af denne og nærmede sig. Hun bar det omtalte Skrivertøi i Haanden, og henvendende sig til Hermes, sagde hun med en Blanding af Undseelse og Glæde, der havde noget ubeskrivelig Yndigt: „Naar De, kjære Doctor, ikke opholder Dem herude i vor Egn, er jeg altid bange, at De glemmer os. Jeg har derfor været betænkt paa at nøde Dem til at tænke paa dette Sted, hvor vi alle savne Dem, naar De er borte. Der er, som De veed, et simpelt Bondehuus i Skoven, hvis Beliggenhed og Udseende behager Dem; og nu ønsker jeg, at naar De sidder i Eensomhed ved Deres Skriverbord, dette Sted da maae staae for Deres Øine, og om muligt opvække Deres Længsel efter vor Egn.“ — Med disse Ord aabnede hun Kassen, og viste Maleriet i Laaget. Hermes greb tilligemed Gaven Haanden som

rkte den, og kyssede den. Han var rørt over Gabrieles Godhed og enrykt af Maleriets Skjønhed. „Det har vel anet mig," sagde han, at De var Deres Onkels fortræffelige Elev." — „Ja!" svarede Gabriele, idet hun tog Palmers Haand: „Dette og endnu Mere skylder jeg denne min Ven og Lærer. Men min ringe Kunstfærdighed er en Hemmelighed. Jeg gjør mig en Glæde af at anvende den, ogsaa som en liden Erhvervskilde, og min Fader ønsker, at Dette ikke maa blive bekjendt. Dette Arbeide her er bestemt til at sees af Ingen uden af Dem, og derfor skjuler det sig i Laaget af Skrivertøiet, som kun De selv maa aabne." — Denne Samtale, som foregik udenfor Huusdøren, blev fra først til sidst hørt af Greven, der var i Forsalen. Med Eet stod han ligefor sin Datter, og sagde med streng Mine: „Gabriele!" — Den unge Pige skiftede Farve, men fattede sig og sagde: „Kjære Fader! jeg har ikke troet at overtræde dit Forbud ved at betroe denne ubetydelige Hemmelighed til Doctoren, som jeg anseer for vor bedste Ven, hvem jeg ikke kan være taknemmelig nok for hans Godhed imod os i din Sygdom. At lyve for ham, vil altid blive mig umuligt, og det glæder mig at kunne betroe ham Noget, som Andre ikke maae vide." — Greven saae paa sin Datter med et bittert Smiil, og sagde: „Jeg vil ikke dadle dig for din Tillid til Doctoren. Tvertimod! Jeg selv ønsker en fortrolig Samtale med ham, og beder ham derfor at følge ind med mig i mit Arbeidsværelse." — Hermes bukkede med forventningsfuld Mine, og de gik sammen ind i Huset. Da de vare borte, kastede Gabriele sig grædende i sin Onkels Arme. Palmer, som heller ikke anede noget Godt, søgte at berolige den bedrøvede Pige, og nænnede ikke at bebreide hende det altfor raske Svar til Greven, hvormed han frygtede, at hun i ungdommelig Iver for den fornærmede Ven havde forværret hans Sag og sin egen. Han fulgte hende op paa hendes Værelse, og bad hende holde sig rolig, hvorpaa han forlod hende, men lovede

Greven: „Det gjør mig ondt at have bedrøvet Dem, men tillad mig at tilføie: En Mand med Deres Forstand burde have sparet sig selv denne Smerte, og indseet at kun Tidens herskende Blendværk kunde have foregjøglet ham Muligheden af en Forening som den, De attraaer." — Hermes foer op i Hæftighed: „Min Herre! denne Tone .... Dog! jeg maa ikke glemme, at De er en Olding og Gabrieles Fader." — Meget stødt over denne fortrolige Benævnelse af hans Datter, sagde Greven: „Har De talt til Gabriele, som De behager at kalde hende, om Deres romantiske Kjærlighed? Kjender hun den?" — „Det gjør hun vist, skjøndt jeg aldrig har talt derom." — „Vil De love mig at beherske Dem selv, aldrig med mindste Ord eller Mine at forraade Deres forelskede Hjerte?" — „Nei, Hr. Greve! Det hverken kan eller vil jeg love!" — Greven traadte et Skridt tilbage, bukkede og sagde med stolt Mine: „Saa gjør det mig ondt, at jeg maa bede Dem, ikke mere at betræde dette Huus." — „Hvorledes, Herr Greve! De viser mig Døren?" — „Det skylder jeg min Families Rolighed og Deres egen." — Hermes foer ud af Værelset, og Greven, ligeledes i Vredesruus, fulgte ham, uden selv at vide hvorfor. Som et Par opbragte Løver, kom de Begge ud i Forsalen.

Medens alt Dette foregik, stod Gabriele i sit Sovekammer-Vindue, som vendte ud til Haven. Hun havde taget denne Post, for at holde Øie med sin Onkel, som hun saae gaae frem og tilbage udenfor Huset og kaste utaalmodige Blikke ind i Forsalen. Den stakkels Pige kunde høre sit Hjerte slaae. Endelig saae hun Palmer iie ind i Huset. Hun syntes at bemærke et forærdet Udtryk i hans Ansigt, og ikke sig selv mægtig fløi hun ned ad Trappen og traadte ind i Forsalen næsten paa samme Tid som de Andre. Hermes var traadt hen til Palmer og trykkede hans Haand, idet han med usikker Stemme sagde: „Jeg haaber, at De forbliver min Ven, og at vi To kunne mødes

andenstedes end i dette Huus, som jeg aldrig mere seer." — Inden den forbausede Palmer kunde svare, stod Gabriele mellem ham og den blege Hermes. Hun greb hans Haand, og sagde: „Hvad siger De! Ikke mere see vort Huus! Hvorfor?" — „Fordi Herr Greven har viist mig Døren." Den stakkels Gabriele blev ligesaa bleg som Hermes; hun skjælvede, og sagde med qvalt Stemme, idet hun med begge Hænder holdt fast paa Hermes, der gjorde Mine til at gaae: „Min Fader? Hvorledes! Er det muligt! Af hvad Grund?" — „Fordi ...... O tilgiv mig, yndige Barn! fordi jeg vover at elske Dem. Ja jeg elsker Dem tiltrods for Alt hvad der maaskee burde adskille os. Lev vel! bevar mig deres Venskab, og lad mig takke Dem for det." — Taarerne stode ham i Øinene, han kyssede begge hendes Hænder, og vilde gaae. Palmer stod som forstenet, Greven var under denne lille Scene gaaet ind i sit Værelse, og kom nu tilbage. Han blev staaende ved Døren, og raabte med streng Stemme: „Gabriele!" — Ude af sig selv kastede hun sig for hans Fødder, medens hun med den ene Haand holdt Hermes fast ved Fligen af hans Kjole. „O min Fader! vær medlidende imod mig. Lad ikke vor ædle Ven saaledes forlade os! Jeg døer af Smerte, dersom han gaaer bort." — „Er det min Datter?" raabte Greven: „Er det en blufærdig Pige?" — Hermes løftede Gabriele iveiret, og sagde halv hviskende: „Min elskede Veninde! ydmyg os ikke mere; vi ere allerede ydmygede nok." — Derpaa rev han sig løs og ilede ud af Huset. Palmer gjorde nogle Skridt for at følge ham, men vendte tilbage, tog den trøstesløse Gabriele i sine Arme, fulgte hende op paa hendes Værelse, bad hende i de kjærligste Udtryk at fatte sig, og gik strax til Præstegaarden for at hente Hanne, hvis Nærværelse han haabede skulde bringe Trøst til hans bedrøvede Yndling. Den trofaste Veninde fulgte ham strax. De unge Piger tilbragte Aftenen med hinanden alene, og ved Aftenbordet paatog

Hanne sig Gabrieles huusmoderlige Pligter og undskyldte Denne med en Upasselighed, der ikke var opdigtet, thi hun var overmaade angreben af de foregaaende Scener og kunde ikke udholde at være i Selskab med Jægermesteren, der samme Aften havde indfundet sig.

Da Palmer, efter at have fulgt Hanne hjem, kom tilbage og traf Greven ene, spurgte han ligefrem om Anledningen til hiin ubehagelige Scene, og Greven fortalte ham ordret hvad der var foregaaet mellem Hermes og ham. Den ærlige Maler antog sig med Varme sin unge Vens Sag, og søgte at bevæge sin Svogers Hjerte ved at kalde hans Faderkjærlighed til Hjelp. „Palmer!" sagde Greven: „Du selv er Adelsmand, og skjøndt jeg vel veed, hvor forskjellige vore Grundsætninger ere, saa har jeg dog altid tænkt, at dit adelige Blod — dig selv uafvidende — gjør sig gjældende i alle dine Handlinger." Palmer gjorde store Øine. Greven vedblev: „Har du ikke forsmaaet hver borgerlig Ansættelse? Er det dig ikke en Plage at modtage Bestillinger paa Arbeide og Penge derfor? Har du ikke haandhævet din Uafhængighed, og mangengang opoffret Vellevnet for den?" — „Du store Gud!" raabte Palmer: „Aldrig havde jeg troet at erfare en saadan Forklaring over min Handlemaade, jeg som i mine Drengeaar løb bort fra Herlighed og Adelskab for at gaae i Tegneskole, og siden levede et ubundet Liv, som jeg ikke vil forsvare, ofte fattigt og lurvet. Hvorfor har jeg forsmaaet alt Det, som du siger? Deels fordi min Muse gjør sig kostbar og sjelden besøger mig, og jeg vil ikke arbeide uden hendes Hjelp; deels ogsaa — Gud bedre det — fordi Fanden har en Klo i mig. Jeg kan ikke være paapasselig og paa Klokkeslettet i mine Forretninger." — „Men," sagde Greven, „nu vil jeg spørge dig om een Ting: Vilde du af Kjærlighed til Gabriele, for hvem — jeg erkjender det — du har været en anden Fader, vilde du, for at glæde hende, male noget Slet, dig selv

Modbydeligt, Noget som ret stred mod din Kunstner-Samvittighed?" — „Det er da et forbandet Spørgsmaal. Om jeg vilde det? Hvor kunde jeg? Det vilde ikke staae i min Magt for Alvor at gjøre det." — „Seer du!" raabte Greven: „Din Kunstnerære gaaer dig for Alting, og min Adelsære skal ikke være mig ligesaa hellig?" — „For Satan!" raabte Palmer hidsig: „Dine Tanker, Mand, ere jo reent forkeerte. Vil du sammenligne Adelskab med Kunst? Troer du, at jeg, naar jeg sidder ved mit Staffeli, tænker paa min Ære, paa Frederik Palmers usle Ære? Troer du ikke, at jeg reent glemmer det stakkels Skrog, naar jeg maler den klare Maane, som i Nattens Stilhed taler med det dybe Hav om de Tusinde af Menneskeslægter, som ere gaaet over denne Jord og forsvundne som Skyerne? — Nei i min Kunst har jeg været trofast, i den har jeg en god Samvittighed, og mine Billeder skal leve, naar jeg er borte, og tale min Sag her og hisset. O Granhjelm! vi ere gamle Mænd. Snart skulle vi staae for den Dommer, som regner efter en anden Rangforordning end Verdens. Dit Adelsvaaben vil ikke følge dig paa hiin Side Graven, lad da din' Datters Taknemmelighed følge dig, og fordærv ikke hendes skjønne Liv." — Alvorlig svarede Greven: „Du taler som en Kunstner, jeg handler som en Ridder. Du har opoffret Alt for din Kunst; jeg offrer Alt for hvad jeg kalder min Ridder-Ære. Jeg har maaskee offret den Meer end du veed." — Disse sidste Ord sagde han med et forunderlig betydningsfuldt Udtryk, idet han rakte Palmer Haanden, og de gik Hver til Sit.

Da Hermes kom til Birkehøi, listede han sig ubemærket op paa sit Værelse. Han syntes, han skammede sig for at lade sig see af Nogen, og at en dyb Fornedrelse laae tungt paa hans Isse. Han kastede sig paa Sofaen, uden at gjøre sig Rede for sine Tanker. Saaledes blev han overrasket af Roller, der selv blev overrasket over at finde ham her. „Vi troede," sagde

Denne, „at du iaften ikke havde skjænket dette Huus Æren af din Nærværelse, men at du laae for Anker i dine Ønskers grevelige Havn." — „Nei," svarede Hermes fortrædelig: „Som du seer, her sidder jeg." — Roller tilføiede leende: „Og seer ud som Døden, ikke som Doctoren. Hvad fattes dig?" — „Jeg er syg, jeg vil gaae tilsengs." — „Syg? Ja saa! Vil du have Thee bragt herop, eller vil du komme ned til Familien?" — „Ingen af Delene. Jeg vil ingen Thee have." — Han reiste sig, tog et stort Glas Vand som stod i Værelset, styrtede det ned, og satte sig igjen. Roller fulgte ham med Øinene. — „Hør, Rudolph!" sagde han: „Jeg begriber meget godt, hvori din Sygdom bestaaer. Du har hentet en Kurv hos Comtessen, eller den høiadelige Papa har viist dig Døren ligesom mig. Siig Sandhed! Ere vi ikke gamle Venner?" — „Ja det er sandt ..... det Sidste! Greven har ...... som du siger." — Roller loe høit. „Bliv ikke vred, fordi jeg leer; men det er dog en curiøs Skjæbne, vi To have i det Huus. Vi komme listende som Maar eller Kat til det høie Dueslag, men faae Begge et Skud Hagl i Nakken, og drive af med Skam og Skade. Ja! „„Der kommer det igjen, jeg sagde jer ifjor."" — Men see dig i Speil paa mig, vend dit Sind til en Anden, fri til min Cousine Elise, hun er en regelmæssigere Skjønhed end Gabriele; hævn dig ved at lade som ingen Ting, og dands med din unge Kone til Jægermesterens Bryllup." — „O ti!" raabte Hermes: „Dine Ord forøge mit onde Lune." — „Vil du dog ikke komme ned til Thee?" — „Nei min Sjæl vil jeg ikke! Jeg er virkelig syg. Lad mig nu have Ro." — „Men jeg skal sige dig: Min Cousine Molly vilde gjerne tale med dig, naar de Andre vare gaaet tilsengs, hun har længtes meget efter dig." — „Er hun syg?" — „Nei, men hun er bedrøvet." — „Det bryder jeg mig ikke om, jeg kan dog ikke hjelpe hende." — „Kan du være saa ligegyldig mod den gode Pige og hendes

rørende Kjærlighed til hendes Søster?" — „Gud frie Enhver fra saadan rørende Kjærlighed!" — „Ja du snakker! Elise er virkelig underlig, og Molly har faaet den Idee at hun er paa Vei til at blive vanvittig." — „Aa Vrøvl! Siig Frøkenen fra mig, at hun er selv nærmere ved at være vanvittig, end Elise." — „God Nat da!" sagde Roller: „Jeg mærker nok, du selv er altfor gal i Hovedet til at tale fornuftigt iaften." — Han gik til Døren, men vendte om og sagde: „Det er sandt! jeg glemmer at sige dig, at den syge Bonde, som du har taget dig af, er bleven meget slet, og har faaet Krampe iaften. Konen var her før, og spurgte efter dig. — Hermes sprang op: „Guds Død! Og det siger du først nu!" — Han fremtog hurtigt nogle Lægemidler af sin Kuffert, greb sin Hat og ilede til Døren. — „Naa!" sagde Roller: „Til Bonden kan du gaae, tiltrods for din Sygdom, men ikke ned ad Trappen til os Andre." — „Der er da ogsaa en Fandens Forskjel mellem at drikke Thee og vrøvle, og saa at skynde sig til en stakkels Mand, der har Krampe." —

Den Virksomhed, der i dette Øieblik ligesom paatvang sig den unge Læge, den Omstændighed, at han maatte tilbringe hele Natten hos sin Patient, virkede velgjørende paa hans oprørte Sind. Solen stod op, da han, fulgt af den taknemmelige Families Velsignelser, traadte ud af Bondehuset. Han havde ikke Lyst at gaae til Hvile; han vandrede omkring i den kjølige Morgenluft, og overgav sig til sine Betragtninger. Den foregaaende Dags Begivenheder droge forbi hans noget roligere Sjæl. Rørt og henrykt gjenkaldte han sig, hvor tydelig Gabrieles Kjærlighed havde udtalt sig; ydmyget og forbittret, hvorledes hun, knælende for den stolte Fader, havde ligesom tryglet om Naade for den forskudte Ven. Han kunde ikke løsrive sig fra den Tanke, at hans Ære havde faaet et dødeligt Saar. Han fortvivlede over sin egen Daarlighed, der havde indviklet ham i

et saadant Forhold, og mange urimelige Planer gik igjennem hans Hoved, ligesaa hastigt forkastede og angrede, som opstaaede. Endelig fattede han et Forsæt, i hvilket hans trætte Sjæl syntes at finde Hvile. Han beroligede sig, sneg sig sagte til Gitteret ved Lystskoven, og endog saa langt ind i denne, at han kunde see og hilse det kjære Huus, hvor Alt syntes at sove endnu. Kun Katten sad allerede paa sin Plads paa Trappetrinet, men nu blev Døren aabnet, og Hermes ilede bort, med en bitter Følelse af Frygt for at blive seet.

Flere Gange paa denne Dag gik han frem og tilbage paa de Veie, hvor han haabede at møde Gabriele. Endelig mod Aften saae han den yndige Pige komme ned ad Terrassen, ikke syngende og med lette Spring, som første Gang, men stille vandrende med nedslagne Øine. Ved Synet af den Elskede oplivedes hendes hele Væsen. De ilede mod hinanden, hun lagde sin Arm i hans, og de syntes Begge aldrig at have oplevet et sødere Øieblik end dette, da de, skjulende sig for den forfølgende Magt, trygge ved hinandens Side, befandt sig paa den eensomme Skovsti, som ad en lang Omvei førte til Præstegaarden. For første Gang talte de med Ord om deres Kjærlighed, og Hermes sagde: „Jeg vil bekjende for Dem, elskede Gabriele, at De ikke endnu kjender mig fra en Side, som er ulykkelig for mig, og vel letteliq kunde blive det for mine Kjæreste og Nærmeste. Der er Noget i mit inderste Væsen, som jeg maa kalde en dyb Smerte, en ubestemt Længsel, der allerede fra min tidligste Barndom har ført mine Tanker til Grublen, til Tvivl, til Foragt for Meget af Det, som udgjør Maalet for Andres Stræben. I alle Glæder, som jeg med Begjærlighed har søgt, har jeg fundet noget Tomt, Noget saa langt under min Forestilling, at jeg snart har vendt min Hu til et Andet, hvor jeg da har mødt samme Skjæbne. De alvorlige Studeringer, jeg i en tidlig Alder har maattet hellige mig, Leiligheden til at see den megen Elendighed,

som er Menneskets Lod, have opfyldt mit Sind med saa mørke Tvivl, saa dunkle Forestillinger, at Livet i mangt et Øieblik har været mig reent forbittret. Men siden jeg første Gang mødte Dem, forjog Deres Nærhed alle mine onde Dæmoner. De er ikke blot det Yndigste og Elskværdigste, jeg nogensinde drømte om at finde, men De er ogsaa det Ædleste, det Agtværdigste. En saadan Sandhed; en saadan Frihed for al Erobringssyge, for alle qvindelige Smaaligheder, forenet med en saa sød Barnlighed, et saa indtagende Udvortes, en saa fortryllende Stemme, alt Dette, som stedse svævede for mig som mit Ideal, hvorefter jeg længtes, men som jeg fortvivlede om nogensinde at finde paa Jorden, skal jeg nu have fundet det, og end mere være saa ubegribelig lyksalig at vinde et saadant Væsens Hjerte, men siden berøves det for en ussel Fordoms Skyld?" — „Nei!" svarede Gabriele: „Mit Hjerte skal Intet berøve Dem. Ogsaa De er for mig hvad jeg har tænkt mig som Herligst og Ædlest." — „Men, min bedste Veninde, forene os kunne vi dog ikke?" — „Den bedste Forening," sagde Gabriele, „er gjensidig Kjærlighed; den er stærkere end Døden selv, siger man jo." — „Ak!" sukkede Hermes: „Men uden at kunne dele hinandens Skjæbne, ofte i lang Tid uden at sees, higende efter disse korte, disse stjaalne Sammenkomster, udsatte for saamangen Forandring, som Tiden kan medføre til vor Adskillelse." ...... „Tiden," sagde Gabriele, „kan ogsaa bringe gode Omskiftelser." — „Min kjæreste Pige! See nu selv i Deres egen skjønne Sjæl et Beviis paa den menneskelige Ufuldkommenhed, paa Fristeren, som møder selv det Reneste. Hvilken god Omskiftelse skulde Tiden bringe os? Bliver De ikke selv bange for at tænke, at De kunde ønske den, nemlig Deres Faders Død?" — Gabriele gyste. „Nei aldrig!" raabte hun: „Gud veed, jeg elsker min Fader. Kunde jeg see hans ærværdige Skikkelse, og tænke mig den bleg og død?" — Hun brast i Graad: „O Gud! var det muligt, at

nogensinde en saa afskyelig Tanke kunde nærme sig min Sjæl, saa vilde jeg med tusinde Taarer afbede den hos Gud, og med fordobblet Lydighed og Ømhed opfylde mine Pligter mod min Fader." — „Kjære Gabriele! lad mig dog ikke saaledes bedrøve Dem, men siig: Troer De, at han nogensinde kan eller vil vige fra sin Beslutning i Henseende til os?" — Gabriele taug og rystede paa Hovedet med nedslagne Øine. Hermes greb hende i sine Arme, og søgte nu med al den Lidenskab, som brændte i hans Hjerte, og al den Veltalenhed, som Naturen havde skjænket ham, at overtale hende til at indvilge i den Plan, han havde fattet, og som bestod i at hun skulde følge ham til hans Hjem, hvor han vilde overgive hende i sin Faders Beskyttelse, og strax efter vilde de som Ægtefolk komme her tilbage, og bønfalde om Grevens Tilgivelse, understøttede af den gamle Doctor og af Palmer, paa hvis Indflydelse og gode Tjeneste i denne Sag han troede at turde stole. Gabriele saae bedrøvet paa ham. „Ak, Hermes!" sagde hun med en Stemme, der kunde smelte det haardeste Hjerte: „De elsker mig, og kan ville, at jeg skulde opoffre min Samvittigheds Fred, forlade min gamle, svage Fader, som saa mange Sorger have nedbøiet? Døden har berøvet ham hans Søn; vilde De nu berøve ham hans Datter, hans eneste Barn? Med hvilken Pande skulde jeg vel fremstaae for Deres Fader? Skulde han ville elske en saadan Datter?" — „Det vilde han. Han vilde velsigne Den, der hævnede hans Søns krænkede, dybt saarede Ære." — „Ak! nu taler De ogsaa om Ære, ligesom min Fader." — „Tør jeg ikke tale om den, fordi jeg ikke er Adelsmand?" — „Hermes! vil De fornærme mig?" — „Nei! nei! ikke for en heel Verden! Men elskede Gabriele, skal vi da sige Livets Lykke et evigt Farvel?" — „Nei vi skulle finde den i vor uskyldige Kjærlighed, i vor Trofasthed. Hvor kunne vi være ret ulykkelige, naar vi elske hinanden, naar vi undertiden som i denne Time, saaledes mødes?

)rveier en saadan Time ikke hele Aars Savn og Længsel?" — ltaalmodig rystede Hermes paa Hovedet: „Det kan man synes et saadant Øieblik; men i det lange Savn gnaver Sorgen aa Livets Kjerne. I et uskyldigt barnligt Hjerte, som Deres, an maaskee saadanne hellige Følelser fæste Rod; men ikke i en Mands, ikke i mit. Lidenskab, Skinsyge, tusinde Furier ville sønderslide mig. Mennesket har kun Lidt af Himlen, om den er vor Fader; vor Moder Jorden trækker os stedse til sig. Sværmeri straffer sig i Tidens Løb, og ingen Troskab staaer fast uden menneskelige Baand." — „Jeg svarer for min," sagde Gabriele. — „Det kan De ikke! jeg ikke heller." — En Pause opstod. Gabriele sagde fortørnet: „Det gaae, som det vil! Min Moder sagde ofte til mig, at ingen Lykke kunde kjøbes med slette Midler. Dermed vil jeg heller ikke kjøbe min." — Hermes var ude af sig selv: „Dersom De ægter Jægermesteren, a vil De fortjene Dem Deres Faders Velsignelse." — „Heller kke den vil jeg kjøbe med slette Midler." — „Han bad mig ige at overtale Dem til at opfylde dette hans Ønske, og maaskee var det ædelt af mig at forestille Dem, at dette Skridt var n batterlig Pligt." — „Dersom De kan bevise mig, at det er ain Pligt, saa skal jeg adlyde Deres Formaninger." — „Betenk Dem derpaa," sagde Hermes, „saa vil De maaskee selv bfinde Beviserne. Farvel! jeg reiser strax til Byen." — Han endte sig for at gaae, men standsede, og med Hænderne for Dinene støttede han sig til et Træ. Gabriele ilede hen til ham, g omslyngede ham med sine Arme, medens store Taarer trillede ed ad hendes Kinder. „For Guds Skyld!" sagde hun med jælvende Læber: „Lad os dog ikke skilles saaledes!" Hermes reb hende i sine Arme, lagde hendes Hoved til sit Bryst, og ammede dybt bevæget: „Gabriele! min Elskede! min eneste kjærlighed! Lev vel!" .... Han trykkede hende endnu engang æftig til sig, og ilede derpaa bort, medens den stakkels Gabriele·

slyngede sine Arme om det Træ, hvortil Hermes havde lænet sit Hoved, trykkede sine blomstrende Læber til dets kolde Bark og kastede sig derpaa ned i Græsset ved dets Fod, hvor hun overlod sig til den Trøst at græde sig mæt.

Her fandt Palmer sin Yndling, som han længe havde søgt. Han opbød al sin Kjærlighed og Deeltagelse for at trøste den bedrøvede Pige, og da det var for silde at gaae til Præstegaarden, fulgte han hende hjem og fortalte hende paa Veien, at han to Gange havde været paa Birkehøi, og søgt Hermes, uden at træffe ham, men han lovede at gaae til ham næste Morgen, og see at berolige ham. Men da den trofaste Palmer næste Morgen kom til Birkehøi, sagde man ham, at hans unge Ven havde, saasnart han forrige Aften var kommen hjem, ladet sin Hest sadle, og var, tiltrods for alle Overtalelser, ved Nattens Udbrud redet til Kjøbenhavn.

Under en August-Nats skjønne Stjernehimmel red Hermes til Staden. I den Stilhed, som om Natten herskede paa den kun lidet besøgte Landevei, hvor Hestens Fodslag og en enkelt Fugls afbrudte Qviddren var al den Lyd, der naaede hans Øre, lykkedes det ham nogenledes at tilbagevinde sin Fatning, saa at han med temmelig rolig Anstand kunde vise sig for sin Fader. „Lad mig nu sige mig selv,“ tænkte han, „at jeg er en Mand! Hvor mange Tusinde maae ikke gjøre Afkald paa Livets Lykke, og vide dog at bære deres Skjæbne! Det maa jeg vel ogsaa kunne.“

Et Par Uger gik hen i Forretningers og Samlivets daglige Gang. Det vilde være umuligt at beskrive den sjælefortærende Kamp, som Hermes i denne Tid førte med sit eget Indre, de Planer, han lagde og forkastede, de Grublerier, hvori han tabte sig. Undertiden henreves han af bitter Harme mod Greven, ja selv af Uvillie mod Gabriele. „Hun elsker mig med Fruentimmernes sædvanlige lunkne Kjærlighed, der seer ud som

Alvor, men er kun Spøg, et Blomsterblad hvormed Vindene lege. Og han! den gamle Aristocrat! hvorfor holdt jeg Livet i ham, da han laae der, og havde rystet sin opblæste Hjerne?" — Øieblikket efter rasede han mod sig selv for saadanne onde Følelser. Tanken om hans fornærmede Ære, om den Fasthed, denne krævede af ham, stred hæftig mod hans brændende Længsel efter at see Gabriele; og uden at tilstaae sig det Selvbedrag, han udøvede, tog han et Par Gange Anledning af den omtalte Bondes Sygdom og red til Birkehøi, hvor han opholdt sig nogle Timer hos den Rollerske Familie, besøgte derpaa sin Patient, og da han i den senere Tid af sit Ophold i Egnen var kommen i Berøring med Præsten angaaende nogle Medicinal-Anordninger for Sognet, saa undlod den unge Læge ikke at indfinde sig i Præstegaarden. Den Lykke, der at træffe Gabriele, var ham først et dunkelt Haab, som han ikke vilde tilstaae sig selv; men da han ikke traf hende, lærte en smertelig Utaalmodighed ham hans egenlige Ærinde. Da han ved sit tredie Besøg endnu ikke opnaaede sit hæftige Ønske, kunde han ikke undlade, skjøndt med en vis Overvindelse, at spørge Hanne om hendes Veninde Befindende; ja han vovede endog det Spørgsmaal, om hun ikke, som tilforn, kom daglig i Præstegaarden. Hanne, som var Gabrieles Fortrolige, var fortrydelig paa en Elsker, der saa lidet havde skaanet dette fine Væsen. Hun svarede noget kort, at Gabriele var i den senere Tid bleven meget bleg og stille. Præstekonen tilføiede, at Comtessen heller ikke kom saa ofte ud, da hendes Fader i denne Tid led af den Melancholie, der især siden hans Søns Død af og til anfaldt ham, og i slige Perioder tog han ikke Deel i Jagt og deslige Fornøielser, men var meget hjemme og trængte til sin Datters Selskab.

Billedet af den blege og stille Gabriele traadte med levende Farver for hendes Elskers Phantasie. Han skyndte sig bort,

og kunde ikke modstaae den Urolighed, som drev ham til at nærme sig det kjære, velbekjendte Huus. Det var allerede mørkt. Han saae Lys i Grevens Værelse. Vinduerne stode aabne; gjennem disse hørte han Gabrieles Stemme, og gjennem en Aabning mellem de tiltrukne Gardiner kunde han see ind i Værelset. Han saae Greven sidde i sin Lænestol, og Gabriele ligefor ham, læsende høit i en Bog, der syntes at være af historisk Indhold. Ved Skinnet af Lampen forekom hun ham virkelig meget bleg, og i hendes harmoniske Stemme var noget Veemodigt, der contrasterede med Bogens tilsyneladende tørre Stiil. Dette Syn, denne Stemme virkede hæftigt paa den forelskede Mand. Han havde sat sit Ansigt lige op til et tillukket Vindue, ved Siden, af et der stod aabent. Pludselig opdagede han paa Ruden Gabrieles Navn. Erindringen om hiin Inscription paa Vinduesruden i Kjøge greb ham; han syntes, at hans gamle Anelse gik i Opfyldelse; han kunde neppe modstaae en Følelse, der drev ham til at gaae ind og kaste sig for den Elskedes Fødder; men Grevens Stemme, som lød i det Samme, holdt ham tilbage. Med glødende Ansigt trykkede han sine Læber til det dyrebare Navn, medens den længselsfulde Pige, i den stille Opfyldelse af sin barnlige Pligt, idet hendes Tanke, langt fra den Bog, hvori hun læste, omsvævede den Elskede, mindst drømte om den Triumf, hendes Kjærlighed i dette Øieblik feirede. Ved en Bevægelse, som Hermes troede at høre bag ved sig, foer han op som af en Drøm, og ilede bort.

Som sædvanlig, red han fra Birkehøi lidt før Midnat. Paa Veien spottede han sig selv, kaldte sig en umandig Sværmer, og led al den Qval, hvormed stridende Følelser og Tanker martre Sjælen. „Jeg gaaer reent tilgrunde,“ sagde han til sig selv: „At vide hende saa nær, og dog ikke turde nærme mig hende; at vide mig elsket og dog tilsidesat for snævre Pligter og Grundsætninger, som jeg selv i al min Vrede maa ære, ja bil-

lige; see hende, høre hende, som iaften, og maatte fjerne mig som en forfulgt Misdæder, det er jo Altsammen tantalisk Helvedqval. — Hvad sagde dog hiin Nat den brave Palmer? „„Det leucadiske Spring, som helbredede for ulykkelig Kjærlighed.““. — Kan jeg dog ikke gjøre dette Spring? Hvor ofte har jeg ønsket at komme bort! .... Cholera raser i Sverrig. Lad mig ile derhen, fravive Døden saamange Offere, som jeg kan, og udfordre den til at skjænke mig selv Ro!“ —

Næste Dag vovede den unge Læge at meddele sin Fader denne nye Plan. Den gamle Doctor blev meget ilde tilmode, og yttrede sin Forundring og Sorg over en Beslutning, der berøvede ham en Medhjelper i hans mange byrdefulde Forretninger, og udsatte ham for Angst ved Tanken om den eneste Søns Fare. Med Veltalenhed og halv sand, halv tilkæmpet Begeistring for sin Videnskab og den lidende Menneskehed, med rolig Overbeviisning om at gaae Faren uskadt imøde, vidste Hermes saaledes at møde sin Faders Indvendinger, at Denne næsten følte sig skamfuld over at ville holde sin Søn tilbage, hvor han syntes dreven af et indre Kald. Han taug, og gav tilsidst halv om halv efter. Med Iilfærdighed søgte Hermes at formaae en ham bekjendt, paalidelig, ung Læge til at paatage sig hans Forretninger hos Faderen samt hans egen Praxis, medens han selv var fraværende; og nu begyndte han at gjøre Tilberedelser til sin Reise. I denne Tid hændte det sig, at der en Nat foresvævede ham en Drøm, der gjorde et saadant Indtryk paa hans Stemning, at han, saasnart han var færdig med Dagens Pligter, hvilket først var silde om Aftenen, satte sig paa sin Hest og ilede til Birkehøi, hvor han ankom ved Natietid.

Han kunde neppe oppebie den næste Dag, for at tilfredsstille sin Længsel efter at see Gabriele. Det var Søndag, og da han erindrede at have hørt, at hun om Helligdage pleiede at gaae i Kirke med Præstens Døttre, ilede han, ved den Tid,

Gudstjenesten skulde begynde, til Lystskoven, og speidede igjennem Gitteret. Det varede ikke længe, førend han med bankende Hjerte saae den elskede Skikkelse træde ud af Huset. Hun var ene, som han havde haabet. Hun gik stille med sin Psalmebog i Haanden. De dunkle Lokker stak frem under den lille Straahat, og snoede sig om de blege Kinder. Hun foer sammen, da hun pludselig opdagede Hermes, der nærmede sig med et Udtryk af Ydmyghed, af veemodig Ømhed, der vel var istand til at bevæge et mindre indtaget Hjerte, end Gabrieles. Taus greb han hendes Haand, kyssede den, lagde den i sin Arm og sagde: „Gud være lovet, at jeg seer Dem igjen! at jeg føler denne Arm i min! — Dersom De dog vidste hvor jeg har længtes, hvor jeg har været angst for aldrig at see Dem mere!" — Gabriele hævede sine dunkle Øine til hans, og et veemodigt Smiil spillede om hendes Mund. „De siger alt Dette med saa oprigtig en Mine, og dog har De i saa lang Tid ikke gjort mindste Skridt for at see mig." — „Min elskede Gabriele, gjør mig ingen Bebreidelser! lad mig uforstyrret nyde de saa lyksalige Øieblikke; de ere mig saa sparsomt tildeelte." — Han fortalte hende nu, at en Drøm havde foruroliget ham og opfyldt hans Sjæl med en græsselig Anelse. „Det forekom mig," sagde han, „at jeg med bange Utaalmodighed ledte efter Dem; aandeløs løb jeg gjennem Skoven, for at naae Deres Huus. Allerede inden jeg kom til Gitteret, saae jeg, at Deres Vinduer i Qvisten vare stærkt oplyste indenfor de hvide, tiltrukne Gardiner; jeg nærmede mig Huset, men den store Kat, som fordetmeste sidder i Døren, kom mig imøde med krum Ryg og smigrende Gebærder, som den pleier. Da den kom mig ganske nær, reiste den sig paa Bagbenene, og voxende til et Menneskes Høide hviskede den mig i Øret: „„De veed det jo nok, at vor Comtesse er død? Hun ligger paa Parade deroppe, med Lys omkring sig. Det er deiligt at see."" — Fortvivlet vilde jeg ile ind i Huset, men det

store Træ i Lystskoven var flyttet hen for Døren. Det var ganske udgaaet, og Barken skallet af Stammen og Grenene. Deres Familievaaben hang paa det som et Skjold, og under dette sad Deres Fader bleg med foldede Hænder. Jeg kunde ikke komme til Huusdøren. Katten sagde derpaa: „„Nu bære de hende til Kirken."" — Jeg vendte om, og løb tilbage gjennem Skoven til Kirken, som ogsaa var oplyst, og hvortil Dørene stode aabne. Jeg gik derind, Præsten stod i fuld Ornat for Altret. Mange Skikkelser bevægede sig frem og tilbage. I en dunkel Krog opdagede jeg et Marmor-Monument; jeg tænkte med Gysen, at De hvilede under dette; jeg vilde hen til det, men en usynlig Magt holdt mig tilbage. I Fortvivlelse stred jeg med den, og vaagnede i det Samme, i en ubeskrivelig Blanding af Angst og Glæde over at min Ulykke var en Drøm. Dog har den efterladt et Indtryk, der ikke lod mig have Fred, før jeg saae Dem; og meer end nogensinde har jeg følt, hvor fast min hele Sjæl hænger ved Dem." —

Med inderlig Bevægelse, med usigelig Glæde hørte Gabriele den Elskedes levende Beskrivelse over det Nattesyn, hvori hendes Billede havde omsvævet ham. Undseelig sagde hun: „Dersom jeg virkelig er saa lykkelig, at De elsker mig, hvor kan De da nænne at bedrøve mig med Deres Fraværelse? Ogsaa jeg længes og sørger. Jeg tænker altid, at De har glemt mig; ja hvad som er allerværst: Frøken Molly har sagt hos Præstens, at De var saa godt som forlovet med hendes Søster." — Oprigtig fortalte Hermes Sammenhængen i denne Sag, og beroligede sin Elskede med Forsikkringer om hvor dybt han følte, at intet qvindeligt Væsen nogensinde kunde indtage hendes Plads i hans Hjerte. Den stakkels Gabriele, hvis tause Kummer adspredtes, som en mørk Taage for Solens Varme, blev derfor som lynslagen ved Efterretningen om den Reiseplan som var forhaanden. Hendes sønderrevne Sjæl udgjød sig i de bittreste Klager. Hun

kaldte Hermes ukjærlig mod sin gamle Fader, og haard og grusom mod hende. Han blev næsten forfærdet over hendes Sindsbevægelse, og søgte med kjærlige Ord at berolige hende. Han forestilte hende, at en Læge, i sit lovlige Kald, uden Frygt og fordetmeste uden Fare gaaer daglig mellem smitsomme Sygdomme, at det Samme uden Tvivl vilde være Tilfældet ved denne Leilighed. Gabriele svarede, at ingen Pligt forbandt ham til at vove sig ind i det fremmede Land, men at Pligten holdt ham her tilbage. „O Gud!" udbrød hun: „jeg bliver saa angst ved den blotte Tanke om denne Reise." — Hermes var henrykt over hendes Kjærlighed og bedrøvet over hendes Sorg. „Min elskede Gabriele!" sagde han: „Dersom jeg er Dem kjær, vil De da ikke hellere vide mig fraværende, endogsaa paa en farlig Vei, naar denne er ærefuld, end see mig gaae her og fortæres af Kummer, af stridende Lidenskaber, uduelig til alt Arbeide, sløv, adspredt, paa Vei til Afsindighed? Er Sligt ikke tusinde Gange værre end Døden? Maae ikke baade De og min Fader lide langt mere ved at see mig saaledes gaae tilgrunde, end ved at begræde mig som død i mit Kald med et hæderligt Eftermæle? Jeg veed hvad De vil svare mig. Men min bedste Veninde! De er en ung, uskyldig Pige. De kan ikke sætte Dem ind i mit Sted. De drømmer ikke om det Raseri, der overfalder mig ved Forestillingen om vort ulykkelige Forhold; de onde Tanker, de voldsomme Beslutninger, som i mangt et Øieblik opstige hos mig; den Bitterhed, jeg føler ved at tænke, at selv i en saa lykkelig Time som denne, kunne vi overraskes af Deres Fader, og udsættes for Ydmygelser som en Mands Ære ikke kan taale. Ak, Gabriele! De veed ikke, hvad Lidenskab vil sige." — „Nei!" svarede hun: „Dersom det ikke er Lidenskab, der i dette Øieblik ligesom fortærer mit Hjerte, saa lærer jeg den aldrig at kjende, thi noget Smerteligere kan ikke være til." „Men kjæreste Veninde! De selv har dog ikke villet forhindre vor Adskillelse. De

selv sætter dog Deres Overbeviisning høiere end Deres Kjærlighed. Ak! tro ikke, at jeg nedrig og egoistisk vil benytte mig af dette Dieblikš Smerte, for at bevæge Dem til at forlade Deres Fader! Nei, i Sandhed! jeg kan ikke for Alvor ønske dette Offer. Jeg har en Aften, ubemærket af Dem, staaet udenfor Deres Vindue, og hørt og seet ham og Dem. Jeg vil ikke berøve den stakkels Saul sin David. Jeg er selv en Saul, jeg har Medynk med min faldne Slægt. Men vort Forhold er ulykkeligt, og jeg troer, at jeg vil blive roligere ved at være saa langt fra Dem, at jeg ikke har den daglige Fristelse til at ile herud, og som et uroligt Gjenfærd omsværme disse Steder, hvor De er. I et stærkt bevæget, nyt Liv, tænker jeg at jeg skal overvinde det Sværmeri og den Ufornuft, som er uværdig for en Mand. Min Gabriele! lad mig i dette Dieblik kalde Dem min! Berøv mig ikke Modet med disse Taarer, denne tause Smerte! Lad os nyde dette Dieblikš Sødhed! Giv mig endnu engang et Kys! og sig mig et modigt Farvel." — Gabriele kastede sig i hans Arme, ganske opløst i Taarer. Han trykkede hende med Hæftighed til sig, og brast selv i Graad. Han slap hende, og kastede sig paa en Bænk, som stod ikke langt fra Kirken, i en tæt Bedækning af Buske. Det stærke Udtryk af hans Smerte forfærdede Gabriele. Hun nærmede sig skjælvende, og Løftet om at forlade Alt for ham svævede allerede paa hendes Læber. Hun bøiede sig til ham, da hændte det sig at et lille Hjerte af Ædelstene, som hun altid bar om Halsen, faldt ud fra sin Plads, og i det Samme begyndte Kirkeklokken at lyde. Dette Hjerte havde tilhørt hendes Moder, og ved en af de Idee-Forbindelser, der ofte som et Lynglimt fare gjennem Sjælen, tænkte hun paa den elskede Afdødes Begravelsesstund, da Klokkerne i Landsbykirken saaledes ringede. Det forekom hende som en Advarsel fra Himlen. Hun greb den bedrøvede Vens Haand, og sagde: „Kjære Hermes! følg med mig ind i Kirken, og lad

vore Bønner forenede opstige til Ham, der paa Jorden anloeg sig de Bedrøvede; han vil da forbarme sig og bevare Dem paa Deres fjerne Veie og føre dem her tilbage. Lad os søge Trøst med hinanden ved at bede sammen og haabe paa en naadig Himmel." — Hermes rystede paa Hovedet, og reciterede bitter: „„Als wenn drüber wär' ein Ohr zu hören meine Klage, ein Herz wie mein's, sich des Bedrängten zu erbarmen."" — „Hvilke trøstesløse Ord!" sagde Gabriele smerteligt. Hermes vedblev: „Hvorfor skulde jeg gjøre mit Hjerte endnu tungere ved Illusioner? Jeg har længe nok levet af Illusioner, nu trænger jeg til Mod. En haard, en ubøielig Magt hersker over den ulykkelige Menneskeslægt; den Enkeltes Smerte rører den ikke." — „For Guds Skyld!" sagde Gabriele ængsteligt, „lad os dog ikke slippe den sidste Redningsplanke! Nei, skal vi adskilles her paa Jorden, saa mødes vi sikkert i en bedre Verden, og snart, thi dersom De døer, saa følger jeg snart efter." — „O Gabriele! naar De døer, saa maaskee kommer Engelen, hvis Navn De bærer, og slaaer sine hvide Vinger om Dem, og løfter Dem til sit Hjem, hvorpaa De troer og haaber; men min trodsige, tvivlende Sjæl gaaer ned til Underverdenens sorte Floder." — „O nei!" raabte Gabriele: „Ingen Himmel skal være saa høi, og ingen Afgrund saa dyb, at den skal hindre mig fra at opsøge Dem og gribe Dem i mine Arme." — Ved disse Ord satte hun sig hos ham, og slog sine Arme om ham, som om hun frygtede for at svæve bort fra ham. Han bøiede sit Ansigt til hende, og de græd Begge. — „Jeg bliver her," sagde Gabriele: „jeg gaaer ikke ind i Kirken. Hør, hvor de synge derinde! O Hermes! forlad mig ikke i denne Stemning! Lad denne dog ikke være den sidste Gang, jeg seer Dem! Lov mig, at det ikke skal være sidste Gang!" — „Nei!" sagde Hermes blød: „Det skal det ikke. Jeg skal komme engang endnu, inden jeg reiser. Men" — tilføiede han, idet han reiste sig — „lad mig nu gaae. Jeg seer

Nogen komme derhenne.“ — „Det er min Onkel!“ sagde Gabriele: „Und ham den Glæde at see Dem.“ — „Nei ikke i dette Dieblik, og — desuden, der er en Fremmed med ham.“ Med et let Haandtryk forlod han Gabriele, og skyndte sig bort. Hun saae nu sin Onkel komme noget borte med en Ubekjendt; men i nogen Afstand fra Stedet, hvor hun sad, fjernede Denne sig, og Palmer derimod nærmede sig til hende med hurtige Skridt og et besynderlig spændt Udtryk i sit Ansigt.

Hermes vandrede et Par Timer omkring i Skoven, og stræbte at fatte sig, inden han lod sig see for Familien paa Birkehøi, hvor han ikke havde kunnet undslaae sig for at spise til Middag. Ikke langt fra dette Lyststed mødte han en Holsteensvogn med to Personer, en Mand og et Fruentimmer, der hilste ham og lod Vognen holde. De stode af, kaldte ham ved Navn og nærmede sig til ham. Han gjenkjendte nu den føromtalte Cousine af det Rollerske Huus, Rikke, og hendes Mand. Den nette unge Kone yttrede undseelig, at hun bad ham om et Dieblik Samtale, og Manden var saa høflig at blive i en Frastand. Hun sagde nu, at hendes Cousine Elise havde bedet hende henvende sig til Herr Doctoren, der var den Eneste, til hvem hun kunde frit betroe sine Anliggender. „I et Ærinde, som Elise selv havde givet mig, kom jeg i den bedste Mening herud til mine fornemme Paarørende, der ikke vide, om de vil kjendes ved mig eller ikke. Min Mand var bleven herude ved Vognen, det fortalte jeg; men Ingen bad ham træde ind; jeg maatte derfor skynde mig at komme bort, for ikke at lade ham sidde og vente. Elise var meget artig, det veed Gud, og fandt paa hundrede Paaskud for at blive ene med mig; men den kjedsommelige Molly hængte ved os som en Burre, og da vi mærkede, at der ingen Udkomme var med hende, fik Elise netop hvisket til mig: „„Har du Noget at sige mig, saa siig det frit til Doctor Hermes, og bed ham fra mig at forlange at tale ene med mig.““

— Jeg ventede paa Dem, men da De ikke kom, var jeg nødt til at tage bort med uforrettet Sag. Baade min gode Mand og jeg bleve derfor glade, da vi saae Dem. Vil De altsaa være saa artig at sige min Cousine, at den Person, for hvem hun interesserer sig, ganske rigtig har været i Kjøbenhavn i forrige Uge, men kun har opholdt sig der i to Dage; derpaa reiste han — som de sagde i hans Logis — ud paa Landet, men de vidste ikke, hvorhen. Min Mand har løbet Byen rundt og gjort sig al optænkelig Umage for at træffe ham, men det var ham umuligt, og derfor er jeg nødt til at bede Dem at flye min Cousine hendes Brev tilbage, som jeg herved vil levere Dem." — Medens hun fremtog dette, kom hendes Mand nærmere, og sagde: „Reent ud sagt, Herr Doctor, saa er jeg bange for, at det Menneske, vi her tale om, er i noget Slags Fortræd, thi medens jeg var i hans Logis, kom der to Karle, der saae ud som Folk fra Politiet, og spurgte Verten efter ham." — Ikke uden Forundring modtog Hermes dette Ærinde, og lovede at besørge det paa bedste Maade, hvorpaa det unge Ægtepar fortsatte sin Reise. Han betragtede Brevet, der var adresseret til en Herr Horatius Turbus. „Hvilket gefærligt Navn!" sagde han ved sig selv, idet han gjemte det omhyggeligt forseglede Papiir.

Strax efter Middagsbordet yttrede Hermes, at han maatte ride til Byen; han nærmede sig til Elise, og bad hende om en Samtale under fire Øine, inden han satte sig tilhest. Den smukke Kone rødmede, og hendes Forlegenhed meddeelte sig til Hermes, som ogsaa blev rød. Frøken Molly, som bemærkede Dette, smilede betydningsfuldt, og imod al Sædvane lagde hun ingen Hindringer iveien for sin Søsters Bortfjernelse med den unge Mand.

Elise førte ham op paa sit eget Værelse, og lukkede Dørene omhyggeligt efter dem. Da Hermes havde røgtet sit Ærinde,

taug hun med en sørgmodig Mine. Endelig stammede hun nogle Ord, og gjentog sine tidligere Ytringer om den indre Overbeviisning, der sagde hende, at hun i ham vilde finde den fortrolige Ven, hvortil hun i sin Stilling trængte. Med nedslagne Øine tilføiede hun: „De veed at jeg tvungen har maattet ægte en Mand, hvis hele Personlighed og tyranniske Adfærd imod mig har gjort mig saa ulykkelig, at min sørgelige Skjæbne vil, som jeg haaber, tale til min Undskyldning, naar jeg bekjender for Dem, at en ung, elskværdig Mand vandt mit halvdøde Hjerte, og at hans Hengivenhed var det Eneste, der reddede mig fra ganske at hensynke i Tungsindighed. Men han var hæftig, og hans Opførsel indgav mig ofte en virkelig Angst for mit Rygte og mine Forhold, der vare mig hellige. Vore Stridigheder i denne Anledning stege engang til en saadan Voldsomhed, at han paa Øieblikket forlod mig, og samme Nat reiste fra Kiel, hvor han i nogle Aar havde studeret, og siden hiin ulykkelige Aften har jeg hverken seet ham eller hørt fra ham, uden gjennem en fælleds Veninde, der paa anden Haand har forskaffet mig en og anden overfladisk Efterretning om ham. Jeg vil ikke forsøge at beskrive hvad jeg led ved alt Dette. Et Aar efter hans Bortreise døde min Mand. Min Fader og Søster kom selv og hentede mig her hjem med dem. Ugjerne gik jeg over det Hav, som nu adskilte os, og underkastede mig paany den gamle, tilvante, ubetingede Lydighed og Afhængighed af min Fader og min ældre Søster. Men da jeg veed, at al den Tvang, de paalægge mig, har sin Grund i deres overdrevne Kjærlighed til mig, fandt jeg mig i min Skjæbne ved denne, som ved enhver anden Leilighed. Kun stjaalent har jeg turdet speide efter min fraværende Vens Skjæbne. Min føromtalte Venindes Breve har jeg paa mange Maader vidst at skaffe mig ubemærket, da Molly ellers vilde læse dem. Saaledes erfarede jeg allerede for et Aar siden, at min Ven, som havde opholdt

sig ved flere tydske Universiteter, havde taget Deel i adskillige revolutionnaire Planer. I dette Foraar bleve disse Efterretninger endnu mere foruroligende. Med et bange Sind gik jeg selv, hver Gang Posten kom, for jo før jo heller at bemægtige mig Aviserne, og med bankende Hjerte ledte jeg i disse efter et eller andet Glimt, som jeg dog frygtede for at finde. Det kom desværre! Den Dag, da jeg, som De maaskee erindrer, pludselig sank i Afmagt, var dette Tilfælde en Følge af en Artikel i Avisen, hvori jeg læste hans Navn paa Listen af Dem, der forfulgtes ved Stikbreve. Resten veed De. Min Cousine Rikke og jeg vare fra Barndomsdagene Veninder. Jeg havde nylig fornyet vort gode Forhold. Mine Tanker faldt i min Nød paa hende. De selv bragte hende det Brev, hvori jeg bad hende erkyndige sig om den forfulgte Ven, i den Forudsætning at han muligviis kunde tage sin Tilflugt til Danmark, og komme til Kjøbenhavn, hvor han havde nævnet for mig, at han havde Paarørende. At tilstaae Dem Alt, har længe været min Hensigt, men at jeg ikke i hiint Øieblik tog min Tilflugt til Dem, kom sig af at De dengang sjeldnere opholdt Dem i Kjøbenhavn, end det i den senere Tid har været Tilfælde. Men nu fordrister jeg mig herved til at bønfalde Dem om den store Velgjerning, at erkyndige Dem om den Mands Opholdssted, hvis Navn staaer paa dette Brev, som jeg desuden vover at bede Dem selv levere i hans Hænder, dersom jeg er saa lykkelig at vi komme paa Spor efter ham. De skjænker mig ved denne Deres Godhed et lykkeligt Liv, som jeg endnu aldrig har smagt. Jeg er vis paa, at Turbus bestandig elsker mig; jeg er fri, jeg har Formue og kan gjøre os Begge lykkelige. Nu er jeg forsagt, og har ikke Mod til at gjøre mindste Skridt mod min Søsters eller min Faders Villie; men er først denne Ven ved min Side, saa vil jeg faae den Kraft, jeg mangler." —

Hermes takkede Elise for hendes Fortrolighed, og rakte gjerne

Haanden til hendes Ønske. Dog forestillede han hende Vanskeligheden af, under disse Omstændigheder at faae denne Herr Turbus opspurgt, især da det var at formode, at han vilde give sig et opdigtet Navn. Elise svarede: „Et eneste Kjendemærke paa hans Personlighed kan jeg give Dem: Han ligner paafaldende den gamle Grev Granhjelm, og Dette er Grunden til den Forkjærlighed, jeg altid har næret for denne Mand; jeg troer, De vilde, blot ved at møde Turbus, kunne kjende ham paa denne Lighed. Forresten er Tydsk hans Modersmaal; han er en Præstesøn fra Hannover; dog taler han ogsaa temmelig godt Dansk." —

Hermes lovede at gjøre Alt hvad der stod i hans Magt, og kort efter denne Samtale tog han Afsked med Familien, uden at bryde sig videre om Frøken Mollys listige og selvbehagelige Hentydninger paa hans og Elises fortrolige Forhold. Tiltrods for sin melancholske Stemning kunde han neppe bare sig for at lee ved at tænke paa den gode Frøkens overspændte og næsten formastelige Yttringer om Søsterens englerene Dyd og Frihed for Synd, skjøndt han for sin Deel var langt fra at bryde Staven over den stakkels Elise, hvis Oprigtighed og Tillid til ham tvertimod havde forskaffet hende hans Deeltagelse og Venskab.

Da Hermes kom hjem, fandt han sin Fader ene og i en usædvanlig bløds Sindsstemning. „Naar du tilforn har været paa Landet, min Søn," sagde han, „saa har jeg glædet mig ved at tænke paa, at du fornøiede dig, og derfor fundet mig i din Fraværelse. Men dennegang, da jeg veed at du snart vil drage saa langt fra mig, og paa en saadan Maade, saa har jeg ret følt hvad det vil sige at være gammel og ene." — Hermes, hvis Hjerte allerede var smeltet af Gabrieles og hans egne Taarer, blev inderlig rørt, og vaklede stærkt i sin Beslutning; og da han og hans Fader nu sadde ene og fortroligt sammen, vovede han ganske at indvie ham i alle sine Følelser og denne

Sommers Begivenheder. Ganske mod den Formodning, han ofte havde næret, tog den gamle Fader med ungdommelig Varme Deel i dette Eventyr, og ganske modsat hans unge Ven Roller, talte han med inderlig Forkjærlighed om Gabriele. Med alt Det deelte han ogsaa Sønnens krænkede Æresfølelse, og fraraadede ham, oftere at betræde Grevens Huus. Den store og uventede Trøst, som Hermes imidlertid fandt ved saaledes uspottet at turde tale om sin Kjærlighed, og det med sin Fader, vederqvægede saaledes hans Sind, at han i sin Taknemmelighed lovede Denne at betænke sig, og idetmindste opsætte sin svenske Reise.

To Dage efter kom Roller, og spurgte, om han vilde gjøre Partie med ham til Birkehøi. Han vilde, sagde han, tage derud samme Eftermiddag; der skulde være stor Stads i Kirken, da en Godseier i Nærheden skulde have Bryllup og drage til Kirken med et stort Brudefølge. Hermes afslog Indbydelsen. Roller sagde derpaa: „Det er rigtig godt at være Læge. De, som forbyde en Doctor Huset den ene Dag, kan ved en lille Feber bevæges til i fuld Fiirspring at løbe efter ham den anden. I Søndags Aftes, da du var redet bort, kom Maler Palmer til Birkehøi for at hente dig til Comtessen, der var bleven syg.“ — „Min Gud! hvad siger du!“ raabte Hermes: „Gabriele syg!“ — „Tag dig det ikke saa nær!“ sagde Roller smilende: „Vorherre har nok hjulpet hende uden Doctorens Hjelp, thi igaar saae jeg hende spadsere i Præstens Have, Arm i Arm med en ung Herre. Hør, du kan troe, det er gaaet curiøst til derude i Egnen siden i Søndags. Noget er der paafærde, men jeg kan saagu ikke begribe hvad det egenlig er.“ — „I Pokkers Skind og Been!“ raabte Hermes: „Du rædsomme Menneske! saa tal dog, og piin ikke Livet af mig!“ — „Sidder Livet saa løst i dig,“ svarede Roller rolig, „saa er det ligemeget, om det gaaer i Løbet lidt før eller senere ... Naa naa! bliv ikke vred! det Hele er vel ikke saa vigtigt. Seer du, i Søndags Morges gik

jeg ud for at opsøge dig, og jeg meente, sandt at sige, at naar jeg holdt mig i Nærheden af Grevens Huus, saa vilde jeg vel faae dig fat. Dig saae jeg imidlertid intet til, men derimod sad den gale Maler paa den Bænk lige indenfor Gitteret om Lystskoven. Han indbød mig til at tage Plads ved sin Side, og gav sig i Snak med mig om Dit og Dat, og allerbedst vi sidde, faaer jeg Øie paa et Menneske, som staaer udenfor og titter ind ad Gitteret. Han seer ud som en Maler eller en Kieler-Student, med Barrette paa Hovedet, o. s. v. Jeg synes, han gjør Tegn til Palmer, og jeg vender mig til Denne, for at gjøre ham opmærksom derpaa, da jeg i det Samme seer vor gamle Maler springe op fra Bænken, ganske bleg, og gjøre Kors for sig. Jeg talte til ham, men han svarede ikke; han foer med Haanden over Panden, og styrtede derpaa ud af Gitterdøren hen imod den ominøse Figur, der kastede sig i hans Arme, hvorpaa de gik ind i Skoven med hinanden. Det er vel sagtens den meget omtalte Elev; det faldt mig strax ind. Jeg talte slet ikke om denne Begivenhed, af den Grund at jeg ikke tænkte videre paa den; men igaar Eftermiddags gik jeg hen i Nærheden af Præstegaarden, i Haab om at møde En eller Anden af Familien, som maaskee vilde indbyde mig, thi af mig selv turde jeg ikke komme, da jeg havde tilbragt den forrige Aften der. Da jeg kommer til Havelaagen, seer jeg min omtalte Fremmede fra den forrige Dag gaae derinde med Comtesse Gabriele. De gik Arm i Arm i en dyb Samtale. — Hvad skeer? — Elises Hund, den ellers fornuftige Hector, begynder at logre og pibe, og med Eet farer Bæstet over Havelaagen hen imod den Fremmede, springer op ad ham, slikker ham i Ansigtet, og er færdig at qvæle ham med sine Kjærtegn, som han iligemaade gjengjælder, idet han siger paa sin Tydsk: „„Mein Hector! lieber, alter Junge!““ — Jeg staaer og fløiter og kalder, men Hunden bryder sig om Nix. Nu gaaer jeg da ind i Haven, og siger meget høflig til denne

Karl med Knebelsbart og glubsk Udseende, at Hunden tilhører Fru Barthold paa Birkehøi. Han svarer hverken meer eller mindre end: „„Siig Fru Barthold, at Hunden er gaaet til sin forrige Eier."" — Jeg gik hjem, og tænkte, at nu vilde der nok ligge et Huus. Men nei! Elise sagde ikke et Ord, men gik ud af Værelset. Molly græd, og yttrede, at Søsteren af bare Forfærdelse ikke kunde mæle eller tale, og vist blev syg over min Uforsigtighed. Hun vilde, at jeg skulde tage alle Folkene med og hente Hunden med Magt. Vi disputerede syv lange og syv brede, og da Molly endelig fik saamegen Sindsro, at hun kunde opsøge Elise for at trøste hende, var Denne gaaet ene ud. Nu tog Molly gyselig paavei, Gud veed hvorfor. Vi maatte Allesammen løbe ud at søge efter Elise, som jeg strax fandt hos Præstens, hvor hun meget rolig sad og drak Thee med Familien og den Fremmede, som hun lod beholde Hunden, da vi gik. Gabriele var der ikke længere. Molly var derimod selv kommen efter os. Siden sagde Elise, at denne tydske Herre var en gammel Bekjendt af hendes salig Mand, og hun svarede mod Sædvane meget kort og rask paa Mollys Klager og Spørgsmaal; og idag, inden jeg reiste, spadserede hun allene den hele Morgenstund. Den stakkels Molly veed ikke, hvad hun skal tænke." —

Hermes vidste derimod meget vel hvad han skulde tænke. Dog sagde han Intet til Roller om sine Formodninger, men yttrede blot, at han, saasnart han havde gjort nogle Sygebesøg, vilde følge efter ham til Birkehøi. Hans Utaalmodighed tillod ham ikke at betjene sig af Rollers langsommere Befordring, og saasnart han med et Par Ord havde sagt sin Fader, at han frygtede, Gabriele var syg, satte han sig strax tilhest, og ilede ad den velbekjendte Vei.

Hermes gjættede ikke blot, at Elise havde fundet sin Elsker, men hans Formodninger gik endnu videre, og ifølge saavel Rollers Beretning, som Elises Yttring om den paafaldende Lighed

imellem den gamle Greve og Horatius Turbus, syntes det ham ikke usandsynligt, at Denne og den ofte som afdød omtalte Søn af Greven vare een Person, der af en eller anden Misforstaaelse var begrædt som død af sine Nærmeste.

Vor Ven gjættede fuldkommen rigtigt. Den Ubekjendte, der forrige Søndag i Palmers Følge afbrød hiin Samtale mellem de Elskende, var ingen Anden end Fritz Granhjelm, der fjernede sig for ikke at forskrække sin Søster ved sit pludselige Komme. Palmer derimod nærmede sig, og beredede hende paa denne store Nyhed. Gabriele kastede sig med Henrykkelse i den saa inderlig begrædte Broders Arme, og allerede hæftig rystet ved den foregaaende Scene, kom hun ved alt Dette i en saadan Bevægelse, at hun neppe formaaede at naae sit Hjem. Fritz havde imidlertid berettet sin Onkel og Søster, at hans Fader, opbragt over hans politiske Handlemaade, flere Gange havde tilskrevet ham, og i de haardeste Udtryk truet ham med ikke at ville erkjende ham for sin Søn. Haardnakket havde Fritz svaret i samme Tone og fulgt sine egne Anskuelser i sine Handlinger, indtil hans Fader endelig, alt for tre Aar siden, havde tilskrevet ham et Brev, hvori han aldeles forskjød ham, forbød ham at bære sit Navn, hvortil han havde gjort sig uværdig, samt tilføiede, at han vilde ansee ham for død og udgive ham for død for hele Verden. At han imidlertid havde udført dette Forsæt saa consequent, at endog hans Svoger og Datter havde levet i denne Vildfarelse, det havde Sønnen dog ikke formodet. Paa Gabrieles Yttring, at nu var det dog vist hans Hensigt, som en god Søn at erhverve sig deres gamle Faders Tilgivelse, svarede Fritz: „Fanden heller! hvad seer du mig an for? Troer du, jeg vil krybe som en Hund for hans Fødder, og lade ham sparke mig bort? Troer du, jeg er en Renegat, og vil fornægte min politiske Tro for hans Griller? Nei tænk ikke, at jeg er kommen hertil for hans Skyld. Men for at see dig, min søde Pige, denne ærlige Onkel, og,

du kalder en god Dreng? Ja var han kun en Dreng! Men han er en Mand paa fem og tyve Aar. Dersom I hellere ville foragte ham end begræde hans Død, saa er det et Tegn til at I ikke elske ham nok, ikke elske ham, som jeg har elsket ham, jeg, hans fornærmede, dybt nedbøiede Fader! For mig er han død, lad mig indbilde mig at han er det! Det kan jeg bære, men ikke at see ham som en Forbryder, som en Forræder mod det Blod, hvoraf han er udsprungen." — „Forbryder? Forræder?" raabte Palmer: „Hvad er det for en Tale? See, det er just Ulykken, at I Aristocrater i eders blinde Iver vil blande politiske Forseelser med grove, gemene Forbrydelser. Saaledes mødes man fra begge Yderligheder, for at udhule sin fælleds Grav. Du er Fader! det Adelskab er bedre end det hvorfor du vil opoffre dine Børn. Kald din Søn til dig, tilgiv ham! og .... see paa denne bedrøvede Pige! Hun kunde vel ogsaa fortjene en Trøst for al den Trøst, hun har ydet dig." — Greven rystede paa Hovedet. „Jeg maatte foragte mig selv," sagde han, „om jeg brød mine Grundsætninger for mine egne Børns Skyld. Æren er meer end de. Mit Huus maa Fritz forlade, og undvige at komme for mine Øine. Synet af ham vilde dræbe mig." —

Gabriele, som forgjæves med Bønner og kjærlige Forestillinger søgte at røre sin Fader, var tilsidst saa angreben af denne Dags Scener, at hun fik en hæftig Feber, og maatte gaae tilsengs. Urolig over hendes Tilstand ilede Palmer til Birkehøi, for at hente Hermes, som han tillige smigrede sig med ved denne Leilighed at kunne føre tilbage i Grevens Huus; men da den unge Læge alt var bortredet, gik han til Præstens, hvilke han fortalte sin Søstersøns Ankomst, og bad dem unde ham et Tilflugtssted i deres Huus indtil videre, — en Bøn, som de godmodige Folk med Fornøielse opfyldte. Da han selv silde om Aftenen havde ført Flygtningen til Præstegaarden, og kom hjem igjen til Greven, sagde han: „Veed du, at din Søn er forfulgt

af Reclamationer fra det Land, hvorfra han er flygtet? Vi maae see at redde ham." — „Gjør det, hvis du kan," svarede Greven. — Palmer vedblev: „Imorgen tidlig reiser jeg til Byen for at skaffe ham et Pas. Da han aldrig under sin academiske Omsværmen har nævnet sit sande Navn, saa mener jeg, det ikke kan være svært at faae et Pas, lydende paa dette." — „Paa mit Navn!" raabte Greven. — „Ja det vil jeg gjøre," svarede Maleren: „det siger jeg dig, det skal du ikke kunne forhindre. Det er til dit eget Bedste." —

Som sagt, saa gjort. Næste Morgen ilede Palmer til Kjøbenhavn. Ved Hjelp af en i Forretninger dreven Ven lykkedes det ham at faae et Pas, lydende paa den unge Greves virkelige Navn, og at opspørge en Skibsleilighed til Norge. Et engelsk Skib, bestemt dertil, laae paa Helsingørs Rhed, for at vente paa den første gunstige Vind. Den ærlige Maler opbød desuden alle sine Kræfter for at skaffe nogle Penge tilveie til den Reisende, og da han denne Gang mod Sædvane havde været kjørende baade frem og tilbage, saa var han allerede i god Tid hjemme. Han fandt Greven meget bleg og stille. Denne forlangte at see Passet, og sagde, idet han gav det tilbage: „Ja du skal have Tak! Red ham, om du kan, men lad mig være udenfor den Sag." — Han tog derpaa en kostbar Ring frem, leverede den til Palmer, og sagde: „Denne Ring har været hans Moders. Giv ham den, og forman ham til et bedre Levnet for Fremtiden."

Da Maleren kom i Præstegaarden, fandt han Elise, og hun og Fritz gjorde ham til deres Kjærligheds og Planers Fortrolige. Den unge Kone var som et nyt Menneske. Med Glæde omtalte hun sin Formue, som tilhørende den Elskede, og vilde ikke tillade ham at modtage Hjelp af Andre end hende. Til den næste Aften aftalte man hans Afreise. Til den Tid vilde Elise bekjende Alt for sine Paarørende og begjære af sin Fader

de fornødne Penge og Creditiver til Reisen. Man troede saaledes at have indrettet Alt paa det Bedste. Men næste Eftermiddag kom et ridende Bud med et Brev til Palmer fra den foromtalte Ven i Kjøbenhavn, der underrettede ham om, at det af den saakaldte Horatius Turbus valgte Opholdssted var opdaget, og Rettens Folk allerede paa Veien for at hente den unge Mand, hvem hans Pas ikke vilde kunde hjelpe, dersom de traf ham, da hans Personlighed baade var saa kjendelig og saa nøie signaleret, at Synet af denne maatte forraade ham. Fra Danmarks Side — tilføiede Brevet — vilde der vistnok gjøres alt Muligt for at redde ham; men om de udsendte Retsbetjente fandt ham, vilde han ikke kunne undgaae at tages i Forvaring. Det Ængstelige ved denne Efterretning forøgedes endnu ved den Omstændighed, at Budet, som bragte den, var bleven opholdt underveis af et Uheld, der var tilstødt Hesten. Der var altsaa intet Øieblik at spilde. Palmer ilede til Præstegaarden. Det lakkede stærkt mod Aften; han saae allerede langt borte Vognene, som bragte den omtalte Brudeskare. Den gode Maler sukkede. Bruden var Merlins Datter; den gamle Ven var med i Følget. Palmer havde glædet sig til dette Bryllup, og nu løb han her aandeløs, med et bekymret Hjerte.

I Præstegaarden var alting indrettet til at modtage Brudefolkene med en elegant Thee, inden man gik til Kirken. Husets Fruentimmer vare i deres bedste Pynt. Palmers Budskab satte Alle i Urolighed, og Hanne ilede med ham til den gamle Degnekones Huus, hvorhen Fritz, ledsaget af Gabriele, var gaaet, for at undvige det Selskab, man ventede i Præstegaarden. Underveis saae de allerede nogle Personer, som de ansaae for de frygtede Gjæster. De kom ud fra et Lystisted, og toge Veien hen til et andet Huus. Fritz lod temmelig rolig ved disse Efterretninger; kun sagde han: „Nu havde jeg rigtignok mere Lyst *til* at reise til Norge og ægte min Elise." — Hanne havde

allerede fattet en Plan. Hun førte Fritz og Gabriele ad en Omvei ind i Kirken, som var aabnet til Bryllupper, men hvor endnu intet Menneske var, undtagen Degnens halvvorne Søn, som puslede der med Et og Andet. Hanne gav ham et Ærinde, der for et Øieblik førte ham tilside. I Baggrunden af Kirken var et Slags Træ-Gallerie med Bænke for Menigheden, naar Pladserne i den nederste Deel vare optagne. Under dette, i en dunkel Krog, stod en Bænk, der var snarere at ansee for en Kasse, da den bestod af flere sammenføiede Bræder. Den var et Par Alen høi, og foran den stod to smaa Trin eller Skamler til at stige op af. Efter Hannes Anviisning flyttede man med Lethed dette Sæde, og Fritz krøb ind under den høie Bænk, der fuldkommen skjulte og rummede ham. Han satte sig paa Gulvet, og Gabriele tog Plads paa Bænken selv. Det saae Altsammen meget naturligt ud, især da dette høie Sæde var et Standpunkt, hvorfra man oversaae Kirken. Inden Fritz krøb i sit Skjul, fremtog han en Brevtaske, som han leverede Hanne, og sagde: „Kunde De komme til at brænde denne, saa troer jeg, det var ikke saa galt." — Hanne tog den, og skjulte den ikke uden Møie, da den var meget stor. Den gamle Kirkesanger kom, og tændte de store Alterlys, samt endeel andre Lys, som man havde anbragt hist og her i Kirken, uden at disse dog formaaede at opklare den store Hvælvings Dunkelhed. Hanne ilede ham imøde, og da den aldrende Mand var overmaade godhjertet og desuden nøie forbunden med Præstens Huus, tog hun ikke i Betænkning at betroe sig til ham. Hun bad ham holde Øie med den Krog, hvor Gabriele skjulte sig, og at borttage de Lys, som vare nærmest denne Deel af Kirken. Denne begyndte nu at fyldes med Folk, saavel fra de omliggende Lyststeder, som af Menigheden, der lokkedes hid for at være Vidne til Bryllupshøitiden.

Hanne gik ikke hjem, men ilede til Grevens Huus, hvor-

hen Palmer allerede havde begivet sig, for at være tilstede, om Rettens Folk skulde melde sig. Lige i Huusdøren mødte Disse den modige Pige, der ikke lod sig mærke med nogen Forlegenhed, men gik dem forbi med ligegyldig Mine; og uagtet hun saae dem gaae bort, tænkte hun, at det dog vist i alle Tilfælde var bedst at tilintetgjøre de hende betroede Papirer. Hun hentede selv et Lys i Kjøkkenet, og begav sig ubemærket op paa Gabrieles Værelse, i hvis Kakkelovn hun indkastede Papirerne, Stykke for Stykke, efter at have antændt dem i Lyset. Tillige brugte hun den Forsigtighed at lukke Dørene ilaas, og trække Gardinerne sammen for Vinduerne.

Dette tildrog sig mod Slutningen af September, da en usædvanlig stærk Kulde og hæftige Storme pludselig afløste den stadige Varme, som havde hersket den hele Sommer. Stridende med den vrede Storm foer Hermes afsted paa sin Hest, af hvis vrinskende Næsebor en stærk Damp opsteg, og viste sig i den kolde Luft. Efter Sædvane steg han af i Birkehøi, og uagtet den Urolighed, som drev ham til Grevens Huus, meente han dog at skylde Elises Fortrolighed, at han allerførst burde see at faae hende itale. Da han til den Ende traadte ind til Familien, mærkede han strax, at en ualmindelig Spænding fandt Sted, og at Samtalen blev afbrudt ved hans Indtrædelse. Dog hørte han Frøkenen sige: „Du almægtige Gud! hvad mener du, Elise? Hvad vil du egenlig sige? Dersom jeg virkelig forstod dig, saa maatte jeg af Fortvivlelse over dig springe ud i Mølledammen. Men det er, som jeg har sagt, du er syg. Naa" — tilføiede hun — „Gud skee Lov! der kommer Doctoren, som han var kaldet." — „Det gjør han," svarede Elise, og rakte Hermes Haanden. Den unge Kone saae usigelig forlegen ud, Frøkenen blussede, som hendes Ansigt stod i Ild, Justitsraaden sad ganske forbløffet, og saae ned for sig med hængende Underlæbe og foldede Hænder. Alle Parter syntes lettede ved en Fremmeds Mel-

lemkomst. Hermes maatte finde sig i at sidde ned og modtage nogle Forfriskninger. Elise henvendte sig til ham, og sagde: „Er Fætter Philip ikke med Dem?" — „Nei," svarede Hermes, „men han maa være her strax, da han er kjørt fra Byen tidligere end han havde bestemt, thi da jeg dreiede af ved Skoven, saae jeg langt borte den Vogn, hvori han pleier at kjøre." Hermes troede at bemærke, at Elise blev fornøiet over denne Efterretning, og virkelig haabede hun, at hendes Fætters og Doctorens Nærværelse skulde lette hende den Tilstaaelse, som hun hele Dagen havde havt paa Læberne, men ikke havt Mod til at udtale. Nu vare Øieblikkene kostbare, og hun havde ogsaa begyndt et Slags Forklaring med sin Fader og Søster, da Hermes ved sit Komme paa eengang afbrød og lettede hende denne tunge Samtale.

Strax efter styrtede Roller ind i Værelset, og raabte til sin Onkel: „Her er behagelige Gjæster i dit Huus: Rettens Betjente staae hernede for at undersøge det. De lede efter en stakkels Fyr, der er reclameret „„darausssen"" fra, for „„demagogische Umtriebe."" Han skal hedde Turbus. Gid Satan havde saadanne Inqvisitioner!" — Neppe vare disse Ord udtalte, før Elise bleg som et Lig styrtede hen til Roller, kastede sig for hans og Hermes' Fødder, og raabte i dødelig Angst: „O red ham! red ham! mit Liv hænger ved hans. Det er min Forlovede, min Elskede. Han hedder ikke Turbus; det er Grev Granhjelms Søn." — Paa Hermes nær, geraadede de Tilstedeværende i en ganske ubeskrivelig Forvirring. Tjeneren kom ind og meldte Rettens Folk, Justitsraaden trippede omkring, og foer endelig ud til de ubudne Gjæster, som han tillige befalede Tjeneren at vise omkring i hele Huset. Frøken Molly fløi hen til Elise, greb hende i Armen, og sagde: „For Himlens Skyld! er du ved dig selv! Naar, hvor, hvorledes har du faaet en saadan Elsker? Gud! lad mig dog aldrig troe eller tænke, at du alle-

rede som gift Kone.... O jeg kan ikke bære en saadan rædsom Tanke!" — Elise rev sig løs, og sagde: „Lad mig have Fred! Er her nu Tid til saadant Brøvl?" — Roller sagde ivrig: „Min bedste Elise! hvor finder jeg ham? Jeg vover Liv og Blod for at frelse den brave Karl. Grev Granhjelms Søn og dog en Demagog! han er al Ære værd." — Elise og han løb Arm i Arm hen til Præstens, hvor de haabede at finde Den de søgte.

Hermes ilede til Grevens Huus. Hans Hjerte bankede uroligt. Det var mørkt i Skoven og ganske eensomt; Blæsten kastede det visne Løv fra Træerne, saa det raslede hen ad Jorden; en og anden Krage fløi med hæse Skrig over Skoven; Uglerne lode sig høre fra en øde Lade. Da Hermes kom til Lystskoven, saae han Gabrieles Vinduer i Qvisten stærkt oplyste. En Gysen overfaldt ham. Ganske saaledes havde hans Drøm viist ham disse Vinduer. De hvide Gardiner vare tiltrukne, et stærkt Lys blussede derinde. I dette Øieblik havde nemlig Hanne, som var færdig med at brænde Papirerne, kastet Portefeuillen selv ind i Ilden, da Navnet Horatius Turbus var trykket paa den. Brevtasken, som var af et Slags stærkt ferniseret Pap, blussede op med et klart Skin. Hermes følte sig saa greben ved den levende Erindring af dette samme Syn, at han var ganske forvirret. Han kastede ordenlig med Skræk Øinene til Døren, for at see om den store Kat vilde komme ham imøde som en Ulykkesprophet. Men intet Levende lod sig see. Dørene vare tillukkede. Efter et Øieblikś Overlæg besluttede han, ikke at gaae den sædvanlige Vei gjennem Forsalen, hvor han frygtede for at møde Greven, men at springe over et høit Stakit, og saaledes fra Havens Side naae en Trappe, som førte til Qvisten. Han nærmede sig nu Gabrieles Dør, men den var lukket. Efter lang Banken kom endelig Hanne sagte ud af Døren og lukkede den forsigtig efter sig. Paa hans Spørgsmaal om Gabriele

svarede Hanne i Begyndelsen kort og undvigende; men ved Synet af hans kjendelige Angst og Uro sagde hun endelig: „Jeg troer, hun er i Kirken.“ — „Kjære Hanne!“ udbrød Hermes, og greb hendes Haand: „Hav Medynk med mig! sig mig! Er Gabriele syg? Er den unge Greve reddet?“ — Hans Bevægelse rørte den godmodige Pige. Hun førte ham ind i Værelset, sagde Alting med faa Ord, og bad ham at gaae hen i Kirken, for om muligt at yde sine Venner nogen Bistand. Han forlod hende hurtigt, og gik uden videre Betænkning den sædvanlige Vei gjennem Forsalen, hvor et nyt Syn overraskede ham. Greven sad ene, ligefor Kaminen, under sit store Vaaben. Han var bleg, og sad med Hænderne indstukne i Ærmeopslagene af den graa Overkjole. Han stirrede ubevægelig paa Væggen ligefor sig. En lille Skjælven i hans Lemmer var kjendelig. Hermes stod og betragtede ham. „Gode Gud!“ sagde han ved sig selv: „Hvilket sørgeligt Syn! Saaledes viste min Drøm mig ham jo under sit Vaaben ved det udgaaede Træ.“ — Glemmende Alt hvad der var foregaaet mellem ham og denne Mand, gik han hen til ham, og tiltalte ham med udstrømtet Kjærlighed og Deeltagelse. „De er syg,“ sagde han, „og nu tør jeg vel nærme mig til Dem.“ — Greven rakte ham Haanden med et veemodigt Smiil. Hermes bestræbte sig nu for at yde ham al den Velvillighed som Ven, og al den Hjelp som Læge, der for Øieblikket stod i hans Magt. Da Værelset var koldt, og Greven ikke var at bevæge til at gaae tilsengs eller blot at forlade sin Plads, kaldte Lægen paa den gamle Tjener og Pigen, lod gjøre Ild paa Kaminen og koge Thee, og hentede i Grevens Værelse nogle Lægemidler, som han i den gamle Herres Sygdomstid selv havde gjemt derinde. Disse Midler, den oplivende Ild i Kaminen, forenede med den unge Vens trøstelige Ord, syntes at virke velgjørende paa den nedtrykte Olding. Den gamle Tjener, som kom ind, var overmaade forgrædt, og hans

Herre saae paa ham med ængsteligt Blik. Hermes gik hen til ham, og spurgte ham om Grunden til hans Sorg. „Ak! vor unge Herre!" svarede Tjeneren: „Jeg er saa angst, til vi høre fra ham. Herr Palmer gik for at skaffe os Efterretninger; men Tiden bliver En saa lang, naar man venter." — „Ti!" raabte Greven i en vred Tone. Hermes, som mærkede at denne Stræng ikke turde berøres, lod altsaa, som han Intet vidste. Desuagtet troede han at spore en vis Forlegenhed hos Greven, og det forekom ham, som om Denne søgte en Anledning til at fjerne ham. Da Hanne nu desuden kom ned til Greven, og paatog sig hans Pleie, og Lægen troede, at hans Nærværelse ikke mere var nødvendig, kunde han ikke længere modstaae den Længsel, der drev ham til det Sted, hvor han tænkte sig den Elskede i Angst og Forvirring. Da han tog Afsked, rakte Greven Haanden til ham, og sagde: „Jeg beder Dem komme tilbage. Jeg skal ikke glemme denne Stund, da jeg her sad ene og forladt, og De, som .... o tilgiv mig! .... De allene kom til min Trøst og Hjelp." —

Imidlertid havde Rettens Folk meldt sig i Præstegaarden, og saasnart Brudeskaren var draget til Kirken, lod man dem gjennemsøge Huset, hvor det eneste Spor af Flygtningen, nemlig hans Randsel, blev af den forsigtige Præstekone ihast kastet i en Grøft i Haven, og tildækket med Straa. Da de ovennævnte Folk nu Intet fandt, men saae saamange Mennesker gaae til Kirken, fulgte de efter Disse, og lode ved Kirkesangeren Præsten anmode om at tillade dem ogsaa at gjennemsøge Kirken. Præsten tilstod dem Dette, dog ikke før Bryllupsceremonien var tilende, og Alle havde forladt Kirken; i Indgangen kunde de imidlertid opholde dem og tage alle Ind- og Udgaaende i Øiesyn. De gjorde saa, og mønstrede saa nøie som muligt alle Tilstedeværende. Een af dem blev udenfor Kirkedøren. Af de To, som nu stode indenfor, sagde den Ene, som var en aldrende

Mand, til den Anden, som var noget yngre: „Hør, Ulfsgaard! Jeg synes, vi have søgt nok; Mennesket er her ikke!“ — „Nei, det troer jeg heller ikke,“ svarede den Yngre: „Han maa være sluppen væk. Men da vi nu have søgt alle andre Steder, saa lad os søge her tillige; gjør det ikke godt, gjør det heller ikke ondt.“ — „Det er dog en egen Sag at gaae i Guds Huus paa den Maade, som vi nu gaae.“ — „Hvorfor det? Have vi ikke vor Ordre for os?“ — „Ja veed du hvad? Jeg skal aldrig nægte, at jeg er ikke vel tilmode ved at gaae Kirken rundt paa de Maader. Der var nu Berg; han gik og fangede en Synder, der var skjult i en Kirke i Lolland, og han saae Noget i Kirken .... han kunde ikke forklare hvad det var; han vidste det ikke selv; men fra den Time af blev han melancholsk, og mistede reent sin Helbred.“ — „Aa! det har vel ingen Nød! Det gaaer ikke saa strengt til, som Præsten præker.“ — „Det Menneske, som vi her gaae paa Jagt efter,“ vedblev den Ældre, „han har jo hverken løiet eller stjaalet, eller slaaet ihjel.“ — „Jo saagu har han nok været med at slaae ihjel i de Spektakler ovre i Tydskland.“ — „Ja i Tydskland, hvad kommer det os ved? Lad det tydske Kram selv passe sine Kjeltringer. Desuden, i Spektakler, siger du? Det er jo et Slags Krig; det er en anden Sag. Det skal være en Student, et propert Menneske.“ — „Ja det har vi nu ikke at raisonnere over.“ — „Ja, det er godt nok, men det er os, som skal kjøre inat i det Guds Veir det er, og i Bælmørke; der kan møde os baade det Ene og det Andet.“ —

Ceremonien var forbi, Brudeskaren var bortdraget, ogsaa de Øvrige forlode Kirken. Kun Roller og Elise bleve siddende i en Stol, endskjøndt de ikke vidste, at Den, de søgte, var skjult i deres Nærhed; men de vilde kun være med overalt, hvor de frygtede Retsbetjente anstillede deres Undersøgelser. Elise skjælvede saa hæftigt, at hun maatte støtte sig til sin Fætter. Ogsaa

Palmer sad i en Stol, og vovede neppe at kaste stjaalne Øiekast til den betydningsfulde Krog. Nu kom ogsaa Hermes, og satte sig paa et eensomt Sted. Hans Øine søgte og fandt snart Gjenstanden for hans Frygt og Ønsked. Han gyste ved Synet, thi ganske ubevidst havde Gabriele valgt en Dragt og en Stilling, der gav hende en skuffende Lighed med et Aandesyn. Hun bar en sort Kjole, og over denne et langt hvidt Shawl, som hun, for at beskytte sig mod Kulde og Trækvind, havde kastet over Hovedet. Den sorte Kjole faldt sammen med den dunkle Baggrund, og saaes kun som en Skygge, men det hvide Shawl, som hængte ned paa begge Sider, og det blege Ansigt, som man kun skimtede under Shawlets Folder, gave det hele Udseende af en i det snævre Ligklæde indsnørt, halvvoxen Pige, der hævede sig af den sorte Sarcophag. Skjøndt Hermes vidste, hvilken Illusion der her bedaarede ham, virkede dog dette Syn saa hæftigt paa ham, at han kun med Anstrengelse kunde holde paa sin Samling. Det spændte Øieblik, hiin Drøm, der paa en Maade gik i Opfyldelse, hans egen levende Phantasie, alt Dette satte ham i en saadan Stemning, at han forekom sig selv som en fra Jorden løsreven Aand, der spøgende gik om i denne Kirke, og søgte den forudgangne Elskede.

Rettens Betjente stode i Indgangen til Kirken, og betragtede opmærksomt hver Forbigaaende, uden at finde Nogen, som paa det Fjerneste lignede den Betegnede. De nærmede sig nu, og førte af Kirkesangeren, betraadte de den indviede Helligdom, saae ind i alle Stolestader, gik op over Træ-Galleriet, og nærmede dem Alteret. Foran dette stod Præsten i fuld Ornat, ganske taus og stille, og da de gjorde Mine til at træde op paa Trinet om det Allerhelligste, udstrakte han Haanden imod dem med en afværgende Bevægelse, der havde noget saa Værdigt og Bydende, at de uvilkaarlig vege tilbage. De gik nu rundt bag om Alteret, medens Præsten blev staaende ubevægelig.

Alles Øine fulgte dem med Ængstelse. En Taushed herskede som i Graven; man hørte kun Gjenlyden af Speidernes Trin. Da de kom tilbage til Siden af Alteret, hilsede de Præsten, og idet de vendte dem mod den nederste Deel af Kirken, saae Hermes og Palmer med Skræk, lige idet de gik dem forbi, at de standsede, og vendte Øinene mod den Krog, hvor Gabriele sad. Men Ængstelsen forsvandt, da de hørte den Ældre sige: „Herre Jesu! Vær os naadig! Seer du ikke det døde Barn, som staaer derhenne?" — „Hm!" svarede den Anden: „Ja kom, lad os gaae!" — De skyndte sig til Udgangen, uden at see sig videre om. Kirkesangeren fulgte dem til deres Vogn, som holdt i nogen Afstand. Han hørte den Ældre sige: „Sagde jeg det ikke nok! Nu knuger Feberen mig i alle Lemmer." Hurtig bestege de Vognen, og den Yngre sagde: „Kjør rask til, Kudsk, lige til Kjøbenhavn. Saasnart de vare ham afsigte, ilede Degnen tilbage til Kirken, og fandt Alting der aldeles som han havde forladt det. Gabriele sad ganske stille; hun vovede endnu ikke at røre sig. Præsten, som vel anede Noget af Sammenhængen, stod ligeledes stille. Hermes og Palmer vovede i spændt Forventning heller ikke at nærme sig det ominøse Sted, og Roller og Elise vidste aldeles Intet af hvad der foregik. Degnen havde forsigtig lukket Kirkedøren efter sig. Han ilede glad mod Gabriele, og nu fulgte alle de Øvrige ham. „Vi ere frelste," raabte han, idet han bortskjød den høie Bænk; og med et lystigt Spring fløi den fangne Fugl ud af sit Skjul. Elise kastede sig i hans Arme; Palmer, Gabriele, Hermes, Præsten, Alle omringede ham, og overøste ham med Haandtryk og Glædesudbrud. — „Nu, Fritz!" sagde Palmer: „nu hurtig hjem til din Fader! Nu er jeg vis paa, at han modtager dig kjærlig. Jeg veed hvad han har liidt for din Skyld idag." — Kirkesangeren tilbød at vise dem en Gjenvei over Kirkegaarden og et ham tilhørende Vænge.

Alle forlode nu Kirken. Gabriele gik bagest, og Hermes, som fulgte alle hendes Bevægelser, blev vaer, at hun lige i Kirkedøren hurtig vendte tilbage. Ubemærket sneg han sig efter hende, og saae nu den fromme-Pige, som troede sig ene, ile til Alteret. Stille knælede hun her, og opløftede de foldede Hænder og de glædestraalende Øine i takfuld Bøn mod den høie Altertavle. De store Lys foran den og den øvrige halvdunkle Lysning i Kirken kastede et besynderlig magisk Skjær over Maleriet. For første Gang saae Hermes, ledet af Gabrieles Blikke, dette Kunstens poetiske Værk. Ubeskrivelig var dets Virkning paa hans allerede af de foregaaende Scener exalterede Sind. Han syntes med egne Øine at see den Opstandne aabenbare sig; han drømte sig mellem de forbausede og henrykte Disciple, og uden selv at vide det, knælede han bag den bedende Elskede, og idet han udstrakte Armene mod den fra Maleriet lysende, forklarede Skikkelse, udraabte han som den tvivlende, men i glad Visshed jublende Thomas: „Min Herre og min Gud!“ — Forskrækket vendte Gabriele Hovedet, men inden hun kunde reise sig, knælede Hermes ved hendes Side, greb hendes Haand og sagde: „Min Gabriele! tilgiv mig! Jeg lover dig min Tro for dette hellige Billede, hvis Lys strømmer ind i min Sjæl og helbreder den. Jeg lover stille Taalmodighed og Troskab. Tilfreds med din Kjærlighed, skal jeg afsige alle mine stormende Ønsker. Jeg vil ikke forlade dig. Jeg vil blive her og beskytte dig som en kjærlig Broder, uden egennyttige Fordringer. Jeg vil leve for dig, for min gamle Fader, ydmyg og elskende. O Gud! Jeg har aldrig følt hvad jeg i dette Øieblik føler. Udødeligheden, synes mig, har aabenbaret sig for mig; ogsaa jeg har modtaget min Deel af den Fred, som lyder fra hine straalende Læber.“ Gabriele saae paa den Elskede med Øine fulde af Glædestaarer. Hun syntes, at al Himlens Velsignelse nedstrømmede til hende.

De Elskende vare imidlertid ikke de Eneste, som i dette

Øieblik saae „Et Gjenskin af den fjerne Salighed." Palmer, som faa Skridt fra Kirken havde savnet Gabriele, og var vendt om for at opsøge hende, var nu et ubemærket Vidne til denne lille Scene. Med salig Begeistring foldede han Hænderne, og udbrød: „Herre og Mester! Med hvilken Hæder kroner du den ringe Kunstners Isse! Du aabenbarer dig paany, og gjennem mit Værk!" — De Elskende sprang op, og kom ham imøde. Taus og henrykt omfavnede han dem, og ilede hjem med dem.

Det Første, der mødte deres Øine ved Indtrædelsen i Forsalen, var Fritz, der laae paa Knæ for Greven, og kyssede hans ene Haand, medens Faderen lagde den anden velsignende paa hans Hoved. Elise og Roller stode ved Siden. Den Glæde, som de Indtrædende følte ved dette Syn, forvandledes snart til Sorg, da deres Blikke faldt paa Greven. Døden sad kjendelig paa hans Læber, der forgjæves bestræbte sig for at tale. Lægen foer hen til ham, og vilde bemægtige sig hans Arm. Med en sagte Bevægelse rystede han paa Hovedet, greb den unge Vens Haand, vinkede ad Gabriele, tog ogsaa hendes Haand, og lagde den i den Elskedes. Derpaa rakte han Palmer Haanden, løftede endnu engang de bristende Øine op mod sit Vaaben, sank derpaa tilbage, og efter et Par svage Krampetræk var han død.

De Omkringstaaende vare som bedøvede af dette uventede Stød. Men Øieblikkets Krav, Nødvendigheden af at tænke paa den unge Greves Redning, bragte dem snart til dem selv. Roller ilede til Birkehøi, og besørgede Alt efter Elises Ønske, med største Iver og Velvillie. En stor Travlhed afløste pludselig den sædvanlige Stilhed i dette Huus. Alle Penge, som kunde i en Hast tilveiebringes, bleve sankede, Creditiver udstedede, og Justitsraadens Vogn med hans fire Heste holdte i Beredskab. Med temmelig Kulde fra begge Sider mødtes Fritz og hans tilkommende Svigerfader og Svigerinde, og hilsede hinanden paa eengang til Velkomst og Farvel, og inden Midnat sad Flygtningen tilligemed Hermes og Roller i

Vognen, og reiste i flyvende Fart til Helsingør. Ved Daggry gik den unge Greve ombord. De to nye Frænder fulgte ham til Skibet; de toge der en hjertelig Afsked med ham. Vinden var god, Skibet gik strax under Seil; og de to Venner forlode ikke Strandbredden, førend det var dem afsigte.

Saavidt Omstændighederne gjorde det muligt, begravede man den gamle Greve med al den Pragt og Høitidelighed, som han havde elsket i Livet, og besørgede siden et Monument til Graven, paa hvilket det Vaaben var udhugget, som havde været dets Eier saa helligt. Den gamle Doctor mødte ved hans Ligfærd, og trykkede første og sidste Gang den ubekjendte Frændes kolde Haand. Han var ubeskrivelig indtagen af Gabriele, og overøste hende med Kjærtegn og Omsorg. Han hilsede Palmer som en beundret Kunstner og en dyrebar Ven. Disse to aldrende Mænd fandt et inderligt Behag i hinandens Selskab og den brave Maler maatte love baade ham og det unge Par, der elskede ham som en Fader, aldrig at forlade dem, men stedse dele deres Hjem og deres Skjæbne.

Det sidste norske Dampskib, som afgik i Efteraaret, bragte Elise til den klippefulde Kyst, paa hvis Strandbred hendes taknemmelige Elsker modtog hende. De lode dem strax forene ved Kirkens Baand, og kjøbte kort efter en Eiendom inde i Landet, et Par Mile fra Christiania, hvor de have bosat dem.

Da den paafølgende Juuls skjønne Fest stemte alle Hjerter til Glæde, bleve Hermes og Gabriele høitidelig forenede ved Præstens, den gamle Vens Haand, under den skjønne Altertavle, hvorfra — som det syntes dem — den forklarede Frelser lyste Fred over deres Forening. De droge derpaa, i Selskab med Palmer og Grevens gamle Tjener, til deres Bolig i Kjøbenhavn, hvor Hermes' Fader ret con amore havde indrettet Alting til at modtage den elskede Svigerdatter og den af Glæde forryngede Maler.

Det gamle Huus i Skoven staaer uforandret. Saavidt begge Lægers Forretninger tillade det, vil Familien tilbringe Sommermaanederne paa dette yndige Sted. Den vaagne Drøm, som Hermes drømte ved at betragte Palmers Skizze af det betydningsfulde Huus, som dengang var ham ubekjendt, vil da kunne gaae i Opfyldelse. Han vil „have sit Hjem under dette Tag," han vil, „naar han om Aftenen kommer vandrende gjennem Skoven, see dette Gardin for Vinduet flagre for Vinden, og den Skikkelse, som sidder der, vende sig, reise sig, og tilvinke ham et venligt Godaften." —

Enhver, hvis Vei fører ham gjennem denne afsides Deel af Skoven, vil let kjende dette Huus. Viinrankerne slynge sig opad Muren; gjennem Forsalens aabne Døre skinner endnu det gamle Vaaben, og den store Kat sidder endnu paa Dørtrinet, og bader sig i Solens Straaler.

De lyse Nætter.

Jeg er født i Norge i Aaret 1782. Min Fader var Søofficeer, og blev forflyttet til Kjøbenhavn et Par Aar efter min Fødsel. I mit syvende Aar mistede jeg min Moder, og faa Uger efter døde ogsaa min Fader. Mine Forældre havde her i Landet ingen Paarørende, heller ingen egenlige Venner, uden een, som vel kunde gjælde for mange. Denne Mand kaldte jeg stedse Farbroder Albert, uagtet han ikke var i Familie med mine Forældre, men rimeligviis havde jeg givet ham dette Navn, fordi min Fader kaldte ham „Broder Albert." Han var en Ungdomsven af min Fader, og kom daglig i mine Forældres Huus. Han var Organist ved en af Byens mindre Kirker, men ernærede sig isærdeleshed ved at give Timer i Pianofortespil, hvori han almindelig blev anseet for en Mester.

Den første Begivenhed i mit Liv, som jeg med klar Bevidsthed erindrer mig, er min Faders sidste Sygdom. Farbroder Albert var i den Tid hos os Dag og Nat, og da min Fader var død, trøstede han mig i min barnlige Sorg med mange Kjærtegn, og sagde at jeg i ham skulde finde en Fader, et Løfte som han troligen holdt. Han tog mig strax hjem med sig. Han var ugift, og beboede et Par Værelser i et Huus der til-

hørte en aldrende Enke. Til denne Kone, der pleiede at besørge hans huuslige Fornødenheder, overgav han mig til Pleie og Tilsyn i de Timer han tilbragte ude af Huset. Men saasnart han kom hjem, var hans første Forretning at gaae ind til sin Vertinde for at hente mig og bringe mig op med sig. Natten tilbragte jeg i hans Sovekammer, han selv klædte mig af og paa; han lærte mig at læse og skrive, og Begyndelsesgrundene saavel i de lærde, som levende Sprog, thi han selv var Student og havde gjennemgaaet med Ære den academiske Løbebane lige indtil den theologiske Attestats; men ved denne Anstødssteen var han standset, deels forhindret ved indtræffende Omstændigheder, deels af sin Forkjærlighed til Musiken. Det er almindeligt, at kjærlige Forældre ønske at leve Livet om igjen i deres Børn, et forbedret Liv, om jeg maa udtrykke mig saaledes. Det er at sige: de vil, at Børnene skulle naae det Maal, som de selv, ved deres egen eller Skjæbnens Uret have forfeilet. Saaledes var det ogsaa min Pleiefaders ivrigste Ønske at jeg i Tiden skulde tage den theologiske Attestats, som han ikke havde vovet sig til; og ret med inderlig Fornøielse kunde han udmale for sig og mig den Mulighed at jeg kunde blive Præst ved den Kirke hvorved han var Organist. „Hvor skulde jeg da phantasere paa Orgelet," sagde han, „naar du, min Søn, fra Prækestolen havde begeistret mig og Menigheden!"

Mit hele Hjerte hang ved min faderlige Velgjører. Som Dreng var jeg god, lydig og flittig. Temmelig tidlig blev jeg dimitteret til Universitetet. Ved Examen Artium blev jeg udmærket, og den anden Examen bestod jeg ogsaa med Ære. Men den store Forandring fra det stille Liv, hvori jeg var opdragen, til den lystige Kreds af unge Medstuderende, hvori jeg nu befandt mig, virkede som berusende paa mig. Hændelsen førte mig i et Par Selskaber, hvor nogle Damer fandt paa at omtale mig, som et udmærket smukt Menneske. Dette blev mig ved alle Lei-

ligheder forekastet af mine Selskabsbrødre, og gjorde mig ganske ør i Hovedet. Til Ulykke blev jeg intim med en farlig Cirkel af mine Medstuderende, hvoraf de fleste vare ældre end jeg, og bekjendte for vittige Hoveder, men tøilesløse Pudsemagere og Svirebrødre. I denne Kreds bortdunstede min Ungdoms Sædelighed og Flid. Det ene Aar gik hen efter det andet, uden at jeg kom et Skridt nærmere til at tage min Embeds-Examen. Min engang berømte Duelighed havde forskaffet mig endeel gode Informationer. Fordetmeste forsømte jeg disse. Den halve Dag og de fleste Nætter tilbragte jeg paa Billardhuse, hos Conditorer og paa Viinkjeldere med mine saakaldte Venner. Jeg kom i Pengeforlegenhed, faldt i Hænderne paa Jøder og Aagerkarle, og kort sagt, den hele brede Landevei, som fører til Fordærvelsen, laae udslagen for mig. Dette Levnet blev ikke længe skjult for min opmærksomme Pleiefader, der ikke lod det mangle paa alvorlige Forestillinger, for at føre mig tilbage paa rette Vei. Der var noget ganske Originalt ved min saakaldte Farbroder Albert, Noget som egenlig maatte sees og høres for at forstaaes, men som er vanskeligt at beskrive. Det var nemlig ligesom om Musikken, som han dyrkede, og med hvilken han fra Morgen til Aften var beskjæftiget, ganske havde gjennemtrængt hans Væsen. Den bestemte Fordeling af Tid, som man i Musikken kalder Takt, iagttog han ogsaa i Livet. Desuden var hans hele Sjæl (saavidt som en menneskelig Sjæl kan være det) fri for alle Dissonanser. En elskværdig Barnlighed, som aldrig skilles fra den ægte Kunstner, forenede sig hos ham med et vist Ubekjendtskab med Verden, der var en Følge af hans stille og ganske regelmæssige Liv. Han besad en egen Veltalenhedsgave, der gjorde, at mangengang naar jeg i Erindringen gjenkaldte mig hans Tale, forekom det mig som om han havde sunget eller havde talt paa Vers, skjøndt ingen af Delene var Tilfældet. Men Grunden til denne Illusion hos mig laae vel tildeels i følgende Omstændighed: Naar han

for Exempel kom hjem mod Aften, saa var det en ufravigelig Regel at han strax aabnede et Skab i Værelset, hvori han lagde sin Hat og ophængte den Kjole han bar, idet han fremtog og iførte sig en gammel Frakke, under hvilken Forretning han stedse, naar jeg var tilstede, sagde mig et hurtigt Godaften. Derpaa ilede han til Claveret, tog en Stol — altid samme Stol — aabnede Instrumentet, og idet han sagde: „Jeg har idag høiet saamegen daarlig Musik, som jeg maae see at faae ud af mit Hoved," begyndte han at spille, og vedblev dermed idetmindste i en Time. Men det Besynderligste herved var, at han, som i sine Informationstimer var alvorlig og temmelig ordknap, nu ved sit Instrument tillige begyndte at tale, saa at sige for hele Dagen, da han havde tiet; og det var ligesom Tonerne virkede exalterende paa ham, som en god Viin, og satte hans Livsaander i Bevægelse; og nu var det heelt mærkværdigt at høre den Overeensstemmelse der var mellem den Materie, han afhandlede, og den Tankegang, han udtrykte i sit Spil, der for det meste bestod i en fri Phantasie, blandet med en Potpourri af Themaer, hvilke, ham selv halv ubevidst, ved at erindre om Begyndelsen af den dem underlagte Text eller paa andre lignende Maader, sammensmeltede med de Ord han talte. Saaledes erindrer jeg for Exempel at han en Aften, da han ret med Iver forestillede mig det Uværdige i den Levemaade, jeg førte, ved denne Leilighed anbragte Melodier af „Ecce quam bonum" og andre letfærdige Studenterviser. Han paamindede mig om min Faders hæderlige Eftermæle, og omtalte hans Død, hvorved først enkelte Toner af „Kong Christian stod ved høien Mast" og „Vi Sømænd gjør ei mange Ord" ledsagede hans Tale, og tilsidst fløde Tonerne ud i Choralen af Ligpsalmen, og ligesom al menneskelig Stræben endte det Hele hermed, og gjorde saamegen mere Effect, som han nu ophørte at tale, og længe vedblev at phantasere over dette skjønne Thema. Disse musikalske Forma-

ninger var jeg saa vant til, at jeg bestandig forstod hans Tankegang, selv om jeg ikke hørte hvad han sagde; og de forfeilede ikke deres Virkning paa mig, skjøndt jeg var stolt og haardnakket nok til aldrig at lade mig mærke med de Følelser, han saaledes opvakte hos mig, men skjulte de Taarer, han ofte paa denne Maade aflokkede mig. I saadanne Timer gjorde jeg mig selv de helligste Løfter om at forbedre mig, men holdt dem ikke længer end til en ny Fristelse indfandt sig.

Saaledes naaede jeg Sommeren 1805. Da hændte det sig engang, at jeg og et Par af mine Venner befandt os hos en Conditor, hvor vi ved en Bolle Punsch bleve temmelig høirøstede. En af mine Selskabsbrødre havde en ulykkelig Kjærlighed, der forledede ham til meget latterlige Daarskaber. Vi Andre drillede ham i denne Anledning, og opirrede ham saaledes, at han med høi Røst, uden at bryde sig om at der var Andre uvedkommende tilstede, begyndte at opregne for os alle de Uordener og dumme Streger, som han vidste om os, og hvori han selv tildeels havde deeltaget. Iblandt andre Yttringer, som undslap hans af Vrede skjælvende Læber, var ogsaa den Paastand, at jeg for min Deel aldrig havde elsket noget Fruentimmer, at jeg var aldeles utilgængelig for Kjærlighed, hvilket efter hans Mening var et sikkert Tegn paa et slet Hjerte. Under denne Scene bemærkede jeg, at en Mand, som havde siddet ved et andet Bord, havde reist sig, nærmet sig os, og stod nu lige over for mig, betragtende mig med stive, opmærksomme Øine. Det var en meget velklædt, høi, mager, midaldrende Mand, i hvis lurende, skarpe Øiekast der var noget saa Ubehageligt, at jeg, saasnart muligt, reiste mig og gik hjem. Næste Dag drak jeg og min Staldbroder Forlig med vor opbragte Ven hos samme Conditor. Opvarteren fortalte da, at den føromtalte fremmede Herre, saasnart jeg forrige Aften var gaaet, havde med megen Interesse spurgt ham om mit Navn og øvrige Omstændigheder, hvoraf

han havde fortalt ham hvad han vidste. Paa mine Spørgsmaal fortalte han nu ogsaa mig, at denne Mand var en „fornem Commissionnair“ (saaledes udtrykte han sig), der gik ud og ind i de udenlandske Ministres og andre fornemme Udlændingers Huse, og flere Gange havde været her med Herrer, som hørte til det diplomatiske Corps.

Faa Dage efter denne Begivenhed drog jeg med Nogle af mine Omgangsvenner til Kirsten Piils Kilde. Det var midt i Dyrehavstiden, og Bakkens Forlystelser vare i hine Aar langt mere glimrende end nu. Vi tilbragte der og paa de omliggende Tracteur-Steder en Aften, en Nat og hele den følgende Dag. Da den næste Nat indbrød, vare vore Formuesomstændigheder saa slette og vi selv saa betagne af Søvn og Træthed, at vi søgte Natteleie i et meget simpelt Telt, hvor vi toge tiltakke med et Leie af fugtigt Straa, som man sparsomt udbredte til os paa Jorden. Jeg faldt strax i en dyb Søvn, og vaagnede først langt ud paa den næste Dag. Til min Forundring vare alle mine Selskabsbrødre gaaet bort, og hvad værre var, uden at betale Natteleiet og hvad vi Aftenen iforveien havde fortæret. Verten kom med en urimelig opskruet Regning, som jeg af gode Grunde vægrede mig ved at betale. Han havde endnu en god Rest af den forrige Nats Ruus, blev grov, og forlangte mit Uhr i Pant. Jeg havde intet; det var med flere Ting pantsat, for at gjøre Udveie til denne Lysttour. Da jeg slet Intet af Værdi havde hos mig, vilde han beholde min Kjole, og bød mig en gammel laset Trøie af sine egne til at gaae hjem med. En hæftig Ordstrid opstod imellem os. Jeg vilde gaae ud af Teltet, han holdt mig tilbage. I det Samme saae jeg en Mand staae i Nærheden udenfor; han kom hen til Teltet, nævnede mit Navn, og spurgte hvad her var paafærde. Jeg gjenkjendte strax den Herre, jeg hiin Aften havde seet hos Conditoren, og om hvem Opvarteren havde talt. Verten i Teltet underrettede ham om det Forefaldne.

Uden at svare et Ord betalte han Regningen, og bad mig høflig at følge med sig. Min Skamfuldhed var ubeskrivelig; jeg følte en uforklarlig Modbydelighed for at modtage en Tjeneste af denne Mand, og søgte efter Ord for at finde en Undskyldning. Han lod mig ikke tale ud, men sagde, at det var ham en Glæde at kunne vise mig en ringe Tjeneste, da han havde kjendt min afdøde Fader, hvem han med Berømmelse omtalte. Han indbød mig til en Frokost paa Bellevue, hvor hans Vogn holdt, i hvilken han ligeledes tilbød mig en Plads for at kjøre med til Kjøbenhavn. Manden havde en meget artig og god Tone, han nævnede mig sit Navn, kaldte sig Secretair F., sagde at hans Forældre vare Udlændinger, men at han fra sin første Ungdom havde opholdt sig i Kjøbenhavn, hvor han levede af en Livrente.

Under Frokosten, ved hvilken min gjæstfri Vert ikke sparede paa Vinen, forsvandt lidt efter lidt min Antipathie imod ham, og da han godmodig yttrede, at det smertede ham at træffe en vakker Søn af min brave Fader i slette Omstændigheder og i et Selskab, der var ham saa uværdigt, svarede jeg med Ungdommens Aabenhjertighed, og gjorde ham bekjendt med min hele Stilling. „Hør, min unge Ven," sagde Hr. F., idet han fortrolig rykkede sin Stol hen til min: „Jeg interesserer mig oprigtig for Dem, og hvad giver De mig, om jeg hjelper Dem ud af al Forlegenhed, og sætter Dem istand til at leve ordenlig og paa en anstændig Fod i Fremtiden? — De seer paa mig med store Øine! men jeg forsikkrer, at jeg kan angive Dem et Middel, hvorved De, uden at træde Guds eller Kongens Love for nær, kan inden 24 Timer have bragt Deres Pengesager saaledes i Orden, at De ved en fornuftig Levemaade kan sikkre Dem en uafhængig Fremtid. Jeg hørte forleden Aften Deres Ven bebreide Dem, at Deres Hjerte var frit, og at intet Kjærligheds-Forhold bandt Dem. Er det virkelig saa?" — „Ja," svarede jeg,

forbauset over denne Tiltale: „men jeg vil hellere leve og døe som en Stodder, end rede mig ud af min Fattigdom ved for Exempel at gifte mig for Penge." — Hr. F. loe høit. „De misforstaaer mig aldeles. Her er ikke Spørgsmaal om at gjøre Indgreb i Deres Frihed, men vel at give Deres Navn til et ungt, smukt Fruentimmer, og derved gjøre den gode Gjerning, at redde hende og hendes Familie ud af et ulykkeligt Forhold. Deres Kone skal saalidet genere Dem, at De tvertimod maa forpligte Dem til strax efter Vielsen og efter at hendes Medgift er Dem udbetalt, at forlade hende og aldrig see hende mere, hvilket vil være Dem let, da hun reiser herfra om faa Dage." — „Jeg forstaaer," sagde jeg, oprørt i mit Inderste: „Denne engelske Skik har jeg hørt tale om. En fornem Herres Maitresse skal jeg sælge mit ærlige Navn." Jeg reiste mig, og greb efter min Hat. F. holdt mig tilbage. „Ikke saa opfarende, min unge Herre!" raabte han: „Deres strenge Dyd og rene Sædelighed kan dog vel tillade Dem at høre ud hvad man vil betroe Dem?" — Skamfuld satte jeg mig ned igjen. F. vedblev: „Den Formodning, De yttrer, er saa falsk, som mulig. Den Dame, om hvem jeg vil tale, er saa agtværdig, og hendes Rygte saa uplettet, at hendes Haand vilde ære en Prinds. Hun kan desuden, hvad Øieblik hun vil, blive Hertuginde. En rig og fornem Udlænding, som for Øieblikket opholder sig her i Landet, har en elskværdig Myndling, en Datter af en afdød Ven. Pigen er kun sexten Aar, og Formynderen elsker hende som en Fader. Hun er hans Alderdoms Trøst og Glæde og ligesaa kjær for ham, som hans eneste Søn. Til denne unge Dame beiler en Hertug, en af de fornemste Herrer i det fremmede Land. Med hver Post fra Hjemmet faaer Familien Breve, som bestorme den med Bønner og Tilbud i denne Anledning. Formynderen saavelsom Myndlingen have Grunde til at afskye dette Parti, men Hertugen er mægtig. Formynderen er gammel og svag, baade

ıa Legeme og Sjæl. Han er frygtsom for at give Hertugen Afslag, og har derfor isinde at gribe den Udvei at lade hende e til en Mand af et agtet Navn, men paa det Vilkaar at ın ikke skal være bunden til denne Ubekjendte, men kan forblive sin Formynders Huus, som hidtil. Han reiser nu hjem med nde, men melder først Hertugen, at hun her i Landet har indıaet et Ægteskab mod hans Villie med en ung Mand, hvis ›rretninger holde ham her tilbage. Jeg er beæret baade med n gamle Herres og hans Søns Fortrolighed. De have overbt til mig at vælge et ungt Menneske af god Familie, som vil bgaae disse Vilkaar. Mit Valg er faldet paa Dem. I Det, m jeg her foreslaaer Dem, finder jeg Intet som strider mod 'oralen eller den sande Ære. Jeg kan finde Tusinde for Een m med Glæde vil modtage mit Forslag. Men jeg anseer Dem, ıgtet Alt hvad Ungdom og Letsindighed kan have forledet Dem , for en Mand, der har Conduite, og derfor ønsker jeg, De aa blive den Lykkelige; thi lykkelig kalder jeg Den, der paa a let en Maade kan blive uafhængig. Betænk Dem, inden De ›der Deres Lykke fra Dem. Den banker ikke hver Dag paa ›r Dør."

Det var temmelig indlysende, at der i denne Beretning var ›get Uklart, at Hr. F. ikke sagde mig den rene Sandhed, i :t mindste ikke den hele, og at denne Sag maatte, som man ıer, have en Hage. Imidlertid erindrede jeg mig dog at have ›rt, at en syg, fornem Englænder var i Foraaret ofte seet paa jøbenhavns Spadseregange, støttende sig paa et ungt Fruentim-er, og at jeg hændelsesviis havde hørt Rygtet fortælle, at :nne unge Pige var hans egen Datter, hvis sande Herkomst ın holdt hemmelig, da hans Gemalinde endnu levede i England. Eventyret begyndte at interessere mig. „Hvor stor," ıurgte jeg, „er vel den Sum, den Medgift, eller hvad jeg skal ılde det" ..... Hr. F. afbrød mig fornøiet: „De vil strax

faae udbetalt en Sum, der i danske Penge omtrent vil beløbe sig til fem tusinde Rigsdaler, og desuden en Anviisning paa en aarlig Pension af tusinde Rigsdaler i danske Penge, som — saalænge De ikke selv bryder Contracten — vil blive Dem udbetalt af den engelske Legation her, eller paa hvilket Sted De vil opholde Dem, kun ikke i England; ethvert andet Opholdssted staaer det Dem frit at vælge."

Meget fristende fandt jeg disse Vilkaar. Jeg havde ofte i mine bedre Øieblikke sukket efter en lykkelig Hændelse, der gjorde mig det lettere at begynde et ordenligt Liv. Min daglig tiltagende Pengeforlegenhed satte mig mangengang i saa slet et Lune, og gjorde mig saa sløv til at gribe kraftig fat paa Noget, der kunde redde mig, at jeg kastede mig ind i den første, den bedste Adspredelse, for at bedøve mig selv. Alle disse Tanker vaagnede nu hos mig, ogsaa Tanken om den Glæde, jeg vilde føle ved at kunne forskaffe Farbroder Albert en og anden Beqvemmelighed, istedenfor, som nu, at tære paa hans tarvelige Erhverv. Med eet Ord: Den Æresfølelse, som først havde modsat sig en Handling, som den man foreslog mig, forsvandt, jo mere jeg overveiede de Fordele, som denne vilde bringe mig. Efter at have betænkt mig lidt, modtog jeg F's Forslag, og vi aftalte, at jeg nu skulde kjøre med ham til Kjøbenhavn, hvor jeg, efter at have bragt mit forstyrrede Toilette i den bedst mulige Orden, skulde møde ham paa en Restauration og spise til Middag med ham Kl. 5, og derpaa skulde vi tage ud sammen paa et Landsted, som den fremmede Familie beboede, et Par Mile fra Hovedstaden.

Som sagt, saa gjort. Jeg traf ikke Farbroder Albert i vort Logis, men efterlod en Seddel til ham, hvori jeg under et antageligt Paaskud beroligede ham angaaende min Fraværelse, saavel de foregaaende Dage, som den paafølgende Aften, hvorpaa jeg indfandt mig paa det bestemte Sted, hvor Hr. F. allerede

ventede mig. Vi vare Begge temmelig tause saavel ved Middagsbordet, som under den derpaa følgende Kjøretour. Paa Veien sagde Hr. F. mig, hvad jeg allerede havde gjættet: at den omtalte Formynder, til hvis Huus vi kjørte, var den gamle Lord A., som i nogen Tid havde opholdt sig her i Landet.

Da vi kom til det meget prægtige Lyststed, bleve vi modtagne af en sort Tjener i glimrende Livrée; han førte os op i en Sal; og efter at min Ledsager havde talt et Par Ord sagte med ham, forlode de mig Begge, og lode mig blive ene en god Stund. Endelig kom en velklædt Mand, hilsede med et skjødesløst Buk, betragtede mig, og gik igjennem Stuen, idet han sagde paa Fransk: „Mylord vil strax være her." — Lidt efter kom et ungt, net klædt Fruentimmer. Jeg gik hende imøde med største Høflighed, i den Tanke at det var min bestemte Brud. Hun besvarede min Hilsen med et lille Knix, betragtede mig fra øverst til nederst, og uden at tale et Ord gik ogsaa hun igjennem Værelset og ud af samme Dør som Franskmanden. I Døren vendte hun sig nok engang, og saae paa mig. Jeg formodede, at disse to Personer, uagtet deres fornemme Udseende, vare Domestiker, og begyndte at blive heel forlegen over den Rolle, jeg spillede. Endelig kom Hr. F., og med ham en ung, overordenlig smuk Mand. Havde de to føromtalte Personer mønstret min Person, da blev det nu ti Gange værre, thi denne Herre betragtede mig med Øine, som om han vilde gjennembore mig. Derpaa vendte han sig til F., greb hans Arm, førte ham et Par Skridt til Siden, og sagde med stor Hæftighed Noget som jeg ikke kunde forstaae, thi uagtet jeg vel kunde noget Engelsk, forstod jeg det dog ikke til den Fuldkommenhed, at jeg kunde samle hvad en Indfødt halv sagte og med stor Hæftighed talte. Ikke meget bedre gik det mig med F's Svar. Af et og andet Ord, som jeg kunde opsnappe, begreb jeg saa Meget, at den

unge Herre var misfornøiet med Valget af min Person, og at F. svarede med en Mine, der var en naragtig Blanding af en dyb Ydmyghed og en næsten ondskabsfuld Ironie. Tilsidst forstod jeg, at F. sagde: „Opsøgt den smukkeste Mand i hele Landet, som Mylord behager at sige, det har jeg ikke. Men forresten hvad kan det hindre, at han er smuk, naar det er hans eneste Feil? Det var en Commission, som var altfor vanskelig. Jeg har havt Møie nok for at udfinde et Menneske, der kunde og vilde indlade sig i en saadan Sag.“ Den unge Herre, i hvem jeg snart erkjendte Lord A's Søn, og som jeg hørte, man kaldte Sir Charles, ringede; den før omtalte Franskmand kom ind, og hans Herre befalede ham paa slet, gebrokken Fransk, at bringe de Papirer og det Øvrige, han nok vidste. Imedens disse Ting bleve hentede, gik Sir Charles med hæftige Skridt op og ned ad Gulvet. Den franske Kammertjener satte Skrivertøi, nogle Papirer og en stor Pung med Guld paa et Bord i Værelset. Sir Charles vinkede mig at træde nærmere, og rakte mig taus med en fornem Mine et stort aabent Papiir. F. sagde paa Dansk: „Det er Contracten; vær saa god at læse den.“ — Den var affattet i al Korthed baade paa Fransk og Engelsk. En Brudgom hvis Navn stod in blanco, ægtede en Miß Louise Lamiré, og forbandt sig til strax efter Vielsen at begive sig bort, uden nogensinde skriftlig eller mundtlig at nærme sig sin ægteviede Hustru, heller aldrig uden hendes Tilladelse at betræde engelsk Grund, hvorimod hendes Formynder forpligtede sig til strax efter Contractens Underskrift at udbetale ham hendes Medgift og desuden forsikkre ham en bestemt aarlig Indtægt. (Her nævnedes i engelske Penge den Sum og tillige den aarlige Pension, som F. havde omtalt for mig.) Jeg leverede Papiret tilbage med et stiltiende Buk. F. spurgte om mit fulde Navn, og indførte det i Contracten. Derpaa forelagde han mig den til Underskrift. Mit Hjerte bankede; det var mig, som jeg for-

rev mig til Djævelen; men i min Angst og Forlegenhed vidste g ikke hvad jeg skulde gribe til, og spottende mig selv for vad jeg kaldte min tosſede Undseelse, tog jeg Pennen, og underrev. Sir Charles kastede Pungen til mig med et foragteligt miil, og rakte mig paa samme Maade et Papiir, som F. gde mig, var et Document, der forvisſede mig den belovede ension. Jeg stak begge Dele til mig.

Den franske Kammertjener, der under alt Dette havde raet ved en af Dørene, aabnede denne, og bag efter Sir Chars traadte vi nu ind i et andet Værelse, hvor vi forefandt tre ersoner: en Mand, der reiste sig ved vor Indtrædelse, og som j strax ansaae for en Geistlig; fremdeles en gammel, dødbleg, ager Herre, der indsvøbt i en Overkjole sad i en saakaldet oltaire-Stol; og endelig ved Siden af ham et Fruentimmer, dende i en Lænestol. Hun var klædt i en simpel, hvid Kjole. un sad dreiet til Siden, og vendte Ansigtet bort, saa jeg ikke nde see det, men den udmærket skjønne, fiint byggede Skabng, den lille Fod, som med en nydelig Sko var tilsyne, de ørkebrune, rige Haar, der kunstløst vare halvt ophæftede i letninger, halvt flagrende i Lokker, fængslede mine Dine. Hun orde ikke mindste Bevægelse for at see efter de Indtrædende. r. F. sagde til den gamle Herre Noget, som jeg ikke hørte; enne rakte Haanden ud, som for at bede mig træde nærmere, vorpaa han med et tykt Mæle sagde nogle engelske Ord, som g ikke fattede; da han mærkede Dette, sagde han paa Fransk: De samtykker i, aldrig at ville skille mig fra min Myndling, in Louise, hvis kjærlige Omsorg opholder min usle Rest af iv?" Disse første nogenlunde venlige Ord, som jeg havde hørt dette Huus, gave mig Mod til at svare: „Ja min Herre! ine Ulykker nøde mig til at give et saadant Samtykke, som t jeg har underskrevet." — Ved disse Ord vendte Louise sig, j saae op paa mig. Hendes Ansigt, som jeg nu først saae,

gjorde et saadant Indtryk paa mig, at det var ligesom mit hele Væsen forvandlede sig. Hun var aldeles ingen regelmæssig Skjønhed, men i hendes Physionomie var et saa deiligt Udtryk; og et Par Øine saa fromme, saa kloge, saa besynderlig melancholske, mødte mine, at en aldrig følt Ild gjennemfoer mit hele Væsen. Sir Charles leverede Contracten til den gamle Herre, der læste den meget langsomt. Louise og jeg saae ufravendt paa hinanden. Noget saa Alvorligt laae i hendes Mine. Jeg mærkede at Taarerne kom mig i Øinene. Sir Charles traadte hen imellem os, og skjød mig tilside; Louise rødmede, og saae ned for sig. Den unge Lord bøiede sig ned, og talede til hende. Hun vendte sig bort uden at svare. F. nærmede sig med Contracten og bad om hendes Underskrift. Hun blev siddende ubevægelig. Den gamle Herre rakte Haanden til hende, og sagde nogle Ord, hvorpaa hun hastig reiste sig, nærmede sig Bordet, underskrev, og satte sig igjen paa sin Plads, uden at værdige enten mig eller nogen Tilstedeværende mindste Ord eller Øiekast.

Paa et Vink af F. bragte nogle Tjenere et Bord, der lignede et Slags Alter, med en stor opslagen Bog og nogle flere saadanne Ting, hvortil jeg ikke lagde synderlig Mærke. En Mand der saae ud som en Geistlig, og som jeg antog for en Klokker eller Degn, traadte ligeledes ind. Den franske Kammertjener gik bort, og kom strax igjen med en heel Skare Folk, hvilke, som jeg begreb, vare Husets Domestiker, saavel mandlige, som qvindelige, og iblandt disse bemærkede jeg det unge Fruentimmer, som før var gaaet igjennem Værelset. De bleve Alle staaende ved Døren. Faa Øieblik efter befandt jeg mig ved Louises Side ligefor Præsten, der holdt en kort Tale, og læste Noget op af en Bog. Jeg kunde ikke samle et Ord af nogen af Delene, deels fordi det i en syngende Tone blev fremført i et mig uforstaaeligt Sprog, deels fordi jeg selv befandt mig i

en forvirret, næsten drømmende Tilstand. Jeg vaagnede først, da Præsten nævnede mit og Louises Navn, og lagde hendes Haand i min. Jeg vovede at trykke denne lille bløde Haand, og troede til min ubeskrivelige Glæde at føle et Gjensvar. I samme Øieblik foer en Beslutning, som et electrisk Stød, gjennem min Sjæl, og aldrig saasnart var Præsten efter fuldendt Ceremonie traadt et Skridt tilbage, førend jeg med eet Spring var ved det Bord hvorpaa Contracten endnu laae, og inden Nogen kunde komme til at hindre det, greb jeg den, rev den tvers over, kastede den Pung og det Papiir, Sir Charles havde leveret mig, for hans Fødder, ilede til Louise, sluttede hende i mine Arme og raabte: „Nu er denne Pige min Hustru for Gud og Mennesker."

Det Oprør, som nu opstod mellem de Tilstedeværende, kan ikke beskrives. Bleg som et Lig, men med et besynderligt Udtryk af Glæde saae Louise paa mig, rev sig løs, og ilede hen til den gamle Herre, der slog Hænderne sammen, og kastede sig tilbage i sin Stol. Som en Afsindig skreg Sir Charles, og bød Folkene gribe mig, raabte paa sine Pistoler, og tog i Mangel af andre Vaaben en Stol, hvormed han gik løs paa mig. Som en Piil fløi Louise hen imellem os, og raabte paa Engelsk, men med en fremmed Udtale, som gjorde, at jeg forstod hvert Ord: „Holdt, Mylord! Et Skridt længer, og ingen Magt skal holde mig i Deres Nærhed." Den unge Mand standsede, kastede sig for hendes Fødder, og raabte: „O Louise! lad mig ikke døe i Fortvivlelse!" Den gamle Herre rakte Hænderne iveiret, og sagde en heel Deel, som jeg ikke kunde samle; F. trak i mig, skjændte og bad. Tjenestefolkene mumlede halv høit. Det var en babylonsk Forvirring. Louise syntes at tage Mod til sig. Med et vredt og alvorligt Blik svarede hun Lord Charles: „Deres Trudsel om at døe skal ikke længer som et frygteligt Spøgelse tvinge Deres Fader og mig til en uværdig Eftergiven-

hed." Rasende foer Sir Charles iveiret, og idet han raabte: „Grusomme! De Ord skal du fortryde! denne Nectar skal befrie mig," fremtog han en Guld-Flacon, som han bar om Halsen i en Kjæde, og lavede sig til at aabne den. Den gamle Herre udstødte et Skrig; F., Kammertjeneren og et Par andre Tjenere ilede til, greb hans Arm, og reve Kjæde og Flaske fra ham. Louise nærmede sig til ham. „Hør mig, Mylord," sagde hun: „lad et roligt Ord naae Deres Øre! See paa Deres Fader! Vil De paany bringe ham i Livsfare? Lad mig tale ene med denne Herre," tilføiede hun, pegende paa mig, „og jeg lover Dem, at De skal blive tilfreds." — „Tale ene med ham!" raabte Sir Charles: „Aldrig, aldrig!" — „Døren kan staae aaben," svarede Louise, „men jeg vil tale nogle Ord med ham uden Vidner, i det andet Værelse." — Præsten nærmede sig alvorlig. „Mylord!" sagde han: „De kan ikke nægte denne Dame Opfyldelsen af hendes Ønske. Hun og denne Herre ere Ægtefolk." — Sir Charles skjulte sit Ansigt i sine Hænder med et Udbrud af vild Smerte, Louise vinkede mig, og jeg fulgte hende ind i det andet Værelse, hvortil vi lode Dørene staae aabne. Den unge Lord flyttede sin Stol lige hen til Indgangen, og stirrede ubevægelig ind paa os. Louise førte mig til den fjerneste Krog af Værelset. Det var, som om al Kraft nu forlod hende, hun skjælvede, og støttede sig mod et Vindue, uden at kunne tale.

Det anede mig, hvad ogsaa hendes Navn syntes at antyde, at hun var fransk af Fødsel. Jeg tiltalede hende i dette Sprog, men jeg veed ikke selv hvad jeg sagde, tusinde forvirrede Tanker krydsede i min Sjæl; endelig vovede jeg at sige: „Den Maade, hvorpaa jeg er fremtraadt for Dem, er os Begge uværdig, men vær vis paa at De herefter aldrig skal finde mig uden som en Mand af Ære. Svar mig oprigtig: Er den unge Herre, hvis Øiekast saaledes forfølger os, hvad jeg maa formode at han er:

Deres Elsker?" — „Nei!" svarede Louise, og saae paa mig med en fortørnet Mine. „Nei," vedblev hun sagte: „Dette Øieblik fordrer Sandhed: Han er min Broder. Men vi ere ikke ubevogtede. Lov mig for Guds Skyld, for min Skyld, at De vil gaae stille herfra, og sige til min stakkels beængstede Fader, saa Alle høre det, at De uden videre Forpligtelse vil i alle Ting rette Dem efter min Villie, og strax forføie Dem bort. Vil De Dette, saa skal jeg derimod betroe Dem Alt, og overlægge med Dem hvad vi kan og tør foretage os, naar De vil indfinde Dem ved Midnat ved den lille Stakitdør, som fører ind til Haven ligefor dette Vindue. Der skal jeg til den Time møde Dem. Men for Himlens Skyld, vær forsigtig! De kjender ikke mine ulykkelige Forhold."

Henrykt ved Haabet om dette natlige Møde, lovede jeg Alt hvad det yndige Barn forlangte. Jeg fulgte hende ind til de Andre, nærmede mig den gamle Herre, og sagde de Ord, som hun havde foreskrevet mig. Han rakte mig Haanden, og sagde: „Gud velsigne Dem! Farvel!" hvorpaa han vilde række mig Pungen og den omtalte skriftlige Forsikkring om en aarlig Pension. Jeg afslog det, og forlod Værelset. — F. kom løbende efter mig med den sorte Tjener og Franskmanden. De raabte paa Vognen, der havde bragt mig, og F. skreg med Hæftighed, at han havde paataget sig at bringe mig tilbage. Taalmodig blev jeg staaende i Gaarden, indtil Vognen var forspændt, og satte mig derpaa i den ved F's Side.

Vi vare ikke ude af Indkjørselen, førend min Ledsager begyndte at rase imod mig. Han kaldte mig en intriguant Bedrager, en Afsindig, en Utaknemmelig, der belønnede hans Venskab med at sætte Uvenskab mellem ham og Sir Charles, sagde, at jeg forspildte hans Ro og Lykke, og mere Saadant. Længe hørte jeg taalmodig paa alt Dette; men da det ikke lod til at faae Ende, sprang jeg pludselig ud af Vognen, og sagde: „Far-

vel, Hr. F., Tak for mig!" Han steg til Kudsken, at han skulde holde, og raabte efter mig, som en Besat. Jeg gik hen til ham, og sagde stille: „Vær rolig! Gjør ikke Allarm og Opsigt midt paa Landeveien! Jeg vandrer tilfods til Byen. Jeg lover Dem paa min Ære, at jeg hverken idag eller nogensinde skal foretage det Mindste som kan være imod Miß Lamirés Villie. Imorgen skal jeg sende Dem Beløbet af de udlagte Penge fra imorges. Kjør De nu med Gud. Kjør til, Kudsk!" raabte jeg, og vandrede nu rolig hen ad Veien. Jeg saae at F., saalænge han kunde øine mig, rakte sig hvert Dieblik ud af Vognen. Længe efter at den var mig ude af Sigte blev jeg endnu ved at gaae i samme Retning, indtil jeg kunde beregne at F. var for langt borte til at kunne udspionere mine Veie. Jeg vendte om, og da jeg hørte Kirkeklokken i Gjentofte slaae Ti, og betænkte at det var endnu for tidligt til at gaae lige til Lord A's Haveport, gik jeg ind paa Kirkegaarden, og satte mig afsides under et stort Træ; og her mellem de stille Grave overlod jeg mig uforstyrret til mine Tanker. Jeg følte mig som i en ny, salig Verden. Fortid og Fremtid, Alt var forsvundet for mig, jeg levede kun i det nærværende, lyksalige Dieblik. Det forestaaende Stævnemøde var al min Tanke, den pludselig opstaaende første Kjærlighed havde gjennemtrængt mit hele Væsen.

Endelig slog Taarnklokken Elleve. Jeg begav mig nu paa min Vandring, og naaede det bestemte Sted, hvor jeg ikke længe havde ventet, inden jeg saae en lille Sidedør i Huset blive aabnet, og et Fruentimmer træde ud, i hvem jeg strax kjendte den nette Kammerpige, som jeg allerede har omtalt. I det Samme bemærkede jeg, at et Vindue blev lukket op, og den lyse Sommernat, som desuden blev lysere ved Maaneskin, viste mig den forhadte Sir Charles' sorte, lokkede Hoved, som tittede ud af Vinduet, og syntes at holde Die med den natlige Vandrerske.

Jeg trak mig hen i Skyggen, inderlig mismodig ved den Tanke, at Louise, forhindret fra at møde mig, sendte sin Pige med dette Sørgebud. Pigen nærmede sig, og satte sit Ansigt tæt til Stakitdøren, som for at speide efter mig. — O Glæde! det var Louise! Hun vinkede ad mig, og satte Nøglen i Havedøren. Forsigtig traadte jeg nærmere, og underrettede hende i hviskende Ord om den Fiende der lurede i Baghold. „Jeg veed det nok," svarede hun: „Men det er ligemeget. Han antager mig for min Kammerpige, hvis Klæder jeg har iført mig, og i Dem seer han hendes Forlovede, med hvem hun ofte ved Nattetider spadserer her i Haven med min Tilladelse. Han er Deres Landsmand, boer i Kjøbenhavn, og kan for sine Forretningers Skyld ikke komme her om Dagen. Det er en Sag, som er hele Huset bekjendt. Om faa Dage skal de have Bryllup." Medens Louise sagde disse Ord, aabnede hun Stakitdøren, og bad mig træde ind i Haven, idet hun tilføiede: „Tryk Hatten dybt ned i Ansigtet, og gaa med krumme Knæe." Jeg gjorde saa. Vi kastede et stjaalet Blik til Vinduet, og saae Fienden forlade sin Post. Derpaa greb Louise min Arm, og gik hurtig med mig ind i Havens dunkle Gange.

Saamangen Dag, saa mangt et Aar ere forsvundne siden hiin lyse Nat, men hver Gang jeg tilbagekalder den i min Erindring, føler jeg mig paany hentryllet i den Salighed, hvormed den omgav mig. Jeg havde aldrig været forelsket, aldrig nærmet mig et ædelt qvindeligt Væsen, og nu gjennemtrængt af den første Kjærligheds Flamme, vandrede jeg her i en paradisisk stille Sommernat ved en saadan Piges Arm. Og denne Pige var min ved et helligt Baand, ved en gjensidig Kjærlighed, thi med Henrykkelse syntes jeg at føle, at den samme Piil, som havde truffet mit Hjerte, ogsaa havde berørt hendes. En Veltalenhed, af hvilken jeg aldrig tilforn havde været i Besiddelse, tog Sæde paa min Tunge, og gjorde mig det muligt at give

mine Følelser Ord. Louise syntes at dele min Henrykkelse. „O," sagde hun: „hvor naadigt har den algode Himmel antaget sig mig Forladte, og sendt en Ridder til mit Forsvar, der hvor jeg troede at møde et foragteligt Redskab i mine Fienders Haand!" — Hun fortalte mig nu, at hun var født i Paris, og opdragen der i et Institut. Sin tidlig afdøde Moder havde hun aldrig kunnet erindre; om sin Fader havde hun kun vidst, at han levede i England og sendte Penge til hendes Underholdning og Opdragelse. For et Aar siden, da hun var fyldt femten Aar, kom Lord A. (som dengang ikke var saa affældig, som nu) selv til Paris, for at afhente hende. Han overvældede hende med Kjærtegn, og græd ved Erindringen om hendes Moder, erklærede hende, at hun var hans Datter, men fortalte hende tillige, at han som et ungt Menneske var bleven gift i sit Fædreland med en rig Pige af meget fornem Familie, men at denne Dames stolte og skinsyge Characteer havde, efter flere Aars ulykkelige Ægteskab, bevæget dem Begge til at leve aldeles adskilte, saa at hele Aar kunde hengaae, uden at de saae hinanden. Af Agtelse for denne Forbindelse med en mægtig Familie, og for den eneste Søn, som var Frugten deraf, saae Lord A. sig efter sin Mening nødt til at skjule Louises virkelige Herkomst. Han besluttede derfor at udgive hende for en Datter af en Ungdomsven, en for længe siden afdød Franskmand; og da han havde bragt hende med sig til London, tillagde han hende endogsaa dennes Navn, og kaldte hende Lamiré. Han omgav hende iøvrigt med Glands og Herlighed, og indførte hende i den store Verdens glimrende Cirkler. Louise sagde: „Jeg var meget lykkelig. Min Fader overøste mig med Kjærlighed, jeg bemærkede med Glæde at min Nærværelse betydelig bidrog til hans Tilfredshed. Ogsaa min Broder modtog mig med saa stor Godhed, som om en Anelse havde sagt ham at jeg var hans Søster. Nogen Tid hengik saaledes. Jeg mærkede snart, at Sir Char-

s var et Menneske af hæftige Lidenskaber, at han var uvant l at nægte sig noget Ønske, og aldeles beherskede vor Fader, r næsten syntes at frygte Udbruddet af hans vilde Sind. Han ır tolv Aar ældre end jeg, allerede myndig, og omgikkes sin ader aldeles som en Ligemand. Imod mig var han imidlertid øielighedeu selv, og det smigrede min qvindelige Forfængelighed, : min barnlige Haand kunde twinge denne Løve og stille hans æftighed ved mit ringeste Vink. Jeg besmykkede hans Feil for ig selv og Andre, elskede ham af ganske Hjerte, og gjengjældte ıns Godhed for mig med al optænkelig Opmærksomhed. — a hændte det sig, at Mylord Hertugen af D. fik det ulykkelige ndfald at begjære min Haand af min formeentlige Formynder. ɔrd A. glædede sig ved Tanken om at see mig forsørget paa en a glimrende Maade. Mig derimod var denne Hertug af ıderste Hjerte forhadt, og da jeg en Dag var ene med min ader og min Broder, bønfaldt jeg den Første med Taarer om : befrie mig fra denne mig afskyelige Forbindelse. Til min orundring kastede min Broder sig for vor Faders Fødder, hvor ın med en ham usædvanlig Ydmyghed formelig bad om min aand. Overrasket foer jeg iveiret, og raabte i min Forfærdelse: O min Gud! jeg er Deres Søster!" Min Fader syntes for- rret ved disse Ord, som undslap mig, men bekræftede imidler- d mit Udsagn. Som fortvivlet forlod Sir Charles Værelset, ıen kom strax rolig tilbage, og forestillede min Fader og mig, : da Ingen vidste, at jeg var hans Søster, kunde denne Om- ændighed ikke forhindre os fra at ægte hinanden. Han søgte ed tusinde Argumenter at bevise os Tilladeligheden af et saa- ınt Ægteskab, og da han saae den Afsky, som den blotte Tanke rom indgav baade vor Fader og mig, tabte han ganske alt errredømme over sig selv, og udbrød i saa græsselige Trudsler g Forbandelser, at min stakkels Fader ved denne Scene fik et lnfald af Krampe, der satte os Alle i den største Forfærdelse.

Lykkeligviis blev min Broder i de samme Dage beordret til at fjerne sig for en Tid med sit Regiment. I hans Fraværelse kom min Fader sig nogenlunde, og da en Leilighed tilbød sig for ham til at forandre Opholdssted, en Forandring som Lægerne havde raadet ham, reiste han med mig til dette Land. Kun en kort Tid havde vi opholdt os her, da min Broder pludselig stod for os, mørkere og hæftigere end nogensinde. Paa samme Tid indløb der Breve fra Hertugen af D., som fornyede sine Tilbud. Da min Fader troede ved dette Partie at see en Redning i vor Nød, var jeg nær ved at give Hertugen mit Ja, men min Broders Raseri, ved Tanken om mit Giftermaal med en Anden, steg til en saadan Høide, at min Fader ved Synet heraf fik et nyt Anfald af sit Tilfælde. Efter den Tid er han dobbelt svag og dobbelt eftergivende for sin Søns vilde Luner. Sir Charles' Lidenskab tiltager hver Dag i frygtelig Vildhed. Han truer med at bortføre mig, dræbe mig og sig selv, og ved denne saakaldte Kjærlighed, der altfor meget ligner Had, er det lykkedes ham, der engang var mig saa kjær, at blive mig i høieste Grad modbydelig og forhadt. I al denne Nød kom Secretair F., og foreslog at lade mig indgaae et saadant tilsyneladende Ægteskab, som man undertiden har brugt i England. Dette Forslag fandt Bifald. Min Fader troede derved at see et Middel der paa eengang kunde betrygge ham for Mylord Hertugens befrygtede Vrede, og tillige gjøre Ende paa min Broders bestandig fornyede Planer om at ægte mig. Sir Charles paa sin Side fandt deri en Trøst mod sin skinsyge Ængstelse og en Sikkerhed for at beholde mig i sin Nærhed. Min Afsky for en Forbindelse med Hertugen, min Kummer over den Elendighed, jeg havde foraarsaget i min egen Familie, den Modløshed, hvori min forladte Stilling nedsænkede mig, aflokkede ogsaa mig mit Samtykke. Denne F. er et foragteligt Menneske, en Commissionnair, som lader sig bruge til hvad det skal være; han har

forstaaet at indsnige sig i min Broders Fortrolighed, og paatog sig nu at forskaffe et Menneske, der passede til Sir Charles' Hensigter. „„Det maa,““ sagde F., „være en ung Mand, om hvem Mylord Hertugen (hvis han erkyndiger sig derom) kan troe at en Pige kunde vælge ham, og kort sagt en Person af den dannede Klasse, forresten naturligviis et mauvais sujet.““ Saaledes var hans Udtryk, og denne Forestilling havde jeg om Dem. De faa Ord, De svarede min Fader, Lyden af Deres Stemme bragte mig mod mit Forsæt til at løfte mine Øine op paa Dem. Deres ædle, skjønne Træk indgjøde mig et Haab om at min gode Skjæbne havde tilført mig noget Bedre, end Det jeg ventede, og Gud i Himlen være priset! Udfaldet viste, at mit Haab ikke bedrog mig. Den stolte Sir Charles har forenet os imod sin egen Villie; men nu skal ingen Magt mere skille mig fra min Ægtemand, og ingen Fraværelse rokke min Troskab."

Beruset af Kjærlighed og Glæde, kastede jeg mig for min Louises Fødder. Den Beretning om hendes Skjæbne, der løste hver en Tvivl, den Nimbus af Reenhed og Hellighed, som omgav denne min Elskede, henrykte mig. Jeg følte mig uværdig til min Lyksalighed, jeg vædede hendes smaa hvide Hænder med mine Taarer, og bekjendte hende alle mine Synder, betroede hende hver mit Hjertes Tanke. I Sandhed, jeg behøvede ikke at love Bedring, thi som Sommerfuglen, der bryder sin usle Larve, følte jeg mig hævet over mit eget forbigangne Liv, og afkastede mine uværdige Tilbøieligheder, ligesom den forvandlede Orm afkaster sit sønderbrudte Svøb med enhver Mulighed til nogensinde mere at kunne iføre sig det og krybe paany som Orm i Støvet. Min yndige Louise løftede mig op, trøstede mig, tog mit Forsvar mod mig selv. Vi tilsvoer hinanden en evig Troskab, og glemte Jorden og alle dens Sorger. Vi tilbragte disse salige Timer i en Pavillon paa Bredden af en Sø. Maa-

nens Straaler zittrede paa Vandets Flade. Jasminer, Roser og tusinde duftende Planter opfyldte den milde Luft med deres Vellugt. Den hele skjønne Have saae ud i den natlige Belysning som et Fee-Paradiis. Høie Træer hvælvede deres Løv og Grene beskjærmende over vort Tilflugtsted. Kun Lyden af en fjern Nattevagts Horn fra en Blegdam, Skriget af en Søfugl, som fløi over Vandet, og fjerne Frøers Qvækken afbrøde Nattens Stilhed.

Louise fortalte mig, at Skilsmissens Dag snart forestod, da hun om en fjorten Dages Tid skulde følge hjem med sin Fader til England. „Ak!" sagde hun, „hvilken Smerte at maatte forlade dig! Hvor gjerne blev jeg hos dig! men jeg tør ikke udsætte os for Sir Charles' Forfølgelser; og hvilken Grusomhed at forlade min arme Fader og overlade ham til min Broders Raseri! Jeg er hans eneste Trøst og Glæde. Nei! vi ville ikke kjøbe vor Lykke paa hans Bekostning. Himlen vil nok antage sig vor retfærdige Sag. O vær mig tro, min Fredrik! Elsk mig ikke med vild Lidenskab, men med stille, velgjørende Ømhed, og lad os taalmodig vente bedre Tider!"

Det sølvblaa Skjær af den frembrydende Dag, hvilket allerede svømmede paa Vandfladen, og Qvidbren af Fugle, som vaagnede i deres Reder, mindede os om at vi maatte skilles. Paa min Bøn lovede Louise at møde mig oftere paa dette Sted. Hun tillod mig at komme igjen om to Dage ved Nattens Komme, og bad mig til Tegn paa min Nærværelse at kaste en Green mod et Vindue, som hun betegnede mig som Kammerpigens Sovekammer, der stødte til hendes og havde en egen Nedgang. „Min Betty er mig hengiven og tro," sagde hun: „I hendes Klæder vil jeg bestandig møde dig, medens hun lukker sig inde i mine Værelser. Med veemodig Glæde saae jeg nu min yndige Hustru, som en let Gazelle, ile over Græspladsen foran Huset, og forsvinde ved den omtalte Dør, efterat hun

havde lukket mig ud af Stakitlaagen. Jeg blev endnu staaende, og saae op. ad Huset, til jeg mærkede til min Beroligelse, at Alting derinde var stille, hvorpaa jeg ilede hjem, og da jeg havde et eget Soveværelse med en egen Indgang, lykkedes det mig at naae mit Kammer og gaae tilsengs, uden at forstyrre Farbroder Albert, der næste Morgen fandt mig i den sødeste Søvn, og gik ud, uden at nænne at vække mig.

Da han om Aftenen ved sædvanlig Tid kom hjem, og traf mig i sit Værelse, sagde han, som han pleiede: „Godaften, min Dreng!" Derpaa skiftede han ligeledes som sædvanlig sin Kjole, satte sig til sit Piano, og begyndte at tale: „Hvor har du dog været henne, Fredrik? I saa mange Aftener har jeg savnet den Glæde at see dig. Derhenne paa Hylden ligge vel tre eller fire høist interessante Romaner, hvormed jeg kunde have fordrevet Tiden i min Eensomhed, men jeg har ikke engang kunnet overtale mig til at titte i dem, fordi jeg tilforn altid var vant til at du læste høit for mig om Aftenen, naar jeg kom hjem og var træt, og trængte til lidt Opmuntring. Du veed, hvor saadan Læsning glæder mig; men din Stemme hører til, for at en Fortælling eller et Digt ret skal vederqvæge mig. O Fredrik! hvor er du dog forandret paa et Par Aars Tid! Gud kjender dine Veie; jeg vil ikke udspeide dem. Jeg vil troe det Bedste om dig. Imorges tidlig var jeg inde i dit Kammer, medens du laae og sov. Jeg stod og saae paa dig, uden at du bemærkede det. Du saae saa god ud i din Søvn. Dit Ansigt røbede Intet uden Godt. Du lignede din salig Moder, det trøstede mig. Gud bevare dig! Hver Dag beder jeg ham at lade din gode Engel møde dig og gaae ved din Side." — Hans Ord og Toner smeltede ret mit Hjerte. Jeg ilede hen til ham, satte mig paa Kanten af hans Stol, greb hans Haand og kyssede den, idet jeg udbrød: „O kjære Farbroder Albert! min Velgjører! min Fader! Din Bøn er hørt. En god Engel

har mødt mig og har gaaet ved min Side. Jeg er fra nu af et andet Menneske. Du skal aldrig mere faae Grund til at beklage dig over mig. Tilgiv mig hvad Sorg min Slethed har voldt dig. Jeg affværger den for evig." — Farbroder Albert og hans Musik forstummede. „Kjære Dreng!" sagde han rørt: „hvad er det? Hvad er hændet dig?" — „Spørg mig ikke idag, min Fader!" sagde jeg: „Lad mig en kort Tid i Taushed gaae mine egne Veie. De ere ikke uværdige. Jeg lover, snart at betroe dig Alting!" — Farbroder Albert var saa liberal, at han var tilfreds med denne Forklaring og slet ikke fristede mig.

Louise havde fordret af mig, at jeg skulde holde vort Ægteskab hemmeligt for alle Uvedkommende. Naturligviis undtog jeg herfra min faderlige Velgjører. Iøvrigt behøvedes der kun liden Verdenskundskab for at indsee, at et Ægteskab af denne Natur gav saamegen Anledning til Latter og Bagtalelse, at man gjorde bedst i, ikke at give det til Priis for Fremmedes Nysgjerrighed. At jeg imidlertid ikke strax indlemmede Farbroder Albert i min Hemmelighed, hidrørte ikke fra min Side af nogen utaknemmelig Mangel paa Fortrolighed; men en indre Følelse gjorde mig det umuligt at omtale mine natlige Stævnemøder, medens de endnu fandt Sted. At berøre denne Sag, syntes mig, var at vanhellige min Kjærligheds Mysterier. Saasnart min Pleiefader laae i sin Seng, faldt han strax isøvn, og sov den hele Nat saa dybt og trygt som en opvorende Yngling. Et Værelse skilte hans Sovekammer fra mit, hvilket, som sagt, havde en egen Udgang til Trappen. De Folk, som boede i Etagen nedenunder, gik tidlig tilsengs. Det var mig derfor let at liste mig ud af mit Værelse og af Huset og hjem igjen, uden at blive bemærket. Hver anden, tredie Nat besøgte jeg mit stille Paradiis, og mit Hjerte hængte sig stedse fastere ved alle mine Ønskers Gjenstand. Naar jeg paa mine natlige Vandringer

betænkte, at denne Lyksalighed var saa nær ved at ophøre, blev jeg greben af en saadan Fortvivlelse, at jeg besluttede at anvende Alt for at formaae Louise til at forlade Slægt og Venner, og blive hos sin retmæssige Ægtemand. I bedre Øieblikke sagde jeg til mig selv: Hvilke egoistiske Tanker! For min Skyld skulde jeg forstyrre hendes Samvittighedsfred, og udsætte hende for Næringssorger og Savn! En Pige der lever i Pragt og Rigdom! hvormed vilde jeg ernære hende? Jeg som hidtil ikke har kunnet ernære mig selv!

Jeg bekjendte disse, som alle mine Tanker for Louise. Den sidste Deel af mine Betænkeligheder bestred hun med Ungdommens Foragt for de den ubekjendte Pengesorger. Hun sagde: „Jeg er ikke opdragen i den Overflødighed, hvori jeg i det sidste Aar har levet, og den behøves ikke til min Tilfredshed. Al min Faders Formue tilhører jo rigtignok min Broder, men jeg eier dog en lille Livrente, som min Fader har givet mig til hvad man kalder Naalepenge. Den er jo vistnok meget utilstrækkelig til en Families Underholdning, men i dette Land vilde den dog altid være en Hjelp. Og desuden har jeg lært adskillige Ting, hvormed jeg vist troer at kunne fortjene Noget. I Frankrig, hvor jeg er født og opvoxet, er man saa vant til Lykkens Omvexlinger, at enhver Opdrager lærer sine Elever at være betænkte paa Hjelpemidler i Ulykken. Nei, vore Kaar skulde ikke afholde mig fra at blive hos dig, men vel Tanken om min Faders Sorg, dersom jeg forlod ham. O Gud! jeg vilde aldrig være glad. Jeg kunde ikke sove, uden at drømme om ham, jeg turde aldrig see i Speilet, uden at befrygte at jeg, som La Belle i Eventyret, skulde see vort gamle Hjem, hvor han drog ind med et bedrøvet Ansigt."

Hvo kunde høre saadanne Ord, uden endnu høiere at elske Den, som gav et saadant Afslag? Ogsaa trøstede og beroligede hun mig i Henseende til hendes Skjæbne i det Tilfælde som jeg

med Ængstelse saae imøde, nemlig at Lord A. pludselig kunde døe, og hun da ganske befinde sig i Sir Charles' Magt. „Jeg er ikke ganske forladt i vort Hjem," sagde hun: „En Mand, hvis strenge Retskaffenhed er bekjendt, Lord M., har nylig ægtet min bedste Veninde, min Faders Broderdatter. Til dette Ægtepar vil jeg tage min Tilflugt i paakommende Tilfælde. Min elskede Ven! fat Mod, og bevar mig din Kjærlighed og Troskab! Mine Tanker skulle aldrig forlade dig. Min Betty, som gifter sig her, bliver naturligviis tilbage. Ved hendes Hjelp haaber jeg at kunne lade dig høre fra mig, og faae et og andet kjært Brev fra dig. Hvor Meget kan ikke hændes, som gjør mig det muligt at komme til dig! Det aner mig, at vi snart skulle samles igjen, og da vil vor Lyksalighed forøges ved den Smerte, vor Adskillelse har kostet os."

Hvad kan lignes ved Sødmen af saadanne trøstelige Yttringer fra den Elskedes Læber! Heller ikke føler man Afskedens Qvaler, saalænge man endnu nyder Nærværelsens Salighed. Den Nat, hvis Samtale jeg her erindrer, var heller ikke den sidste. Endnu et Par saadanne lykkelige Møder haabede vi paa, inden vi skulde sige hinanden Farvel.

Ved første Dagglimt lukkede min Louise mig, som sædvanligt, ud af Stakitdøren, og jeg blev staaende, og saae efter hende, medens hun ilede ind i Huset. Pludselig følte jeg et Slag paa Skulderen. Jeg vendte mig, og saae en Mand af et temmelig uanseeligt Udvortes; han bukkede for mig og sagde med indædt Hæftighed: „Tag det ikke ilde op, min Herre! men jeg maa tage mig den Frihed at sige Dem, at Det, De her har for, er en meget nederdrægtig Handling. At forføre en uskyldig Pige, som ovenikjøbet er en Andens Kjæreste, er virkelig noget saa nær hvad man kalder en Skurkestreg." — „Ah!" sagde jeg, idet jeg tog Manden under Armen, og søgte at trække ham bort med mig: „De er formodenlig den lille Bettys Forlovede?" —

„Ja desværre!" svarede Manden, som imidlertid i al sin Harme dog fulgte nogenledes taalmodig med mig: „Mit Navn er N. Jeg er Thee- og Porcelainshandler i Kjøbenhavn. Hvem De er, veed jeg ikke, men jeg kan vel tænke, at De er en af de Ministre og fornemme Herrer som gaae ud og ind hos den engelske Greve; men det faaer at være ligemeget; jeg maa dog sige Dem, at Betty og jeg om fire Dage skal have Bryllup. Alting er istand, alle mine Bekjendte veed det. Skal jeg nu staae som en Nar, og lade dem spotte mig? Det bliver Tilfældet, om jeg ikke tager hende, da det er kommet saa vidt. Eller skal jeg ægte saadan en Taske, som har Stævnemøde om Natten med en fremmed Herre? En af Delene maae jo skee." — „Nei! nei!" raabte jeg, med Møie afbrydende hans Talestrøm: „Ingen af Delene har De nødig. Jeg sværger Dem til ved Alt hvad helligt er, at Betty aldrig har havt Stævnemøde med mig." — „Hvad for noget!" raabte han hulkende: „Vil De have mig til Nar? Saae jeg hende ikke med mine egne Øine? Efterat jeg i tre Timer har gaaet her og ventet paa hende, seer jeg hende med Dem." — „Jeg forsikkrer Dem," sagde jeg: „hun bragte mig blot Bud fra en Person i Lord A's Huus." — „Hvad er det for en Person?" spurgte han, „som sender Bud til Folk Klokken tre om Natten? Det er ogsaa nette Ærinder at paatage sig!" Jeg veed ikke selv hvad jeg i min Forlegenhed vrøvlede sammen. Jeg holdt fast ved hans Arm, og slap ham ikke, førend jeg havde fulgt ham lige til hans Huusdør i Kjøbenhavn. Det forekom mig, som jeg havde faaet ham temmelig beroliget, men jeg selv var langtfra ikke rolig, og denne Begivenhed undte mig hverken Hvile den Nat, eller Ro den næste Dag.

Da det var blevet Aften, besluttede jeg til sædvanlig Tid at vandre til den velbekjendte Havelaage, og give det aftalte Tegn, skjøndt Louise ikke havde tilladt mig at komme den Nat. Efter at jeg havde ventet noget, saae jeg til min Glæde den lille Dør

aabnes, og den mig saa kjære Skikkelse træde ud og nærme sig Stakitdøren. Men nu hændte det Modsatte af hiint lykkelige første Stævnemøde. Thi denne Skikkelse var virkelig Betty. Den stakkels Pige var ganske forgrædt. Med faa Ord sagde hun mig paa Tydsk, som hun talte meget færdigt, at hendes Herskab ikke turde møde mig inat, men bad mig komme igjen imorgen ved samme Tid, for at tage Afsked, thi Reisen var fastsat til iovermorgen, da den engelske Fregat, med hvilken Familien vilde afgaae, lettede Anker nogle Dage tidligere end man havde ventet. Paa mine Spørgsmaal fortalte hun mig, at hendes Kjæreste idag havde været hos hende, og saaledes oprørt Himmel og Jord, at hun havde seet sig nødt til at bede sin Frue sige ham Sandheden. Louise havde søgt at berolige ham, og under Taushedsløfte aabenbaret ham endeel af Sandheden, og derpaa med Foræringer stillet ham tilfreds. Imidlertid havde denne Tildragelse forfærdet min stakkels Louise, saa hun kun eengang og kun til Afsked turde møde mig. To Dage efter Herskabets Afreise skulde Betty ægte sin Forlovede, der var et godt Menneske, tilføiede hun, men noget hæftig og skinsyg. — Jeg bad den gode Pige om Forladelse for den Fortræd, jeg imod min Villie havde forvoldet hende, og beklagede hos mig selv, ikke at kunne vise hende min Opmærksomhed ved den ringeste Brudegave. Mere rolig og taalmodig, end jeg var kommen, men ogsaa mere bedrøvet vandrede jeg hjem.

Det er mig ubegribeligt at mange Mennesker, af Frygt for det Bittre i Afskedens Bæger, helst vil undgaae at tømme det, og saaledes give Afkald paa den uendelige Sødme, som det indeholder. Jeg for min Deel er af den Mening, at for Den, som forstaaer at elske, er der i dette ufuldkomne menneskelige Liv Intet saa indholdsrigt som denne Time, da man ligesom holder fast paa det nærværende Øieblik, og kun lever i det, uden at ville see mod det tilkommende, hvori Mennesket ellers altid

lever, uden at være deri. Aldrig, synes mig, føler man sin Tilværelse med den Klarhed og Bevidsthed, som i denne Tilstand, da Smerte og Glæde holde hinanden saa fast i Haanden, at man ikke kan skjelne den ene fra den anden. Intet Ord er ubetydeligt, hvert Løfte dobbelt bindende. Noget Høitideligt, noget Opløftende besjæler os. Den Elskede er endnu hos os. Man stræber at udtale alt det Bedste af sin Sjæl i disse korte Øieblikke, hvis hurtige Forsvinden forøger deres Fortryllelse. Lyksalig Den, hvem der er beskjæret et Gjensyn, som i Værd kan lignes ved Afskedens Time! Han kan sige, at han her har fundet et Gode, der synes at være forbeholdt et bedre Liv hisset. Min Louise og jeg tømte dette Afskedens bittersøde Bæger til Bunden. Desværre! paa Bunden ligger den rette Bitterhed. Det yndige Barn faldt ligesom ganske sammen i det Øieblik, da vi stode ved den Stakitdør, som hun nu for sidste Gang skulde lukke efter mig. Med Hæftighed trykkede jeg hende til mit Bryst, rev mig rask ud af hendes Arme, ilede ud af Laagen, og slog den selv i efter mig. Hun tog Mod til sig, og gik med hurtige Skridt til Huset. I Døren vendte hun sig, hendes Ansigt forekom mig i den blaalige Morgenbelysning saa blegt som et Ligs. Med ubeskrivelig Smerte rakte vi Armene mod hinanden. Derpaa forsvandt hun i Døren, og jeg stod ene og stirrede efter hende. Jeg gik ind bag et Gjærde paa Marken, og kastede mig grædende ned i det af Duggen vaade Græs. Solen begyndte at farve Himlen, da en Dreng med nogle Faar og Lam kom langsomt forbi ganske nær ved mig. Han standsede, og saae paa mig. „Guds Fred!“ sagde han venlig. „Tak!“ svarede jeg: „det var en god Hilsen.“ Med disse Ord gav jeg ham nogle faa Penge, jeg havde hos mig, sprang op, kastede et stjaalet Blik og et Kys til Louises Vindue, og skyndte mig bort. Det var meget tidligt, jeg mødte næsten intet Menneske paa min Vei. Solens Straaler skinnede mildt paa mig. Det forekom mig,

som om den og al Naturen omkring mig gjentog Bondedrengens Hilsen. En stille Trøst gjød Fred i mit Sind. Jeg tænkte med Henrykkelse, at jeg var elsket, gjentog i min Erindring alle Louises Løfter, og tilsvor hende at holde mine til Døden. Jeg betragtede i Solens Straaler en Ring, hun til Afsked havde givet mig. En dunkelblaa Steen i denne syntes at ligne hendes skjønne Øine, der inat havde grædt saa mange Taarer for min Skyld. Jeg gjenkaldte mig, hvor bedrøvet jeg havde sagt: „Og jeg fattige Menneske! jeg eier ikke det Mindste at give dig til Erindring om mig." Hun greb da min ene Handske, og svarede: „Denne tager jeg, og vil ansee den som et Pant paa, at jeg ikke er forladt, at der findes en Haand til mit Forsvar." — Jeg besluttede at bære Ringen i et Baand om Halsen, for at undgaae at vække Nogens Opmærksomhed med den. „Først den lykkelige Dag, da jeg seer Louise igjen, skal den indtage den Plads, hun gav den. Og denne umage Handske vil jeg gjemme, indtil jeg engang seer dens Mage. Indtil da har den en halv, en sønderreven Tilværelse, et tro Billede af mig selv" .... Udmattet paa Sjæl og Legeme naaede jeg mit Hjem, og mod min Forventning sank en dyb Søvn ned over mine trætte Øine.

Jeg vaagnede saa langt ud paa den næste Dag, at jeg beregnede, at nu maatte min Louise allerede være gaaet ombord og rimeligviis langt borte. Om Eftermiddagen drev en smertelig Uro mig ud af Byen, og det var, ligesom en ukjendt Magt førte mine Skridt til det Sted, hun havde forladt. Den kjære Pavillon ved Søen maatte jeg see igjen. Min Louises Tanker dvælede vist der. Da jeg kom til Lyststedet, fandt jeg, at min velbekjendte Laage stod aaben. I Huset, som jeg kunde see herfra, stode Vinduer og Døre paa vid Gab, og mig ubekjendte Folk syslede derinde, som om de flyttede. En Fornemmelse, hvis Uhyggelighed jeg ikke kan beskrive, overfaldt mig. Nu troede jeg endogsaa at see Secretair F. langt borte. Jeg vendte mig

hurtig bort fra mit tabte Paradiis, og gik hjem i den meest melancholske Stemning af Verden. Disse Gjenstande, som jeg saa ofte i Aftenbelysningen havde seet med glædedrukne Øine, stode nu for mig, som om en fiendtlig Storm havde faret over dem og berøvet dem al Friskhed. Jeg gik om ad Strandveien, for at see Havet. Jeg troede at finde Trøst ved at see den Vei, ad hvilken Louise var draget. Men Intet, synes mig, vækker mere den indre Længsel, som ofte uforklarlig hviler i ethvert Menneskes Bryst, end Havet. Bølgerne ere evige Reisende, der i et hjertegribende, dunkelt Sprog fortælle om et ubekjendt Feeland, og dog saa bekjendt, at det opvækker vor Hjemvee. Hvorledes maatte jeg i min Stemning blive tilmode ved Synet af det urolige Element, hvorpaa min Louise nu svævede! De Skibe, som jeg langtfra øinede, fulgte jeg med stirrende Blikke. Min Længsel forekom mig umulig at bære.

Da jeg endelig kom hjem, sad Farbroder Albert ved sit Instrument. Jeg satte mig ved Vinduet, og vi vare Begge tause, medens jeg dog ligesom halv i Drømme bemærkede den Characteer af Urolighed, som hans musikalske Digten udtrykkede. Den lød som Storm og Krigsallarm. Endelig sagde han: „Her var Ildløs i Byen inat. En stærk Ildløs. Brandtrommer og Vægterpiber vækkede mig af min søde Søvn. Jeg stod op, og gik ind i dit Kammer. Men du var der ikke. Du havde slet ikke været i din Seng. I Nat har du paany betraadt dine gamle, strafværdige Veie. Saaledes holder du de Løfter, du for kort siden gav mig.“ Under et Accompagnement, der bestandig svarede til hans Tale, vedblev han at foreholde mig min letsindige Svaghed og den Sorg, den forvoldede ham. Han omtalte Livets Ustadighed og den Anger, som hævner de Afdøde over de Efterlevendes Mangel paa Godhed imod dem. Her brugte han de Udtryk: „Naar vi sige hinanden: „„Farvel! Dødens Nat omgiver mig;““ og nu faldt han ved en naturlig Ideeforbindelse

ind i en gammel Composition af Benda, et Thema af en Duet af hans Romeo og Julie, hvor de Elskende sige hinanden Farvel, og hvor de omtalte Ord netop findes. Da jeg strax kjendte dette Thema, var det ligeledes en naturlig Ideeforbindelse hos mig, ikke blot at jeg fandt Lighed med Romeos Skjæbne og min egen, men ogsaa at et Sted af Shakspeares Tragedie faldt mig ind, hvor nemlig Romeo i Afskedens Øieblik synes at Julie seer ud som et Lig, en rædsom Anelse om Det som Tiden bærer i sit Skjød. Med Rædsel tænkte jeg paa, at noget Lignende var hændet mig selv, denne samme Morgen, og idet jeg udstødte et hæftigt Suk, holdt jeg begge Hænder for Ansigtet. Musiken ophørte pludselig, og Farbroder Albert løb hen til mig, løftede mit Hoved iveiret, og bad mig med kjærlige Ord at betroe ham hvad der saaledes foruroligede mig. Hans Kjærlighed var mig i dette Øieblik en ubeskrivelig Trøst, og da jeg havde fattet mig noget, fortalte jeg ham mine Tildragelser fra den Time af, da jeg første Gang mødte Secretair F. hos Conditorens, indtil denne Dag. Han hørte mig med en saa spændt Opmærksomhed og Deeltagelse, som et Barn, man fortæller et Eventyr. Phantasiens Rige var hans rette Fædreland, og denne sandfærdige Roman, hvori hans Pleiesøn var Helten, opfyldte hele hans Sjæl. Han fulgte mig i Tankerne, dadlede og roste mig, og græd af Sorg og Glæde ifølge Fortællingens Gang. Da jeg var færdig, priste han mig lykkelig, og raabte med Ungdoms-Varme: „Nu er du reddet! det troer jeg sikkert. I en sund Sjæl begeistrer den ægte Kjærlighed til alt Godt og Skjønt.“ Da Pigen kom i det Samme for at dække vort sædvanlige, tarvelige Aftenbord, bad han hende gaae igjen, og sagde, at vi spiste ude til Aften; hvorpaa han bød mig følge med sig til en Restauration. „Vi ville opmuntre os iaften,“ sagde han. Det var temmelig silde. Der var Ingen i Salen uden vi og to Herrer, der sad i dyb Samtale ved et lidet Bord i en Krog af Værelset, og lode til at være Ud-

lændinge. Farbroder Albert lod os give en Ret Mad, Dessert og dertil en Flaske Champagne, en Luxus som jeg aldrig havde ventet eller seet af ham. „Vi maae drikke din Louises Skaal," sagde han: „Har du aldrig talt til hende om mig?" — „Tilvisse, min Fader!" raabte jeg: „Hun har ofte sagt, at hun elskede dig." — „O!" udbrød han: „Gid jeg maa opleve at see hende ved din Side! hvad skal jeg da ikke gjøre for at behage hende! Det elskværdige Barn! Du er lykkelig, thi lykkelig kalder jeg Den, hvis Kjærlighed har en ædel Gjenstand, og finder Gjenkjærlighed. Fraværelsen, hvor tung den kan være, hører kun til de udvortes Ulykker, og i Kjærligheden ere disse ikke de værste." — „Har du nogensinde elsket, kjære Fader?" spurgte jeg. — „Ja," svarede han halv undseelig: „eengang, og veed du hvem? Din salig Moder. Ak du min Gud! da hun kom her til Landet med din Fader, var hun saa deilig, saa from, saa god. Hendes Mand var min Ven fra Barnsbeen af. Gud bevare os! du kan nok begribe at jeg med intet Ord, ikke med mindste Vink lod hende eller Nogen mærke min strafværdige Lidenskab. Musiken var hendes største Glæde. Naar jeg nu kom om Aftenen, bad hun mig ofte spille paa Claveret. Hvor jeg da phantaserede! det skulde du have hørt! I Toner vovede jeg at tale om mine Følelser. Jeg bemærkede ofte med Glæde, at hun aftørrede sine Taarer, og en Gang sagde hun: at mit Spil henrykkede hende saaledes, at hun syntes at see Himlen aaben. Dette er den høieste Lyksalighed, jeg har nydt i Kjærligheden. Men selv denne bebreidede jeg mig dog tilsidst, som en Uret mod din Fader, der forbetmeste faldt i Søvn ved min Musik. Hvor megen Overvindelse det end kostede mig, søgte jeg derfor at undslaae mig for at spille for hende, indtil hun blev syg; da kom jeg hver Aften og phantaserede i hele Timer. Selv i den Time, da hun døde, sad jeg ved hendes Fortepiano, saa at jeg

kan sige, at hendes Sjæl paa mine Toners Vinger fløi til den Himmel, hun havde seet aaben."

Denne Aftens fortrolige Meddelelser styrkede mig og bandt mig fastere end nogensinde til min faderlige Ven. I den Fortrolighed, som nu fandt Sted mellem os, lykkedes det mig ogsaa at faae hans Samtykke til at maatte forlade mit theologiske Studium, hvortil jeg i Grunden aldrig havde følt noget Kald. Jeg vilde derimod blot gaae en videnskabelig Vei, udarbeide en Afhandling og disputere for den philosophiske Doctorgrad, ifølge de dengang bestaaende Anordninger.

Fra hiin Periode blev jeg virkelig et nyt Menneske. Jeg studerede med Iver, og fandt min Glæde derved. Digtekunsten, som altid havde henrevet mig, syntes jeg nu først at fatte, og valgte et digterisk Emne til min Disputats, hvorpaa jeg arbeidede med stor Kjærlighed. Desuden passede jeg nu med Iver mine Informationer, og skaffede mig nye, saa jeg fortjente endeel, og bidrog til at forbedre Farbroder Alberts og mine egne forenede Kaar. Saaledes stræbte jeg, ikke at overvinde, men at formilde min Længsel efter min fraværende Veninde. Mangen Ængstelse fra den Kant gjorde mig det imidlertid ofte umuligt at bevare min indvortes Ligevægt.

En Maanedstid efter Louises Bortreise kom Betty en Morgen til mig, og leverede mig et Brev, som under hendes Couvert var kommet fra hendes forrige Herskab. Farbroder Albert modtog den nydelige unge Kone med al mulig Artighed, og underholdt sig med hende, medens jeg med bankende Hjerte næsten slugte min Louises elskværdige Brev, der, næst kjærlige og trøstelige Yttringer, indeholdt Efterretningen om hendes Reise, og berettede mig, at Sir Charles bevogtede ethvert af hendes Skridt, men iøvrigt var roligere og omgængeligere, end tilforn. Hun anmodede mig om at lade Udskriften paa mine Breve være til Betty, for at forebygge mulige Uheld, og forresten betroe dem

til denne paalidelige Persons videre Besørgelse. Jeg takkede hjertelig den smukke Brevdue, og aftalte med hende, at jeg til næste Postdag vilde bringe hende et Brev, som hun lovede at skaffe i Louises Hænder, ved Hjelp af sin Tante, som boede i London i Nærheden af Lord A's Hotel. Saaledes, sagde hun, havde hun aftalt det med sin kjære Frue, hvem hun omtalte med Kjærlighed og inderlig Bevægelse.

Disse Dage vare lykkelige for mig. Jeg nød ret den Glæde at skrive til min Elskede; og velsignende den Menneskenes Velgjører, som først opfandt Postvæsenet, ilede jeg med mit Brev til Bettys Huus. Hendes Mand, som var hjemme, modtog mig, som jeg havde været en fiendtlig Indqvartering. Han kjendte mig fra hiin Nat, og var ikke langt fra at vise mig Døren. Jeg sagde, at hans Kone havde lovet at besørge et Brev for mig til hendes forrige Herskab, og nærmede mig til Betty, som jeg leverede Brevet. Kobberrød i Ansigtet foer Manden til, og rev hende Brevet af Haanden, læste Udskriften, og skreg som en Afsindig: „Til hendes Herskab! Nei Satan forlade mig, er ikke Brevet til hende selv!“ Jeg tog ham det ud af Haanden, brød Seglet, og viste ham Navnet „Louise“ i den første Linie, idet Betty og jeg begge søgte at forklare ham Sammenhængen. Han saae i Brevet, men udbrød: „Hvem kan blive klog paa det? Det er jo skrevet paa et kaudervelsk Sprog, som Ingen kan forstaae!“ Betty sagde: „Kjære Mand! Det er Fransk, min Frøken er jo fransk. Denne Herre er jo hendes Kjæreste.“ — „Han er Fanden heller!“ skreg han: „Nei han er saa at sige hendes Mand. Tjeneren John, som selv var tilstede ved Vielsen, har fortalt mig Alting. Herren der er kjøbt til at tage hende, han bryder sig feil om hende. Troer du ikke, at jeg veed, hvad din Frøken er for En? Sir Charles! hendes egen Broder! Haarene maae reise sig paa en ærlig Mands Hoved over at tænke paa saadanne Misgjerninger. Ja græd du kun! Og De, min Herre! Jeg er ingen

grov Mand. Jeg har, Gud skee Lov, faaet en god Opdragelse, jeg fortænker Dem ikke i hvad De har gjort. Tiderne ere vanskelige, og Enhver maa feie for sin egen Dør, men min Kone skal ikke tage Deel i de Affairer. Tag Deres Brev til Dem, og ... Gud bevares" — tilføiede han bukkende — „jeg er ikke uhøflig, jeg er langt fra at vise Dem Døren. Vil De ikke behage at besee min Boutik! Den kan godt maale sig med enhver anden her i Byen." Han vendte sig nu for at vise mig Veien til Boutiken igjennem et andet Værelse. Hans Kone og jeg fulgte bag efter ham. Betty stødte mig paa Armen og rakte Haanden ud. Jeg forstod hendes Vink, og stak Brevet til hende. Ligeledes med Tegn forklarede hun mig, at hun nok skulde forsegle og besørge det. I Boutiken vare Kjøbere, som snart optoge N's Opmærksomhed, og gave mig Leilighed til at forføie mig bort.

Mere end tre lange Maaneder hengik efter denne Dag, uden at jeg hørte det Mindste fra Louise. I min Utaalmodighed gik jeg til Posthuset hver Gang Posten var kommen, og eftersaae paa Kortet, om intet Brev til Madame Betty N. skulde findes mellem de ankomne Breve. Altid forgjæves. Jeg havde ogsaa ivrigt lagt mig efter det engelske Sprog, og besøgte tidt et offentligt Sted, hvor man forefandt engelske Aviser, og i dette bundløse Chaos søgte jeg utrættelig, om jeg ikke mellem Nyhederne kunde finde noget Ord, som havde Hensyn til den Kreds hvori min Louise opholdt sig. Pludselig overraskede Avisen mig med den mig vigtige Efterretning, at Lord A. var død; og næste Postdag fandt jeg ogsaa paa Postkortet Madame Betty N's Navn. Med feberagtig Utaalmodighed ilede jeg til hendes Huus, uden at faae hende i Tale. Jeg gav mig et Ærinde ind i Boutiken. Der stod en søvnig, fortrædelig Dreng, der paa mine Spørgsmaal, om Madamen ikke var hjemme, gloede paa mig, uden at svare. Jeg tilbragte en søvnløs Nat; men næste Morgen bragte en ubekjendt Dreng mig et Brev, som jeg

fandt at være fra Betty, og som indesluttede et andet uden Udskrift. Jeg greb først efter dette, aabnede det hurtigt, og til min Forundring faldt nogle enkelte Stykker sønderrevet Papiir ud paa Bordet. Jeg sankede dem op, og kjendte Louises Haand. Betty skrev til mig, at et Brev, som Postbudet igaar bragte, var faldet i hendes Mands Hænder. Han havde uden Omstændigheder aabnet det, men da det var skrevet paa Engelsk, som han ikke forstod, og han indsluttet i Brevet fandt et andet med min Adresse, havde han med megen Vrede sønderrevet begge Brevene. Det var imidlertid lykkedes Betty at opsamle nogle Stumper af Brevet til mig, som hun herved sendte mig. Hun tilføiede, at jeg selv vilde indsee, at hun allerede havde liidt saa meget for disse Breves Skyld, at hun aldrig meer turde paatage sig at besørge noget; hvilket desuden for Øieblikket var umuligt, da hendes Tante, som hidtil havde bragt Brevene fra og til Louises Bolig, havde forladt London, hvorom hun ved et Brev med Skibsleilighed havde underrettet hende.

I en Stemning, som man kan forestille sig, tog jeg det sønderrevne Brev for mig, og studerede det med brændende Iver. Alt hvad jeg kunde sanke af disse paa forskjellige Lapper adspredte Ord, var følgende afbrudte Sætninger: .... „Men i den Tvang, hvori jeg levede som en Fange, kan Du selv tænke Dig min Angst og Forlegenhed ved denne Opdagelse. Jeg besluttede at tage min Tilflugt til min Faders Kjærlighed, da hans pludselige Død forandrede — — — — Jeg greb Leiligheden, og undslap lykkelig. Lord M. og hans Frue modtoge mig kjærligt. Men tænk Dig min Skræk og Sorg, da min opbragte Broder — — — — Min stakkels Fanny var ikke mere angst end jeg, og heller ikke gladere, da han kom frisk og sund tilbage — — — — haaber at bringe ham til Fornuft — — — — ganske afhængig af disse Venner, maa jeg vel have Taalmodighed, især da min Sundhedstilstand for Øieblikket

forbyder mig at reise. O min Fredrik! jeg døer af Længsel efter Dig! Naar trængte jeg til Din Nærværelse som nu? Jeg er ofte bange. Jeg vilde saa nødig døe, uden at have seet Dig igjen. Ofte er jeg ogsaa saa glad ved den Tanke at Dit elskede Billede — — — — — Bed til Gud for mig og Dig selv"
— — — — —

Dette var Alt hvad jeg kunde faae ud af dette Brev, hvis Indhold forekom mig saa vigtigt. Min Ængstelse og Uro ved Det, jeg havde læst, steg til en saadan Grad, at min Tilstand forfærdede min Pleiefader, da han saae mig. I otte Dage led jeg en Qval, der vist havde tilbraget mig en hæftig Sygdom, om den havde varet længere, men lykkeligviis bragte den næste Post et Brev, der blev mig tilsendt fra den herværende engelske Legation. Det var skrevet paa Engelsk med en overordenlig smuk Haand, og underskrevet George M. Jeg begreb, at min ubekjendte Correspondent var min Louises Frænde og Beskytter. Brevet var affattet i en simpel og ædel Tone, men syntes at forudsætte mit Bekjendtskab med Tildragelser, der ved Sønderrivelsen af Louises Brev vare gaaet tabt for mig. Af Grevens Yttringer, sammenholdte med de enkelte Ord af Louises Skrivelse, begreb jeg imidlertid, at en Duel maatte have fundet Sted mellem Lord M. og Sir Charles, foranlediget af Louises Flugt til den Førstes Huus, og at i denne Duel maatte Sir Charles være bleven saaret. Lord M. skrev, som følger: „Efter min Skyldighed besøgte jeg daglig hans Huus for at erkyndige mig om hans Befindende, og havde endelig den Ære at blive indladt til ham. I hans nærværende svagelige Tilstand fandt jeg ham blidere og mere modtagelig for fornuftige Forestillinger, end nogensinde tilforn. Jeg benyttede mig af denne hans Stemning, og bragte det til et Slags fredelig Overeenskomst imellem os, der, om den end ikke er saa ganske efter et elskende Ægtepars og deres Venners Ønske, dog kan bringe den Rolighed

tilveie, som Omstændighederne for Øieblikket saa nødvendig kræve. Sir Charles har forpligtet sig til at reise udenlands i to Aar, og i denne Tid stræbe at blive Herre over sin ulykkelige Lidenskab, og imidlertid aldrig med mindste Handling eller Ord forurolige sin Søster, hvorimod jeg paa hendes Vegne har lovet, at hun i den bestemte Tid skal forblive i mit Huus, og ikke blot være fraværende fra sin Ægtemand, men ikke engang verle Breve med ham. Hvor haarde disse Vilkaar ere, føler jeg i mit eget Hjerte, men troer dog, at Tabet for Dem og Deres Frue er mindre, end det ved første Øiekast synes. Jeg er overbeviist om, at De og Deres Louise ikke kunde forene Dem enten i Danmark eller noget andet Sted i Verden, uden at Sir Charles vilde opsøge og forurolige Dem. Heller ikke var det Øieblikket for Deres Frue, som desuden er angreben af den sidste Tids Tildragelser, til at udsætte sig for en Reises Anstrengelser. Hvad Brevverlingen angaaer, da troer jeg at vide et Middel, ved hvilket De og Deres Elskede aldrig i lang Tid skal være uvidende om hinandens Befindende. Saasnart Noget af Vigtighed skulde hænde, skal jeg selv have den Ære at underrette Dem derom. Naar De Intet hører fra mig, er det et Tegn paa, at Alt er ved det Gamle. Jeg beder Dem bære mig med et Svar paa dette Brev, men for Fremtiden er jeg vis paa, at De vil tage Hensyn til det Æresord, en Ven har givet. Jeg haaber ogsaa, at De, som den Lykkelige, vil ædelmodigen skaane en ulykkelig Medbeiler. Sir Charles' Sindsforfatning maa opvække Alles Medynk. De kjender ham kun fra hans onde Side, men han har ogsaa en god. Han er et Menneske af udmærkede Evner, en brav Officeer, og har i Grunden en ædel Sjæl. To Aars Fraværelse vil, som jeg haaber, bringe ham tilbage til Pligt og Fornuft, og jeg forsikkrer Dem, det skal være mig en udmærket Glædesdag, naar jeg kan føre Deres Hustru i hendes Ægtemands Arme. Vær imidlertid vis paa, at hun i mit

Huus er i det ømmeste Venskabs Varetægt. Min Fanny og jeg have selv bragt hende ud til vort Landgods, hvor hun ønsker indtil videre at opholde sig. Vi have der søgt at forskaffe hende al den Beqvemmelighed og Behagelighed, som staaer i vor Magt, og sørget for hendes fuldkomne Sikkerhed. Lad mig endnu sige Dem, at jeg er Deres Frues Ven og Frænde, at jeg selv har igjennem flere Aars Prøvelser tilkæmpet mig Besiddelsen af det Fruentimmer, jeg elskede, min nuværende Hustru. Maatte disse Omstændigheder tjene mig som Adkomster til Deres Tillid og Venskab!" —

Dette Brev, som under andre Omstændigheder rimeligviis vilde sat mig i den værste Sindsstemning, lettede i dette ulykkelige Øieblik mine Bekymringer. At vide Louise i Sikkerhed, var en ubeskrivelig Trøst, og jeg troede desuden ved Lord M's Hjelp at turde haabe, om to Aar at see en Ende paa mine længselfulde Sorger. Jeg resignerede mig, og skrev i denne Aand til Lord M., indstændig bedende ham at underrette mig om Louises Sundheds-Tilstand, der efter de seneste Efterretninger usigelig foruroligede mig. Det varede heller ikke længe, før en elegant ung Herre kom op til mig, nævnede sit Navn, og sagde at han var ansat ved den engelske Legation, og stod i Forbindelse med Lord M., der havde paalagt ham at gaae til mig, for at hilse mig, og sige at han selv og Alle i hans Huus befandt sig meget vel, og ønskede at høre det Samme fra mig. Hver sjette, syvende Uge kom denne samme unge Mand med det samme Bud, undertiden med en lille aaben Seddel, skreven med Lord M's Haand, ganske af lignende Indhold. Jeg vovede da ligeledes at sende et Par Linier, hvori jeg forsøgte at indblande nogle Ord om min Længsel. Hvor ubetydelig denne Communication med min Elskede end var i sig selv, oplivedes jeg dog for mange Dage, hvergang den unge Mand havde besøgt mig. Ved en saadan Leilighed sagde jeg engang til Far-

broder Albert: „Kjærligheden lever af Lidt." — „Kalder du Det Lidt?" sagde han: „Du veed, hun lever, er sund og rolig, og elsker dig. Du kan haabe at forenes med hende igjen. Hvem kan nægte at det er overmaade Meget?" — Jeg maatte give ham Ret. Dog følte jeg en Tomhed, som Intet kunde udfylde, og naar en glad Følelse greb mit Hjerte ved den Tanke, at hver Dag, som gik, førte mig nærmere til den, som skulde forene os, fulgte snart en kummerfuld Betænkelighed efter, den nemlig: hvorledes det skulde blive mig muligt at forskaffe Louise en nogenlunde behagelig Tilværelse ved min Side.

Et Aar var saaledes hengaaet. Da fik Farbroder Albert en Dag et Besøg af en gammel Bekjendt, som jeg nogle Gange havde seet hos ham. Denne Mand var en formuende Viinhandler, ved Navn R. Min Pleiefader sagde, at det var en meget skikkelig Mand. Ikke desmindre var han mig høist uvelkommen, fordi han, naar han engang var lykkelig arriveret, og sad godt paa sin Stol, næsten ikke var til at flytte, men kunde sidde mange Timer saa godt som ganske taus med største Taalmodighed. Denne Mand kom en Dag, som sagt, og satte sig ned, efter at have spurgt: „Hvor gaaer det?" Hvorpaa min Pleiefader spurgte: „Hvorledes lever De hjemme hos Dem?" — „Jeg takker," svarede R., og derpaa var denne Samtale forbi. Farbroder Albert gik til sin Pult, og vedblev at skrive nogle Noder, sagte nynnende. Jeg sad med en Bog, som interesserede mig. Imidlertid syntes mig dog, at Høfligheden fordrede, at jeg skulde conversere Manden. Jeg lagde Bogen tilside, men vidste ikke i en Hast, hvordan jeg skulde begynde. Efter en Pause af et Qvarteerstid udfandt jeg endelig at sige: „Det er et uroligt Veir, vi have i dette Aar." — „Ja," sagde R.: „Det er næsten umuligt at beholde sin Helbred." — „Ja vist nok," svarede Farbroder Albert, uden at lade sig forstyrre. „Det kommer ventelig," vedblev R., „af den

Comet, som man venter næste Aar. Man siger jo, den kan være farlig og slaae vor Jord sønder og sammen." — „Bah!" svarede Albert: „Dens Gang er nok bestemt og afmaalt." — „Ja," sagde den Anden, „det er jo Noget som intet Menneske kan vide." — „Men naar intet Menneske kan vide det," udbrød Farbroder, „hvoraf veed man da, at den kommer?" — „Det veed jeg tilforladelig ikke," svarede R. Efter en lang Pause tog jeg Ordet, og sagde: „Cometernes og Planeternes Gang lader sig jo beregne." — „Ja," svarede R., „det er af de Ting, som de Lærde sige, men som vist intet Menneske troer." — „I den Sag," sagde jeg, „kan ogsaa Troen undværes, thi det er Ting, som man sikkert veed." — „Det modsiger al sund Fornuft," svarede R.: „Hvorban skulde noget Menneske komme til at opmaale de Tingester deroppe, som man ikke engang veed hvad er?" — „Hvorledes!" raabte Farbroder Albert: „Er der noget Menneske som tvivler paa, at de ere Kloder, fulde af Liv ligesom vor Jord? at de i afmaalte Kredse dreie sig i deres Baner?" — „Ja," svarede R., meget koldblodig: „Det tvivler jeg stærkt paa, thi det kan Ingen vide, og det er ogsaa Noget som kan være os det Samme." — „Men," vedblev Farbroder, „Deres Hjerte maa dog slaae af Begeistring og Glæde, naar De om Natten hæver Øinene til den stjernefulde Himmel." — „Herre Gud!" udbrød R. med et Suk: „Hvad Glæde kan man have af at see de lyse Prikker? Der kan vist gaae hele Aar hen, uden at jeg seer op paa Himlen, uden for at see, om det seer ud til Regn, saa jeg skal slæbe paa min Paraply." — Min Pleiefader vendte sig om til sin Pult, nynnede og skrev paany. Da nu R. i en god halv Time havde siddet og tiet, reiste han sig, som for at sige Farvel, men blev dog staaende nær ved Døren. Endelig nærmede han sig til mig, og sagde: „Det er sandt, jeg er egenlig kommen for at tale med Dem. De giver jo Underviisning baade i Fransk og Italiensk? Den

aa Sara der hjemme har faaet Lyst til at blive mere perfect Fransk, og vilde ogsaa gjerne lære Italiensk. Og saa tænkte paa Dem, om de kunde have Lyst at give hende Timer."
„Er denne Dame Deres Datter?" spurgte jeg. — „Nei, ud bevares!" sagde R.: „Det veed De vel nok, at min Kone jeg have ingen Børn. Nei, dette Pigebarn er eneste Datter min salig Compagnon, som var Den, der eiede Pengene, ormed vi begyndte Viinhandelen. Men nu har jo siden den d Lykken været god for mig ogsaa. Og da nu Vorherre j ham fra hans eneste Barn for nogle Aar siden, og eftersom oderen ogsaa var død, saa fastsatte han, at hun skulde blive i t Huus, til hun blev gift engang i Tiden. Myndig er hun erede. Men gifte sig lader hun ikke til at ville. Og det er imeligt, for hun kunde saamænd gjøre en Mand lykkelig. Hun r sine rede tredsindstyve Tusinde. Men hun tænker maaskee, di hun har lidt Skade i Ryggen" ..... „Skade i Ryggen?" ıbte Farbroder Albert. „Ja veed De det ikke nok?" svarede ligegyldigt: „Men seer De, min Kone og hun gaae paa medie og ud at spadsere sammen, og der komme ogsaa smukke lk i vores Huus, men jeg veed ikke, hvordan det er, hun kje- sig alligevel, og nu har hun faaet det Indfald, at ville ge sig med disse Sprog, og hver Dag i lang Tid har hun langt, at jeg skulde skaffe hende en Lærer. Og naar hun vil gjøre sig Livet suurt med saadant Noget, saa kan jeg ikke formene hende det. Hun har jo Raad til at betale ." —

Da den Betaling, der blev mig buden, var usædvanlig god, i bleve vi snart enige om denne Sag, og den næste Dag for- ede jeg mig til Viinhandlerens Huus, skjøndt med en vis illie mod min nye Skolar, hvem jeg forestillede mig gam- lagtig, vanskabt og blot af Kjedsommelighed tilbøielig til at je Sprogtimer, for saaledes at dræbe Tiden. Fru R. modtog

mig smilende over hele Ansigtet, og med Ord saa søde om den Lykke, at hendes Pleiedatter skulde informeres af et saa dannet og interessant Menneske, at jeg var nær ved at undskylde mig, og gaae min Vei, da den omtalte Pleiedatter i det Samme kom ind. Det var en lille Pige, der saae meget ung ud, og uagtet en noget forvoxet Figur dog havde et særdeles behageligt Udvortes. Hendes blonde, rige Haar og hendes hvide Tænder toge sig godt ud til de mørke Øienbryn og de smukke brune Øine. I hendes hele Person var et Udtryk af Livlighed og Godhed, der, forenet med et vist Udseende af legemlig Svaghed, gav hende noget saa Interessant, at man maatte vredes paa Skjæbnen, der med saa haard en Haand havde berørt denne spæde Skabning. Hun indlod sig med mig om Gjenstanden for mit Komme, og talte saa forstandigt; at jeg gik bort med ligesaa megen Lyst til at begynde vore Studeringer, som jeg var kommen med Ulyst til samme; og allerede næste Dag begyndte jeg denne min nye Forretning. Min Lærling overgik min Forventning. Hun lærte med saamegen Lethed, hun oversatte de Forfattere, som vi gjennemgik, i et saa smukt og dannet Sprog, og de Stiiløvelser, hun selv efter sit eget Hoved opsatte, vare i dem selv saa interessante, saa vittige, at de Timer, jeg gav hende, vare en sand Opmuntring fra mine øvrige Forretninger af denne Natur. Forholdet til en lærvillig Elev, især en qvindelig, har Noget der umærkelig leder til Venskab og Fortrolighed. Sara og jeg havde dobbelt Grund til at finde Trøst i hinandens Omgang, da vi Begge lede af en indre Tomhed, skjøndt af forskjellige Grunde, hvorved jeg maa bemærke, at min Lod dog var bedre end hendes, thi jeg led af en Længsel der havde en bestemt Gjenstand, hun derimod syntes at sukke efter noget Ubekjendt og Uopnaaeligt, og var saameget mere at beklage, som hendes daglige Omgivelser vare usigelig langt under hendes egen Sphære. Det varede heller ikke længe, førend hun

havde vidst at mage det saaledes, at ikke blot jeg, men ogsaa min Pleiefader vare indførte i R's Huus, og efterhaanden, og saa at sige uden at vi mærkede det, bleve jevnlige Gjæster, tiltrods for Husets totale Mangel paa behagelig Omgang, hendes egen undtagen. Hun besad desuden et stort Talent til at gjætte sine Venners Ønsker, og en utrættelig Iver for at opfylde dem. Det var altsaa intet Under, at ikke blot jeg ansaae denne Piges Venskab som en uventet Trøst fra Himlen, men at ogsaa Farbroder Albert følte sig tiltrukken af hendes Omgang; hvortil ogsaa kom, at hun elskede Musik, og selv spillede godt paa samme Instrument som han.

En vis Frihed havde umærkelig indsneget sig i Saras og mit indbyrdes Forhold. Vi omgikkes hinanden som Broder og Søster. Et saadant Forhold er farligt, det er vist, og det er formasteligt at indlade sig deri, thi sjeldent er det, at begge Parter uskadte trække Haanden ud af Løvens Strube. Hvad mig angik, var denne Pige mig inderlig kjær; men i det Mindste forekom det mig, som min Hengivenhed virkelig var reent broderlig. Min Kjærlighed til Louise havde grebet dybt ind i mit aandelige Væsen. De søde Erindringer, som stedse beskjæftigede min Phantasie, kunde ikke let fortrænges af Noget. Al anden Elskværdighed forekom mig fremmed i Sammenligning med den der smykkede min egen unge Hustru, hvem desuden Længsel og Fraværelse endnu fastere havde bundet til mit Hjerte. Desuden var der Noget ved Sara, der ligesom tjente mig til et Skjold mod hendes Fortrin. Det var ikke hendes Legemsfeil. Nei langt fra! Den var ikke iøinefaldende, og ved saa ofte at see hende, var jeg virkelig kommen til reent at forglemme den. Den Anstødssteen, jeg omtaler, var en Grad af Exaltation, som aldrig har manglet at gjøre den Virkning paa mig, som man pleier at kalde: at slaae Vand i Blodet. Naar vi for Exempel i Læretimerne læste en Digter, og hun nu ved et eller andet

Sted, som i Eensomheden havde henrevet mig til Taarer, udbrød i høie Udraab over dets Skjønhed, blev jeg ganske kold, og søgte mangengang at finde Noget at dadle ved Det, jeg selv beundrede, blot af en fortrædelig Følelse over at forstyrres i min stille Glæde ved en overspændt Ros. Naar jeg tilbragte Aftenen hos hendes Pleieforældre, havde vi indført, at jeg læste høit for vort lille Selskab. Hr. R. faldt som oftest i Søvn, Farbroder Albert derimod fulgte med lysende Blikke, ofte med Taarer i Øinene, men ganske taus, hvert Ord jeg udtalte, medens Fru R. uophørlig afbrød mig med saadanne intetsigende Udbrud, om hvilke jeg iforveien vidste, naar de skulde komme, som for Exempel: „Gud hvor det er deiligt! Nei det holder jeg ikke ud!“ o. s. v. Denne ofte forekommende, eensformige Lyd pleiede Farbroder og jeg imellem os at kalde Minutskud. Sara var en opmærksom, forstandig, følende Tilhører, men naar Læsningen ophørte, udbrød hun i saa hæftige Udtryk med saa lidenskabelige Bevægelser, at jeg ordenlig kunde gyse for det Øieblik jeg skulde lukke Bogen. Saaledes gik det ogsaa Farbroder Albert. En Aften da vi gik hjem sammen, spurgte jeg, hvorfor han mod al Sædvane ikke havde været at bevæge til at røre Pianoet, tiltrods for de ivrigste Anmodninger. „Det var en taabelig Undseelse fra min Side,“ svarede han: „Da jeg sidst phantaserede i Saras Nærværelse, blev den gode Pige saa henrykt ved Musiken, at ligesom jeg vilde reise mig fra Instrumentet, farer hun hen til mig, kaster sig paa Knæ for mig, og kysser mig paa Haanden. Jeg blev, sandt for Herren, saa forfærdet, at Blodet susede mig for Ørene, og nu var jeg bange for at det skulde gaae ligesaadan i Aften, og derved blev det mig umuligt at phantasere.“ —

Engang, da vi kom til at omtale Göthe, yttrede Sara, at hun gjerne vilde give sin hele Formue, ja det Halve af sit Liv, blot for et Øieblik at kunne tale med ham. Jeg kunde

ikke undlade at modsige hende, og kom til at sige: „Jeg vilde ikke give den nye Vest, jeg her har paa, for at see Göthe et Øieblik. Hvad kunde det hjelpe at see en Mand i et ligegyldigt Øieblik, tale med ham om Veiret, om Reisen og Landeveiene, ovenikjøbet med den rimelige Formodning, at han bragte Høflighed og Levemaade et Offer ved den Samtale, han saaledes undte mig? En anden Sag var at leve med ham paa en fortrolig Fod, høre hans Bemærkninger over hans egne og Andres Frembringelser, see ham i ubevogtede Øieblikke, vove at forelægge ham sine egne Tvivl og Tanker. Dette var Meget værdt. Men iøvrigt have vi jo hans eget bedre Væsen i hans Værker, og i dem skal vi omgaaes ham. Det er jo kun som Digter, at han er til for os, og som Digter taler han jo fortroligt med os." — „Men," svarede Sara, „regner De det da for Intet, at kunne følge sit eget Hjertes Trang, ved at give sin Tilbedelse Luft? Hvilket lyksaligt Øieblik, naar jeg kunde kaste mig for hans Fødder og udbryde i Tak og Taarer! Han selv vilde bevæges derved, troer De ikke det?" — „Jeg veed ikke," svarede jeg, „men efter den Idee, jeg har om ham, troer jeg ikke, at en saadan Scene vilde være ham behagelig." — „Hvorledes!" raabte Sara: „En Digter, som han, skulde være saa ufølsom?" — „Nei ikke det," svarede jeg, „men ..... i Sandhed jeg veed ikke at forklare min Mening. Det gaaer med vor Henrykkelse over de skjønne Kunster og Naturens Skjønhed, som med den religiøse Andagt: Den kan ikke udbryde i høie Raab og lidenskabelige Yttringer. Kun i Stilhed og Ydmyghed maae vi nærme os Guddommen og dens Aabenbaringer i Livet." Sara lod mig ikke sige Mere. Med Hæftighed udbrød hun: „Saaledes taler den nordiske Phlegma, men den er ikke given Enhver. Et varmt Hjertes Følelser ere en ugangbar Mynt i vore Climater. Men," tilføiede hun med sagtere Stemme, „hvad Göthe angaaer, saa indseer jeg meget vel, at min

ringe Hylding ikke kunde interessere ham. Et stakkels Væsen som jeg! Dog har han selv sagt et Sted: at en sand Hengivenhed, hos hvilketsomhelst Menneske, var ikke at foragte." — Hun kunde ikke længere holde sine Taarer tilbage, men vendte sig bort, og græd. Dette Optrin bedrøvede mig, og jeg fortrød at have saaret denne gode Pige, der aldrig tilføiede nogen Skabning det mindste Ondt, men hver Dag gjorde Nogen Godt. Hendes Exaltation, som mishagede mig saa meget, maatte man ansee som en Følge af hendes legemlige Svaghed.

Iblandt de Ankeposter, som jeg i mine Tanker fremførte mod Sara, var ogsaa den, at hun syntes at ynde og opsøge nogle usigelig flaue Veninder; især var der en Frøken Hansine, som næsten daglig besøgte hende, og lod til at have stor Deel i hendes Fortrolighed. Denne Dame, som var 29 Aar, sex Aar ældre end Sara, havde en særdeles Gave til at mishage mig, og jeg troer ikke at gjøre hende Uret, naar jeg paastaaer, at paa en meget smuk Taille nær, var der Intet hos hende, der kunde indtage noget Menneske. Engang i min Nærværelse beklagede hun sig for Sara over en meget ubehagelig Scene der havde fundet Sted paa et Bal, hvor hun havde været, og over en Fornærmelse, som en Laps ved denne Leilighed havde tilføiet hende. Hun blev selv saa rørt ved denne Beretning, at hun udgjød de bittreste Taarer. Sara sagde: „Hvorfor vil du gaae i det Selskab? Jeg har før sagt dig, at jeg havde hørt, der var en slet Tone." — „Gud!" raabte Frøken Sine: „Skal man da aldrig have nogen Fornøielse? Dands er nu min Lyst. Du kan sagtens sige det. Du er undskyldt for at gaae paa Bal og dandse." — Den stakkels Sara blev blodrød. Den Anden vedblev: „Det er, ved Gud! ikke saa let at vogte sig for Mandsfolks Paatrængenhed." — „Det troer jeg dog, man kan," svarede Sara. — „Ja du snakker!" raabte Frøken Sine: „Det veed du heller ikke Noget om. Der er Ingen, som paa den

Maade gjør af dig." — Nu kunde jeg ikke længere udholde det. „Hvorledes forstaaer Frøkenen Det, De der siger?" spurgte jeg. „Det er let at forstaae," raabte Frøkenen, bestandig græbende: „Sara er en ganske fortræffelig Pige, som jeg betroer Alting, og som jeg ærer og agter fremfor alle unge Piger paa vor Alder, men hun er skjæv i Ryggen, det veed hun selv, og bryder sig ikke derom; dertil er hun alt for fornuftig." — Sara reiste sig i en dødelig Forlegenhed og gik hen til Vinduet. — „Forlad mig, Frøken!" raabte jeg: „Det særdeles Udelicate i hvad De der siger, maa undskylde, at mit Svar ogsaa faaer noget Udelicat. Ikke blot jeg, men Alle, troer jeg, ansee Jomfru Sara for den elskværdigste Pige i hendes Omgangskreds. Den legemlige Feil, De omtaler, glemmer man let. Jeg for Exempel seer den aldrig, og jeg vilde ansee den Mand for en følesløs Klods, som en saadan lille Uregelmæssighed i Figuren kunde gjøre blind for de Yndigheder og Fortrin, som mangen Pige maatte ønske at kunne tilbytte sig for en smuk Taille." — „Jeg regner ikke hvad De siger," svarede Frøkenen: „De taler af Kjærlighed." — „Ja," svarede jeg, „af den bedste Kjærlighed: Kjærlighed til hvad der er Skjønt og Godt. Det gjør mig ondt, om De ikke har denne Kjærlighed tilfælleds med mig." Sara nærmede sig med glædestraalende Øine. Hun rakte mig Haanden, og sagde: „Jeg takker Dem for Deres Venskab, men Sine mener det ikke saa ilde. Hun er en god Pige." Og med disse Ord omfavnede hun Frøkenen, som om hun var hende taknemmelig for det Forsvar, hun havde givet Anledning til. „Ja lille Sara," sagde Frøken Sine: „Jeg forstaaer nok, hvorban det hænger sammen. Gud lad dig blive lykkelig! Det skal ikke glæde Nogen meer end mig." — Den Forlegenhed, der betog mig ved disse udelicate Hentydninger paa mine Følelser for Sara, blev endnu større den næste Dag, ved en i sig selv ubetydelig Omstændighed. Under den foranførte Samtale havde jeg siddet og leget med min Uhrnøgle,

og i min Ærgrelse og Iver var jeg kommen til at brække den itu, og havde kastet den fra mig. Den var af ingen Værdi, ikke engang af Guld. Et Stykke couleurt Glas var indfattet i den. Da den var brækket over, dannede den en lille Fiirkant med en Øsken foroven. Da jeg nu næste Formiddag kom til bestemt Time, gjorde Sara mig selv opmærksom paa, at hun bar den i et Baand om Halsen. Jeg følte at jeg rødmede, og stammede nogle Ord, om at den var uværdig til en saadan Ære, da den var uægte, aldeles uden Værdi. — „For mig," sagde hun, „er den af større Værdi end alle Jordens Diamanter. Den erindrer mig om en Time, som jeg aldrig glemmer." Ved disse Ord tog hun min Haand i begge sine, trykkede den, og beholdt den længe efter at vi havde begyndt vor Læretime. For første Gang faldt det mig ind, at Saras Følelser for mig vare anderledes end mine for hende. Jeg bebreidede mig medrette min Uforsigtighed i Omgang med denne gode Pige, der ikke drømte om den Jernmuur, der skilte hende fra hendes uskyldige Ønsker. Jeg besluttede, med saa stor Skaansomhed som muligt at trække mig tilbage, og da jeg om kort Tid skulde disputere for Doctorgraden, og havde meget travlt, saa gav Dette mig en antagelig Grund til at komme sjeldnere. Desuden troede jeg, at i et Forhold som dette kunde det være meer end tilladt, at betroe hende min Forbindelse med Louise; men Mangel paa Anledning til en saadan Fortrolighed, og Frygt for at bedrøve den stakkels Pige forvoldede at jeg aldrig kunde komme til at meddele hende mine forbums Tildragelser.

At vide sig elsket af et Fruentimmer, man agter, er imidlertid Noget, der ikke kan andet end opvække en vis Ømhed, der mangengang seer ud som Kjærlighed, og undertiden bemærkede jeg selv, at jeg mod min Villie nærede en saadan Vildfarelse hos Sara og hendes Omgivelse. Der indtraf imidlertid Et og Andet, som paany kjølede mine Følelsers Varme. En Dag,

jeg kom til Sara, fandt jeg hende meget sørgmodig, og paa min Forespørgsel om Grunden hertil, fortalte hun mig, at en ung Mand, som hun nævnede mig, beilede til hendes Haand; at hendes Pleieforældre overhængte hende med Forestillinger om at give ham sit Ja, og hvad som især bedrøvede hende, at den ulykkelige Elsker vilde af Fortvivlelse forlade Alt og reise til Ostindien. Jeg kjendte noget til denne unge Mand, og havde skjøndt ikke i den senere Tid, seet ham flere Gange i R's Huus. Der var Noget i denne Historie, som undrede mig. Jeg sagde Sara, hvad jeg meente, at denne Brudgom vist ikke var at foragte. Men disse mine Yttringer forøgede overordenlig hendes Bedrøvelse. „Min Gud!" udbrød hun: „Hvad skulde bevæge mig til at gifte mig mod mit Hjertes Ønske? Min Frihed er det eneste Gode jeg har. Bare jeg havde Fred for de Andres Forestillinger! Jeg er ret ulykkelig! Gid jeg laae i min Grav!" Da jeg nogle Dage efter var allene med Fru R., førte jeg hende paa dette Capitel, hvilket var meget let, og jeg lod nogle Ord falde om, at det var Synd at forurolige og bedrøve Sara med denne Sag. „Ih Gud bevares!" raabte Fruen: „Er Sara bedrøvet for Det? Det er jo en gammel Historie. Det traf sig saadan, at min Mand sagde hende, at Faderen til det unge Menneske havde sagt til ham, at der kunde blive et net Par af Sara og hans Søn, der syntes meget godt om vor Pleiedatter, og saa snakkede vi frem og tilbage for hende, og meente, at det var et godt Parti. Men vi have vist siden glemt at fortælle hende, at den Fyr er forlovet med en Anden." — „Men han vil jo reise til Ostindien," sagde jeg. „Ja," svarede Fruen, „det troer jeg nok. Han har jo faaet et rart Embede derovre, og saavidt jeg veed, skal han have Bryllup først." Saaledes var Udfaldet af denne Roman. Faa Dage efter kom Fru R. og Frøken Sine, og firerede mig, som man siger, i Anledning af et lille Guldhjerte, som Sara bar om Halsen, istedenfor min fordums

Uhrnøgle, der Gud skee Lov var gaaet istykker. Dette Hjerte lode de mig høre, at jeg havde foræret Sara; og i den Ordstrid, som opkom ved deres hæftige Paastand og min Benægtelse, blev det indlysende, at Sara havde, om ikke udtrykkelig sagt, saa dog ladet sig forstaae med, at jeg havde givet hende dette Smykke. Denne usande Side af Saras Characteer havde jeg ikke formodet, og det Indtryk, denne Opdagelse gjorde paa mit Sindelag imod hende, var saa stort, at jeg i lang Tid ikke forvandt det, og det var mig umuligt at indlede den fortrolige Samtale, hvori jeg vilde gjøre hende bekjendt med min Forbindelse; — en Pligt, som jeg daglig foresatte mig at opfylde imod hende, men hvortil jeg ikke kunde finde den rette Stemning.

Jeg havde imidlertid lagt en Plan for Fremtiden, der opfyldte mig med Henrykkelse. Det andet Foraar siden hiint mærkelige Møde i Dyrehaven var kommet. I dette skulde jeg tage Doctorgraden. Jeg havde Haab om at faae Reisestipendium. Til Efteraaret vare de to Aar forløbne, i hvilke jeg havde lovet Lord M. at forholde mig passiv; jeg vilde da reise til England, og — det koste hvad det vilde — see min Louise, og i Forening med hende tage Forholdsregler for Fremtiden. Efterretningerne fra hende modtog jeg bestandig paa samme Maade. Et venligt Ord fra Lord M. besvarede mig engang imellem et halvt forblommet Spørgsmaal, om man endnu erindrede mig med samme Godhed, om Sir Charles endnu var fraværende, o. s. v.

Den Dag, jeg med Ære havde tilkjæmpet mig Doctorhatten, var Farbroder Albert og jeg indbudne til et Aftenselskab hos R's. Vi havde rigtignok ønsket at helligholde Dagen paa en anden Maade. Men denne Opmærksomhed af Familien var dog for stor, til at kunne afslaaes. Sara havde desuden, med sit sædvanlige Talent til at overraske paa en behagelig Maade, viist sin vennehulde Deeltagelse ved at sende os nogle smagfulde Gaver af hendes eget Arbeide. Vi fandt den bestandige Kreds af Om-

gangsvenner hos Fru R., Alting forresten meget festligt. Fruen kaldte mig over hundrede Gange „Hr. Doctor," og tilføiede, at naar jeg nu giftede mig, vilde min Kone blive kaldt Frue. Derfra gik hun over til at formane mig til snart at træffe et godt Valg. „De kan jo ikke vide, Frue," sagde jeg, „om jeg ikke allerede har valgt." — „Nei," svarede hun: „det kan jeg ikke vide, om De har valgt i Deres Tanker. Men en Kjæreste har De ikke, det vil jeg døe paa." — „Men bedste Frue! Det vilde dog være vovesligt at risquere Deres Liv saaledes." — „Min bedste Ven!" vedblev hun: „Det dømmer jeg deraf, at De har ikke noget Huus, hvori De kommer, uden dette. Det har Deres Farbroder, som De kalder ham, ofte sagt. Og havde De en Kjæreste, maatte De jo have Deres Gang hos hende." — „Men," svarede jeg, „hun kunde jo være langt herfra, i et andet Land, eller i en Provinds langt borte." — „Nei," vedblev Fruen, „De har ikke reist udenlands, ikke nogensinde været langt fra Kjøbenhavn. Saa ligegyldig kunde De da heller ikke være, at ikke reise hen og besøge hende, om hun var i Fyen eller Jylland." — Jeg vilde svaret noget endnu, men i det Samme faldt mine Øine paa Sara. Jeg saae, hun skiftede Farve, og jeg havde ikke Hjerte til at sige Mere om denne Sag. Fru R. vedblev, og sagde: „Svar mig nu paa Deres Ære og Samvittighed: Er De vel forlovet?" — „Samvittigheds-Spørgsmaal, kjære Frue!" raabte jeg smilende. Farbroder Albert sad og saae ned for sig og nynnede med et polisk Ansigt. „Nei," sagde han, „jeg svarer for ham: Forlovet er han ikke." — „Naa Tak skal De have," sagde Fruen: „Det lettede en Steen af mit Hjerte, thi jeg mener det meget godt med denne kjære unge Doctor." — Ved enhver saadan Leilighed tænkte jeg med Glæde paa, at jeg snart skulde reise bort, og lovede mig selv, inden Afskeden at betroe Alting til Sara. En Dag da vi vare ene, vilde jeg indlede denne Samtale, og begyndte med at underrette hende om

min snart forestaaende Afreise, som dog af adskillige Grunde først skulde finde Sted i August. Men inden jeg kom videre i min Text, brast Sara i hæftig Graad, og viste en saadan lidenskabelig Smerte ved Tanken om vor Adskillelse, at jeg blev baade bedrøvet og forlegen, og ikke turde sige Mere, af Frygt for en endnu hæftigere Scene. Jeg tænkte ikke, at min utidige Taushed snart skulde forvolde en endnu langt værre, end jeg forestillede mig.

Efter nogen Tids Forløb bleve Farbroder Albert og jeg indbudne af N's Familie til at deeltage i en Lysttour til Dyrehaven. Det var Saras Fødselsdag, og da denne Sommer var paradisisk skjøn og varm, syntes det, at man bedst kunde helligholde denne Familiefest udenfor Byens qvalme Mure. Allerede Dagen iforveien var der i N's Huus en Kogen, Bagen og Indpakning, som om en Udvandring skulde finde Sted. Da den store Dag kom, satte hele vort Selskab sig paa to holsteenske Vogne, der vare saa fuldpakkede af Mennesker, Kurve med Levnetsmidler, Fade, Tallerkener, Glas o. s. v., at Hestene neppe kunde trække dem. Jeg kunde ikke andet end være af Hr. N's Mening, der, efter endelig at have faaet Plads i den med lutter Kurve og Pakker opfyldte Vogn, udbrød med et Suk: „Herre Gud! Saadan en Tour koster saa megen Møie og Besværlighed, uden at tale om de mange Penge der gaae med, at man vist kunde finde paa at fornøie sig paa en lempeligere Maade.“ Jeg kunde saa meget mere gaae ind i hans Ideer, og kalde denne Lysttour ulempelig, som de Fremmede, der vare indbudne, vare mig til største Ulempe, fremfor Alt den yngre Deel af Damerne, for hvilke Frøken Hansine var Formanden. Inden vi stege paa Vognene, begyndte hun allerede at pine mig. Farbroder Albert og jeg havde efter fattig Leilighed gjort Sara nogle smaa Foræringer, som til vor Sorg bleve presenterede for Selskabet. Jeg havde hændelsesviis truffet et Par Theekopper med en smuk Idee

i Tegningen, og valgt dem til min ringe Gave. „Vil man see!“ sagde Frøken Sine: „Denne Kop skal nu hver Dag kysse Saras Læber. Ja ja! Doctoren veed nok hvad han gjør.“ — „Ti du bare stille!“ udbrød Fru R. „Der kan skee Meget inden Aften.“ — Meget forstemt, meget træt af en langsom Kjørsel i Solheden og i et kjedsommeligt Selskab, ankom jeg endelig til den Skov, som jeg aldrig siden hiint Møde med F. kunde see uden en særegen Følelse. Det forekom mig, som disse prægtige Bøge vare indviede i min Hemmelighed. Mine Tanker førte mig længere ind i Landet til hiin Pavillon ved Søen, hvori Maanen speilede sig. Jeg var kun halv nærværende paa en Spadseretour i dette store Compagnie, og hørte kun halvt adskillige Vink og forblommede Hentydninger af Fru R. og af de andre Veninder. Sara saae forlegen ud, og søgte ikke at nærme sig til mig. Eremitagen var udseet til vor Reises Maal. I et af de underste Værelser blev der, efter megen Løben frem og tilbage af alle Damerne, endelig dækket et stort Bord, besat med alleslags solide Mad- og Drikkevare. Man gav mig Plads ved Siden af Sara, hvilket vist ikke var mig ukjært. Mod Slutningen af Maaltidet tog Fru R. sit Glas, og gav sin Mand et Vink, idet hun sagde halv høit: „Nu, Mand! Mand!“ — Manden reiste sig, og proponerede Saras Skaal. Vi reiste os Alle, og toge vore Glas. Derpaa rømmede han sig, og sagde: „Min kjære Myndling Jomfru Sara F. er mig overgiven af hendes salig Fader, der var min salig Compagnon og første Opkomst, som jeg takker for i hans Grav, og finder, som Enhver vil indsee, at det ikke er mere end min forbandede Skyldighed, at vise mig som Fader for hans Datter, og kort sagt, da min Kone og jeg have befundet, at hun og en agtværdig ung Mand elske hinanden, men af hans store Beskedenhed, forbi hun er rig og han har ingen Ting, ikke vil sige Noget til hende, saa ville vi som Forældre gjøre Ende paa denne Sag, og bryde Isen, og

drikke de Forlovedes Skaal med vores Samtykke. Hr. Doctor Fredrik L's og Jomfru Sara F's Skaal!" —

Jeg troer ikke, at et Jordskjælv, hvorved Eremitagen var falden sammen, havde gjort mig saa angst, som denne Tale af Hr. R. Fortvivlelsen, troer jeg, gav mig Aandsnærværelse. Jeg satte mit Glas ned, og sagde: „Hr. R.! Denne Spøg er i Sandhed meget nærgaaende. Jeg er langt fra ikke saa lykkelig at være elsket af Jomfru Sara. Hun er min bedste Veninde, til hvem jeg har betroet, hvad De nu tvinger mig til at erklære for dette Selskab: At et helligt og ubrødeligt Baand allerede i to Aar har bundet mig til et andet Fruentimmer." — Idet jeg sagde disse Ord, tog jeg Saras Haand. Jeg havde allerede bemærket, at hun under Hr. R's Tale havde begyndt at skjælve. Med et høit Skrig sank hun nu i Afmagt. Fruentimmerne samlede sig om hende, og bragte hende ind i et tilstødende Værelse. Hele Selskabet kom i Oprør. En løb hist, en Anden her. Jeg blev forlegen siddende ved Bordet, tilligemed Farbroder Albert og Hr. R., der udbrød af og til: „Gud bevares! Gud forbarme sig! Hvilke Historier!" o. s. v. Fru R. kom ud fra det andet Værelse, hvor Sara og Damerne vare. Fruen var som ude af sig selv. Hun og hendes Mand geraadede i Klammeri. „Det var din Skyld, Kone," sagde Hr. R. temmelig taalmodig: „Sagde jeg det ikke nok, vi skulde holde vores Næse fra saadanne Ting? men du var nu saa vis i din Sag." — „Det var jeg," sagde Fruen, „og det hænger heller ikke saadan sammen. Dersom Sara havde vidst, at Doctoren var forlovet, saa havde hun nok sagt det og ikke gjort sig og os til Narre." — „Naa!" sagde Hr. R.: „Du har selv sagt til mig, at Sara vidste slet ikke hvad du havde isinde." — „Nei!" udbrød Fruen: „Det vidste hun ikke heller; det er at sige, jeg havde ikke sagt hende det med rene Ord, men hun gjættede det nok." — „Ja det gjorde hun rigtig nok," raabte Frøken Sine, som i det Samme

kom ind: „Den arme Pige! Fy, Hr. Doctor! De maa skamme Dem. Jeg har selv hørt, hvilke Ord De har talt til hende, saa Enhver kunde tydelig forstaae at De elskede hende.“ — „Ja,“ raabte Fru R., „og givet hende et Hjerte at bære om Halsen, og altid holdt hendes Haand i Deres, naar De læste med hende.“ .... For alle disse Forbrydelser vidste jeg mig ligesaa fri, som jeg med Ærgrelse anede, at disse Rygter kom fra Saras egne, i egenlig Forstand fuldkommen usande Yttringer. Gjendrive dem vilde jeg derfor ikke, og lod rolig disse Fruentimmer skjælde mig ud, saa meget som de lystede. Nu kom Touren til Farbroder Albert. „Og De har sagt, at Doctoren ikke var forlovet!“ Han reiste sig ganske rolig, tømte sit Glas, og sagde: „Til skyldig Taksigelse!“ Derpaa vendte han sig til mig, og sagde: „Det er vel bedst, at vi To tage hjem.“ Jeg forlangte ikke bedre. Vi vandrede tause gjennem Skoven, og fandt ved Udgangen en Vogn, hvorpaa vi kjørte hjem, og først i vor eensomme Bolig fattede jeg mig efter disse Optrin, og lettede mit Hjerte i fortrolig Samtale med min gamle prøvede Ven.

Den næste Dag var min første Gang til Sara. Man sagde mig at hun var syg, at Lægen var kaldet, men man indlod mig dog efter hendes eget Ønske og lod os blive allene. Hun laae i sin Sofa, bleg med forgrædte Øine. Inderlig rørt kyssede jeg hendes Haand, og bad hende tilgive, at jeg ikke for længe siden havde betroet hende hvert mit Anliggende. Sara græd. Endelig sagde hun: „Fru R. har i den bedste Mening gjort stor Uret. Ogsaa De har handlet grusomt imod mig; men jeg selv har den største Uret. Hvor var det muligt, at jeg noget Øieblik kunde være formastelig nok til at tænke, at en Mand, som De, kunde elske et ulykkeligt Væsen om jeg? En af Natur og Skjæbne forfulgt og forskudt, som jeg? Og det har jeg troet, jeg tilstaaer det! jeg har drømt en Drøm, der var mere værd

end mit hele Liv. Men det er Deres Skyld. Ikke blot jeg, men hele Verden maatte troe, at De elskede mig, og var høimodig nok til at glemme at jeg manglede en rank Figur. Men De har bedraget og fornærmet mig." Under denne Replik, som Sara begyndte med stor Sagtmodighed, steg hun efterhaanden til en lidenskabelig Hæftighed. „O kjære Sara!" raabte jeg: „Himlen er mit Vidne, at De i mine Øine er smuk og uden legemlig Mangel. Jeg veed at jeg har Uret imod Dem, men det Venskab, jeg har baaret for Dem, har været saa varmt, som en Broders rene Kjærlighed. Intet Bedrageri har fundet Sted, naar jeg har viist de Følelser, som besjælede mig for Dem. Lad mig ansee Dem som en Søster, og tag venlig mod en Broders Fortrolighed." — „Jeg tilstaaer Dem," svarede hun, „at jeg selv og alle Mine have anseet Deres foregivne Forlovelse som en Udflugt, for paa en høflig Maade at trække Dem tilbage." — „Kjære Sara!" raabte jeg: „jeg er ikke forlovet, jeg er gift." — „Gift!" udbrød hun hæftig, og skjulte sit Ansigt i Sofapuderne. Jeg fortalte hende nu mine Hændelser saa kort og saa skaansomt, som muligt. Dog sagde jeg med rene Ord, at min unge Hustru var min første og eneste Kjærlighed. Da min Fortælling var endt, rakte Sara mig Haanden, og sagde mildt og resigneret: „Jeg har Intet at bebreide Dem. Gud velsigne Dem og Deres Louise! Jeg vil modtage hende, som en Søster." Ved disse Ord trillede Taarerne ned ad hendes smukke, udtryksfulde Ansigt. „De skal være min Broder," vedblev hun, „min bedste og eneste Ven." Med disse Ord kastede hun sig om min Hals, omfavnede og kyssede mig hæftig. I det Samme aabnede Fru R. Døren paa Klem, stak Hovedet ind og raabte: „Naa! Det maa jeg lide! Er nu Alting godt og paa det Rene?" Sara svarede: „Kjære Moder! Doctoren har betroet mig Alting. Han er ganske uskyldig. Spørg mig ikke videre, men modtag ham og

hans Pleiefader med samme Venskab som tilforn, ja med et endnu større, om muligt."

Jeg følte mig lettere efter denne Scene, og da jeg nu efter min Mening frit turde vise Sara min Opmærksomhed, lod jeg det ikke mangle paa al optænkelig Omsorg og Velvillie imod hende under hendes Sygdom, der varede en Tidlang, og som hun selv omtalte som heel betænkelig, yttrende at hun ret glædede sig ved den Tanke, at en nærforestaaende Død vilde føre hende fra en Verden, der ikke havde nogen Lykke for hende. Hun laae imidlertid ikke tilsengs, men bestandig i en Sofa, meget net klædt i en smuk Negligé. Hendes Øine lyste af Glæde, naar jeg kom, og jeg helligede hende derfor ogsaa hvert Øieblik, som jeg havde tilovers. Hun vilde ugjerne tage Medicin af anden Haand end min; og da hun var saa mat at hun aldeles ikke kunde holde sig iveiret, saa bar jeg hende hver Morgen i mine Arme fra hendes Sovekammer til det næste Værelse, og hver Aften tilbage.

Engang, da jeg ikke kunde komme førend ud paa Aftenen, modtog Fru R. mig med Graad og Klage. „Ak!" raabte hun: „Vor søde lille Sara! ak Gud! ak Gud!" — Jeg turde neppe spørge. „Ak!" vedblev hun, „hun føler nok, Enden er nær. Hun har saamænd i denne Formiddag gjort sit Testament. Det velsignede Barn! hun tænker vel som saa: at hendes Formue skal ikke komme i fremmede Paarørendes Hænder. Vi derimod, min Mand og jeg, have i fem Aar været hende i Forældres Sted. Gud velsigne hende for hendes gode Hjerte! jeg glemmer hende aldrig." — „Er Sara bleven meget syg?" spurgte jeg ganske forskrækket. — „Ja!" sagde Fru R., hæftig udbrydende i Graad: „Hun er meget slet." — Jeg gik nu ind til hende, og fandt hende som den forrige Dag: kun forekom det mig, som hun havde græbt. — Jeg kjendte hendes Læge. Den næste Dag opsøgte jeg ham, og bad ham oprigtig sige mig

Saras Tilstand. „Ja det kan jeg let sige," svarede han: „Hun feiler slet Intet, og kan nu gaae ud, naar hun vil." — „Men," spurgte jeg forundret: „Hun har jo igaar gjort sit Testament?" — „Ja det har hun gjort vel i," svarede han: „Det skulde alle De gjøre, som have Noget at testamentere bort." — „Hun selv," udbrød jeg, „troer at føle sin Død nær." — „Bah!" sagde han: „Det er intet Andet end disse Kramper og denne Overspændthed, som bringe Læger og Ægtemænd til Fortvivlelse." —

Samme Aften, da jeg kom hjem, sad Farbroder Albert ved Claveret, og ledsagende sine alvorlige Ord med dertil svarende Toner, foreholdt han mig hvad den sande Troskab vilde sige; hvor uværdigt det var at fornægte sit Hjertes Udvalgte, o. s. v. Paa min Forespørgsel, hvad Dette betydede, fortalte han mig, at han fra Fru R's Huus vidste, at Sara havde sagt til sine Fortrolige, at jeg var mere at beklage end hun, da en Ungdoms-Letsindighed havde nødt mig til at indlade mig i et Forhold, som jeg inderlig fortrød. Fru R. og Hansine, tilføiede han, nærede det Haab, at jeg vilde søge at bryde denne Forlovelse (som de kaldte min Forbindelse), da jeg i Grunden tilbad Sara. — Det var mig let at retfærdiggjøre mig for min Farbroder. Jeg sagde ham, at denne usande og uskjønne Side hos Sara var mig velbekjendt, men at jeg undskyldte den paa Grund af, at jeg ansaae alle disse Svagheder hos hende som en Sygdom, en aandelig Krampe, en mislebet Phantasie, der bringer Mennesker til at opdigte for sig selv og Andre, og jeg tilgav hende disse Feil, da de opveiedes af det meget Gode og Ædle, som hun forresten besad. „Nei Tak!" sagde Farbroder Albert: „Usandhed, reen Løgn, det kan jeg mindst af Alting tilgive et Menneske. Det er jo ogsaa ligefrem fra den Onde selv, at Sligt kommer." — „Ja," svarede jeg, „det er jo egenlig ikke Løgn. Der er jo altid noget Sandt deri." — „Det

er den værste Løgn," raabte han: „Det er Misbrug af det Hellige; Fordreielse af Sandheden, saa man ikke kan kjende den fra Løgn! Saadant Noget ligner det moderne Misbrug af hvad man jo ogsaa kalder Broderie i Musiken, og som gjør, at man ikke kan kjende en deilig Melodie. Hvordan vilde det gaae, ifald en heel Menighed vilde give sig til at brodere en Choral i Kirken? Den Ene sang i Øster, den Anden i Vester. Det vilde jo være til at døe af; og Gud trøste Organisten! Hvordan vilde det gaae, om alle Mennesker vilde sige Usandhed? Jeg kan ikke sætte mig ind i Sligt. Jeg kan begribe, at et Menneske drikker sig fuld, stjæler, og meget Andet, men Dette gaaer over min Forstand."

Lidt efter lidt trak jeg mig nu tilbage fra mine Syge-Opvartninger hos Sara, der ogsaa snart kom sig. Min Reise var nu forhaanden og Dagen dertil bestemt, da med Eet det Rædsels-Budskab løb, at en engelsk Flaade med fiendtlige Hensigter nærmede sig vore Kyster. I Førstningen fæstede man i Almindelighed ingen Tro til dette Rygte; og jeg, for hvem denne offentlige Ulykke ovenikjøbet var en privat, vilde paa ingen Maade ansee den som troværdig, førend de fiendtlige Troppers Landgang opfyldte mig og Alle med Forbauselse. Disse Dages Begivenheder ere endnu i frisk Minde, ikke blot hos den Generation, der var Vidne til dem, men ogsaa hos den yngre, som begjærlig lytter til Traditionen derom.

„Naa i Guds Navn!" sagde Hr. R.: „Nu er Cometen paa Himlen! Kan De huske, vi talte om den ifjor? Og Krig have vi da ogsaa." — „Ja," sagde Farbroder: „det Sidste er det Værste." — „Det kan jeg ikke sige," vedblev R.: „Krig det veed man da hvad er, men det Kramberoppe, det kan Ingen vide, hvad Ulykke det kan medføre. Men bliver det til Alvor med Fienden, saa forstaaer det sig selv, at det jo er meget slemt. Men jeg er Capitaine ved Borgerskabet, og skal nok gjøre min

Pligt saavelsom de Andre, skjøndt det kan ikke hjelpe os stort; Fienden er altfor stærk." Disse Ord optog Sara meget ilde. Hun var fra første Øieblik af begeistret af en heel krigersk Iver, og ønskede blot at man vilde tage hende med i Mandsklæder, og at hun maatte være saa lykkelig at udgyde sit Hjerteblod for den gode Sag.

Saasnart Kronprindsens Opfordring til Studenter-Corpset lød, samledes vi Alle med et freidigt Mod. Farbroder Albert selv, uagtet han var over de Aar, da en Pligt af denne Natur kunde fordres af ham, vilde ikke blive tilbage, men gjorde sin Ret gjældende som gammel Student, og deeltog i alle Corpsets Øvelser og i de Poster, som bleve os betroede. Næsten alle Næringsveie standsede meer eller mindre. Vore Informationer, som vare vor egenlige Indtægtskilde, ophørte ganske. Til vore daglige Fornødenheder maatte jeg bruge nogle Penge, som jeg allerede havde optaget af mit Reisestipendium, thi hverken jeg eller Andre tænkte paa den tilkommende Tid. En ganske besynderlig Stemning herskede i vor hidtil fredelige By. Vor nationale Godmodighed og Gavmildhed viste sig i det skjønneste Lys. De Fleste deelte med Andre hvad de havde; den almindelige, store Fare jevnede de Uligheder, som i roligere Dage vare herskende, og det daglige Livs smaa Kjedsommeligheder og Ærgrelser forsvandt. Hvor stor denne Fare var, syntes imidlertid ikke klart for vore fredelige Medborgere. De kjendte ikke en Beleirings og et Bombardements Rædsler; de tænkte kun paa de Farer, for hvilke De, som skulde stride for Fædrelandet, vare udsatte, og Disse vare med stor Resignation rede til at offre Livet. Men de brændende Huse, det græsselige Syn af dræbte og saarede Fruentimmer og Børn tænkte man sig ikke. Ingen Modløshed var at spore, selv hos de ellers Frygtsomme; og om Aftenen naar vore udmarcheerte Tropper kom tilbage, herskede

i de Familier, som ikke savnede Nogen af Deres, en mere
lig og munter Tone end i roligere Dage.

Ingen var driftigere end Sara. Med megen Umage bevæ-
e hun Hr. R. til at realisere nogle, hende tilhørende Obli-
tioner, hvilke hun deels i Levnetsmidler, deels i Penge lod
dele til de Tjenstgjørende og deres Familier. Selv pillede
n Charpie Dag og Nat, og da der fra Hospitalerne blev
jendtgjort, at man, for at lette Byrden for disses Velgjører-
er, havde anskaffet Folk til dette Arbeide, og blot udbad sig
aned, blev hun meget misfornøiet over at hun ikke længere
ade anvende sin Tid paa denne Maade. Men for heller ikke
at være uvirksom, sendte hun næsten alt sit eget Linned, og
kjøbte alt det brugte, hun kunde overkomme. Da man i
lfælde af en langvarig Beleiring kunde befrygte Mangel paa
netsmidler i Staden, udkom en Opfordring til Indbyggerne
en agtet Militair, der formanede dem til Nøisomhed og
ligste Sparsomhed i Levemaade. Neppe havde Sara hørt
se Ord, førend hun paalagde sig selv en saadan Faste, at
n om to Dage ikke længere kunde udholde den, men maatte
de tilbage til sin sædvanlige Diæt. Hr. R. derimod var af
modsat Mening. Naar han om Aftenen kom hjem, vilde
a leve bedre end han pleiede, og lod den bedste Viin fra
is Kjelder sættes paa Bordet. „Det er da det Mindste man
i have," sagde han, „naar man hele Dagen har staaet og
smægtet. Hvad skulde man nu spare for, i en saadan kjed-
amelig Tid, da man ingen Dag er sikker paa sit Liv?" —
Vi maae trøste os," sagde Farbroder Albert, „med de Ord,
Biskop sagde forleden; da den ærværdige gamle Mand med
ttet Hoved gik omkring, og formanede Tropperne, som vare
Stillede paa Volden, til ikke at frygte Dem som blot kunne
ae Legemet ihjel, men ei formaae at dræbe Sjælen." — „Ja
ud velsigne Bisskoppen og hans Formaninger!" svarede R.:

„Det er nu igjen af de Ting, som hverken han eller Nogen kan vide. Men man skal jo døe engang, det er vist; og er min Time ikke kommen, saa træffer ingen Kugle mig. See det er min Religion.“ — Jeg kunde i dette Tidspunkt ikke noksom forundre mig over denne Mand. Saa phlegmatisk, som han var, saa punktlig passede han dog sine militaire Pligter; og uagtet ingen enten patriotisk eller religiøs Begeistring oplivede hans Mod, viste han sig dog uforfærdet. En Morgen meget tidlig, da jeg kom fra Vagt, saae jeg ham i fuld Uniform staae og slibe sin Sabel paa en Slibesteen, som stod paa et Gadehjørne. Han stod taus og ubemærket derved; og da jeg tiltalte ham, sagde han ganske phlegmatisk: „Godmorgen! Naa jeg staaer her og sliber min Sabel; man kan jo ikke vide hvor nær Fienden kan komme os.“

Ved det frivillige Arbeide, Studenter-Corpset paatog sig, nemlig at forbedre den Deel af Volden, som vi selv bevogtede, hændte det sig, at Farbroder Albert fik et voldsomt Stød over den venstre Arm; det var ikke farligt, men forhindrede ham dog fra at gjøre videre Tjeneste, hvilket meget bedrøvede ham; og da han maatte bære Armen i Bind, kunde han ikke engang fordrive Tiden med at musicere. Jeg var sjelden hjemme; han led af Kjedsomhed og Urolighed. Jeg overtalte ham derfor til at tilbringe den meste Deel af Dagen og hele Aftenen i R's Huus.

Nu indtraf hiin mærkværdige anden September, da den skjønneste Sommerdag med Eet blev afløst af en Aften, der som den yderste Dommedag udgjød sin Rædsel over den rolige Stad. Jorden syntes at ryste under Kanonernes Torden; Brandpile og gloende Kugler foere lysende gjennem den stille, klare Luft, mellem Himlens Stjerner, saa det saae ud, som om disse faldt ned fra deres Baner. Luer af antændte Huse flammede iveiret. Omtrent en Time efter Bombardementets Begyn-

delse blev jeg paa nogle Timer afløst fra min Post, og ilede til R's Huus, hvor jeg, som jeg haabede, traf min Pleiefader. Fru R. var i stor Angst. Hendes Mand stod paa Volden, Sara var ulykkeligviis i Besøg hos Hansine, hvis Forældres Huus netop laae i den for Faren meest udsatte Deel af Staden. Jeg ilede strax derhen, for at hente hende, og medens jeg kæmpede mig frem mellem Brandsprøiter, Vagter og flyvende Bomber, lykkedes det mig tillige at udfinde en Vei gjennem nogle Tvergader, ad hvilke jeg haabede, uskadt at kunne bringe hende tilbage til hendes Hjem, som laae i den roligste Deel af Byen. Jeg fandt Frøken Sine og hendes Familie beskjæftigede med at indpakke og flytte deres Sager og Meubler, da der faa Huse fra dem var Ildløs. Sara gik dem iøvrigen tilhaande. Hun var i den meest exalterede Stemning, og talte om den Lykke at døe med sine Venner, heller end at forlade dem i Nødens Time. Det var først efter mange Forestillinger at hun endelig samtykkede i at ville følge mig. „Dog," sagde hun, „gaaer jeg ikke herfra, førend jeg har sagt Farvel til Enhver især af denne Familie, som jeg maaskee aldrig seer mere." — Hun løb ind i næste Værelse, hvor Fruen i Huset just befandt sig. I samme Øieblik klingrede Vinduerne, et græsseligt Bulder hørtes, Alting syntes at staae i Røg og Flamme. Baade jeg og De, der vare omkring mig, stode bedøvede. Min første Tanke var Sara. Jeg foer ind i det Værelse, hvori hun var, og hvorfra Røgen og Buldret syntes at komme. I første Øieblik kunde jeg Intet skjelne for Damp. Jeg raabte paa Sara; jeg skimtede noget Hvidt paa Gulvet, og — hvilken Skræk! — der laae den arme Pige, uden Tegn til Liv. Ogsaa Hansines Moder laae paa Gulvet, men hendes Skrig og Klage viste, at hun var ilive. De andre Huusfolk kom til. Man løftede Fruen op. Hun var let saaret i den ene Kind. Jeg knælede hos Sara. Hun gav Tegn til Liv. Jeg tog hende i mine Arme. Blodet styr-

tede ud af den ene Side. En Fætter af Huset og jeg toge en let Sofa, som stod i Værelset, lagde hende omhyggelig i denne, og bare hende Begge, med stor Anstrengelse og ikke uden Fare, til det langt fraliggende Hospital. Man tog strax imod os; de omhyggeligste Forholdsregler vare trufne. En Læge undersøgte hendes Saar, og forbandt hende. Paa en anden Seng i samme Værelse laae en nydelig lille Pige, som, truffen af en Bombe, var dødelig saaret, og stille forblødede sit unge Liv. Hendes Fader havde mistet Armen. Den jamrende Moder sad mellem Begges Leie, og holdt paa Skjødet en lille Dreng, der havde faaet et let Saar i Ansigtet. Saasnart Lægen fjernede sig fra Saras Leie, ilede jeg til ham, og spurgte, om hendes Saar var farligt. „Tilvisse," sagde han veemodig: „Den ene Hofte er aldeles knuust. Jeg frygter, det gaaer os ikke bedre end med den lille Pige, som vi kun formaae at skaffe en nogenledes smertefri Død." Jeg nærmede mig til Sara, og tog hendes Haand. Hun dreiede Hovedet lidt, og det syntes mig, at hun smilede. Derpaa lukkede hun Øinene, og det lod, som hun sov. Med blødende Hjerte ilede jeg til Fru R's Huus, og bragte dette Sorgens Bud. Jeg bad min Pleiefader blive der, til jeg næste Morgen afhentede ham, og ilede nu tilbage til min Post.

Ved Dagens Frembrud ophørte Bombardementet og vore Kanonskud fra Voldene. Den skjønneste Morgenrøde oplyste den endnu rygende Stad og de blege, udmattede Borgere, som fra deres militaire Poster ilede til deres Huse, ængstelige for det Budskab, som maaskee ventede dem der. Mange Mennesker, som Nattens Skræk havde fængslet, løb omkring for at opsøge deres Nærmeste, Alle tause. En og anden Skorsteen begyndte at ryge, ligesom i fredelige Dage. Skarer af Fugle sadde paa Tagene, hvorhen de vare tyet i den Forfærdelse, som ogsaa havde rammet denne uskyldige Slægt.

Saasnart jeg var afløst fra min Post, ilede jeg til Hospitalet. Sara aandede endnu; men hun laae som i Dvale, og aabnede ikke Øinene. Den lille Pige ved hendes Side var død. Den bedrøvede Moder sad endnu paa samme Sted. Hun holdt det døde Barns Haand i sin, men var falden i Søvn med den lille Dreng paa Skjødet, som ogsaa sov. Jeg stod nogle Øieblikke, og betragtede denne Gruppe, kyssede endnu engang min blege Veninde Haand, og efter at have hentet min Pleiefader, ilede jeg med ham hjem til vor eensomme Bolig, hvor vi Begge gik tilsengs, for at søge nogle Timers Hvile. Jeg kunde ikke sove. Vor Pige kom sagte ind, og meldte mig, at et Bud fra vort Corps vilde tale med mig. Jeg sprang hurtig op og modtog en Ordre fra vor Chef, som beærede mig med en Befaling om at paatage mig nogle Extra-Forretninger. Jeg gik strax ud, og var beskjæftiget til langt ud paa Aftenen. Hele denne Dag var temmelig stille.

Saasnart jeg blev fri, ilede jeg til Hospitalet. Sara var død. Dyb og inderlig var den Smerte, jeg følte ved dette Budskab. Saa kjærligt var det Hjerte, der nu havde ophørt at slaae; saa høit havde denne Pige elsket mig; saamangt et bedrøvet Øieblik havde jeg mod min Villie forvoldet hende! — I den sørgmodigste Stemning kom jeg hjem til Farbroder Albert, der havde tilbragt hele denne Dag i dyb Eensomhed, da Fru R. var taget ud til Amager, og alle Andre af hans faa Omgangsvenner vare adsplittede hist og her. Heller ikke vare Gaderne sikkre. Af og til faldt Bomber; flere Steder begyndte det at brænde, men det blev dog snart slukket igjen. Jeg var overordenlig udmattet, og sov hele denne Nat, tiltrods for min Sindsstemning, og uden at blive vækket af de Bomber som sprang ikke langt fra vort Huus.

Den næste Dag var jeg fra den tidlige Morgen beskjæftiget paa samme Maade, som den foregaaende. Om Aftenen begyndte

det rædsomme Bombardement, hvis ødelæggende Spor endnu ikke, efter saa mange Aars Forløb, aldeles ere forsvundne inden vore Volde. Den skjønne Stad syntes ganske at bukke under for de frygtelige Luer. Jeg erholdt nogle Timers Frihed, og ilede til vor Bolig, høist urolig over min Pleiefaders Skjæbne. Nabohusene stode i lys Lue; ogsaa Taget paa vort var angrebet af Ilden. Flammerne sloge allerede ud af Vinduerne i Qvisten. Jeg fandt Farbroder Albert ifærd med at indpakke nogle af vore nødvendigste Sager i en stor Kurv. Med ubeskrivelig Glæde over at finde ham frisk og vel, greb jeg ham i mine Arme, og bad ham ile bort med mig. Med stor Fatning tog han Hat og Overkjole paa, vendte sig derpaa, og saae sig om i Værelset. Han løb hen til sit Fortepiano, anslog en Accord, og udbrydende i Taarer, raabte han: „Farvel, gamle Ven!“ Hurtig greb han derpaa fat i den ene Ende af Kurven, bød mig tage den anden, og fjernede sig taus tilligemed mig.

Vi toge Veien til Amager, og naaede lykkelig dette eneste nogenledes sikkre Tilflugtsted. I et af de yderste Huse af den nærmeste Landsby lykkedes det mig at forskaffe et usselt lille Værelse, som man indrømmede os. De fattige Beboere vare meget velvillige. De bragte os et Par Dyner og Puder, som de udbredte paa Gulvet, og satte et Lys i en Plade paa Bordet. Dette og to brøstfældige Stole vare Alt hvad der fandtes i dette Kammer, der forresten syntes at være taget i Besiddelse af en Legion Fluer, der næsten slukkede Lyset ved at omsværme det. I denne uhyggelige Omgivelse indførte jeg min stakkels Pleiefader, der takkede Gud for dette Fristed; og glad over at vide ham nogenlunde i Sikkerhed, forlod jeg ham med Løfte om at komme tilbage noget efter Midnat, saasnart jeg var bleven afløst fra min Post.

Da jeg traadte ud af Huset, befandt jeg mig paa en Mark eller Fælled, og havde Kjøbenhavn ligefor mig. Hvilket Syn!

Det syntes som om hele Staden stod i lys Lue. Frue Taarn brændte. De tre Kroner paa Spiret skinnede i Flammerne. Næsten ganske høit udbrød jeg: „O tredobbelte nordiske Krone, uplettet af Svig og Grumhed! du lyser i din Martyrdød, med en Glorie om dit Hoved!“ Jeg forfærdedes selv over at høre mine lydelige Ord, og bemærkede nu at jeg var omgiven af Skarer af Mennesker. Den hele Mark var bedækket med Flyttegods. Huusvilde Familier sadde deels paa Braget af deres reddede Effecter og Meubler, deels laae de omkring i Græsset og paa Kanten af Grøfterne; Mange uden det Mindste, hvortil de kunde hælde Hovedet. Smaa Børn skreg. Et og andet Menneske græd og vred Hænderne, vistnok Mangen over det uerstattelige Tab af sine Nærmeste. Inderlig takkede jeg Gud for min Louises Fraværelse, hvorover jeg saa mangengang havde fortvivlet. „Kjære Louise!“ sagde jeg ved mig selv: „Veed du Noget om hvad her foregaaer, hvor urolig maa du da ikke være! Hvor vilde du skjælve, om du saae mig vandre her, hvor Dødens Sendebud ved hvert Skridt flyver omkring mig, saa at jeg, heel bevæbnet, som jeg gaaer, dog ei er istand til at gjøre det Ringeste til mit Forsvar!“

Da jeg omtrent Klokken Eet om Natten gik samme Vei tilbage, kom jeg paa Christianshavn forbi en Viinkjelder, som endnu var aaben, og hvor jeg saae Lys. Jeg fik det Indfald at gaae derned og kjøbe et Par Flasker Viin, som jeg kunde bringe med mig til Farbroder Albert. Viinhandleren, der selv var tilstede, bad mig høflig at sidde ned og tillade at han maatte gjøre mig tilgode med hvilken Viin jeg helst ønskede. „Jeg seer,“ sagde han, „at De bærer Studenteruniform, og De har vist havt en besværlig Nat. Folk af det Slags kan vi ikke gjøre nok af.“ Jeg takkede ham for hans Godhed, men underrettede ham med faa Ord om mit Ærinde, og om den gamle Fader, som ventede mig. „Ja, saa var det Synd at opholde Dem,“ sagde

han, idet han selv hentede to Flasker fiin Viin, for hvilke han paa ingen Maade vilde modtage nogen Betaling, men tilføiede tvertimod en Tallerken fuld af Sukkerbrød, som stod paa et Bord. Med største Iilfærdighed bandt han det Hele i en Serviette, og leverede mig den, uden at spørge om mit Navn.

Allerede inden jeg var ved Døren til det Huus, hvor jeg havde forladt min Pleiefader, hørte jeg ham synge indenfor, og det en Sang der lød heel besynderlig. Jeg tittede ind ad det lave Vindue, og saae ham til min Forundring sidde med et lille Barn paa Skjødet, som han sang for, og lod ride Ranke paa sit Knæ. Den Lille loe høit, og jublede af Glæde, hvilket dannede en forunderlig Contrast til den aldrende Mands bekymrede og urolige Mine, hvormed han saae sig om og kastede længselfulde Blikke hen til Døren. Jeg forstod at han med Ængstelse ventede mig, og skyndte mig ind. Ved Synet af mig opklaredes hans hele Væsen, og efter et Glædes-Udbrud over mit lykkelige Komme, sagde han: „See hvilken rar lille Dreng jeg her har! Han er kun halvandet Aar, men saa klog, som om han var dobbelt saa gammel. See hvilke kloge Øine, hvormed han betragter os, som om han forstod Alt hvad vi sagde! Jeg gik for et Par Timers Tid siden udenfor Døren, og traf hans stakkels Moder, som sad med ham paa Skjødet. Hun var gaaet med ham fra det brændende Huus, og har Intet reddet uden den lille Bylt, som ligger derhenne. Hun er et ganske ungt Barn, og forladt af Alle. Jeg troer næsten, hun er fremmed. Hun taler rigtignok Dansk, men jeg synes — Gud forlade mig — med en engelsk Udtale. Jeg fik hende herind med mig, og da hun var usigelig udmattet, overtalte jeg hende til at lægge sig lidt til Hvile, og lovede imidlertid at passe Barnet." — Nu bemærkede jeg først, at i en Krog paa Gulvet, hvor de før omtalte Sengeklæder vare udbredte, laae en Figur, fra Top til Taa indsvøbt i et Slags Kaabe eller Kappe, og, som det lod, i en

dyb Søvn. Stille satte jeg mig hos min Pleiefader, og betragtede Barnet. Det var en deilig, kraftfuld Dreng, med kloge gjennemtrængende Øine, lystig og livlig i høi Grad. Han var meget ziirligt og fiint klædt. Han udtalte adskillige Ord; men da han endnu ikke kunde tale reent, forstode vi Intet af hvad han sagde. Desbedre begreb jeg hans Minespil, da jeg udpakkede de medbragte Levnetsmidler. Klynkende rakte han sine smaa Arme imod mig, som for at bede om Næring. Den gode Viinhandlers Gaver kom mig nu godt tilpas. Jeg fremtog et Sukkerbrød, hældede nogle Draaber Viin derpaa, og vederqvægede saaledes min unge Gjæst, der med stor Fornøielse fortærede dette Maaltid og sagde tydeligt: „merci!“ Nogle Gange raabte han kjendeligt paa Navnet Mary, og ved denne Leilighed udtalte han nogle Ord, der lød, som de vare engelske. — „Fy, Dreng!“ sagde jeg: „Tal ikke Engelsk i denne Nat. Gud veed,“ tilføiede jeg, „hvorfra det Barn dog kommer.“ En Følelse af Nysgjerrighed drev mig hen til den sovende Moder. Jeg bøiede mig sagte ned, for at betragte hendes halv skjulte Ansigt. Kun et meget svagt Lys trængte hen til denne Deel af Værelset. Dunkle Lokker, en sneehvid Pande vakte min Opmærksomhed. Jeg vovede at nærme mig endnu mere, og ..... o min Gud! jeg troede at drømme: min Louises Træk blev mig mere og mere tydelige. Mine Sandser vare nærved at forlade mig, jeg kunde høre mit Hjerte slaae. Jeg fløi til Bordet, greb Lyset, og nærmede mig, idet jeg med Haanden afværgede Skinnet af Lyset, for ikke at forstyrre den trætte Hvilende. Der var ingen Tvivl mere; det var hende! — Farbroder Albert talede til mig; jeg hørte ikke hvad han sagde. Mechanisk satte jeg Lyset paa dets forrige Plads, og ilede tilbage til Leiet. Jeg kastede mig paa Knæ, med mit Ansigt saa nær ved hendes, at jeg følte hendes Aande, uden dog at vove ved mindste Berørelse at vække hende. Jeg indsdrak dette elskede Billed, som aldrig havde forladt mine Tanker; og

dog forekom det mig, som det kun dunkelt havde levet i min Erindring, som om min Kjærlighed i den senere Tid havde slumret, og nu først ved Gjensynet udbrød paany i sin første Flamme. Hun var bleg; saaledes havde jeg seet hende i Affskedens Øieblik. Men da vare hendes skjønne Øine aabne; nu bedækkedes de af de hvide Øienlaage med deres lange, dunkle Øienhaar. Hvilken Fromhed, hvilken barnlig Uskyldighed udlyste af disse slumrende Ansigtstræk! Jeg var saa fordybet i denne salige Beskuelse, at ingen anden Tanke i flere Minuter kunde opkomme hos mig, ikke engang de saa naturlige Spørgsmaal: hvorledes kommer Louise her? og hvis er det Barn, hun har medbragt? — Med Eet sprang jeg op, løb hen til Bordet, og sagde med bævende Stemme: „Farbroder Albert! Dette Fruentimmer er min Louise, ... men Barnet der? Min Gud! Hvis er det Barn?" — Farbroder Albert blev stum af Forundring, og saae paa mig med store Øine. Endelig udraabte han: „Hvad siger du? din Louise? din Kone? .... Drengen her? ..... Hun sagde, at hun var hans Moder." — Intet Menneske kan udtale de Følelser, som bestormede mit Hjerte. Jeg saae paa Barnet, som om jeg vilde læse min Skjæbne i hans lille Ansigt. Farbroder Albert gjorde ligesaa. „O min Fredrik!" raabte han glad: „Jeg veed ikke, om jeg drømmer, men jeg synes, det er dine Øine, din Pande, din Moders Pande, hendes søde Mund. Er det muligt! Skulde jeg være saa lykkelig at holde din Søn her i mine Arme! — Ak nei! det var altfor megen Lyksalighed!" — Jeg ilede hen mod den Sovende; men det var, som om en Følelse af Ærbødighed for hendes stille, dybe Søvn forbød mig at vække hende. Jeg vendte mig bort, og stødte hændelsesviis med Foden mod den omtalte Bylt, som laae ved Siden af hendes Leie. Det syntes mig som et Vink af Skjæbnen. Jeg greb Bylten, for at aabne den; Farbroder Albert vilde hindre det, men med Utaalmodighed rev jeg den op, i den sikkre Anelse, at dens Indhold skulde

bringe mig Lys. Heller ikke bedrog mit Haab mig. Det Første, hvorpaa mine Øine faldt, var Børnelinned og Fruentimmertøi. Begjærlig greb jeg et Lommetørklæde og et Stykke af Barnets Tøi. Med skjælvende Haand ledte jeg efter et Mærke, et lidet Bogstav, som kunde veilede mig i mine Tankers Labyrinth. Lommetørklædet var mærket L. L., og Børnetøiet F. L. — mine egne Bogstaver. Med Henrykkelse betragtede jeg begge disse kjære Navnetræk. Midt i Bylten traf jeg paa noget Haardt, der laae skjult mellem Tøiet. Jeg trak det frem; det syntes at være et Juveelskriin. Jeg trykkede paa en Fjer ved Laaget; det sprang op, og viste mig ovenpaa nogle faa glimrende Smykker, en Handske, som jeg strax gjenkjendte som min egen, hvilken Louise ved Afskeden havde beholdt. Med et qvalt Glædesskrig trykkede jeg den til mine Læber, til mit Bryst. Intet Møde kunde i dette Øieblik være mig kjærere end denne gamle Vens; og da i det Samme nogle Yttringer i hiint sønderrevne Brev fra Louise faldt mig ind, og med Eet syntes at tilstede en Forklaring, jeg aldrig tilforn havde anet, brast Taarerne ud af mine Øine; jeg fløi hen til den lille Dreng, og vilde gribe ham i mine Arme, men han stødte mig fra sig, og skjulte sit Ansigt ved Farbroder Alberts Bryst. Jeg knælede, kyssede Sømmen af Barnets Kjole, omfavnede dets smaa Fødder, og vædede dem med mine Taarer. Farbroder græd med mig, og lagde den ene Haand paa mit Hoved, medens han med den anden trykkede den lille Dreng til sig. — Nu kunde vi ikke længere modstaae vor Længsel. Farbroder Albert reiste sig, med Barnet paa Armen, og bøiede sig ned til Louises Leie; jeg knælede ved hans Side. Den Lille rakte Armene imod hende, og raabte: „Maman, Maman!" — Pludselig vaagnede den kjærlige Moder, satte sig halv overende, aabnede Øinene, og da de faldt paa mig, udstødte hun et Skrig, slog sine Arme om min Hals, og var nær ved at falde i Afmagt.

Vort Barn slyngede sine smaa Arme om hende. Farbroder Albert tog hendes Haand, og kyssede den mange Gange.

Ikke vil jeg formaste mig til at udmale en Scene som denne. Da jeg begyndte at komme igjen til mine Sandser, bemærkede jeg at min Pleiefader var meget angreben af den ungdommelige Følelse, hvormed han havde taget Deel i denne Catastrophe. Louise og jeg formaaede ham til at udhvile sig nogle Timer. Han lagde sig paa det slette Leie, som Louise havde forladt, og tog vor Søn i Armen. Da vi saae, at en sød Søvn havde bemestret sig Begge, forlode vi det snævre Værelse, og ilede Arm i Arm ud under den frie Himmel. Den stod som i Lue. De røde Flammer oplyste alle Gjenstande. Louise foer sammen ved dette Syn. „O!" sagde hun: „hvilken Nat! hvilken Forskjel paa denne og hine stille Sommernætter, da vi sidst vandrede sammen. Den første Nat vi mødtes, da skinnede Maanens blaalige Lys paa Vandet og speilede sig i Søen; og nu gjøre de frygtelige, røde Luer det Samme."

Det var henimod Morgen. Ikke fuldt saa mange Mennesker, som før, opfyldte Marken. Der var blevet roligere. Nogle havde fundet Huusly, Andre laae tilhyllede og hvilede. Paa et afsides Sted paa Kanten af en Grøft stod et gammelt Meubel, som et Slags Sofa. I det ene Hjørne af denne sad en halvvoxen Pige, og sov, med en Hund paa Skjødet. Det syntes, som om det gode Barn, tilfreds ved at have reddet denne Skat, var sovet rolig ind. Ubemærkede af hende, satte vi os i det andet Hjørne af Sofaen. Louise slog sin store Kappe om os Begge. Jeg holdt hende fast i mine Arme, og følte mig altfor lykkelig i den almindelige Ulykke. Efter saa mange længselfulde Dage vare vi nu forenede som ved et Mirakel. Jeg bad min Louise løse mig de Gaader, som forvirrede mig, og forklare mig, hvorfor Ingen havde underrettet mig om min Søns Fødsel, samt hvorledes det gik til, at vi mødtes her i et saadant Øieblik?

Min Uvidenhed om vort Barns Tilværelse forundrede hende meget. I hiint Tidspunkt, sagde hun, var Lord M. bortreist, hans Frue var taget ud paa Landgodset, for søsterligen at pleie hende, og havde selv skrevet mig til, for at meddele mig den glædelige Nyhed. Hendes Brev, som Louise havde læst, var med et sikkert Bud strax sendt til London, men i Mylords Fraværelse formodenlig ikke besørget med den sædvanlige Nøiagtighed, og derved gaaet tabt. Den Omstændighed, at eet af Louises Breve blev sønderrevet, og dets Indhold saa godt som mig ubekjendt, var en Grund mere til at jeg slet ikke drømte om den lykkelige Overraskelse, som var mig forbeholden; men ved nu i Tankerne paany at gjenkalde mig det fragmentariske Indhold af hiint sønderrevne Brev, forstod jeg hvad som før havde været mig uforstaaeligt deri, og indsaae, at jeg af Brevet vilde have gjættet mig til min Lykke, saafremt jeg havde kunnet læse det Hele i Sammenhæng.

Louise fortalte mig nu, at for kort Tid siden havde Lady M. underrettet hende om, at hendes Gemal var udcommanderet med en Expedition til Østersøen, og at hun selv havde opnaaet det Ønske at maatte følge ham. Louise bønfaldt disse Venner om ikke at lade hende blive tilbage, saameget mere, som Sir Charles hver Dag ventedes til London, fra hans Udenlandsreise. De gave efter for hendes Bønner, og ved Lord M's Indflydelse fik hun Tilladelse til at følge hans Frue. Expeditionens Bestemmelse var ubekjendt for Damerne; man sagde, at Flaaden vilde gaae til Rusland; men da den ialfald skulde passere den danske Kyst, bad Louise sin Beskytter, at hun der maatte blive sat iland, og endelig ført til sin rette Plads hos sin Ægtemand og sit Barns Fader. Lord M. hverken lovede eller afslog denne Bøn, men svarede undvigende. Det syntes, som han mod Sædvane ugjerne tog Deel i denne Fart.

„Neppe," sagde Louise, „havde vi været to Dage i Søen,

førend vi erfarede at min Broder ogsaa var med, og befandt sig paa et andet Skib. Den første Dag, da Flaaden ankrede, kom han i Besøg ombord til os. Med Forfærdelse bemærkede vi, at de to Aars Fraværelse aldeles ingen Forandring havde gjort i hans Sindsforfatning. Hans Sammenkomst med mig var, som vore forrige Scener, fra hans Side en Blanding af Kjærlighed og Raseri, af Ømhed og Forbittrelse. Han besvoer mig knælende, at afsværge min Forbindelse med dig, at love at følge med ham tilbage, naar dette Tog var tilende; han forpligtede sig til isaafald at erklære mig for sin Søster, og ære mig som en saadan. Mit Barn vilde han da opdrage og elske, som en kjær Slægtning. „„Mine Eiendomme,““ tilføiede han, „„raader jeg ikke for at efterlade ham; men jeg vil gjøre hans Barndom og Ungdom lykkelig og glimrende, og berige ham medens jeg lever.““ Da alle disse Tilbud Intet udrettede, tog han sin Tilflugt til Trudsler, og svoer, at du aldrig skulde komme i Besiddelse af det eneste Fruentimmer, han elskede; at en Kamp paa Liv og Død mellem dig og ham skulde skaffe ham den forønskede Ro. Han forlod os, døv for alle vore Forestillinger. Strax efter erfarede jeg til min Skræk, at den Flaade, hvorpaa jeg befandt mig, havde fiendtlige Hensigter mod dit Fædreland. Lord M. trøstede mig, og vistnok sig selv, med Haabet om en venskabelig Overeenskomst mellem begge Regjeringer; men snart blev dette Haab tilintetgjort. Jeg fortvivlede. Synet af den danske Kyst opflammede min Længsel. Krigens Fare, som ogsaa truede dig, forøgede min Attraa efter at dele din Skjæbne; paa den anden Side blev jeg holdt tilbage af Frygt for at udsætte dig for min Broders Raseri, og af Lord M's bestemte Forbud imod at sætte mig iland paa en Kyst, der allerede var Krigens Skueplads. I det Mindste vilde jeg da skrive til dig, men man sagde mig, at et Brev fra den fiendtlige Flaade kunde bringe dig i Ulykke. Jeg udkastede i mit Hoved tusinde Planer, uden dog

at kunne udføre nogen af dem. Lord M. havde flere Gange omtalt, at Amager vilde man spare, saa den kunde afgive et Tilflugtsted for Stadens værgeløse Indvaanere. Jeg vidste Intet om dine militaire Pligter, men forestillede mig at herhid kunde jeg flygte med dig og vort Barn, og jeg kastede længselfulde Blikke til denne lille Ø, som mine Drømme stedse omsvævede. Meget ofte kom der Baade fra Kysten, som bragte os Levnetsmidler og andre Ting. I min Eensomhed havde jeg lagt mig noget efter dit Modersmaal. Det fornøiede mig, at kunne forstaae de danske Folk som kom til vort Skib, og at kunne gjøre mig forstaaelig for dem. Et Par Gange spurgte jeg dem, om de turde vove at bringe et Menneske fra den engelske Flaade hjem med dem. Nogle forsikkrede, at det var meget gjørligt, uagtet Kjøbenhavns Porte vare aldeles spærrede. En af dem sagde engang! „„Jeg boer paa Dragø, og hjem i mit Huus vil jeg paatage mig at bringe den engelske Admiral selv, uden at Nogen skal krumme et Haar paa hans eller mit Hoved.““ Lady Fanny, som anede mine Tanker, forestillede mig at disse Folk vare slette Mennesker, Forrædere mod deres Fædreland, hvilke for en ussel Vinding bragte Fienden Proviant, og hun formanede mig til Taalmodighed. Men den forlod mig ofte ganske. Paa min Fødselsdag, som var den 30te August, kom min Broder igjen ombord paa vort Skib. Han syntes i Begyndelsen blidere end sidst, og sagde, at han kom for at lykønske mig. Jeg sad med min Søn paa Skjødet. Synet af Barnet satte ham pludselig i en hæftig Sindsbevægelse. Han forbandede Barnet og Faderen, sig selv og alt Levende. Jeg reiste mig for at gaae. Han holdt mig tilbage, og sagde med qvalt Stemme: „„Gaa ikke bort. Jeg kom i en god Stemning for at lykønske Dem, og bede Dem modtage denne Ring.““ Han rakte mig en Ring af stor Værdi. Jeg skjød hans Haand tilbage. Hurtig ilede han til Kanten af Skibet med en Bevægelse, som han vilde kaste Ringen i Havet.

Med Eet stod han stille, vendte om og sagde til mig: „„Denne Krig med Danmark er en forbandet afskyelig Krig, men dog beder jeg Himlen om at lade mig falde i den. Jeg har en Anelse om at vi sees for sidste Gang. Tilgiv mig, Louise! Ræk mig Haanden, og tag mod denne Erindring af en ulykkelig, altfor elskende Broder.““ Jeg rakte ham Haanden. Han knælede for mig, kyssede min Haand, satte Ringen paa den, og en Følelse af min forbums Hengivenhed for ham gjennemfoer mit Hjerte. Jeg brast i Graad. Han sprang op og ilede bort. Allerede næste Dag bragte Lord M. mig det Budskab, at ved et Udfald fra Fæstningen af de danske Tropper var Sir Charles bleven saaret i Brystet, og Saaret ansaaes for farligt. Det forekom mig nu, som jeg burde gribe dette Øieblik for at komme til min saa længe savnede Ægtemand, men Lord M. var uovertalelig. „„O Louise!““ raabte han bevæget: „„De veed ikke, hvilken Rædsel der forestaaer denne ulykkelige Stad.““ Disse Ord fordobblede min Længsel, istedenfor at holde mig tilbage; og da jeg blev ene med Lady Fanny, udbrød jeg i saa fortvivlede Klager, saa brændende Bønner, at hun endelig lovede at være mig behjælpelig i mit Forehavende. Den omtalte Mand fra Dragø kom næste Dag. Vi aftalte Alting med ham, lovede ham en lille Sum Penge, som han forlangte, og ud paa Natten bragte han en Ladning Proviant i sin Baad, hvormed han lagde an ved Skibet. Lord M. var iland. Lady Fanny omfavnede mig med Taarer, og gav mig alle de faa Penge, hun havde; og forsynet med en lille Kuffert, hvori jeg havde indpakket de nødvendigste Klæder, steg jeg, med mit Barn paa Armen, i Dragøerens Fartøi, og naaede lykkelig og uden mindste Anstød hans Huus inden Dagens Komme. Min første Omsorg var, ved min Verts Hjelp at faae et Brev til Betty, og samme Formiddag kom denne mig stedse hengivne Kone tilligemed sin Mand, og bragte mig og min lille Fredrik hjem til deres Huus. Vi sendte strax Bud til dit

Logis, men erfarede, at du og din Pleiefader vare flyttet; man vidste ikke, hvorhen. Inden vi fik din nye Bolig opspurgt, var det Aften, og Bombardementets første Rædselsnat begyndte. Den stakkels Betty, som var nær ved sin Nedkomst, blev overfalden af Fødselssmerter, og bragt ud til Fødselsstiftelsen. Jeg blev allene tilbage i Huset med hendes Mand og Tjenestefolk. Frygt for mit Barns mulige Fare, Utaalmodighed over ikke at finde dig, omspændte mig. Da det næste Dag var mere stille, fik jeg ved Bønner og Løfter En af Boutikfolkene til at opsøge din Bolig. Det lykkedes endelig, men du selv var ikke tilstede. Folkene i Huset sagde, du var i militaire Forretninger. Om Morgenen derpaa sendte jeg en Billet til dig, men var saa uforsigtig at forlange, at mit Bud kun maatte levere den til dig selv. Du var endnu ikke at finde, og fik den ikke. Om Aftenen stod næsten hele vor Gade i Flammer. Bettys Mand og alle hans Folk vare ivrigen beskjæftigede med at redde hvad de kunde. Jeg var færdig at døe af Angst og af Sorg over mit Barns Fare. Endelig beqvemmede En af Husets Folk sig til at følge mig herud, hvor jeg meente at være i Sikkerhed. Mat og bange satte jeg mig her med min stakkels lille Dreng. Forladt og fremmed bad jeg inderlig til Gud, at han vilde antage sig et forladt Barn og dets Moder. Han bønhørte mig. En ærværdig Mand stod ligefor mig, og betragtede os med medlidende Blikke" .....

Louise fik ikke udtalt, thi i dette Øieblik styrtede Frue Taarn ned fra den Høide, hvori det i saa mange Menneskealdre havde thronet over Staden. Flammerne sloge frygteligt sammen. Man hørte Glædesskrig og Hurraraab i det Fjerne. Vi foere Begge iveiret. „Hør!" raabte Louise: „De juble, de Barbarer! O Gud! og mellem disse har jeg Slægtninge og Venner! O Lord M.! Er det muligt?" .... Hun brast i Graad, og skjulte sit Ansigt ved mit Bryst. Jeg kunde intet Ord finde. Hun løftede Hovedet, saae paa mig, og sagde: „Du er bedrøvet!"

— „Ak min Louise!“ svarede jeg: „Salighed og Smerte stride i min Sjæl.“

Saasnart jeg troede den værste Fare overstaaet, sørgede jeg, i Forening med Farbroder Albert, for et taaleligere Opholdssted. Vi leiede et lille Logis paa et af de bedre Vertshuse. Didhen førte vi mine under Krigens Begivenheder mig tilførte Kjære, og sørgede, saa godt vi kunde, for deres Pleie og Beqvemmelighed.

Om Aftenen, da Moder og Barn vare gaaet til Hvile, sad Farbroder Albert og jeg ene sammen, og overlagde, ikke uden Bekymring, hvorledes vi skulde være istand til at forsørge disse kjære Gjæster. Vort lille Indbo var brændt, neppe det Nødvendigste reddet. Louise og Barnet vare, ligesom vi, blottede for Alt. Vore Udsigter til Fortjeneste i Fremtiden vare i den almindelige Ulykke kun sørgelige. „Nei!“ sagde min Pleiefader, „lad os dog ikke saaledes sørge for den Dag imorgen! Hvem veed, hvad uventet Lykke den vil bringe. Hvem skulde tænkt, at hiin Rædselsnat vilde ført Louise i dine Arme, og bragt os det englelige Barn, som ikke kan andet, end føre Velsignelse med sig? Lad os haabe paa Ham som styrer Alt her og hisset. Han istemmede nu med begeistret Stemme: „Hvo ikkun lader Herren raade,“ o. s. v., idet han lod Fingrene løbe over Bordet, ligesom om han accompagnerede sig. Det gjorde mig inderlig ondt at see hans kunstfærdige Hænder berøre det klangløse Bord, og tænkte paa, hvor liden Udsigt der var til at erstatte ham hans tabte Fortepiano.

Næste Dags Aften kom Hr. R. til os, og sagde at han i et Par Dage havde søgt mig overalt. Jeg forestillede ham min Kone og min Søn. „Naa!“ sagde han, uden at yttre videre Forundring: „Min Kone vilde ikke engang troe, at De var forlovet; nu vil hun da forundre sig.“ Han satte sig ned, og efter en liden Pause sagde han: „Herre Gud! Der er Meget

skeet, siden vi saaes. Men det duer da ikke stort. Vor lille Sara! Det var dog Synd! Hvem skulde sagt, at hun var bestemt til at falde i Krigen?" — „Ja," vedblev han, idet han fremtog sin store Portefeuille, og aabnede den langsomt: „jeg seer nok, det bedrøver Dem at tænke paa hende, men her har jeg da ellers Noget som kan trøste Dem. Det er den salig Afdødes Testament, hvorefter De er hendes eneste Arving. Jeg gratulerer! Min Kone saae lidt suurt derved; men jeg under Dem det af et godt Hjerte. Vi have Nok for os, og ingen Børn at efterlade Det vi have. Vi maae takke Gud at vi have været lykkelige i denne miserable Tid, fremfor saa mange Andre." Under denne Replik havde han overrakt mig det lovformelige Testament, hvori jeg med dyb Bevægelse gjenfandt min afdøde Veninde's, i hiin Samtale yttrede Ord: „At hun ansaae mig som en Broder, som sin bedste Ven, og bad mig modtage Alt hvad der havde været hendes, som en Erindring om de Timer hun havde tilbragt i mit Selskab, de eneste — tilføiede hun — hvori hun havde følt Livets Værd." Jeg maatte græde som et Barn ved denne Læsning. Farbroder Albert kom ind, og spurgte forfærdet: „Er der hændet nogen Ulykke?" — „Nei," udbrød Hr. R.: „Tvertimod, en stor Lykke. Han har saamænd ikke Noget at græde for." — „Det er vel sandt," svarede jeg, og rakte Farbroder Albert Testamentet: „Men dog koster denne Lykke mig de oprigtigste Taarer."

Saasnart det efter Capitulationen var blevet tilladt for engelske Officerer at komme ind i Staden, fik vi et Besøg af Lord M., der med venskabelig Urolighed længe havde søgt os. Han bragte Louise Efterretningen om hendes Broders Død. At ogsaa denne Hændelse var en Lykke for os, maatte vi sige os selv, men ogsaa denne kostede Louise Taarer, thi Døden er et Bud fra en bedre Verden; derfor udsletter den Erindringen om det Onde, og forhøier Mindet om det Gode. Endnu en-

gang besøgte Lord M. os. Han bragte med sig endeel Effecter som Louise havde efterladt paa Skibet, og leverede hende nogle Papirer, hendes Livrente angaaende, hvilke han havde havt i Forvaring. Vor elskværdige Frænde tog Afsked med os, og jeg fulgte ham et Stykke paa Veien, til Gammelholm, hvor han havde Ærinde. Udenfor Porten standsede han mig, og sagde: „Herind skal De ikke følge mig. Glem mig som Englænder, men bevar mig i Deres Erindring som Ven!"

Da Roligheden i vor Stad var nogenledes vendt tilbage, sørgede min Louise og jeg for et behageligt Hjem. Med Glæde indrettede vi et Par Værelser deri til Farbroder Albert, og jeg stræbte at forsyne dem med alt Det, som hørte til hans nøisomme Ønsker. Da vi en Aften indførte ham der, var det rørende at see hans barnlige Glæde, især ved Synet af et nyt Instrument. Han aabnede det strax, og indviede vor nye Bolig med et høitideligt Tedeum, hvorfra han overgik i den skjønneste Phantasie, som jeg vidste at have hørt af ham. Vor lille Dreng stod, støttende sig paa hans Knæ, og lyttede med opspilede Øine og Mund. Louise sad ved Siden. Henreven af Farbroders Phantasie, aftørrede hun sine Taarer, ligesom fordum min Moder, og en Erindring om forsvundne lykkelige Timer foryngede Farbroder Alberts Træk og gjenløb i hans Toner.

Saa stærkt bevægede, saa rige paa Begivenheder vare to af min Ungdoms Aar. Efter saamange Aars Forløb føler jeg klart, hvor ubetydeligt, hvor svagt mit eget Væsen var, i Forhold til Det, som bevægede sig omkring mig. Min Skjæbne er et levende Exempel paa de mange Sentenser, som, idet de sige, at Lykken er bedre end Forstanden, eller Vorherre er Daarernes Formynder, synes at betegne, at en usynlig, men seende Magt antager sig en blind, men barnlig og godmodig Daare.

